faee85d7

SANTA MONTEFIORE

Umbre în lumina lunii

Titlu original:
Shadows în the moonlight

Traducere din limba engleză şi note de
RALUCA CONŢIU

EDITURA LITERA
Bucureşti 2025

Scumpei mele prietene Pippa Clark, cu dragoste

In memoriam
Surorii mele, Tara, care îmi va fi mereu în inimă.
Până când ne vom revedea

Nu rezolv crime.
Asta este prea uşor.
Eu liniştesc suflete.

Pixie Tate

PROLOG

Anglia, 1987

Pixie se foi sub cuverturile de la capul patului ei şi se strânse într-o mică minge. Strigătele din bucătăria de la parter se auzeau mai tare acum, penetrând parchetul ca nişte gloanţe şi umplându-i micuţa inimă de groază. În întuneric, îşi strânse la piept căţelul de pluş, dar era un scut inutil în faţa exploziei de furie care ajungea la ea pe sub pătură. Certurile părinţilor ei erau ceva obişnuit, dar Pixie simţea fiecare înţepătură plină de vitriol ca şi cum ar fi fost prima. Îşi închise ochii strâns, umezind cearşaful de bumbac cu lacrimi, şi aşteptă inevitabila eliberare.

Întotdeauna venea. Tocmai când era pe punctul de a-şi pierde minţile de disperare, o simţea. Zăngănitul blând din urechi, greutatea familiară a membrelor, senzaţia binecuvântată prin care simţea că ieşea din propriul corp, lăsându-şi carcasa fizică acolo, pe pat, şi zburând la fel de uşor ca şi cum ar fi fost un nor de fum, cu spiritul

întinzându-i-se plin de anticipare şi cu un copleşitor sentiment de uşurare.

Se trezi pe pajişte. Nu ţinea minte când o descoperise prima dată, ştia doar că o cunoştea de când îşi amintea. Acum, nu plângea. Ştia că nimeni nu ar fi găsit-o aici. Niciodată nu o făcuseră şi, cumva, ea înţelegea că nu aveau să o găsească niciodată. Că nu era posibil. Acesta era locul *ei* şi era destul de singură.

Inspiră adânc şi savură mirosul de loc de la ţară. Briza blândă îi mângâie părul şi un greiere prietenos ţârâi în iarba înaltă. Cerul serii era de un albastru apos şi pe suprafaţa lui pluteau ghemotoace de nori albi, cu margini roz. Pescăruşii care zburau dedesubtul lor erau tot roz, şi Pixie ştia că are timp – *întotdeauna* avea timp – să se joace în acest loc încântător, pentru că *era* un loc încântător pentru un copil care nu cunoştea decât oraşul. Care cunoscuse iarba şi florile numai din parc şi din peticul neîngrijit de verdeaţă din spatele casei.

Pentru Pixie, pajiştea reprezenta o scăpare binevenită dintr-o situaţie neplăcută. Era prea tânără pentru a şti ce era *de fapt. I* şi imagina că vizita raiul. Dar ştia să nu întrebe. În mod instinctiv, înţelegea că trebuia să rămână un secret, că, dacă le spunea părinţilor ei, pur şi simplu nu aveau să o creadă. Ar fi putut-o chiar acuza de minciună. Însă, într-o bună zi, avea să înveţe despre ce este vorba şi să controleze experienţa. Avea să înţeleagă ce dar special era să îşi poată ieşi din trup şi să străpungă vălul. Şi într-o zi avea să îi dea un nume.

Un nume bun. Un nume care definea cu exactitate ce se întâmpla: *alunecarea prin timp.*

Neştiind ce îi rezerva viitorul, Pixie se juca în raiul ei personal, alergând după fluturi şi observând albinele care culegeau polenul margaretelor şi al scaieţilor. Nu ştia că, de fapt, nu parcursese nicio distanţă, că era în acelaşi loc, doar

că într-un timp diferit. Un timp cu mult înainte de naşterea ei. Cu mult înainte de construcţia casei lor.

Cu mult înainte de naşterea bunicilor ei.

Nu ştia unde era şi ce avea să urmeze. Lucrurile erau necomplicate şi binecuvântate şi absolut lipsite de orice primejdie.

Deocamdată.

CAPITOLUL 1

Cornwall, 2013

Ceaţa se lăsase peste pământ ca un burete, sugrumând lumina şi saturând câmpurile şi dealurile cu burniţă. Aerul plin de umiditate părea mai rece. Oile se îngrămădeau printre stânci, încercând să se încălzească, înfrigurate în ciuda cojoacelor lor blănoase; iepurele de câmp se răzgândi şi se ascunse din nou în vizuina sa. Copacii tremurau, dezgoliţi de frunzele verii, cu ramurile răşchirate în întuneric, şi numai pescăruşii îndrăzneau să zboare în vânt, ţipetele lor stranii părând lamentările unor marinari de mult înecaţi. Refluxul lăsase estuarul plin de creaturi nefericite, care se zbăteau să supravieţuiască în băltoacele prea puţin adânci, şi nisipul umed, şi totul părea mohorât şi neospitalier.

Nu era o zi potrivită pentru a fi pe drum, dar Bruce şi Olivia Talwyn erau hotărâţi să se instaleze în noua lor casă din Cornwall înainte de Crăciun. Bruce era la volanul Range Roverului lor negru, strălucitor, atent la indicaţiile sistemului de navigaţie şi conducând încet, din cauza ceţii. Părul lui roşcat zbârlit, ochii căprui şi faţa lată, frumoasă revelau rămăşiţele unui şarm elegant, dar o oarecare sfârşeală îi atenuase strălucirea şi îi furase poleiala, cam cum se întâmplă cu o piersică uitată prea mult în bolul cu fructe; arăta pur şi simplu obosit.

Pe de altă parte, Olivia, blondă şi drăguță, cu ochi albaştri, plini de vivacitate, şi o gură generoasă, părea plină de energie. Nu avea de gând să lase să se vadă cât de anxioasă era, pentru că îşi pusese toate speranțele în această nouă aventură.

— Nu-i aşa că e minunat? întrebă ea pentru a mia oară, întorcându-se pentru a le zâmbi celor doi copii, în timp ce sistemul de navigație le spunea că mai aveau doar zece minute până la destinație.

Cei doi copii o ignorară. Zach, care avea 15 ani, se uita la un film pe iPadul său. Avea părul castaniu şi ochi căprui inteligenți şi o mână de pistrui pe nasul încă micuț şi băiețesc. Sora lui mai mică, Tabitha, care semăna cu mama ei, cu părul blond lung şi cârlionțat şi ochi albaştri, visători, se uita pe geam, imaginația ei de 13 ani fiind stârnită de frumusețea dezolantă a peisajului de țară. Într-adevăr, aprindea ceva înăuntrul ei; o mică scânteie de creativitate, alimentată de sentimentul de uimire pe care încă nu îl depăşise. Bruce blestema vremea. Olivia încerca să rămână optimistă, Zach era absorbit în lumea fantastică a lui George R.R. Martin, dar Tabitha vedea coliere de perle în gardurile vii şi diamante sclipitoare în iarbă, iar entuziasmul ei era tot mai mare pe măsură ce şoseaua plină de serpentine devenea tot mai îngustă şi ceața mai întunecată, pentru că locul acesta era la galaxii depărtare de străzile luminoase, metalice din Notting Hill şi avea ascuns în el promisiuni pline de încântare.

Noua lor casă, moşia St Sidwell, era poziționată la capătul unei alei lungi străjuite de platani bătrâni. Era o vilă elisabetană din piatră gri, construită în formă de E, cu trei frontoane în stil olandez şi coşuri de fum înalte în patru colțuri. Proporțiile aveau o armonie plăcută, iar frontoanele sculptate flamboaiant aduceau o notă jucăuşă, însă ceva de

la nivelul ferestrelor contracara aparentul său aer de frivolitate.

Ferestrele păreau să se uite înspre lume cu ranchiună, ca ochii cuiva care nu doreşte să fie deranjat. Sau, mai exact, ca ochii cuiva care *obiectează* puternic faţă de orice deranj.

Desigur, ceaţa nu ajuta prea mult. Dădea impresia că clădirea venea din trecut, ca o stafie – un galion fantomatic ce bântuie mările şi colorează poveştile pescarilor locali, care sperie turiştii cu poveşti supranaturale la o halbă de bere în cârciumă. Olivia îşi dori să fi fost soare, astfel încât cei doi copii să poată vedea mărimea şi splendoarea grădinilor. Fuseseră fermecătoare, deşi neîngrijite, atunci când le văzuse ea prima dată, în primăvară. Era acolo o grădină de zarzavat, închisă între ziduri, cotropită acum de buruieni, dar plină de potenţial; două sere victoriene impresionante, care, curăţate cum trebuie, aveau să fie ca noi; o livadă plină cu meri şi peri şi pajişti fără sfârşit, pe care Bruce avea să le tundă entuziast cu tractorul. Era nevoie de multă muncă, fiind evident că ruda îndepărtată a lui Bruce, care îi lăsase moştenire această proprietate, rămăsese atât fără bani, cât şi fără entuziasm, lăsând totul la mila naturii. În această zi mohorâtă, nu arăta deloc fermecător, doar ostil, şi Olivia se întrebă dacă făcuse bine vânzându-şi casa din Londra şi mutându-se aici atât de grăbită. Moşia St Sidwell era într-o stare teribilă de degradare şi era mijlocul iernii.

Le ce se gândiseră?

Îi aruncă o privire soţului ei, al cărui maxilar era rigid, ca şi cum şi el şi-ar fi dorit să nu se fi grăbit, şi îşi reaminti de ce renunţaseră, de fapt, la viaţa de la oraş atât de repede, pentru a se stabili undeva la ţară, la dracu'-n praznic. Sănătatea lui Bruce depindea de acest lucru; era atât de simplu. Profitaseră de oportunitate atunci când aceasta li se arătase, într-un mod atât de neaşteptat, ca nişte alpinişti disperaţi după o frânghie, deşi nu prea ştiau ce aveau să

găsească la celălalt capăt al frânghiei. Bruce avea nevoie de linişte în urma căderii nervoase cauzate de stresul acumulat ca broker la Bursă – o slujbă la care Olivia îl convinsese, în sfârşit, să renunțe – şi avea nevoie de o profesie cu totul nouă. Dulcea promisiune a unei vieți de fermier în regiunea Cornwall păruse să apară tocmai când aveau mai mare nevoie de aşa ceva. Bruce nu ştia nimic despre munca de fermier, dar cât de greu putea fi?

Bruce opri Range Roverul în fața pridvorului sprijinit de stâlpi. Uşa cea mare se deschise şi în pragul ei apăru o femeie căruntă, voinică, îmbrăcată cu o rochie neagră lungă, cu un şal cu ciucuri viu colorați, urmată de un tânăr solid cu păr şaten şi obrazul nebărbierit, care purta un jerseu pescăresc albastru-închis şi bocanci grei, cu şireturi. Olivia şi Bruce îi cunoscuseră deja pe Elsa Tregoning şi pe fiul ei, Tom, atunci când vizitaseră prima dată locul, în primăvară, şi li se păruseră a fi oameni liniştiți, decenți. Elsa muncise pentru fostul proprietar, doamna Delaware, pentru mai mult de cincizeci de ani, şi abia aştepta să se pensioneze. Olivia încercase să găsească o înlocuitoare, dar nimeni nu răspunsese anunțului de angajare, deşi fusese pus în vitrina agenției locale pentru mai mult de şapte luni. Nu îşi imaginase că era atât de dificil să găseşti personal la țară. Tom îngrijea ferma, aşa cum făcuse tatăl său înaintea lui, şi se ocupa de micile treburi necesare pe lângă casă, ca de exemplu tăiatul lemnelor sau desfundatul țevilor.

Păruse uşurat când Bruce îi spusese că nu intenționa să îl înlocuiască şi oarecum uimit că acesta adăugase că avea de gând să se ocupe el însuşi de fermă, dacă Tom avea răbdarea să îl învețe. Olivia citise mintea bărbatului – în blugi, pantofi sport şi un blazer scump, Bruce nu părea să fie tipul de om uşor modelabil într-un lucrător al pământului.

Din fericire, Elsa fusese de acord să rămână până după instalarea familiei.

— Cred că aşa este cel mai bine. Casa aceasta veche are nevoie de timp pentru a se obişnui cu voi, spusese ea cu accentul ei tărăgănat de Cornwall, cu un zâmbet atotştiutor în colţul gurii. Poate fi puţin irascibilă cu nou-veniţii.

Oliviei i se păruse că spune un lucru ciudat, implicând că locuinţa avea sentimente, ca o persoană. O considerase pe Elsa excentrică şi se mulţumise să reia anunţul de angajare într-o zonă mai largă. Acum însă, când Elsa şi fiul ei coborau treptele pentru a-i ajuta cu bagajele.

Olivia se simţea recunoscătoare, pentru că nu şi-ar fi dorit să ajungă într-o casă goală.

Olivia fu încântată să găsească un foc generos în hol. Flăcările dansau viguroase peste buştenii imenşi, care trosneau şi ardeau şi aruncau fumul în aer. Olivia angajase o companie locală să facă strictul necesar, deoarece structura clădirii era frumoasă, iar camerele aveau toate cămine mari de marmură, mobilă antică de lemn şi tablouri cu rame aurite. Tapiserii decolorate atârnau pe pereţi şi covoare jerpelite acopereau podelele din lemn, dar Bruce şi Olivia nu aveau bani pentru a face prea multe dincolo de cele câteva camere mici pe care aveau să le folosească. În timp, intenţionau să înlocuiască instalaţiile electrice şi de apă din întreaga casă, deoarece nu se făcuse nimic din epoca victoriană, dar asta avea să îi coste o mică avere. Deocamdată, important era să locuiască în ea înainte de a decide ce era de făcut. În ciuda faptului că era captivă în trecut, era o casă de vis şi, în timp ce copiii alergau să îşi găsească dormitoarele, Olivia renunţă la anxietate şi oftă uşurată; fusese un drum lung, dar ajunseseră.

Bruce o prinse de mână.

— Este bine, nu? întrebă el, căutând din ochi validarea, pentru că, deşi decizia de a se muta fusese mutuală, ştia că motivaţia din spate era legată de sănătatea lui.

— E perfect, răspunse ea, zâmbindu-i liniştitor. S-ar putea să am nevoie de încă un pulover, totuşi, adăugă, înfiorându-se.

În ciuda focului, casa părea rece.

Olivia îşi plimbă privirea prin hol şi se gândi la proprietara anterioară a vilei, acea rudă misterioasă a lui Bruce, care îi lăsase totul moştenire prin testament. Bruce nu auzise niciodată de ea şi aceasta nu lăsase prea multe explicaţii, spunând doar că el era cea mai apropiată rudă a ei în viaţă. Nu le luase mult să afle că Delaware era numele ei după căsătorie şi că numele de fată fusese Pengower. În primăvară, Elsa le spusese că familia Pengower construise casa pe timpul reginei Elisabeta I şi locuise acolo, fără întrerupere, pentru aproape 200 de ani. Bruce făcuse nişte cercetări şi descoperise că în arborele lui genealogic nu exista niciun Delaware sau Pengower, dar ce conta? Doamna Delaware îi lăsase lui moşia St Sidwell, şi ce drăguţ din partea ei!

Casa era mult prea mare pentru ei patru, se gândi Olivia în timp ce intra în marea sufragerie cu tavanul înalt, casetat, şi ferestrele înalte, cu menouri. Se întrebă cum trăise doamna Delaware aici singură atât de mult timp. Cu siguranţă nu era o casă pentru o persoană, ci pentru o familie numeroasă, cu personal angajat. Olivia nu ar fi ales să trăiască într-un asemenea conac, dar, când venise prima dată în vizită, într-o zi senină de vară, cu nouă luni în urmă, se îndrăgostise de casă, care era magnifică, fără îndoială, şi de ideea vieţii liniştite şi împlinite pe care o promitea. Era tocmai locul în care bietul Bruce îşi putea reconstrui viaţa şi unde Olivia putea avea un studio potrivit pentru a picta. Îşi

alesese un salonaş drăguţ care dădea înspre grădina închisă.

Nu mai avea să ilustreze cărţi pe masa din bucătărie, deranjată de copii şi de clopoţelul care suna constant, anunţând livrările de pe Amazon ale tuturor. Avea să fie minunat.

Era inspirată, de asemenea, de gândul de a locui aproape de mare, care era la numai câţiva kilometri de casă. Cum era să se poată plimba oricând pe plajă? Să umble cu picioarele goale prin nisip oricând ar fi avut chef? Să se întindă pe spate sub razele soarelui, ascultând murmurul liniştit al valurilor? Se uită prin ochiurile mici, dreptunghiulare ale ferestrei în grădină, care era încă ascunsă de ceaţă şi de căderea întunericului, şi încercă să îşi imagineze. Totul avea să fie minunat odată cu ieşirea soarelui, îşi spuse ea cu fermitate.

Se îndepărtă de fereastră şi se simţi deodată intimidată de dimensiunea camerei. Nu era obişnuită cu atât de mult spaţiu. Nu ştia ce să facă cu el. Era copleşită şi, timp de o secundă îngrozitoare, se îndoi că putea face faţă. Desigur, fusese un adevărat act de credinţă să lase în urmă casa şi prietenii şi tot ce era familiar, dar trebuiseră să cadă amândoi de acord că sănătatea lui Bruce era o prioritate. Fără asta, Bruce nu avea nimic. Fără asta, *ei* nu aveau nimic. În plus, copiii aveau să înflorească în aerul curat, cu toată libertatea aferentă. Avea să fie bine pentru fiecare dintre ei. Avea să fie cea mai bună decizie luată de ei vreodată – *cea mai bună,* era sigură de acest lucru.

Tocmai în acel moment simţi o împunsătură în inimă, în timp ce un gând negru veni să îi spulbere tot optimismul. Se văzu în bucătăria ei confortabilă din Londra, cu o cană de ceai alături şi cu muzica auzindu-se în surdină. Cât de cald şi de intim se simţea în cămăruţa aceea mică, dar familiară! Dădu imaginea laoparte din minte. Nu, avea să fie minunat,

se asigură ea din nou pentru a mia oară – un nou început, o nouă aventură şi, odată ce se instalau, conacul St Sidwell avea să li se pară la fel de confortabil precum în casa lor din Londra.

Îşi încrucişă braţele şi fu scuturată de un fior. Pur şi simplu, trebuia să îşi mai ia un pulover sau două.

Transformarea conacului într-o casă avea să fie o provocare, dar erau anumite schimbări pe care le tăcuseră pentru ca locuinţa să pară mai puţin cavernoasă. Hotărâseră să nu folosească deloc podul, pentru că nu aveau nevoie de cele şase dormitoare micuţe ale servitorilor, când etajul de dedesubt avea deja zece dormitoare mari. Olivia închisese, aşadar, scara îngustă cu o uşă. Podul avea să rămână neatins, cu podelele sale de lemn, pereţii albi simpli şi paturile din fier.

— Nu sunt convinsă că această casă va fi bucuroasă de această schimbare, spusese Elsa când văzuse modificările.

Olivia o asigurase că avea să se obişnuiască. Elsa nu păruse convinsă. Îşi încrucişase braţele şi mijise ochii verzi ca marea, clătinând din cap neconvinsă, dar obiecţiile ei nu merseseră mai departe de atât.

Nimănui nu îi plăcea schimbarea. Olivia înţelegea acest lucru. Cu toate acestea, nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna. Aşa era natura lumii. Conacul St Sidwell avea să se obişnuiască – şi la fel şi Elsa Tregoning.

*

Prima noapte fu una ciudată pentru toţi. Bruce şi Olivia aleseseră cel mai mare dormitor pentru ei înşişi. Era orientat către sud şi dădea înspre pajişte şi lac. Înăuntru se aflau un pat vechi, cu baldachin, un dulap şi o comodă robuste şi o măsuţă elegantă de toaletă, toate făcute din lemn de nuc. Ferestre mari, în stil Tudor, cu menouri dreptunghiulare mici, dominau unul din pereţi, iar între ele, în panourile lambrisate, fuseseră instalate scaune

fermecătoare. Olivia decorase dormitorul după gustul ei – tapet floral Bennison şi draperii, un covor din iarbă-de-mare şi lenjerie de pat White Company, dar încă i se părea ciudat de straniu, ca şi cum ar fi fost supravegheată, ca şi cum casa ar fi avut ochi ce o priveau cu reproş. Ceața se întindea aproape de pământ şi, pe măsură ce întunericul se instala peste grădini, nu se mai putea vedea nimic în afară de bezna impenetrabilă, prin care strălucea din când în când luna. De undeva din întuneric, lacul lucea ca şi cum ar fi fost din onix. Vântul fluiera în apropierea zidurilor şi printre ramurile platanilor, iar bătrâna casă scârțâia şi trosnea ca un moşneag posomorât care obiecta la sosirea orăşenilor.

Olivia stătea întinsă în pat, trează, cu urechile atente la fiecare sunet nefamiliar. Îi era dor de zarva estompată a traficului şi de luminile portocalii liniştitoare care intrau printre draperiile dormitorului ei din Notting Hill. Aici, întunericul era absolut, ca şi cum ar fi fost înghițită de burta unei balene. Se lipi de spatele cald al lui Bruce şi se simți mai bine când el îi luă mâna şi i-o duse la piept. El adormi în câteva momente şi, pentru prima dată în viață, ea fu recunoscătoare pentru sforăitul lui, pentru că o făcea să îi fie mai puțin teamă. Spera ca ambii copii să fi adormit şi să nu stea treji ca ea, simțind că nu ar fi trebuit să fie acolo.

*

Zach nu voia să recunoască faptul că se simțea înspăimântat. Avea 15 ani şi fusese la o şcoală cu internat încă de când avea opt ani. Cu toate acestea, gemetele vântului sunau ca plânsul unei persoane, iar podelele care scârțâiau se auzeau ca nişte paşi înaintând pe coridor, înspre dormitorul lor. Aproape că se aştepta să vadă uşa deschizându-se în orice moment, lăsând să intre vreun

Wildling sau vreun White Walker[1], cu toporul în mână. Patul cu baldachin i se părea înfiorător.

De fapt, întreaga casă era ca dintr-un film de groază. Părinții lui trebuie să fi fost nebuni de hotărâseră să se mute aici, în această regiune izolată, unde nu cunoşteau pe nimeni. Ar fi preferat să rămână în Londra. Cel puțin acolo aveau vecini drăguți şi iluminat public. Clipi în întuneric şi încercă să îşi țină imaginația în frâu. În cele din urmă, pentru a-şi domoli frica, îşi puse căştile şi ascultă muzica lui preferată, până când, în cele din urmă, căzu într-un somn deloc odihnitor.

Tabitha, pe de altă parte, nu era speriată deloc. Din contră, stătea cu picioarele încrucişate pe unul din fotoliile de la fereastră, uitându-se la stratul tot mai subțire de nori, până când razele lunii începură să lumineze cerul ca nişte îngeri zburând lent. Prin menourile mici, se uită transfigurată la lumea încântătoare care i se dezvăluia puțin câte puțin. Copacii, doar nişte siluete acum, îşi mişcau ramurile delicate, şi Tabitha îşi imagină că reveneau la viață, ca nişte uriaşi care se adunau în grădină la miezul nopții. Poate că îi făceau ei semne, urându-i bun-venit în noua sa casă, recunoscând că era specială, pentru că îi putea vedea aşa cum erau ei cu adevărat.

Tabitha era deja încântată de acest loc. Îi plăceau patul ei cu baldachin, cu draperiile sale groase din catifea, lambriurile de lemn şi fotoliile de la ferestre şi pecetea istoriei care se simțea pe coridoarele vechi, pereții denivelați şi podelele care scârțâiau. Spera să poată vedea o fantomă, pentru că era sigură că o casă atât de veche trebuia să găzduiască suflete de mult moarte. Când fusese mică, se trezea adesea noaptea şi vedea umbre mişcându-se prin

[1] Personaje din universul fantastic al lui George R.R. Martin (n. Red.)

dormitorul ei. La început, se simțise speriată de aceste figuri translucide şi aprinsese lumina, panicată, făcându-le să dispară. Dar, de când citise *The Ghosts,* de Antonia Barber, o carte uzată pe care o găsise în biblioteca şcolii şi o citise la lumina lanternei, mult după ora de culcare, fusese fascinată de paranormal, fără să se mai teamă. Zach nu credea în fantome, iar ea nu le spusese părinților, în caz că ar fi avut o explicație logică, care să le fi negat existența. Nu voia să audă aşa ceva. Tabitha ştia că ceea ce văzuse era adevărat. Aşadar, luase cu mult timp în urmă decizia de a păstra această experiență pentru sine. Dar nu ar fi fost minunat să vadă o fantomă aici? Se uită la norii care acum se despărțeau, arătând fața rotundă a paznicului nopții, şi speră mai mult ca oricând să vadă ceva din afara acestei lumi.

*

În dimineața următoare, zorii aduseră cer senin. Gazonul era acoperit de brumă, care scânteia ca praful de zâne în lumina slabă a soarelui de iarnă. Vântul încetase şi în locul lui se simțea o briză uşoară, care venea dinspre estuar înspre moşia St Sidwell, aducând cu ea mirosul sulfuros al apei de mare. Olivia trase draperiile laoparte şi zâmbi uşurată la vederea noii sale case, care arăta atât de inocentă şi de liniştitoare îmbrăcată în alb. Buruienile şi iarba crescute prea mult, ascunse sub hainele lor de iarnă, arătau magic. O gaie roşie străbătu cerul albastru, ciripitul ei trist punctând tăcerea, şi o pereche de rațe sălbatice alunecară pe suprafața acului, care înghețase în timpul nopții. Olivia se uită la tot ce o înconjura, ştiind că soarele avea să topească gheața, lăsând să se vadă din nou stricăciunile, alături de cantitatea imensă de muncă de care era nevoie pentru a readuce grădinile la gloria lor apusă. Dar avea să le readucă. Nu mai acceptase nicio ofertă nouă de lucru, doar

pentru a-şi putea dedica timpul transformării acestei case magnifice într-un cămin.

Elsa pregătise micul-dejun şi îl lăsase în sufragerie. Casa nu fusese modernizată, iar bucătăria, cămara, spălătorul şi dependinţele erau încă despărţite de partea principală a casei printr-o uşă de acces. În spatele ei se aflau domeniul servitorilor şi un loc unde, în mod tradiţional, familia nu era binevenită. Olivia dorise să deschidă partea aceea a casei, pentru a o transforma într-un spaţiu comun, bucătărie cu sufragerie, dar deocamdată nu aveau banii necesari.

Oliviei i se părea ciudat ca toţi patru să stea la unul din capetele mesei lungi din mahon, lăsând cea mai mare parte goală. Dar Bruce începu să atace ochiurile şi şunca din farfuria lui cu poftă, sugerându-i să meargă în explorare imediat după masă. El nu auzise scârţâiturile casei, dormind neîntors. Îmbrăcat într-o cămaşă albastră, cu mânecile suflecate, şi o pereche de blugi, nu părea să simtă nici frigul.

— Nu-i minunat? întrebă el, uitându-se pe rând la fiecare copil. Cum vi se pare faptul că locuiţi într-un conac? Vă propun să mâncaţi şi apoi putem arunca o privire în jur. Locul ăsta nu pare să se fi schimbat din epoca victoriană. Este ca şi cum ar fi îngheţat în timp.

*

Zach se simţea uşurat că era dimineaţă. Lumina soarelui intra prin ferestre, alungând umbrele nopţii şi, odată cu ele, frica lui.

Entuziasmul tatălui său îl făcea să se simtă prost pentru frica din timpul nopţii. White Walkers, cum să nu! Ce idiot fusese! Se hotărî să fie mai curajos la căderea serii.

Tabitha abia aştepta să exploreze casa, dar Olivia nu voia să se împiedice de ei; încă erau cutii de despachetat şi lucruri de pus la loc şi nu voia să fie distrasă de cerinţele

familiei ei. Aveau să aibă timp suficient mai târziu pentru a explora casa.

— Bine, spuse Bruce, terminându-şi cafeaua şi împingându-şi scaunul în spate. Gata să vă aventurat! în sălbăticie? Le zâmbi lui Zach şi Tabithei, cu ochii sclipind de entuziasm. Vom avea nevoie de seceri şi de săbii pentru a ne croi drum prin iarbă. Apoi, către Olivia: Va fi o provocare!

Zach îşi unse încă o bucată de pâine prăjită cu unt, să o ia cu el.

Tabitha se grăbi să îşi ia cizmele şi haina. Olivia îşi puse şervetul pe masă.

— Tot locul acesta va fi o provocare, replică ea, zâmbind curajoasă.

Dar, împreună, putem transforma casa într-o locuință magnifică.

*

După micul-dejun, Olivia o găsi pe Elsa în bucătărie. Era una dintre încăperile pe care dorea cel mai mult să le transforme, pentru că era teribil de învechită. Înăuntru erau o masă uriaşă din lemn de pin, o sobă din fontă plasată într-un alcov unde odată fusese probabil un cămin uriaş şi un dulap plin cu vase lucitoare din alamă, care nu aveau să fie folosite niciodată. Olivia instalase o maşină de spălat vase, dar, după câte se părea, după teancul de farfurii adunate în chiuvetă, Elsa nu ştia cum să o folosească.

— Totul a fost pe placul dumitale, doamnă Olivia? o întrebă Elsa.

Deşi i se ceruse să îi spună pe nume, Elsa insista pe o anumită formalitate. De asemenea, nu părea foarte încântată să o vadă pe Olivia pe teritoriul ei.

— Totul a fost minunat, mulțumesc, Elsa! replică Olivia cu voioşie, hotărâtă să şi-o transforme în prietenă.

Elsa arăta la fel de confortabil în camera aceea precum masa. Cu părul ei alb prins lejer la spate, cu un şorț alb pus

peste o rochie neagră care îi ajungea până la glezne şi botine înalte, cu şireturi, părea să fie dintr-o altă epocă, asemenea casei. Întreaga ei înfăţişare era, de fapt, învechită, cu excepţia pietrei preţioase mari, pe care o purta la gât şi care avea aceeaşi culoare neobişnuită ca ochii ei gri-verzui. Olivia se simţea ca şi cum era o intrusă, deşi casa era a ei.

— Mi-ar prinde bine nişte ajutor, spuse ea, aproape ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Mai sunt cutii de despachetat. Ai putea să mă ajuţi?

Elsa încuviinţă din cap şi se duse să se spele pe mâini la chiuveta majordomului.

— Cum a fost prima noapte? Aţi dormit bine? întrebă ea, luând săpunul şi deschizând vechiul robinet din alamă.

Apa bolborosi şi izbucni într-un torent ruginit.

— Puţin înfricoşătoare, să fiu sinceră, replică Olivia. Nu sunt obişnuită cu o casă atât de mare.

— O, este o casă mare şi puţin posacă, fu de acord Elsa, cu brăţările zăngănindu-i la încheietura mâinii în timp ce se săpunea. Trebuie doar să ajungeţi să vă cunoaşteţi.

— Nu e bântuită, nu-i aşa? râse Olivia neliniştită.

Nu credea cu adevărat în fantome, dar, oricum, dorea să fie liniştită.

Elsa se întoarse şi expresia ei se îmblânzi.

— Nu, doamnă Olivia. Este doar zgomotul vântului şi sunetele normale scoase de o clădire veche. În câteva zile, nici nu le veţi mai băga de seamă.

Olivia se simţi uşurată.

— Ce bine! întotdeauna se presupune că astfel de locuri sunt pline de fantome.

— Oamenilor le place să spună poveşti, nu-i aşa? Sunt o mulţime de oameni pe-aici care vor spune că locul acesta este bântuit. Nu-i ascultaţi! Am trăit aici mai mult de cincizeci de ani şi nu am avut niciun moment de nelinişte.

— Mulțumesc, Elsa! Mă bucur să aud asta, spuse Olivia. Ce prostesc din partea mea să zic aşa ceva!

Elsa zâmbi cald şi îşi şterse mâinile cu un şervet de ceai.

— Şi acum, de unde spuneați că vreți să începem?

Îmbrăcată cu haină şi cizme, Tabitha îşi urmă tatăl şi fratele prin uşa din spate şi apoi pe terasa lată care dădea înspre grădină. Aceasta era mărginită cu o balustradă elegantă din piatră, dar murdară, cu treptele acoperite de muşchi coborând înspre o alee pavată cu piatră. Aleea traversa ceea ce altădată ar fi fost un gazon impecabil întreținut, dar acum era năpădit de buruieni care îşi scoteau capul de sub stratul alb ca nişte smocuri de blană. La capătul aleii se afla o fântână care arăta dezolant. Părea pierdută acolo, în acea parte îndepărtată a grădinii.

Tabitha privi cu încântare cum respirația ei scotea aburi în aerul rece. Era frig şi totul era alb, deoarece Jack Frost[2] fusese ocupat toată noaptea. Cerul strălucea în milioane de cristale de gheață şi pescăruşii care se grăbeau pe dedesubtul lor sugerau că marea era aproape.

Tabitha era încântată să locuiască aproape de mare.

Mânată de un val de entuziasm, porni pe alee. Boschete ce arătau ca nişte mingi uriaşe străjuiau ambele margini ale aleii, semănând cu nişte budinci uriaşe cu prune care se odihneau pe un pat de zahăr pudră. Tabitha abandonă aleea şi alergă pe iarbă, cizmele ei Wellington lăsând în urmă un şir de paşi. Probabil o pereche de iepuri avusese aceeaşi idee, deoarece urmele lor mici se împleteau peste pajişte, dezvăluindu-le dansul nocturn.

În cele din urmă, ajunse la capătul aleii şi la fântână. Făcută din piatră gri, era rotundă şi destul de mare. În centru se afla statuia interesantă a unei femei. Părea

---

[2] Personaj legendar din nordul Europei, care face zăpadă pentru a aduce iarna (n. Red.)

singură, ca şi cum nimeni nu o observase de mult timp. Chiar şi ciorile şi mierlele păreau să se țină departe, ciugulind prin iarbă la celălalt capăt al pajiştii. Piatra care îi dădea formă era acoperită cu licheni, însă timpul nu îi răpise frumusețea. Fața ei era uimitoare şi, în acelaşi timp, tristă. Fustele ei largi, învârtitoare, îi ofereau siluetei subțirime şi iluzia mişcării, în vreme ce mâinile i se întindeau către cer, într-un gest implorator.

Tabitha se opri în fața ei, cuprinsă dintr-odată de un sentiment intens de tristețe. Felul în care îşi ținea capul înclinat era demn de milă, ca şi cum ar fi căutat ceva prețios sus, printre nori. Fântâna era secată, ceea ce părea să adauge un plus sentimentului de solitudine şi neglijare, turnai frunze moarte umpleau bazinul de sub locul de unde cândva curgea apă.

— Tabitha!

Fata fu smulsă din contemplare de către tatăl ei, care îi făcea cu mâna de la o poartă drăguță de lemn, montată într-un zid înalt din piatră. În ciuda voinței sale, o lăsă pe tânăra femeie în singurătatea ei şi alergă pentru a fi se alătura celor doi.

Prin poartă se vedea grădina de zarzavaturi, care conținea două sere enorme, o roabă ruginită, întoarsă cu capul în jos, rame vechi, stricate, şi un hambar plin cu buşteni uriaşi. În timp ce Bruce gemu la vederea sticlei acoperite cu mucegai a serelor, gândindu-se la munca necesară pentru a le curăța, Tabitha şi Zach se întrecură până la straturile nefolosite de legume şi, printr-o poartă şubredă de la capătul îndepărtat, înspre pădure. Tatăl lor strigă după ei, dar ei îl ignorară şi continuară să alerge. Erau amețiți de atâta spațiu, de sentimentul aventurii şi niciunul nu voia să încetinească, revenind la un pas de plimbare. Era atât de mult de văzut. Prea multe de descoperit. După atâta vreme petrecută îngrădiți de străzile Londrei, spațiul acesta

deschis era un adevărat paradis. Chiar şi Zach începea să aprecieze avantajele traiului pe o moşie de la țară.

În cele din urmă, copacii se deschiseră înspre o pajişte largă şi în depărtare se vedea panglica albastră a unui estuar, sclipind în soarele dimineții. În mijlocul pajiştii se ridica o micuță capelă gri, înconjurată de morminte. Copiii se opriră şi se uitară curioşi, exuberanța lor topindu-se dintr-odată la vederea micului cimitir. Locul era neliniştitor de tăcut, în mod evident neglijat, poate timp de decenii întregi. Numai ciorile țopăiau prin iarba înaltă, pe unde bruma se topise deja. Printre mormintele tradiționale se vedeau diferite obeliscuri înălțate pe socluri. Unul sau două se aplecau nesigure, poate din cauza rafalelor de vânt care băteau dinspre mare sau poate, se gândi Tabitha, uitându-se la ele plină de fascinație, mişcate de către sufletele morților care zăceau neliniştite dedesubt. Zach, a cărui imaginație nu era la fel de fertilă ca a surorii sale, vedea doar pietre de mormânt, înnegrite de timp şi corodate de vânt. Ce îl interesa însă pe el erau inscripțiile cioplite în piatră, pentru că era vorba despre istorie, iar Zach era foarte interesat de trecut. Alergă înspre ele, să le examineze.

Bruce îşi ajunse copiii din urmă.

— Uau, ce-i aici! exclamă el, punându-şi mâinile în şolduri şi recăpătându-şi suflul. Regreta faptul că petrecuse atât de mult timp la birou, fără să facă exerciții. Dar de-acum avea să fie fermier. O capelă abandonată. Uimitor! Prima dată nu explorase atât de departe. Luând-o pe Tabitha de mână, se îndreptă spre clădire. Să vedem ce este înăuntru, vrei?

Când ajunseră la ea, Zach curăța deja lichenii de pe placa comemorativă, încercând să citească inscripția.

— Cui aparțin toate pietrele astea de mormânt? întrebă Tabitha.

— Morților, replică Zach râzând.

— Ştiu că sunt morţi, prostuţule, răspunse ea, dându-şi ochii peste cap. Crezi că sunt oameni care au locuit în casă?

— Presupun că este capela familiei Pengower, spuse Bruce. Haideţi să vedem! Se aplecă pentru a citi inscripţia. Bernard Pengower, 1821-1881. Uite, vezi, am avut dreptate!

— Şi aici e un Pengower, strigă Zach, curăţând muşchiul care ascundea primul nume. 1887-1965. Pare să fie un Robert, Robin, Richard. Ceva cu R.

Tabitha lăsă mâna tatălui ei şi se duse să vadă mai de aproape unul dintre obeliscurile înclinate. Se opri în faţa lui. Pe soclu se afla amprenta în relief a mâinii unei femei. Odihnindu-se în aceasta, se vedea mâna unui copil. Deasupra, o inscripţie scurtă spunea: „Cordelia Pengower, 1862-1896. Fie să-şi găsească pacea în odihna eternă."

— Tati, uită-te la asta! spuse ea. Cine crezi că a fost?

Bruce se apropie să arunce o privire. Citi şi el inscripţia şi admiră sculptura elegantă. Mâinile semănau cu un porumbel alb.

— Păi, începu el, amintindu-şi de cercetările pe care le făcuse după ce primise această moştenire neaşteptată, Thomas Pengower a construit clădirea în 1586, după ce a făcut avere alimentând flota regală cu lemn. Probabil Cordelia era cineva important, pentru că i s-a construit un monument impunător. Victorienilor le plăceau pietrele funerare elaborate. Cred că era stăpâna casei şi era mamă, pentru că ţine mâna unui copil. Numai 34 de ani. Poate că a murit dând naştere.

Cine ştie?

Tabitha se întrebă dacă era aceeaşi femeie ca aceea reprezentată de statuia din grădină. În momentul în care gândurile i se îndreptară spre statuie, simţi cum i se ridică părul de pe ceafa, îşi duse mâna acolo şi îşi masă pielea.

— Cu toţii sunt Pengower? întrebă Zach, trecând acum de la un mormânt la altul, ca o albină într-o floare de trifoi, şi

numărând toți membrii familiei Pengower pe care îi putea descoperi.

— Cam aşa se pare. Niciun Talwyn? întrebă Bruce.

— Încă nu, replică Zach.

— Intrăm? propuse Bruce, îndreptându-se spre uşă. Apoi mergem acasă să vedem ce putem găsi în bibliotecă. Biblioteca de la conac, adăugă el mândru, este destul de spectaculoasă.

— Acasă, spuse Zach, ridicând din umeri. Sună caraghios.

— Caraghios-amuzant sau caraghios-ciudat? întrebă tatăl lui.

— Ciudat, replică Zach. Încă nu mi se pare acasă.

— Mie da, interveni Tabitha. Nu vreau să ne mai întoarcem niciodată în Londra.

Spre surprinderea lui Bruce, uşa capelei nu era încuiată. Copiii îl urmară înăuntru şi tăcură. Era un loc de închinare simplu, construit pentru familia Pengower, judecând după plăcile comemorative purtând numele lor, care datau de pe la mijlocul secolului al XVII-lea.

Stranele din lemn erau aliniate în şiruri cu faţa spre altar şi spre ferestrele mari, cu vitralii, din spatele acestuia. Faţa de masă albă din altar era curată, dar pe ea nu se găsea nimic. Nu încăpea îndoială că locul nu mai era folosit – avea un aer de abandon –, dar cineva venea, în mod evident, să îl menţină curat; pe pervazuri nu se vedeau insecte moarte, nici frunze uscate în colţuri. Nu mirosea a închis, aşa cum te-ai fi aşteptat de la o clădire atât de veche şi nefolosită, şi avea un aer plăcut, ca o oază de linişte şi pace într-un peisaj bătut de ploaie şi de rafale de vânt.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre familia Pengower, murmură Bruce, plimbându-şi degetele peste placa comemorativă a unui anume Arthur Pengower, care murise

cu 300 de ani în urmă. Bruce vorbea cu sine, dar Tabitha îl auzi.

— Nu cred că mai există vreunul, spuse ea. Pentru că, altfel, nu ai fi primit tu casa.

— Foarte adevărat, scumpo, replică el.

— A fost şi doamna Delaware o Pengower? adăugă ea.

— A fost. A chemat-o Emily Pengower, dar s-a căsătorit cu Henry Delaware, aşa că trebuie să fie înmormântată aici, spuse Bruce. Nu am văzut niciun mormânt nou, voi aţi văzut?

— Eşti sigur că *tu* nu eşti un Pengower, tată? întrebă Zach, trântindu-se în prima stranăşi încrucişându-şi braţele. Era rece ca gheaţa şi fu scuturat de un fior. Dar *cum* eşti rudă cu doamna Delaware?

— Nu ştiu, răspunse Bruce. Rude îndepărtate, de bună seamă.

El şi Olivia îşi puseseră aceeaşi întrebare, iar Elsa nu fusese nici ea în stare să îi lămurească. Nu avuseseră timp să facă prea multe cercetări dincolo de a studia arborele genealogic al familiei lui Bruce, care nu dusese la nimic. Sincer vorbind, avusese pe cap lucruri mai importante decât genealogia.

— Cum se poate să nu ştii? întrebă Zach.

— Rudele pe care le-am sunat nu ştiau nimic. Nimeni nu a auzit nici despre Pengower, nici despre Delaware. Aşa că nici eu nu ştiu mai multe.

Ambii părinţi ai lui Bruce erau morţi, iar fratele lui mai mic locuia în Australia. Faptul că Olivia venea dintr-o familie atât de mare fusese unul dintre primele lucruri care îl atrăseseră la ea. Se săturase să se simtă singur pe lume.

— Cât de mult în urmă îţi poţi căuta familia? întrebă Zach.

— Familia noastră, adăugă Tabitha.

— Destul de mult, dar nu am găsit niciun Pengower sau Delaware în ea. Asta-i ceva sigur. Zach chicoti.

— Crezi, atunci, că eşti rudă cu doamna Delaware numai pentru că aşa a spus ea?

— Da, Zach. Sunt sigur că nu a inventat asta. Poate că sunt descendentul vreunui văr îndepărtat. Nu trebuie să fie tot Delaware, nu-i aşa? Ar putea fi orice alt nume. Undeva trebuie să existe o legătură. Nu cred că ar fi lăsat moştenirea cuiva la întâmplare. A specificat în mod clar că eu sunt cea mai apropiată rudă în viaţă. Aşa că iată-ne aici! Şi nu mă plâng. Bruce chicoti, apreciind încă o dată norocul său extraordinar, care îi adusese pe tavă o asemenea moştenire încântătoare.

Tabitha zâmbi larg.

— Mi-ar plăcea să fiu o Pengower, declară ea.

— De ce? întrebă Zach, ridicându-se. Ce-i aşa interesant la a fi un Pengower? Din câte văd, sunt cu toţii morţi.

— Îmi place numele. Sună ca Pendragon[3], replică ea.

Nu putea pune în cuvinte cât de mult admira deja această familie care construise conacul şi capela aceasta minunată şi statuia din grădină.

— Probabil că pe undeva prin casă există un arbore genealogic al familiei, spuse Bruce, conducând copiii afară la soare şi închizând uşa capelei în urma lor. Putem arunca o privire în bibliotecă. Sunt o mulţime de cărţi acolo. De fapt, putem face un concurs. Primul care găseşte arborele genealogic primeşte cinci lire. Lui Zach îi plăcu ce auzise.

— Îl găsesc eu, spuse el, băgându-şi mâinile în buzunare şi pornind în viteză spre liziera pădurii.

Tabitha luă mâna tatălui ei.

---

[3] Nume eroic însemnând şeful/conducătorul dragonilor; echivalent cu titlul de rege. Uther Pendragon a fost tatăl regelui Arthur (n.tr.)

— Ştiu eu că eşti un Pengower, zise ea, privindu-l cu ochi serioşi.

— De unde ştii, scumpo?

— Ştiu, pur şi simplu, replică ea.

Privirea ei mai zăbovi un moment pe pietrele de mormânt înainte de a-l urma pe Zach prin iarba înaltă. Era sigură că văzuse ceva trecând prin faţa uneia dintre ele. Fusese ceva fulgerător şi văzuse doar cu coada ochiului. Poate că fusese o pasăre sau o veveriţă. O briză răcoroasă îi mângâie obrazul şi pe braţe i se tăcu pielea de găină. Căută ochii care îi urmăreau, deoarece simţea că nu sunt singuri, dar nu văzu nimic, numai mormintele – nemişcate, tăcute şi reci.

CAPITOLUL 2

În dimineaţa următoare, Olivia se duse în oraş cu Tabitha, lăsându-i pe Zach în bibliotecă, unde căuta în continuare arborele genealogic al familiei, şi pe Bruce făcând un tur al fermei, alături de Tom. Olivia nu dormise mai bine decât în prima noapte. Lăsase lumina de la baie aprinsă şi apoi se ghemuise lângă Bruce, nu doar pentru căldură, ci şi pentru linişte. Cu toate acestea, gemetele şi scârţâiturile casei fuseseră acompaniate de sunetul stins, dar distinct al unui plânset. Pentru Olivia, sunase ca plânsul tânguitor al unei femei. Ştiind că nu avea cum să fie vorba despre aşa ceva, îl puse pe seama vântului care şuiera pe la colţurile clădirii – rafalele acelea venite dinspre mare erau destul de puternice. Dar era, totuşi, neliniştitor. Spera să se poată obişnui – vântul nu avea să plece nicăieri.

Bruce, descoperise ea la trezire, nu auzise nimic şi dormise ca un urs care hiberna, ceea ce o făcea să se simtă şi mai prost pentru că se temuse. Era doar paranoică.

Şi Tabitha era sigură că auzise plânsetul, dar, când îi spuse lui Zach la micul-dejun, el râse de ea şi declarase că fusese doar vântul, gemând în jurul coşurilor de fum.

— Serios, Tab, oricine ar şti asta, spusese el, nedorind să recunoască faptul că şi el auzise – şi nedorind să îşi recunoască teama.

Dar Tabitha era sigură că era vorba despre o fantomă şi se hotărî să facă nişte investigaţii dacă mai auzea sunetul şi în altă noapte.

*

St Sidwell era un oraş fermecător de la malul mării, construit într-un golf adăpostit de pe coasta de sud-vest a Cornwallului. Partea deluroasă era acoperită de case albe, care stăteau agăţate ca scoicile de stânci, acoperişurile lor gri de ardezie şi ferestrele lucitoare oferind un sentiment plăcut de uniformitate. Un mic port veghea sosirea şi plecarea bărcilor de pescuit cu fundul albastru şi faleza adăpostea cafenele pitoreşti, restaurante şi magazine de suveniruri care serveau turiştii în lunile de vară, dar care se închideau în afara sezonului şi păreau cam mohorâte când rafalele vânturilor de iarnă băteau pe străzile goale, dând locului înfăţişarea dezolantă a unei dimineţi de după o petrecere. Olivia parcă maşina şi porni spre magazinul universal local, unde dădu un anunţ de angajare pentru un cuplu care să o înlocuiască pe Elsa Tregoning.

Nori grei acopereau cerul ca o turmă de oi şi vântul rapid ridica mici valuri pe apă. Pescăruşii ţipau zburând peste întinderea albastră şi unul, doi mai lacomi căutau printre resturile de cartofi aruncate pe trotuar în faţa restaurantului pescăresc Captain Crudd. Casele albe sclipeau în lumina puternică, dar soarele oferea prea puţină căldură.

Olivia, care purta o căciulă din imitaţie de blană şi o eşarfă roşie prinsă sub reverul hainei ei gri din caşmir, cu

părul blond curgându-i în bucle lejere pe spate, impresiona prin eleganța siluetei urbane pe care o etala mergând pe stradă, încălțată cu botinele negre scumpe. Tabitha o însoțea entuziasmată. Micuță şi subțire pentru vârsta ei, încă purta haine alese de mama ei şi arăta mult prea elegantă pentru această scenă, îmbrăcată într-o haină purpurie, cu căciulă şi eşarfa asortate.

Olivia observă privirile curioase ale localnicilor în timp ce treceau, dar le puse pe seama curiozității obişnuite a locuitorilor unui orăşel; nou-veniții ca ei ieşeau, pesemne, în evidență ca papagalii printre porumbei.

Când Olivia deschise uşa, se auzi clinchetul unui clopoțel. Înăuntru era cald şi plăcut şi mirosea a umezeală. În timp ce Tabitha se plimba printre rafturi. Olivia se duse direct la tejghea, unde două tinere stăteau aplecate deasupra telefoanelor, urmărind rețelele sociale şi bârfind despre seara trecută. Când o văzură pe Olivia, se opriră din vorbit şi îşi lăsară fără tragere de inimă telefoanele. Recunoscând-o, schimbară imediat o privire furişă.

— Bună, spuse Olivia, bătând darabana cu degetele pe tejghea.

Bănuiesc că nu s-a arătat nimeni interesat de anunțul meu, nu-i aşa?

Fata cu părul roşcat, pistrui şi cu un inel în nas clătină din cap.

— Mă tem că nu, replică ea, măsurând din ochii albaştri această femeie imposibil de elegantă, care îi era la fel de străină ca regina. Ați avea mai mult noroc căutând ceva mai departe.

Olivia oftă, străduindu-se să distingă cuvintele în spatele accentului local gros.

— Ştiu, dar chiar doresc pe cineva de aici, în mod ideal un cuplu.

Oameni care cunosc regiunea. Dacă angajez pe cineva de departe, va fi un fel de orbul care conduce orbii, zise şi râse tară umor.

Cealaltă fată, care avea părul negru, ridicat într-o creastă, unghii roz, nepractic de lungi, şi care mesteca gumă, îi zâmbi cu compasiune Oliviei.

— Aţi încercat şi online?

O spuse încet, ca şi cum nu ar fi fost sigură că Olivia, elegantă cum era, ştia ce însemna online.

— Am ezitat să fac asta, replică Olivia. Nu vreau să găsesc un cuplu care să se mute acolo.

Fetele părură surprinse.

— Într-o casă atât de mare, aţi putea avea zece cupluri care să locuiască acolo fără să băgaţi de seamă, spuse roşcata, chicotind.

Schimbă o privire cu prietena ei, care chicoti şi ea.

— Ştiu că sună ciudat, spuse Olivia, râzând cu ele, pentru că îşi dădea seama de cât de stupid suna. Venim din Londra, dintr-o casă mică, şi ne preţuim intimitatea.

Niciuna din fete nu fusese la Londra, dar nu îşi imaginau că definiţia lor pentru mic se potrivea cu a Oliviei. Se uitară la ea fără nicio expresie. Olivia oftă.

— Ce să fac? murmură ea, lovind din nou tejgheaua cu degetele.

Nu avea nicio idee.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş convinge-o pe Elsa Tregoning să rămână, sugeră vânzătoarea care mesteca gumă. Ea cunoaşte casa.

— A spus că stă doar până când găsesc pe cineva să o înlocuiască, spuse Olivia.

Roşcata se strâmbă.

— Înseamnă că va sta o vreme. În locul dumneavoastră, nu aş căuta prea mult calul de dar la dinţi. Poate că mai bine lăsaţi lucrurile aşa cum sunt.

Olivia le mulțumi, deşi nu îi fuseseră deloc de ajutor, şi se duse la standul de ziare de lângă uşă, de unde cumpără *The Times* pentru Bruce. Tabitha se uita acum la dulciurile de lângă tejghea. Niciuna din cele două vânzătoare nu o văzu acolo.

— Cineva ar trebui să-i spună că locul acela este bântuit, zise roşcata pe un ton scăzut.

— Va descoperi suficient de repede, răspunse cealaltă. Le dau o săptămână.

Mâna feței îngheță pe pachetul de bomboane Maltesers. Se uită uimită la cele două tinere. Privirea ei neclintită le alertă de prezența sa şi se uitară la ea cu uimire.

— Salut, dulceață! spuse roşcata, zâmbind cu vinovăție. Vrei bomboanele acelea?

Tabitha clătină din cap, murmură că se răzgândise şi se duse în căutarea mamei sale. În drum spre casă, rămase gânditoare. Se uita pe geam la peisajul care îi trecea prin fața ochilor, întrebându-se dacă locuința lor era, într-adevăr, bântuită. Şi dacă era, de cine anume?

Poate că, la urma urmei, nu îşi imaginase plânsul acela.

— La ce te gândeşti, scumpo? o întrebă Olivia, observând că fiica ei era neobişnuit de tăcută.

— Crezi că e bântuită casa noastră? întrebă Tabitha.

Olivia râse cu nervozitate şi răspunse puțin prea repede:

— Sigur că nu, de ce?

— Poate de asta nu vrea nimeni să lucreze acolo.

— Ei bine, Elsa şi Tom nu au nicio problemă, nu-i aşa? Elsa a lucrat acolo mai mult de cincizeci de ani, iar Tom a crescut acolo. De fapt, Elsa mi-a spus foarte clar că nu există fantome acolo.

— Ai întrebat-o?

— Da.

— Poate că a mințit ca să nu te sperie.

Olivia îi aruncă o privire fiicei ei şi se încruntă.

— De unde vin toate astea?

Tabitha dezbătu în tăcere dacă să îi spună mamei ei ce auzise. Nu voia să o îngrijoreze, dar, pe de altă parte, era o explicație pentru faptul că nimeni nu răspunsese anunțului de angajare.

— Le-am auzit pe fețele de la magazin spunând că cineva ar trebui să-ți spună că moşia St Sidwell este bântuită, recunoscu ea în cele din urmă.

— Tipic! exclamă Olivia, iritată. Elsa a spus că oamenilor le place să bârfească. De îndată ce cumperi o casă veche, încep poveştile cu fantome. Este un clişeu. Nu cred în fantome şi nici tu nu ar trebui să crezi, adăugă ea scurt. Ridicol!

Tabitha îşi muşcă buza şi reveni cu privirea asupra peisajului de țară. Entuziasmul ei crescu. O casă bântuită. Nu se putea gândi la ceva mai palpitant!

Conduseră în continuare în tăcere. Când intrară pe aleea ce ducea spre casă, făcându-şi drum pe sub platani. Olivia speră că nu avea să fie la fel de greu să găsească personal care să aibă grijă de grădină.

*

Inspirată acum de posibilitatea foarte reală ca noua ei casă să fie plină de fantome, Tabitha se hotărî să o întrebe singură pe Elsa. O găsi în bucătărie, pregătind prânzul. Se urcă pe un scaun şi o privi pe femeia în vârstă gustând cu o lingură tocana de miel care fierbea pe sobă. Mirosea delicios şi Tabitha îşi auzi stomacul chiorăind.

— Cum era doamna Delaware? o întrebă ea.

Elsa lăsă jos lingura de lemn şi se uită gânditoare la Tabitha. Ochii feței aveau culoarea muşchiului şi erau plini de entuziasm şi curiozitate, dar ea avea o privire înțeleaptă, ca şi cum în spate s-ar fi aflat un adult atent.

— Era o femeie rece, secretoasă şi antisocială, începu Elsa, dorind să îi satisfacă feței curiozitatea şi, în acelaşi timp, să ajungă să o cunoască.

Tom nu se căsătorise, aşa că Elsa nu avea nepoți pe care să îi iubească. Suspecta, după expresia ei alertă şi curioasă, că Tabitha era o persoană excepțională.

— Dar, odată ce ajungeai să o cunoşti, se îmbuna, continuă Elsa. Era singură la părinți şi a avut grijă de tatăl dumneaei până când acesta a murit. Atunci era deja văduvă şi nu avea copii, deşi nu pentru că nu a încercat. A pierdut cinci copii mici, vezi tu. A fost o adevărată tragedie şi nu şi-a mai revenit. Dumnezeu să o binecuvânteze. Nu s-a mai recăsătorit, ci a locuit aici singură, plimbându-se de colo-colo ca o bilă de sticlă într-o cutie de tinichea.

— Dar te-a avut pe dumneata, îi aminti Tabitha.

— Într-adevăr. Elsa oftă şi se îndepărtă de aragaz. Ne-a avut pe mine şi pe Tom. Mi-a fost tare dragă. Într-un fel, mi-a fost ca o mamă. Când am venit să lucrez aici, eram doar o fată.

— Ai avut un soț, Elsa?

— Da, dar nu pentru mult timp. A fost luat.

— De către cine?

Elsa chicoti.

— De Domnul. Gerren al meu a murit după o scurtă boală şi Domnul a văzut potrivit să-l ia la El. Expresia i se umplu de regret. Nu avem prea mult noroc în casa asta. Dar se va schimba totul acum, că sunteți aici. Va deveni o casă fericită.

— E un nume caraghios, Gerren, spuse Tabitha.

— Este un nume de aici, din Cornwall.

— Este un nume drăguț, adăugă Tabitha, nevrând să fie nepoliticoasă. Doamna Delaware este îngropată la capelă?

— Nu, i-a fost împrăştiată cenuşa, spuse Elsa. Cred că şi mie mi-ar plăcea la fel, undeva pe malul mării.

— De ce nu a îngrijit doamna Delaware grădinile?

— Nu a avut banii necesari. Casa asta uriaşă înghite o grămadă de bani, după cum vor descoperi părinții tăi, Domnul să-i ajute! începu să amestece din nou în oală. Doamna Delaware nu a făcut nimic de când a moştenito de la tatăl dumneaei, pentru că-i plăcea aşa cum era. Şi mie îmi place aşa cum este. Nouă, bătrânilor, nu ne plac schimbările.

— Dacă tati este înrudit cu doamna Delaware, continuă Tabitha, înseamnă că este un Pengower, nu?

— Oh, va fi unul! replică Elsa cu o certitudine care o surprinse pe Tabitha. Pentru doamna Delaware era important ca locuința să rămână în familie, dat fiind că dânsa nu a avut copii. Familia Pengower a construit-o, să ştii, în timpul reginei Elisabeta I. Îți dai seama de cât de bătrână este? Pun pariu că nu ai mai pus piciorul într-o clădire atât de veche.

Tabitha nu se gândea la casă, ci la familia Pengower.

— Tati spune că nu are arborele genealogic al familiei, zise ea greoi.

Spune că nu este nimic interesant în legătură cu familia aceasta.

— Este foarte probabil să se găsească o istorie a familiei Pengower pe undeva. Doamna Delaware era foarte interesată de genealogie.

— Ce-i asta?

— Arborele familiei.

— De ce?

— Pentru că familia Pengower a fost odată una mare şi puternică.

Era mândră de acest lucru. De fapt, casa aceasta era singurul lucru de care *era* mândră. Însemna totul pentru ea. Biata femeie, era tot ce avea. Dar a îmbătrânit şi a lăsat-o să cadă în ruină. Ea însăşi a devenit o ruină, într-un fel,

izolându-se tot mai mult. Privirea bătrânei se îndepărtă dintr-odată. A fost frumoasă cândva, dar tristă. Mereu a fost tristă. Când eram tânără...

— Sunt fantome? o întrerupse Tabitha.

Elsa clipi şi aruncă lingura în chiuvetă.

— Nu-ți bate capul cu fantomele! spuse ea cu indiferentă.

— Dar le-am auzit pe vânzătoarele de la magazin spunând că această casă este bântuită.

— Poveşti, atâta tot. Poveşti. Oamenilor le place să creadă tot ce-i mai rău.

— Eu cred că *este* bântuită. Am auzit pe cineva plângând azi-noapte, declară brusc Tabitha.

— Este doar vântul, spuse Elsa, aplecându-se cu greu pentru a deschide uşa cuptorului, verificând cartofii care se coceau.

— Asta a spus şi Zach.

— Deştept băiat! Voi, cei din Londra, nu sunteți obişnuiți cu rafalele de la malul mării.

— Crezi în fantome, Elsa?

Elsa se ridică țeapănă, ducându-şi o mână la spate şi strâmbându-se.

— Nu, replică ea repede. Când te duci, te duci şi nu mai revii.

— Te temi de moarte?

Elsa se încruntă. Copilul acesta era, cu siguranță, neobişnuit.

— Este o întrebare stranie, spuse ea.

— *Mie* nu îmi este.

— Nici nu ar trebui. Eşti tânără. Ai o viață lungă înainte. Eu fac 70 de ani anul viitor.

— Asta-i mult, spuse Tabitha.

— Ai dreptate, draga mea. Uneori, simt fiecare an în oase. Elsa chicoti şi se întoarse la oala sa. Prânzul va fi gata în zece minute, anunță ea. Du-te şi spune-i fratelui tău!

*

În seara aceea, Tabitha stătea în pat întinsă, aşteptând să audă plânsul. Bătea din nou vântul şi ferestrele ei zăngăneau, dar gemetele pe care le făceau rafalele în jurul coşurilor de fum erau foarte diferite de plânsul pe care era sigură că îl auzise în seara precedentă. Se holba la tavanul catului ei cu baldachin. Lumina sclipitoare a unii, care se strecura printre faldurile draperiei, o ajuta să vadă bine. Pe lemn erau pictaţi un trandafir şi o pereche de păsări. Vopseaua pălise, dar încă putea distinge imaginea. Se întrebă cine dormise aici înainte, uitându-se la aceeaşi imagine. Poate chiar regina Elisabeta I. Salteaua era moale şi Tabitha se cufundă cu plăcere în ea. Patul ei din Londra nu fusese nici pe departe la fel de confortabil sau de mare. Era atentă la fiecare scârţâitură şi zgârietură şi la sunetele scoase de şoarecii de sub podele, dar nu se auzi nici urmă de plâns, în cele din urmă, probabil că adormi, legănată de sunetul vântului şi copleşită de oboseală, deoarece puţin mai târziu fu trezită chiar de sunetul pe care îl aşteptase.

Rămase nemişcată, ascultând. Era categoric un suspin, al unei femei sau al unui copil, judecând după ton. Moale şi plin de jale. Tabitha dorea să ofere alinare. Nu suporta să rămână în pat în timp ce biata creatură plângea cu o asemenea disperare. În cele din urmă, după ce se luptă cu sine, ezitând între anxietate şi curiozitate, se dădu jos de sub pături şi din pat. Camera ei era rece. Se întinse după halatul care atârna într-un cârlig de pe spatele uşii şi îşi luă în picioarele în care avea deja şosete de caşmir papucii de casă din piele de oaie. Răsuci mânerul din alamă şi întredeschise uşa.

Plânsul nu se opri, ci se auzi puţin mai tare.

Tabitha ieşi pe coridor. Era mai rece acolo decât în dormitorul ei şi fu cuprinsă de un fior. Dintr-odată zări o siluetă ieşind din întuneric.

Icni, dar era numai Zach.

— Ce naiba? sâsâi ea furioasă.

Zach îi puse un deget peste gură, pentru a o face să tacă. Ochii lui sclipeau în lumina lunii care intra printr-o fereastră mică şi Tabitha văzu teama din ei. Ei însă nu îi era frică; de fapt, se simţea răzbunată, pentru că Zach nu ar fi ieşit să investigheze dacă ar fi crezut să sunetul era făcut doar de vânt.

Încurajat de prezenţa surorii lui, Zach păşi pe vârfuri în faţă, în direcţia plânsului. Spera să descopere că era Elsa şi atunci s-ar fi putut întoarce la somn fără să se mai îngrijoreze cu privire la casa bântuită.

Tabitha nu avea nicio îndoială că era o fantomă. Ei nu îi trecuse prin cap că putea fi Elsa. Ar fi fost foarte dezamăgită să descopere că era vorba despre o persoană vie.

Cei doi copii continuară să înainteze, în timp ce sunetul se auzea mai tare. La capătul coridorului se afla o cotitură în formă de L. O fereastră înaltă arunca pătrate argintii de lumină pe podeaua pe care călcau cu grijă. De îndată ce dădură colţul, ajunseră în faţa unei uşi mari, cu panouri din lemn. Plânsul venea din spatele acesteia. Zach se dădu laoparte, deoarece tonul plânsului îi spusese cu certitudine că *nu* era Elsa, şi, în plus, apartamentul familiei Tregoning nu se afla în această parte a casei, ci în aripa cu bucătăria.

Tabitha trecu de el şi puse mâna pe clanţă. Inspirând adânc şi, adunându-şi curajul, deschise uşa.

Ambii copii abia auzeau ceva dincolo de bătăile inimilor lor. Şi totuşi, când Tabitha aprinse lumina, văzură numai un dormitor gol.

Plânsul se oprise. Stătură acolo, ascultând, plimbându-şi ochii peste patul înalt cu ramă metalică, peste corpul cu sertare din lemn de mahon, fotoliul de la fereastră şi micile menouri de sticlă prin care străluceа luna. Întregul loc era stăpânit de un aer rece ca gheaţa. Avea mirosul stătut al

unei camere ale cărei ferestre nu se deschideau niciodată – aerul stătut al abandonului.

— Nu e nimeni aici, spuse Zach, cu o uşurare evidentă.

— Cineva *a fost,* zise Tabitha, simțind energia nefericită ce rămăsese în urmă, în ciuda strălucirii becului.

Poate că cine bântuise camera aceasta dispăruse, dar lăsase în urmă o parte a emoției sale. Tabitha o simțea cu intensitate.

— Ei bine, dacă nu cumva a sărit pe fereastră sau a trecut prin perete, nu a fost nimeni aici. Probabil că plânsul venea din altă cameră. Zach chicoti. Sunetul vocii îi alungă frica şi el se simți stupid, din nou, pentru că îi fusese teamă. Poate că este o pisică, adăugă el. Ar putea fi o pisică în casă sau în fața ferestrei. Suntem doar nişte idioți.

Tabitha îşi ridică bărbia, sfidătoare.

— A fost o fantomă, Zach, declară ea cu fermitate.

Zach era pe cale să o contrazică, dar alese să nu o facă.

— Le-am auzit pe vânzătoarele de la magazin spunând că locul ăsta e bântuit şi de aceea nu vrea nimeni să lucreze aici, continuă Tabitha într-o şoaptă sonoră. I-am spus mamei şi ea a spus că-s prostii, dar cred că totuşi casa este bântuită. Simt asta.

— Tu *vrei* să fie bântuită, zise el.

Tabitha ridică din umeri.

— Nu mă deranjează dacă este. Miji ochii. A fost aici, ştiu asta. O *simt.* Şi-a lăsat nefericirea în urmă.

Zach se înfioră.

— Haide să ieşim de aici! spuse el, îndreptându-se spre uşă.

— Nu trebuie să-ți fie frică, spuse ea, urmându-l afară pe coridor. Nu cred că este o stafie rea, numai una tristă.

— Nu mi-e frică, replică el scurt. Am venit să investighez, nu-i aşa?

Tabitha chicoti.

— Eşti alb ca hârtia.

— Şi tu la fel.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

El înaintă pe coridor, fără să îi pese dacă paşii lui făceau podelele să scârţâie. Dacă era o fantomă, poate că zgomotul avea să o sperie. Voia să îi ceară surorii lui să doarmă în camera lui, dar nu voia ca ea să îl creadă demn de milă.

— Vei fi bine dacă dormi singură? o întrebă, sperând că ea avea să profite de oportunitate şi să împartă camera cu el.

— Nu mi-e frică, îi răspunse ea cu răceală. Dar poţi să vii să dormi în patul meu dacă vrei. Este suficient de mare pentru zece oameni!

El păru oripilat.

— De parcă aş vrea asta! se răsti Zach. Vom afla că familia Tregoning are o pisică şi ne vom simţi ca nişte idioţi.

— Cum vrei, spuse Tabitha, deschizând uşa dormitorului ei şi intrând. Verifică patul înainte să te culci, sub podele sunt şobolani mari şi graşi şi le plac picioarele călduţe!

Râse şi închise uşa în urma ei.

În timp ce se strecură sub pături, auzi din nou sunetul distant al plânsului. Ascultă cu atenţie. Nu era vântul, nicio pisică sau un şobolan. Era o femeie. Era plânsul plin de tristeţe, încărcat de durere al unei femei.

*

Mai în josul coridorului. Olivia se ghemui lângă Bruce, care sforăia tare; băuse prea mult vin roşu la cină. Putea auzi din nou sunetul acela.

Vânt sau nu, suna ca un plânset. Nu era sigură că avea să se poată obişnui cu aşa ceva. Îi atingea o coardă primordială, instinctul matern, şi îi provoca durere. Voia ca sunetul să se oprească. Strânse ochii cu putere şi încercă să îşi concentreze atenţia asupra sforăitului lui Bruce.

Dar suspinele erau demne de milă şi se auzeau constant.

*

În ziua următoare, în timp ce Bruce şi Zach se duseră în St Sidwell să cumpere un brad de Crăciun, Olivia căută prin rafturile bibliotecii o istorie a casei. Până acum, nici Zach şi nici Bruce nu reuşiseră să găsească una. Încă de când Bruce moştenise conacul, familia ei întrebase constant de legătura lui de rudenie cu doamna Delaware. Nu puteau înţelege cum cineva de care Bruce nu auzise niciodată îi lăsase o asemenea moştenire. Olivia trebuia să afle cât mai multe despre casă şi despre istoria acesteia, altfel ar fi crezut-o neglijentă. Cine moşteneşte o asemenea casă veche şi nu se deranjează să afle câte ceva despre istoria ei?

Problema era că nici Bruce şi nici Olivia nu avuseseră timpul sau înclinaţia să facă cercetări până acum. Olivia fusese ocupată să ilustreze un roman pentru copii, al cărui autor era un pedant, trimiţând desenele înapoi pentru retuşuri de nenumărate ori, căutând perfecţiunea. Pe deasupra. Olivia se ocupase de reparaţiile casei şi avusese grijă de copii, ceea ce nu îi lăsase timp pentru prea multe alte lucruri.

Bruce dăduse o oarecare atenţie problemei, dar, dincolo de a afla cine construise casa şi când, nu mai reuşise ceva.

Acum, Olivia era în bibliotecă, înconjurată de rafturi şi rafturi de cărţi vechi legate frumos, care cu siguranţă ar fi valorat o avere dacă l-ar fi abordat pe vreunul dintre anticarii din Londra. Camera în sine era magnifică. Pereţii erau complet ocupaţi de rafturile din lemn, iar tavanul era brăzdat de grinzi vechi, solide. Podelele din lemn de stejar erau acoperite de covoare. În centru se afla o masă rotundă, plină de tomuri grele. La un capăt se afla o fereastră înaltă, casetată, cu un minunat fotoliu lângă ea, şi, în mijlocul unui perete se vedea un şemineu de marmură, sub portretul unui bărbat cu o perucă alba, ciorapi albi eleganţi şi o

mantie purpurie, tivită cu hermină. Atunci când vizitase prima dată proprietatea, pe marginea şemineului se aflase un foarte valoros ceas franţuzesc, dar fusese una dintre numeroasele comori pe care fuseseră nevoiţi să le vândă la o licitaţie pentru a putea plăti taxa de moştenire. Olivia se hotărî să înceapă dintr-un capăt al încăperii şi să îşi croiască drum către celălalt capăt.

*

În timp ce mama ei căuta istoria familiei, strănutând din când în când din cauza prafului, Tabitha porni în explorarea casei. Exista încă o mare parte pe care nu o văzuse, mai ales podul.

Ştia că mama ei îl izolase de restul casei printr-o uşă, pentru că o auzise vorbind la telefon cu constructorul şi o mai auzise justificându-şi decizia în faţa lui Bruce, care iniţial dorise ca spaţiul respectiv să fie folosit de Tabitha şi Zach şi de numeroşii prieteni pe care aveau să îi invite acolo în timpul vacanţelor şcolare. Nu era un foc interzis, doar ignorat, şi acest lucru o făcu pe Tabitha şi mai curioasă să îl exploreze; nu exista nimic mai incitant decât un etaj secret, separat de restul casei printr-o uşă încuiată.

Uşa, după cum se dovedi, nu era încuiată, însă acest lucru nu scăzu din entuziasmul ei pentru expediţie. De îndată ce porni să urce scara îngustă din lemn, pe ale cărei trepte se vedeau urmele paşilor secolelor trecute, simţi o răceală stranie. Era diferită de frigul din restul casei, avea o greutate anume, ca şi cum ar fi fost încărcată de umezeală.

Mirosea diferit, de asemenea, dar acest lucru putea fi cauzat de vreun şoarece mort sub podele. Tabitha nu era sigură. Încă o dată, avu sentimentul că era privită. Era ca şi cum ochii ar fi urmărit-o pretutindeni – ca şi cum pereţii ar fi avut ochi, în capătul scărilor se afla un coridor îngust, cu uşi către dormitoare şi puţină lumină naturală. Se uită după un întrerupător, dar păru să nu găsească niciunul. De

fapt, la o inspecție mai amănunțită, descoperi că aici nu era curent electric. Pânze vechi de păianjen fuseseră țesute şi apoi abandonate în colțurile în care pereții întâlneau tavanul şi pete maro de umezeală murdăreau vopseaua albă. Tabitha ştia că servitorii care locuiseră aici dormiseră în camere modeste, cu paturi inconfortabile din metal. Desigur, nu mai erau cearşafuri sau pături, doar saltele goale, prea subțiri şi prea vechi pentru a oferi un somn odihnitor.

Tavanele erau joase, deoarece etajul fusese construit sub acoperiş; o persoană adultă ar fi trebuit să se aplece pentru a înainta în siguranță pe coridor. Tabitha, mică fiind, putea merge cu capul sus, dar Zach nu ar fi reuşit şi nici părinții lor.

Trecu din cameră în cameră, imaginându-şi cum trebuie să fi fost pentru servitorii care le ocupaseră odată. Aerul era stătut şi neplăcut şi era groaznic de linişte. Dintr-odată, auzi un zgomot ca un fâlfâit. Se opri şi ciuli urechile. Auzi din nou sunetul. Venea din camera de la capătul coridorului. O bătaie şi un zgomot ciudat, înăbuşit. Inima i se zbătu în piept, dar ea nu se întoarse să fugă. Era mai mult decât pregătită să vadă o fantomă; la urma urmei, erau nişte chestii vaporoase, incapabile să îi facă rău. Se gândi la Elsa şi îşi dădu seama că aceasta nu îi spusese adevărul. Casa *era* bântuită. Dar de ce mintea Elsa?

Tabitha se apropie încet de uşă. În spatele ei, zgomotul se auzea mai tare. Tabitha inspiră adânc şi se opri o clipă cu mâinile pe mânerul de alamă. Spera ca, de data aceasta, la deschiderea uşii, fantoma să fie încă acolo.

Încet, răsuci mânerul. Dinăuntru se auzi o nouă izbitură. Tabitha deschise uşa şi tresări, ținându-şi respirația şi făcând un pas în spate, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca oricine s-ar fi aflat înăuntru să sară la ea.

Spre dezamăgirea ei, nu era deloc o fantomă, ci doar o cioară mare care zbura prin cameră, încercând să iasă. O privire aruncată ferestrei sparte îi arătă cum reuşise cioara să intre. Tabitha se grăbi să deschisă fereastra şi plecă la fel de repede, închizând uşa în urma ei.

CAPITOLUL 3

Olivia sperase la un Crăciun liniştit – nu voia ca Bruce să se streseze în vreun fel din cauza familiei ei numeroase dând năvală – şi reuşise să se folosească de starea deplorabilă a clădirii drept scuză pentru a nu îi invita pe toți acolo. Cu toate acestea, mătuşa ei necăsătorită, Antoinette, reprezenta un caz special şi nu putea fi oprită. Nimic nu ar fi putut-o împiedica pe *ea* să îşi viziteze nepoata preferată în noua ei casă şi, în ciuda tentativelor sale blânde de a o face să se răzgândească, Olivia nu reuşi.

În ziua sosirii ei, ninse. Fulgi albi, mari pluteau dinspre un cer alb, învăluind casa şi grădinile într-o mantie de tăcere. Bruce şi Zach montaseră bradul în hol – îl aleseseră pe cel mai mare pe care îl putuseră găsi –, iar Olivia şi Tabitha îl decoraseră cu beteală, globuri lucitoare şi luminițe. Efectul era fermecător. Tom umpluse coşurile cu buşteni, aducându-i în fața casei cu tractorul şi cărându-i înăuntru fără să se plângă. Aprinsese focul în hol şi în salon, precum şi în sufrageria unde aveau să cineze. Nimic nu părea prea mult pentru el – gestionase ferma cu temperamentul stoic al unui bărbat care accepta fiecare moment aşa cum era, deoarece avea prea puțin control asupra pământului şi deloc asupra elementelor naturii, aşa că era inutil să se agite. Fiecare cerință era întâmpinată cu o mişcare aprobatoare a capului şi cu un zâmbet strâmb şi se ocupa de ceea ce avea de făcut într-un mod lejer, fără grabă, dar reuşea să facă totul. Olivia descoperi că era plăcut să fie

în preajma lui şi era sigură că avea să fie o influenţă pozitivă asupra soţului ei. Aerisise pentru Antoinette unul dintre cele mai drăguţe dormitoare pentru oaspeţi, care dădea înspre alee, şi, cu ajutorul Elsei, făcuse patul cu noile aşternuturi de la The White Company. Bruce pusese radiatoare electrice în camera principală, dar, în ciuda faptului că acestea suflau mereu aer cald, casa încă părea rece.

Era ca şi cum structura ei ar fi fost din gheaţă.

Olivia era neliniştită. Îşi dorise să simtă casa asta ca pe un cămin, dar nimic din ea nu îi aparţinea, cel puţin nimic nu *se simţea* ca şi cum i-ar fi aparţinut. Conacul semăna cu una dintre acele case impunătoare deschise publicului, frumoasă de văzut, dar inexpresivă. Canapelele şi fotoliile or fi fost odată tapiţate cu cel mai fin damasc de mătase, dar acum erau spălăcite şi uzate şi lăsate în locurile în care arcurile cedaseră. Covoarele erau roase de molii, bibliotecile prăfuite şi totul mirosea a vechi, ca într-un muzeu. Ornamentele care ar fi putut avea sute de ani vechime erau drăguţe de privit, dar erau impersonale şi, pentru Olivia, nu aveau nicio valoare. De fapt se temea puţin să le atingă, ca şi cum ar fi fost în casa altcuiva, umblând printre lucrurile altora. Se aştepta ca stăpâna casei să intre şi să o întrebe ce făcea acolo.

Se plimba de colo-colo, aranjând câte o pernă decorativă, mutând câte un obiect, rearanjând mobila, dar cumva locul i se părea neospitalier.

Parţial, asta se întâmpla din cauza frigului mereu prezent, desigur, dar mai era ceva; o nelinişte, ca şi cum casa însăşi era nemulţumită. Oricât ar fi rearanjat mesele şi scaunele, nu putea scăpa de sentimentul de frământare care era îmbibat în fundaţii. Olivia ştia că mătuşa ei avea să fie impresionată – era imposibil să nu fie –, dar voia să se simtă confortabil. Dacă Olivia nu se simţea confortabil, cum se putea aştepta ca altcineva să se simtă?

Acum, era în hol, aşezată la baza scărilor, cu un jerseu gri gros, întrebându-se dacă ar fi trebuit să cumpere crăciuniţe pentru masa din refectoriu, când fu alertată de sosirea mătuşii ei de sunetul făcut de o maşină care se apropia încet pe aleea cu pietriş. Olivia se ridică şi strigă prin uşa despărţitoare la Tom să vină să ajute la bagaje. Un moment mai târziu, el ieşi din bucătărie, muşcând dintr-un biscuit.

Antoinette Dixon dădu buzna în hol cu aplombul ei tipic, aducând cu ea un şuvoi de aer îngheţat şi o doză de veselie.

— Ce drăguţ să fiu aici, în sfârşit! Ce casă magnifică! Dumnezeule, bradul! Minunat! Şi focul! De-a dreptul ca-n rai. Dragă fată, exclamă ea, văzându-şi nepoata. Ce minunat să te văd pe *tine,* Liv!

Tom se duse afară după bagaj. Când deschise portbagajul vechiului ei Volvo combi, fu surprins să găsească un animal mare întins acolo.

— La naiba! exclamă el, punându-şi o mână în dreptul inimii. Cât mănâncă chestia asta?

*

Tot ce ţinea de Antoinetta depăşea măsurile, de la corpul ei impunător la personalitatea sa titanică. O cuprinse pe Olivia într-o îmbrăţişare strânsă, înghiţind-o între faldurile hainei ei preferate din piele de oaie şi aproape înăbuşind-o cu mirosul de câine ud şi fum de ţigară. Părul ei castaniu, odată lucios şi îngrijit, fusese lăsat în voia naturii şi era acum vârstat cu alb şi, pentru că nu îl tundea niciodată, era mult prea lung pentru a fi lăsat liber. Ea înnodase şuviţele într-un coc lejer, pe care îl prinsese cu un creion. Nu purta machiaj şi îşi spăla faţa cu săpun – *când* îşi amintea. Unghiile îi erau mai degrabă roase decât pilite şi nu îi păsa deloc de felul în care se îmbrăca; purta ceea ce era confortabil şi ieftin şi, dacă nuanţele se armonizau în loc să se respingă una pe alta, era vorba despre o coincidenţă

plăcută, nu despre o alegere conştientă. Antoinette era gălăgioasă, veselă şi foarte, foarte carismatică.

Îşi plimbă ochii verzi, strălucitori, de-a lungul holului.

— Este cu adevărat magnific, Liv, spuse ea. Este ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. Chiar aşa, pare că nimeni nu a atins nimic în ultima sută de ani. Splendid! îi zâmbi larg nepoatei ei, dezvelindu-şi dinții strâmbi. Mulți ar fi cedat în fața amplorii unui asemenea proiect, dar nu şi tu, Liv. Tu te ridici ca David în fața lui Goliat. Abia aştept să văd ce faci.

Olivia râse.

— Mi se pare destul de copleşitor, de fapt, spuse ea. Apoi, conştientă că ar putea părea nerecunoscătoare, adăugă repede: Dar este o casă fantastică şi, încet, o vom transforma într-un cămin.

— Nu am nicio îndoială, replică Antoinette, intrând în salon.

Dumnezeule, ce cameră magnifică! Magnifică. Şi uite încă un şemineu frumos! Sunt extraordinare. Mă simt ca şi cum aş fi călătorit în timp.

— La fel şi eu, spuse Olivia. Este atât de multă muncă de făcut.

Antoinette se uită nerăbdătoare în jur.

— Pun pariu că e bântuită.

Olivia tresări.

— Oh, nu, sunt sigură că nu.

— Ba da! O casă atât de veche? Ar fi ciudat să *nu* fie bântuită.

Gândeşte-te la toți oamenii care au murit aici!

— Aş prefera să nu mă gândesc.

— Ce distractiv! Diseară voi rămâne trează şi voi asculta dacă se aud zgomote ciudate.

— Oh, vei auzi o mulțime de zgomote ciudate, spuse Olivia, punând mâna pe brațul mătuşii ei. Dar să nu vorbim despre fantome în fața copiilor! Nu vreau să-i sperii. Nu a

fost uşor să-l convingem pe Zach să părăsească Londra, iar Tabitha este încă tânără şi sensibilă. Nu vreau să o înspăimânt.

În acel moment apăru Bruce, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni maro din catifea şi o jachetă maro peste o cămaşă în carouri. Deja arăta ca un fermier, se gândi Olivia.

— Antoinette! exclamă el, deschizându-şi braţele pentru a o îmbrăţişa. Arăţi bine!

— Tu ai nevoie de mâncare, replică Antoinette, măsurându-l cu privirea şi permiţându-i să îi sărute obrazul plinuţ. Este vreo vacă la ferma asta?

— Da, avem o cireadă de vaci. Îmi sugerezi că ar trebui să mănânc una? replică Bruce cu un zâmbet larg.

— S-ar putea să nu fie o idee rea. Eşti mult prea slab.

— Aş prefera să cumpăr carne de la magazin, adăugă el. Ciurda noastră este pentru lapte şi înmulţire.

Antoinette râse.

— Cred că îţi va plăcea să fii fermier. E mai bine decât să lucrezi într-un birou, cu aer condiţionat, în mijlocul oraşului, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, fu de acord Bruce. Abia aştept să mă apuc de treabă!

Tom, managerul, va învăţa ce înseamnă răbdarea! Ce ai vrea să bei?

Antoinette fu distrasă de Zach şi Tabitha, care intrau acum în încăpere, după ce fuseseră traşi din faţa televizorului de către tatăl lor.

— Ah, maimuţicilor! Ce aţi mai făcut? Arătaţi vinovaţi ca naiba!

Antoinette miji ochii şi o măsură pe Tabitha de sus până jos. Brumoasă ca o cadră, dar albă ca laptele. Dragă, ai nevoie de aer curat. Scapă odată de paloarea oraşului! Salut, Zachary! Ce frumos te-ai făcut! Şi ce te-ai înălţat! Da, ca o buruiană. Îl mângâie pe cap ca şi cum ar fi fost un

animal de companie. Bruce, mi-ar plăcea ceva de băut. Să fie ceva tare. Whisky dublu, fără gheață. A fost un drum lung. Se uită pe rând la copii. Mergeți să dați drumul câinelui? E în maşină.

— Ai adus-o pe Daphne? exclamă Tabitha, sărind în sus de bucurie.

— Sigur că da. Nu puteam să o las acasă de Crăciun, nu-i aşa? L-ar fi putut mânca pe Moş Crăciun, confundându-l cu o prăjitură mare şi roşie.

Tabitha ieşi în grabă. Zach se trânti pe una din canapele, ridicând un nor de praf. Bruce îi dădu lui Antoinette un pahar cu whisky. Olivia se sprijini de marginea şemineului, bucurându-se de căldura care îi cuprindea spatele.

Antoinette se aşează pe o canapea în faţa lui Zach.

— E drăguț să fim împreună în locul ăsta minunat! spuse ea. Luă o înghițitură zdravănă de whisky şi plescăi din buze. Minunat loc! Abia aştept să fac un tur!

Auziră uşa din faţă trântindu-se, apoi Tabitha intră în goană cu Daphne, un Saint-Bernard imens, negru cu alb.

— Alertă de bale! strigă Antoinette. Du-te înapoi la maşină, Tabitha, şi adu un prosop!

Sunt pe bancheta din spate. Olivia nu ar vrea ca Daphne să bălească pe canapele. Şi ai putea să-i aduci şi bolul pentru apă.

Tabitha ieşi să aducă prosopul şi vasul pentru apă. Pantofii ei scârțâiră pe zăpadă în timp ce se ducea înspre Volvo. Maşina lui Antoinette arăta ca şi cum i-ar fi prins bine un spălat viguros şi încă multe altele pe lângă. Era o vechitură pătrățoasă, acoperită cu pete de rugină şi picături de noroi. În timp ce închidea portbagajul, ceva o făcu să ridice privirea. La una din ferestrele de la etaj i se păru că zăreşte o faţă albă, uitându-se în jos la ea. I se opri respirația. Însă figura dispăruse de îndată ce o văzuse. Îşi întoarse privirea către cer. Luna strălucea puternic în

spatele straturilor diafane de nori pufoşi. Se putea să fi fost o iluzie din cauza luminii? O reflexie a unui nor pasager în sticla ferestrei? Se mai uită un moment plină de speranţă la fereastra respectivă, dar faţa nu reapăru. În cele din urmă, incapabilă să mai rabde frigul, se grăbi să intre înapoi în casă.

*

Olivia încălzise sufrageria cu două radiatoare electrice, alături de focul substanţial, dar, chiar dacă temperatura era ridicată, persista o răcoare pe care nu o percepea! imediat. Elsa gătise o plăcintă ţărănească şi toată lumea se aşeză la masa mare pentru a lua cina.

Bruce se străduise să aleagă un vin bun, ştiind cât de mult îi plăcea mătuşii Oliviei, şi decantase o sticlă de Argentine Merlot într-un decantor de cristal pe care îl găsise în cămară.

— Şi ruda asta ciudată v-a lăsat totul? întrebă Antoinette, ridicând furculiţa şi examinând stema gravată în argint. Ce este? Nu văd fără ochelari.

— Un leu şi un unicorn, replică Bruce. Da, ne-a lăsat locul aşa cum este. Am moştenit totul, chiar şi decantorul de cristal.

— Cât de extraordinar! exclamă Antoinette. Să lase casa unui străin.

Bruce rânji.

— Norocosul de mine!

— Chiar că norocos.

Antoinette se întoarse către copii.

— Pun pariu că voi doi sunteţi încântaţi să aveţi o casă atât de mare şi grădinile acelea în care să vă jucaţi.

Zach arăta neconvins. Îşi înjunghie boabele de mazăre cu furculiţa.

— Încă nu mi se pare acasă, spuse el.

— Dă-i timp, Zachary! Casele sunt formate prin amintiri. Trebuie să ți le faci.

— Trebuie să ne facem propriile amintiri, interveni Olivia. Dar acum încă totul pare straniu şi nefamiliar. Însă ne vom obişnui. Antoinette are dreptate. Trebuie să avem răbdare. Nici Roma nu a fost construită într-o zi.

Tabitha zâmbi.

— Mie îmi place aici. Este atât de mult de explorat.

— Aşa da! izbucni Antoinette, legănându-şi paharul cu vin. Nu te lăsa înfrântă! Apucă oportunitatea cu ambele mâini!

Tabitha râse. Iubea entuziasmul mătuşii Antoinette. Era contagios.

— Ai adus cărțile, Antoinette? întrebă ea.

— Întotdeauna îmi aduc cărțile, răspunse Antoinette.

— Aş vrea să învăț să citesc cărțile de tarot, spuse Tabitha.

Zach îşi dădu ochii peste cap, apoi se uită la tatăl său, căutând sprijin.

— Sunt doar cărți, spuse el.

Bruce îi prinse privirea şi zâmbi aprobator.

— Nu e nimic în neregulă cu puțină distracție, interveni Olivia.

Ştia cât de important era tarotul pentru Antoinette.

— Oh, nu este vorba despre distracție, Liv, o corectă Antoinette serioasă. Niciodată tarotul nu e pentru distracție. De fapt, regula numărul unu cu privire la lumea spiritelor este că nu intri niciodată în ea numai pentru distracție. Legea atracției este foarte puternică.

Lucrurile asemănătoare se atrag. Dacă intri în asta pentru trăsnăi, vei atrage trăsnăi şi apoi îți va părea rău.

Zach chicoti.

— Tabitha crede că locuința asta este bântuită. Olivia puse jos furculița cu un zăngănit.

— Haide să nu vorbim despre fantome, Zach! spuse ea, simțind şi mai mult răcoarea.

— Nu există fantome, spuse Bruce. Nici spiriduşi, goblini sau zâne.

Tabitha o privea pe Antoinette cu atenție.

— Tu ce crezi, Antoinette? o întrebă ea.

— Ei bine, este important să distingem între fantome şi spirite, începu ea, ignorând falca încleştată a Oliviei şi oftatul sonor al lui Bruce şi fixându-şi privirea asupra feței. Fantomele sunt energii goale, bidimensionale, prinse în locurile în care s-au petrecut traumele. Nu sunt oameni morți, ci amintirea oamenilor morți, reluată fără încetare, ca o bobină de film alb-negru. Anne Boleyn care se plimbă pe coridoarele din Turnul Londrei este un bun exemplu pentru ceea ce este o fantomă. Nu este spiritul ei captiv, ci doar o amintire blocată. În timp, se va stinge. Spiritele, pe de altă parte, sunt sufletele oamenilor care au murit. Ele revin în apropierea locurilor şi a oamenilor pe care i-au iubit, dar uneori se blochează între lumi şi sunt incapabile să se mişte fără ajutorul nostru.

— De ce se blochează? întrebă Tabitha.

— Chiar trebuie să auzim asta, Antoinette? întrebă Olivia.

Se uită la Bruce, care ridică din umeri.

— Tabitha nu se teme, nu-i aşa? întrebă Antoinette.

— Nu mă tem deloc, replică fata cu înflăcărare.

— Nici eu, spuse Zach. Pentru că nu există fantome.

— Aşadar, de ce se blochează? insistă Tabitha, ignorându-şi fratele.

Antoinette sorbi din paharul său cu vin şi continuă:

— Uneori, nu ştiu că au murit. Dacă ies din corp prea repede sau dacă moartea lor este deosebit de traumatică, pot rămâne într-o stare de confuzie. Sunt uluite, vezi tu. Trebuie să li se arate drumul către casă.

Bruce râse şi îşi mai turnă nişte vin.

— Asta faci tu, Antoinette? Le arăți drumul spre casă? Aș vrea să te văd făcând-o. Haideți, spiritelor, repede, repede! îi imită el vocea și apoi râse.

— Aș vrea să pot, Bruce. Din păcate, nu am darul acesta. Se uită la Olivia și își puse pe masă paharul cu vin, într-un act întârziat de îngăduință. Sunt sigură că locuința aceasta nu este bântuită. Faptul că e veche nu înseamnă că găzduiește spirite.

— Eu sper că *este* bântuită, spuse Tabitha, gândindu-se la fața de la fereastră și la sunetele stranii.

— As vrea să te văd întâlnindu-te cu o fantomă adevărată, spuse Zach. Atunci, nu ai mai fi așa nerăbdătoare.

— Îți voi da lecții de tarot mâine, dacă vrei, Tabitha, propuse Antoinette.

— Mi-ar plăcea foarte mult, replică fata, cu ochii strălucind.

— Nu înainte de a face un tur al casei, spuse Olivia.

— Și un tur al fermei, adăugă Bruce.

Soțul și soția își zâmbiră unul altuia, complici. Tabitha oftă și băgă în gură o bucată de plăcintă. Era frig.

*

Antoinette se considera o amatoare entuziastă când venea vorba despre paranormal. În copilărie, văzuse umbre în dormitor, dar acum le vedea rar, ceea ce era foarte frustrant pentru cineva dornic să își dezvolte abilitățile parapsihice. Meditația ar fi ajutat, dar nu avea răbdare să stea și să nu facă nimic. Îi plăcea să citească însă și devorase o mulțime de cărți pe acest subiect, pe care le comanda de la Watkins Books, din Londra. Era o membră plină de entuziasm a asociației College of Psychic Studies din Londra, probabil *cea mai* entuziastă, și acolo participa la conferințe și la workshopuri și urmase cursuri de citit în palmă, divinație și tarot. Pe vremuri, fusese pictoriță, ceea ce o purtase prin case de-a lungul și de-a latul țării, unde avusese parte de

diferite întâlniri fantomatice. Dar nimic nu o pregătise pentru conacul St Sidwell. De îndată ce dăduse cu ochii de casă, ştiuse că avea să fie plină de spirite şi era gata să îşi testeze sensibilitatea. Dar prima noapte fu cu totul deosebită.

Fu trezită la orele mici ale dimineții de sunetul cuiva care plângea.

La început, se gândi că era unul din copii, probabil Tabitha, care avea un coşmar. Aşteptă ca Olivia să meargă să o liniştească, dar plânsul nu se opri. Poate că Olivia dormea adânc, se gândi ea. Sau poate că dormitorul Tabithei era prea departe ca mama ei să o poată auzi.

Niciodată una care să dea înapoi, Antoinette îşi luă sarcina de a găsi dormitorul fetei, liniştind-o. Nu avea să fie greu de făcut. Trebuia doar să urmeze sunetul suspinelor.

Antoinette înaintă cu grijă pe coridor, în pijama şi cu picioarele goale. Nu era nevoie celălalt; pe Antoinette nu o deranja frigul. Drumul era luminat de luna care strălucea prin ferestre. Arunca o lumină argintie pe pereți, scoțând în relief portretele atârnate acolo, aşa că ochii străbunilor doamnei Delaware păreau să o urmărească cu prudență. Sunetul se auzi mai tare. Antoinette îl urmă până ajunse la o uşă dincolo de o intersecție în formă de L. Îşi dădu atunci seama că nu era plânsul unui copil, ci al unei femei – şi una aflată într-o mare suferință. Tremură, dar nu din cauza frigului.

Sunetul acela plin de tristețe îi pătrunse până la oase.

Mânată de impulsul de a consola această persoană atât de nefericită, Antoinette împinse cu blândețe uşa. Plânsul se opri de îndată. Aerul îngheţat din cameră avea ceva ce o alertă pe dată că prezența respectivă nu era, de fapt, o persoană, ci un spirit. Antoinette se mai întâlnise cu aşa ceva.

Ştiu că nu trebuia să aprindă lumina. Nu ar fi văzut nimic aşa.

Spiritele, la fel ca stelele, puteau fi văzute de amatorii entuziaşti ca ea numai în întuneric, atunci când se aflau într-o anumită stare, pe jumătate somnolenți. Aprinsul luminilor i-ar fi schimbat starea mentală, ca şi cum ar fi învârtit rotița unui radio, pierzând transmisia.

Dar, chiar şi în întuneric, Antoinette nu văzu nimic. Ceea ce rămăsese în urmă însă era sentimentul că cineva ocupase camera – o energie, profund tristă şi tulburată. Antoinette ştia că spiritul nu se dusese foarte departe, dar mai ştia şi că *ea* nu era echipată să îi facă față. Însă cunoştea pe cineva care putea. Cineva care înțelegea exact cum să gestioneze astfel de cazuri. Avea să îi spună Oliviei dimineață. Orice se întâmplase, această biată creatură trebuia liniştită.

*

Olivia nu se trezi din cauza plânsului, ci din cauza unei bătăi uşoare în uşa dormitorului. Deschise ochii brusc şi se uită la podea, înfricoşată. Cuprinsă de panică fiindcă putea fi vorba despre o stafie, scutură umărul lui Bruce. — Bruce, bate cineva la uşă!

Bruce se trezi dintr-odată. Se ridică în capul oaselor, alarmat.

— Poftim? Ce uşă?

Primul lui gând fu acela că exista un intrus.

— Uşa *asta,* sâsâi Olivia. Bate cineva.

— Pentru Dumnezeu, Olivia. Probabil este unul din copii. Intră!

Strigă el.

Olivia se simți stupid când fața palidă a lui Zach apăru de după uşă.

— Eşti bine, Zach? îl întrebă Bruce.

— Sunt bine. Dar e un zgomot ciudat. Sună ca o pisică pe moarte.

— Serios? zise Bruce. Nu aud nimic.

— Probabil este doar vântul, minți Olivia. Nu avea de gând să le spună că şi ea auzise. De ce nu dormi cu lumina aprinsă?

— Ca şi cum asta ar ajuta! Zach oftă dezamăgit. Mi se pare greu să dorm aici.

— Te vei obişnui, spuse Bruce, lăsând capul din nou pe pernă şi închizând ochii. Numără oi!

— Asta nu funcționează pentru nimeni, replică Zach. Îmi doresc să fi fost în Londra. Acolo, nu am avut niciodată probleme cu somnul.

Olivia simți o împunsătură de vinovăție.

— Va fi bine, scumpule. Dă-i timp! Casele vechi scot tot felul de sunete stranii. Sunt doar vântul şi şoriceii de sub podele. Tu şi Tabitha puteți împărți o cameră, dacă preferi.

— Mda, sigur. Bine, o să-mi pun nişte muzică.

— Minunat, spuse Bruce fără să deschidă ochii. Ne vedem dimineață!

Olivia îşi privi fiul ieşind din cameră şi se întinse pe spate, trează şi anxioasă. Lucrurile nu mergeau aşa cum sperase. Era ceva profund în neregulă cu casa. Plânsul era persistent şi nu era vorba despre vânt.

Cineva bântuia locul acesta şi trebuia să plece. Dar cum putea începe să se ocupe de o fantomă, când nu credea cu adevărat în ele?

*

În dimineața următoare, când Antoinette veni în sufragerie după ce plimbase câinele prin grădină şi fumase o țigară, o găsi pe Olivia aşezată singură la masă, citind ziarul.

— Bună dimineața, Antoinette! spuse ea, punând ziarul jos. Ce ai dori la micul-dejun? Elsa îți poate face orice doreşti.

Antoinette se aşează lângă ea, cu o expresie serioasă pe față.

— Trebuie să vorbim, draga mea, spuse ea cu gravitate.

— Despre ce? întrebă Olivia, dintr-odată tulburată.

Ce putea fi atât de îngrijorător pentru ca mătuşa ei să folosească un asemenea ton?

— Nu am prea dormit azi-noapte.

Olivia se simți uşurată.

— Oh? Nu a fost confortabil patul? Cearşafurile sunt noi-nouțe, dar salteaua este veche. Nu am avut timp să o încerc înainte de sosirea ta.

A fost prea moale?

— Nu vorbesc despre pat, Liv. Vorbesc despre zgomot.

— Şoareci. Olivia clătină din cap. Îşi fac de cap pe sub podele. Şi vântul...

— Nu este vântul. Nu sunt şoarecii. Este o femeie care plânge.

Olivia simți un val de greață. Îşi masă partea din spate a gâtului, acolo unde pielea o înțepa şi se simțea fierbinte.

— O femeie care plânge? Serios? Eşti sigură? Ar putea fi o pisică...

Antoinette inspiră pe nas şi se uită țintă la nepoata ei.

— Ai un spirit captiv aici, Liv, şi trebuie să-l liniştești.

Olivia se uită înspre uşă, conştientă că Bruce putea intra în orice moment.

— Cum ştii că este o fantomă? întrebă ea, coborându-şi vocea. Vreau să spun... nu cred cu adevărat în fantome... dar...

— Nu este o fantomă, o corectă Antoinette. Este un *spirit,* spuse ea cu emfază. Este blocată aici. Biata de ea, trebuie să i se arate drumul spre lumină.

Mintea îi spunea Oliviei că aşa ceva era ridicol, dar undeva în adâncul stomacului simţea că era adevărat. Oftă, dorindu-şi să nu se fi aflat în această poziţie.

— Ai văzut-o? întrebă ea, inconfortabil.

— Nu, nu am văzut-o. Am auzit sunetul plânsului şi l-am urmat într-o cameră din cealaltă parte a casei.

Olivia îşi lăsă umerii în jos.

— Nu crezi că e o pisică? întrebă, plină de speranţă.

— Nu este o pisică, replică Antoinette.

— Un şoricel?

— Şoriceii nu plâng.

— Nu, presupun că nu.

— Este o femeie, Liv. Poate că este aici de sute de ani. Biata de ea!

Este foarte nefericită.

Olivia inspiră sonor. Chiar nu avea nevoie de altceva pe cap acum.

— Atunci, trebuie să aducem un vicar să exorcizeze locul acesta, propuse ea.

Elsa, care se strecurase înăuntru şi punea nişte ouă ochiuri pe masă, se întoarse cu faţa.

— Scuzaţi-mă pentru întrerupere, începu ea, frângându-şi mâinile.

Dar nu va folosi la nimic. Am încercat deja totul.

Olivia se holbă la ea.

— Dar ai spus...

— Ştiu. Nu am vrut să te alarmez.

— Aşadar, casa *este* bântuită? adăugă Olivia, simţind un nod în stomac.

— Este. Doamna Delaware nu a invitat niciodată oaspeţi aici din cauza fantomei, spuse Elsa. Zvonurile s-au împrăştiat şi au băgat frica de Dumnezeu în oameni. Nimeni nu voia să vină şi să stea.

— Nu este o fantomă, repetă Antoinette. Este un spirit blocat pe pământ. Nu sunt deloc acelaşi lucru.

— Atunci, este adevărat că nu pot găsi pe nimeni care să te înlocuiască, pentru că nimeni nu vrea să lucreze aici? întrebă Olivia, cu inima cufundându-i-se în piept.

Situația era lipsită de speranță.

— Mă tem că da, mărturisi Elsa, lăsându-şi ochii către podea, vinovată.

— Şi atunci, ce fac? Nu pot să-i spun lui Bruce. Va crede că sunt nebună. El nu crede în fan... spirite blocate pe pământ.

Antoinette îşi umplu ceaşca cu ceai din ceainic.

— Este un singur lucru de făcut, spuse ea, pe un ton care sugera că avea răspunsul. Ai nevoie de un profesionist.

— Am încercat, repetă Elsa. Am adus un preot şi un vicar să binecuvânteze casa. Elsa îşi lăsă umerii în jos, învinsă. Dacă Dumnezeu nu o poate face, nu ştiu cine altcineva poate.

Olivia chicoti fără pic de veselie. Era înclinată să fie de acord cu ea.

Antoinette însă nu se lăsă.

— Când spun profesionist, mă refer la cei mai buni. Există o singură persoană care poate muta spiritul acesta legat de pământ în locul în care trebuie să ajungă.

— Şi despre cine ar fi vorba? întrebă Olivia. Antoinette lăsă jos ceainicul. În ochii ei verzi apăru o scânteie de entuziasm.

— Pixie Tate, spuse ea, articulând fiecare silabă cu încântare.

— Pixie Tate? repetă Olivia.

Trebuia să fi auzit de ea?

— Voi da un telefon imediat după Crăciun. La urma urmei, mă ştie din colegiu. Antoinette zâmbi, jubilând, şi îşi puse două cubulețe de zahăr în ceai. O fată extraordinară! îi

zâmbi liniştitor nepoatei ei şi o bătu pe braţ. Nu te teme, draga mea! Totul se întâmplă cu un motiv.

Universul m-a adus aici, iar eu o voi aduce pe Pixie Tate.

Olivia ar fi respins propunerea mătuşii ei ca fiind ridicolă dacă nu ar fi fost disperată. Totul depindea de această mişcare. Pentru Bruce, pentru copii, pentru ea. Mutarea la moşia St Sidwell *trebuia* să fie un succes. Nu aveau unde altundeva să plece.

— Foarte bine, fu ea de acord. Dar lasă-mă pe mine să discut cu Bruce!

CAPITOLUL 4

Pixie Tate era tulburată. Nu speriată, ci mai degrabă nerăbdătoare.

Pablo revenea astăzi acasă, după ce petrecuse Crăciunul cu familia lui, în Spania, şi ea avea de gând să se strecoare în apartamentul lui şi să îl surprindă.

Silueta ei subțire mergea cu paşi hotărâți pe Gloucester Road. Cu o căciulă portocalie trasă până peste sprâncene, cu părul lung şi roz revărsându-i-se peste spate, o haină tricotată cu talie elegantă, care îi sublinia silueta micuță, şi o pereche de bocanci negri de motociclist, cu siguranță se deosebea de restul pietonilor. Pixie Tate, cu o expresie neastâmpărată şi ochi albaştri ca safirul, vii, care văzuseră mai multe decât ar fi trebuit să vadă cineva, era o femeie stăpână pe viața ei.

Asfaltul era ud după o noapte de ploaie grea, dar, în dimineața aceasta, soarele strălucea, atârnând jos pe cerul de un albastru lucitor, iar aerul era rece şi proaspăt. Pixie nu se plângea niciodată de vreme.

Accepta orice îi arunca natura în cale, deoarece exista frumusețe chiar şi în cel mai întunecat cer de iarnă. Numai oamenii reuşeau să facă lucrurile atât de urâte. Nu prea era

trafic. Săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou era mereu liniştită. Pixie petrecuse Crăciunul la țară, lângă Leicester, împreună cu bunica ei, care o crescuse, însă o seară era tot ce putea tolera Pixie. Familia era ceva complicat, chiar dacă ea avea un singur membru – bine, doi, pentru a fi precisă, dar cel de-al doilea nu conta, deoarece nu îşi văzuse mama din copilărie.

Tocmai atunci auzi sunetul telefonului. Băgă mâna în geantă şi îl scoase. Citi mesajul cu un zâmbet. „Succes, Pix! Sper că te duce până la Lună şi înapoi." Ulysses – cu accent pe y –, care era din Brazilia, era familia pe care şi-o alesese. Acum, era în Paris, împreună cu bărbatul pe care îl cunoscuse chiar înainte de Crăciun la o expoziție de artă din Mayfair.

„La fel şi ție", replică ea, apoi băgă telefonul din nou în geantă.

Pixie şi Ulysses se cunoscuseră la Universitatea din Manchester, la o întrunire pentru studenții interesați de paranormal, care avea loc o dată pe săptămână în subsolul neîngrijit al unei cârciumi deloc la modă, din partea deloc elegantă a oraşului. Pixie nu îşi făcuse prieteni la Facultatea de Istorie, nici în căminul unde îşi petrecuse primul an de studenție; pur şi simplu, nu era precum ceilalți. Dar găsise spirite înrudite în cadrul acelor întruniri – oameni care erau şi ei interesați de fenomenele care depăşeau puterea înțelegerii ştiințifice. Ea şi Ulysses creaseră o conexiune încă de la prima întâlnire – Pixie avea un dar parapsihic ce nu putea fi negat, dar Ulysses încă îl căuta pe al său şi râseseră împreună de tentativele lui comice, dar lipsite de succes, de a face acest lucru. În al doilea şi în al treilea an locuiseră împreună şi după absolvire închiriaseră un apartament în Londra. În ultimii şase ani împărțiseră un apartament mic în Little Venice. Ulysses muncea din greu şi câştiga bine din jurnalism. Pixie încercase şi dăduse greş la mai multe slujbe

convenționale – nu suporta să lucreze într-un birou şi orice arăta ca un computer îi îngheța sângele în vene. Ştia că scopul vieții ei se afla altundeva. În cele din urmă, fusese atrasă de Colegiul de Studii Parapsihice, din South Kensington, şi îşi câştigase treptat o reputație de parapsihic de încredere şi eficient. Încă nu îi spusese lui Pablo ce făcea. Dar avea să îi spună în această seară. În această seară, avea să îi dezvăluie totul.

Pixie cumpără câteva flori de la un stand din stația de metrou de pe Gloucester Road şi apoi intră într-un magazin să cumpere lapte şi alte câteva lucruri esențiale, pentru ca Pablo să nu se întoarcă la un frigider gol. Avea să îi gătească paste şi să deschidă o sticlă de vin. Îşi imagină fața lui în timp ce punea cumpărăturile pe blat. Zâmbetul lui de fanfaron şi ochii căprui plini de sensibilitate, buzele senzuale şi bărbia şi obrajii neraşi. Părul negru, des. Se bucură în sinea ei la gândul întoarcerii lui. Îi fusese dor de el. Se întâlneau doar din vară, dar el îi spusese deja că o iubea. Nimeni în afară de Ulysses nu îi spusese vreodată acest lucru. Dar *te iubesc*-ul lui Pablo cădea într-o categorie total diferită față de al lui Ulysses, a cărui iubire era platonică. Pixie absorbise cele două cuvinte cu lăcomie, ca un burete însetat de apă.

Pixie păşi uşor peste umbre şi coti pe alee. Apartamentul lui Pablo se afla într-un grajd transformat, împărțit în două locuințe. Al lui era în jumătatea de sus – şi cel mai luxos. Sub el locuia o femeie în vârstă, care fuma marijuana şi avea o pisică sălbatică. Pablo era un scenarist aspirant, dar încă nu scrisese niciun scenariu şi nici nu îşi găsise un agent. Cu toate acestea, părinții lui credeau în el, până la punctul în care compensau lipsa lui de venit oferindu-i mai mulți bani decât avea nevoie. De aceea, apartamentul lui se afla într-unul dintre cele mai scumpe cartiere ale Londrei.

Pixie ridică privirea şi văzu că draperiile erau trase. Se întrebă de ce nu venise femeia de serviciu în timpul cât el lipsise. Oftă iritată, anticipând că avea să petreacă următoarea oră făcând curăţenie. Însă îşi imagină reîntoarcerea lui într-o casă imaculată, cu cina pregătită şi flori pe masă, şi cu ea, Pixie, aşteptându-l pe patul cu cearşaful proaspăt schimbat, în lenjerie roz din satin. Iritaţia ei se evaporă. Puse florile şi cumpărăturile jos şi ridică piatra sub care se afla cheia lui de rezervă. Observase că o ţinea acolo după o noapte în care el băuse prea multe pahare cu martini şi îşi uitase cheile în taxi.

Descuie uşa din faţă şi intră. Ar fi luat şi corespondenţa pusă pe masa din hol, dar nu mai avea mâini libere. Urcă la etaj şi reuşi să descuie uşa din capătul scărilor fără să fie nevoită să pună totul jos din nou. Luminile din apartament erau stinse, draperiile trase şi întregul loc era cufundat în semiîntuneric. Se duse la bucătărie şi puse plasele şi florile pe masă, apoi aprinse lumina. Locul era un dezastru, aşa cum se aşteptase. Blestemă femeia de serviciu, dar îşi canaliză iritarea către acţiune, concentrându-se, în schimb, asupra expresiei încântate a lui Pablo, când avea să ajungă după-masă acasă, găsindu-şi casa atât de curată şi de ordonată. Îşi scoase haina şi căciula, alese pe telefon o selecţie de melodii cântate de Lana del Rey şi îşi puse căştile.

Pixie se apucă de lucru. Trase draperiile şi deschise ferestrele, lăsând aerul rece de iarnă să intre. Simţea mirosul loţiunii de după ras a lui Pablo, aşa că acesta reveni în memoria ei. Aproape că îi simţea braţele în jurul ei şi trupul lipit de al său; solid, cald, plin de energie. Cu vocea aprigă a Lanei del Rey în urechi şi anticipând cu tot mai mult entuziasm seara ce urma, deschise uşa dormitorului.

Ceva se mişcă sub cuvertură. În întuneric, o gâlmă se mişcă precum o creatură în curs de trezire. Pixie se holbă,

uluită. La început, crezu că era un intrus; cineva care folosea apartamentul lui Pablo în absența acestuia. Apoi, se gândi că el se întorsese mai repede acasă, fără să îi spună. Era pe cale să dea înapoi, să nu îl deranjeze, când văzu o şuviță de păr blond răsfirată pe pernă. Nu era doar o singură persoană în pat, erau două.

Nişte degete reci îi înşfăcară inima. Bâjbâi după întrerupător şi aprinse lumina. De sub pătură ieşiră două fețe: Pablo şi o femeie pe care Pixie nu o recunoscu. Se uitară amândoi la ea, oripilați. Apoi Pablo întinse o mână.

— Nu este ceea ce pare, *mi amor...* Începu el, clipind înspre ea, cuprins de panică.

Pixie observă pantofii cu toc cui de lângă pat. Ridică unul, dezgustată, şi îl aruncă înspre el. Ținti bine. Femeia se ascunse sub pătură, chițăind.

— Au! Pixie, te rog! strigă Pablo, încercând să se apere de al doilea pantof care zbură pe lângă urechea lui stângă.

Dar Pixie nu asculta. Odată ce se dezlănțuise, se învârtea prin cameră, aruncând cu tot ce putea în bărbatul care o trădase. Pablo dispăru sub pătură, adăpostindu-se în fața acestui asediu. Când nu mai rămase nimic de aruncat. Pixie intră ca o furtună în bucătărie şi aruncă jos toate cumpărăturile, vărsând laptele şi făcând mazărea să se rostogolească peste tot pe covor.

În timp ce lua cu blândețe florile, care erau lucruri vii şi pe care nu avea de gând să le profaneze, Pablo ieşi alergând, purtând o pereche de boxeri.

— Pixie, te rog, este o prietenă. Doar o prietenă care a dormit aici.

Nu este ceea ce pare.

Dar Pixie nu era proastă. Cel puțin, nu acum, îşi luă haina şi căciula.

Îndreptându-se spre uşă, observă un suport din lemn pentru cuțite pe bufet. Lamele ascuțite erau ascunse în

despărțituri, dar nu ar fi durat mult să le scoată din teacă. Pixie ştia ce putea face un cuțit pentru friptură. Încremeni pe loc. Preț de o secundă, fu paralizată de frică.

Ceața roşie care o cuprinsese se evaporă şi era din nou copil, pierdută, singură şi pietrificată. Figura surprinsă a tatălui ei îi plutea în fața ochilor, apoi cea oripilată a mamei sale, urmate de sunetul cuțitului căzut pe gresie. Pixie începu să plângă. Suspinele se ridicau din cel mai întunecat loc din interiorul ei. Un loc prea întunecat până şi pentru Pixie, căreia nu îi era frică aproape de nimic. Se opri din plâns şi îşi înăbuşi suspinele cu pumnul. Îşi strânse florile la piept şi respiră conştient.

Pablo veni spre ea, încet, cu mâinile întinse, sperând la calm.

Ca un şarpe, ea se întoarse, cu ochii albaştri scăpărând de durere.

— Stai departe de mine, Pablo! şuieră, apoi trânti uşa în urma ei.

*

De îndată ce ajunse la o distanță sigură, îşi luă haina, îşi trase căciula pe cap şi îi scrise lui Ulysse: „L-AM GĂSIT PE PABLO ÎN PAT CU ALTĂ FEMEIE. MERG ACASĂ”.

Îşi închise telefonul, în caz că Ulysses ar fi încercat să o sune. Nu putea vorbi despre asta chiar acum.

Copleşită de sentimentul de respingere, intră într-un magazin şi cumpără o sticlă mare de vodcă. Valul de durere trebuia cauterizat de îndată. Ajunse acasă cu metroul. Cu Lana del Rey cântând în continuare, se simțea şi mai deconectată de lume decât de obicei. Era singură cu muzica sa, singură în disperarea ei, singură pentru că nu avea să fie nicicând asemenea celorlalți oameni. Singură pentru că nu putea să păstreze un bărbat. Întotdeauna singură.

Se săturase să mai fie singură.

Văzu un cuplu giugiulindu-se lângă uşă. Femeia râdea uşor, în timp ce bărbatul îi şoptea ceva la ureche. Nu erau atrăgători, dar asta nu conta. Găsiseră ceva frumos unul în celălalt. Inima lui Pixie gemu de jale. Era de neiubit? De aceea nu funcționau niciodată relațiile ei?

Exista mereu un Pablo care să îi frângă inima.

Ajunse acasă şi închise uşa în urma ei. Apoi se sui în pat şi desfăcu sticla.

Pixie ştia foarte bine ce avea să se întâmple dacă bea prea mult.

Mai fusese acolo. Dar acum dorea numai să adoarmă şi să nu se trezească pentru mult timp.

*

Viziunile soseau în valuri. Imagini ale părinților ei. Fața tatălui ei rumenă şi încruntată. Cea a mamei ei, rugătoare, imploratoare, patetică. Îi putea auzi certându-se. Strigătele ascuțite ale mamei ei, ca ale unui surugiu. Răgetele sporadice ale tatălui ei. Se ghemui într-o minge, dar nu dispăru plutind, aşa cum făcuse în copilărie – vodca o ținea ancorată. Îşi văzu mama luată şi dusă. Şi pe tatăl ei, dar el era deja mort. El nu avea să se mai întoarcă niciodată, nici măcar când ea îi cerea să o facă. Începu să plângă, copleşită deodată de incredibila greutate a pierderii.

*

Pixie simți pe umeri o pereche de mâini care o scuturau viguros.

— Pixie... Pixie... Trezeşte-te!

Pixie clipi. Vederea îi era înceţoşată. Văzu silueta unei persoane.

Aceasta se mişcă înainte şi înapoi în câmpul ei vizual, înainte ca imaginea să se stabilizeze. Față bronzată, păr şaten moale, ochi de o culoare intensă, de un verde-măsliniu. Atât de frumos, că părea aproape o glumă: Ulysses.

— Pixie... Haide, trezeşte-te!

Pixie îşi aruncă braţele în jurul lui şi începu să suspine incontrolabil.

*

În dimineaţa următoare, Pixie se trezi cu o durere îngrozitoare de cap. Clipi înspre tavan şi încercă să îşi aducă aminte ce se întâmplase.

Apoi amintirea lui Pablo în pat cu altă femeie se desprinse din ceţurile minţii ei şi ea plânse din nou. În cele din urmă, se ridică şi se duse la baie. Se spălă pe dinţi şi luă câteva analgezice. Se uită la reflexia ei din oglindă. Avea ochii roşii şi pielea părea vânătă dedesubtul lor. Faţa îi era gri. Făcu un duş şi se curăţă.

Când se duse în bucătăria-sufragerie, fu surprinsă să îl găsească pe Ulysses aşezat la masă, în faţa laptopului lui. După sunetele care se auzeau îşi dădu seama că se uita din nou la un film cu Ingrid Bergman.

Ulysses era obsedat de cinematograful anilor ’50, dar cel mai mult de Ingrid Bergman.

— Ce faci *tu* aici? îl întrebă ea.

El îi rânji şi opri filmul.

— Nu-ţi aminteşti?

Accentul lui brazilian era muzical şi moale, ca şi cum cuvintele ar fi fost învelite în blană.

— Să-mi amintesc? Ce să-mi amintesc?

— Te-am găsit aseară într-o stare...

Ochii ei se opriră asupra sticlei goale de vodcă de pe bufet şi ea oftă.

— Oh, înţeleg.

— Eşti o vrăjitoare nebună, Pixie, spuse el cu drag. Şi totul din cauza afurisitului ăluia despre care credeai că este special.

Ea oftă din nou şi se duse să îşi facă o cană de ceai negru.

— Ar fi trebuit să te ascult.

— Ştii, pentru cineva cu puterile tale, chiar eşti oarbă când vine vorba despre bărbaţi.

— Nu mă mai îndrăgostesc niciodată, spuse ea hotărâtă, luând o cană din dulap.

— Dacă aş avea o liră pentru fiecare ocazie când ai spus asta, aş fi un bărbat bogat.

— Eşti deja un bărbat bogat.

— Totul este relativ.

— Bine, în comparaţie cu mine.

— Toată lumea este bogată în comparaţie cu tine, Pix. Dar am o treabă pentru tine.

— Nu vreau să ştiu. Nu sunt pregătită.

— Cel mai bun mod pentru a trece peste o dezamăgire în dragoste este să te cufunzi în muncă.

— Nu am energia necesară.

— Vei avea când vei auzi despre ce este vorba.

Ea puse cana sub aparatul Nespresso şi apăsă butonul.

— Lasă-mă să îmi beau cafeaua şi îmi spui după aceea. Ai plecat din Paris pentru mine?

El se ridică şi îşi luă laptopul pe canapea, aşezându-se şi apoi punându-şi laptopul pe genunchi.

— Ştii că aş face orice pentru tine.

— Ce ai făcut cu...

Nu îşi putea aminti numele bărbatului.

— Jean-Michel.

Ea râse.

— Serios?

— Jean-Michel. Ce să fac? Este un clişeu umblător. Ulysses rânji, afişând zâmbetul lui frumos şi jucăuş, care îi dezvelea caninii ascuţiţi, ca ai unui lup. Este divin. Absenţa face dorul mai mare. Ne vom vedea când vine în Londra, ceea ce va face, pentru că mă consideră irezistibil.

Rânjetul lui se lărgi şi mai mult.

Toată lumea îl găsea pe Ulysses irezistibil.

— Eşti îndrăgostit? întrebă ea, agitată.

Ulysses păru oripilat.

— Îndrăgostit? Acum, eşti ridicolă.

Ea se relaxă şi îşi aduse cana de cafea pe canapea. Se aşează lângă el.

— Dacă mă părăseşti, voi...

Nu glumea.

Ulysses o privi cu afecţiune, apoi se întinse şi îi dădu după ureche o şuviţă de păr roz.

— Nu te părăsesc niciodată. Şi, dacă o să mă îndrăgostesc, vom fi un trio fericit. Dacă nu-ţi place de el, dispare.

— Promiţi?

— Promit!

Ea se trase în colţul canapelei, încrucişându-şi picioarele sub ea, şi luă o gură de cafea. Prin geamurile uşii care dădeau înspre balconul mic intrau razele soarelui. Începea să se simtă mai bine.

— Care e treaba?

— Colegiul mi-a trimis dimineaţă un mesaj. Derulă, căutând e-mailul primit de la Colegiul de Studii Parapsihice. Este o casă bântuită din Cornwall. Un *linguini. Linguini* era cuvântul pe care îl foloseau pentru a desemna spiritele blocate pe pământ. Chestiile obişnuite. Au încercat totul, exorcism, mediumuri, ştii tu. Spiritul nu vrea să se mişte. Spun că femeia care a sunat te cunoaşte. Antoinette Dixon. Ai auzit de ea?

Pixie zâmbi.

— Da, am cunoscut-o la colegiu. Este grozavă. O adevărată figură.

— Este o casă elisabetană – şi ne-au invitat să stăm acolo.

Pixie se strâmbă.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta, Ulysses. Îşi duse mâna în dreptul inimii şi îl privi cu jale. Sunt rănită.

Ulysses se ridică.

— Prea târziu. Deja am răspuns.

— Nu ai făcut-o!

— Ba da. Ai nevoie de bani. Pixie, spuse el pe un ton serios. Şi ei au nevoie de tine.

Şi, prin „ei”, Pixie ştia că nu se referise la cei vii.

*

Ulysses se aşează la volanul lui Morris, maşina lui veche, Morris Minor, în timp ce Pixie încă procesa Marea Trădare.

— Eşti cea mai nepricepută la ales bărbaţii, îi spuse el.

— Ştiu, dar ce pot face? replică ea, băgând în gură o mână de stafide învelite în ciocolată.

— Lasă-ţi timp! Te grăbeşti să intri în relaţii mult prea repede.

Ea râse.

— Uite cine vorbeşte!

— Ale mele nu sunt relaţii. Eu nu cred că fiecare bărbat cu care mă culc este alesul.

— Nici eu.

El o privi pieziş.

— Ba da. Îl cauţi pe tatăl tău în fiecare bărbat cu care te întâlneşti.

— Dacă ar fi bărbatul care spunea mama mea că a fost, nu l-aş vrea.

Dar Pixie nu îşi credea mama. Îşi întoarse privirea şi se uită pe geam afară. Acum, ieşiseră de pe autostradă şi se îndreptau către zona rurală. Încercă să şi-l amintească pe tatăl ei, dar reuşi numai să îi refacă imaginea din cele câteva amintiri pe care le avea cu el. Găsise numai o fotografie în casa bunicii ei, ascunsă într-un teanc de documente, în sertarul unui birou. Era una cu ambii ei părinţi, dar Pixie o

decupase pe mama ei din fotografie. Pixie semăna cu el, îşi dădea seama de acest lucru. Aveau aceiaşi ochi albaştri şi păr castaniu – el nu şi-l vopsise în roz –, guri la fel şi ceva similar în proporţiile feţei, în general. Dar nu ştia nimic despre el în afară de ceea ce îi spuseseră mama şi bunica ei: fusese un alcoolic; fusese un abuzator; fusese agresiv; o meritase. Pixie nu crezuse nimic din toate astea. Erau părtinitoare; buni era bunica ei maternă, la urma urmei. El nu o vizitase pe Pixie nici sub formă de spirit. Ea încă aştepta.

— Hai să nu vorbim despre tata! spuse ea, luând încă o mână de stafide în ciocolată. Spune-mi despre Paris! Ce ai făcut? Ce ai văzut?

Ai urcat în Turnul Eiffel?

Ulysses râse şi clătină din cap.

— Am văzut fiecare unghi al lui Jean-Michel şi interiorul dormitorului lui.

Pixie rânji.

— Tipic.

— Evident.

— Dar *tu* pe cine cauţi în fiecare bărbat cu care te întâlneşti?

— Pe diavol, spuse Ulysses, strâmbându-se. Amândoi râseră.

— Ai grijă la puterea gândurilor! replică ea. Dacă tot glumeşti aşa despre el, te va găsi!

*

Ajunseră la moşia St Sidwell devreme în aceeaşi seară. Era întuneric.

Norii împinşi de vânt ascundeau luna şi stelele, iar briza bătea printre şirurile de platani şi se învârtejea pe lângă zidurile casei. Ulysses parcă Morrisul lângă un Volvo vechi.

— Uau, ce casă! exclamă el entuziasmat. Îţi va plăcea să lucrezi aici, Pix.

Pixie se uită la fațadă, la frontoanele drăgălaşe şi la ferestre. Era un loc cu adevărat frumos, dar atât de trist! Deja îi simțea energia. Atârna asupra clădirii ca un nor de ceață. Unul dens şi posomorât.

Uşa din față se deschise. Antoinette dădu năvală, cu zâmbetul ei exuberant într-un contrast puternic cu nefericirea locului.

— Fată dragă, ce bine că ai venit atât de repede! Nicicând nu a fost mai mare nevoie de tine. Intră, intră! Antoinette o învălui pe Pixie într-o îmbrățişare flămândă. Pixie, micuță cum era, aproape dispăru cu totul. Şi acesta trebuie să fie prietenul tău, spuse Antoinette, oprindu-şi privirea caldă asupra lui Ulysses şi întinzând mâna.

— Ulysses Lozano, spuse Pixie. Lucrăm împreună, adăugă ea, în cazul în care Antoinette ar fi crezut că formau un cuplu.

— Bun-venit, Ulysses! spuse Antoinette.

Ulysses îi strânse mâna. Era fermă şi aspră, ca pâinea veche.

Îşi dădură jos hainele, deşi Ulysses ar fi preferat să o păstreze pe a lui; locul era înghețat. Pixie intră în antreu. În şemineu ardea un foc zdravăn. Bradul de Crăciun era încă acolo, sclipind cu toate luminițele.

O scară largă din lemn ducea pe palier şi spre o fereastră înaltă, cu menouri, dispărând apoi în dreapta. Pe pereți atârnau tablouri vechi, în rame aurite, iar podelele erau acoperite de covoare persane uzate.

Tavanul era susținut de grinzi aparente din lemn, care arătau precum coastele unui animal preistoric dintr-un muzeu. Era rece. Răceala aceea specifică ce însoțea prezența spiritelor.

— Simți ceva? o întrebă Antoinette nerăbdătoare.

Pixie simțea destule. Ulysses şi Antoinette se uitară la ea cum se plimba încet în jurul antreului, observând totul.

Dacă ar fi fost câine, i s-ar fi ridicat părul pe ceafă, iar urechile i s-ar fi ciulit. Simțea o tristețe apăsătoare, dar şi ceva mai sinistru de atât. Era surprinsă că cineva reuşise să locuiască acolo.

— Se întâmplă o mulțime de lucruri în locul ăsta, spuse ea gânditoare.

— Câte spirite sunt? o întrebă Antoinette entuziasmată.

— Nu ştiu, replică Pixie. Prea devreme ca să pot spune. Dar mă bucur că m-ai chemat. Sunt sigură că pot ajuta.

În acel moment apăru Olivia, însoțită de Tabitha. Niciuna nu se aşteptase să vadă o femeie cu părul roz.

— Bună, sunt Olivia! Le scutură mâinile. Aceasta este fiica mea, Tabitha. Fiul meu Zach este pe aici, pe undeva, cu Bruce, soțul meu.

— Eu sunt Ulysses. Eu şi Pixie formăm o echipă.

— Nu m-aş descurca fără el, spuse Pixie.

— Ulysses ca în romanul lui James Joyce? întrebă Olivia cu un zâmbet.

Nu mai întâlnise pe nimeni cu acest nume până acum.

— Se pronunță U-liii-se, spuse Pixie. Toată lumea îl pronunță greşit.

Tabitha se uita uimită la Pixie. I se părea că era cea mai grozavă persoană întâlnită vreodată.

— Ai părul roz de-adevăratelea? întrebă ea.

— Tabitha! o apostrofa Olivia, stânjenită.

Pixie zâmbi, dezvelindu-şi dinții mici, strâmbi.

— Îl vopsesc roz, replică ea.

— Este frumos, spuse Tabitha, şi lui Pixie îi plăcu imediat de ea.

— Mulțumesc, Tabitha! Dacă aş avea păr frumos ca al tău, nu l-aş vopsi.

— Haideți să beți ceva! Ce ați dori? întrebă Olivia, invitându-i în salon.

— Mi-ar plăcea o cană de ceai, spuse Pixie, mergând în urma ei.

— Şi mie, zise Ulysses, deşi ar fi preferat ceva mai tare.

Olivia se întoarse către Tabitha.

— Scumpo, du-te şi roag-o pe Elsa să facă nişte ceai şi să aducă biscuiți şi prăjitură şi, dacă tot eşti acolo, îi cauți pe tata şi pe Zach?

Spune-le că au sosit oaspeții!

Tabitha pufni şi alergă spre bucătărie. Nu voia să stea niciun minut departe de Pixie.

— Aveți o casă foarte frumoasă, spuse Pixie admirativ, intrând în salon.

Văzuse case deosebite datorită muncii ei, dar aceasta era cu totul specială.

— M-am îndrăgostit de ea de îndată ce am văzut-o, spuse Olivia, oferindu-le canapeaua şi aşezându-se lângă şemineu, pentru ca focul să îi încălzească spatele. Părea să nu reuşească să se încălzească în casa aceasta, în ciuda straturilor de caşmir pe care le îmbrăca. Nu le-am spus copiilor că ați venit să curățați locul de fantome. Bruce ştie, dar crede că e o nebunie. Îi zâmbi timid lui Antoinette. Mi-am pus toată încrederea în mătuşa mea. M-a asigurat că vă puteți ocupa de problemă – şi repede. Sper că are dreptate.

— Ar trebui să reuşesc, spuse Pixie, lăsându-se pe canapea. Putea simți căldura focului, dar, până când casa avea să fie curățată de spirite, urma să rămână rece. Spune-mi ce se întâmplă! Olivia îşi puse mâinile în poală şi se uită plină de speranță la Pixie.

— Noaptea se aude plânsul unei femei. Vine dintr-unul dintre dormitoare. Antoinette a auzit-o, la fel şi Zach. Aş vrea să cred că este vântul, dar nu cred cu adevărat. Nu cred în fan...

Antoinette o întrerupse:

— Îți pot arăta exact camera, pentru că am urmărit sunetul, dar, când am deschis uşa, nu era nimeni înăuntru.

— Altceva? întrebă Pixie.

Olivia continuă:

— Elsa Tregoning, care a lucrat aici cincizeci de ani, mi-a spus că au încercat totul pentru a scăpa de fantome. Exorcism, tot ce vrei. Dar fan... spiritul nu pleacă.

— Şi tocmai v-aţi mutat? întrebă Ulysses.

— Cu vreo două săptămâni înainte de Crăciun, răspunse Olivia.

Soţul meu, Bruce, a moştenit casa. Nu am făcut nimic în ea. Nu am făcut modificări. Doar am redecorat nişte dormitoare.

— Ştii cine a locuit aici înainte? întrebă Pixie.

— O văduvă pe nume doamna Delaware. A murit fără să aibă copii, la peste 90 de ani, şi i-a lăsat casa lui Bruce. El nici măcar nu ştia despre existenţa femeii. A venit ca o mare surpriză. Aveam de gând să o vindem, dar, când am văzut-o, ne-am îndrăgostit de ea. Am vândut casa din Londra şi ne-am mutat aici. Bruce nu ştie în ce fel este înrudit cu doamna Delaware. Nu cred că este important, oricum. Ne-a lăsat această casă. Este minunat. Numele de dinainte de căsătorie al doamnei Delaware a fost Pengower. Casa a fost construită în secolul al XVI-lea. Este elisabetană. Aproape de estuar se află capela familiei, către marginea proprietăţii. Toate mormintele par să aparţină familiei.

Iar stema ei este peste tot – un leu şi un unicorn. Capela nu a mai fost folosită de câteva decenii – şi nici cea mai mare parte a casei. Am închis podul, unde dormeau servitorii, pentru că nu suport să nu folosesc toată casa. Camerele cu mobilierul acoperit de cearşafuri mi se par sinistre. Oricum, sus nu este nimic, doar nişte paturi şi mobile vechi.

Când vom redecora, voi transforma etajul în spațiul copiilor, dar, până atunci, nu vreau să ştiu de el.

— Ai dreptate, Liv. Ce nu ştii nu-ți poate face rău, interveni Antoinette. Ah, ceaiul!

Elsa intră, ducând o tavă, urmată de Bruce, care aducea prăjitura.

Tabitha se întoarse cu Zach şi Daphne. Pixie şi Ulysses se uitară uluiți la câine.

— Scuze, dragă, eram în bibliotecă, spuse Bruce, punând prăjitura în centrul mesei.

Dădu mâna cu Pixie şi cu Ulysses. Chiar dacă îi credea şarlatani, manierele sale nu arătau acest lucru. Îi întrebă politicos despre călătorie şi le oferi prăjitură. Ulysses îşi atacă felia cu avânt, apoi mai ceru una.

— Şi aceasta este Daphne, a lui Antoinette, spuse Olivia, în timp ce câinele se apropie să îi adulmece.

— Alertă de bale! strigă Tabitha, alergând după câine cu un prosop.

— Este frumoasă, zise Pixie.

Mângâie fața mare a câinelui, în timp ce Tabitha îi ştergea gura.

— Şi cât de mare! adăugă Ulysses. Sigur este un câine şi nu un ponei?

Antoinette râse.

— Culcat! ordonă ea, dar Daphne o ignoră. Dacă nu-i dați atenție, se va linişti, adăugă ea, hotărându-se să nu îşi consume energia încercând să disciplineze un câine care nu putea fi disciplinat.

Pixie se opri din mângâiat şi câinele se duse să se întindă în celălalt capăt al încăperii, unde era cel mai răcoare. Tabitha se aşează lângă tatăl ei, cât mai aproape posibil de Pixie. Nu îşi putea lua ochii de la părul ei lung, roz.

— Uite ce am găsit în bibliotecă! spuse Bruce triumfător, ridicând o carte subțire. O carte despre Ivan Pengower. Le arătă titlul: *Ivan Pengower, 1855-1930,* de Robert Pengower.

— Nu cred! exclamă Olivia fericită.

— Am găsit-o ascunsă între jurnalele lui Samuel Pepys. Este atât de subțire, că aproape am ratat-o, spuse Bruce.

— Ai apucat să arunci un ochi peste ea? îl întrebă Antoinette.

— Da, dar nu-mi dau seama unde anume este locul *meu* în toate astea.

— Adică, nu ai dat de niciun Talwyn? îl întrebă Antoinette.

— Nu. Trebuie să fie o legătură foarte îndepărtată. Deschise cartea.

Doamna Delaware, Emily, a fost singurul copil al lui Robert Pengower, care a murit în 1965. Tatăl lui a fost Ivan. Ivan a avut doi frați, Cavill, care a murit în 1895, fără niciun copil, şi Albert, care a murit în 1926 şi care a avut două fiice. Poate că sunt rudă cu una din ele.

— Sigur că eşti descendentul pe linie feminină, altfel te-ai fi numit Pengower, spuse Olivia cu înțelepciune.

— Genial, fu de acord Bruce. Acum, ştiu de ce m-am căsătorit cu tine.

— Interesant, murmură Antoinette. Sunt atât de bucuroasă că am rămas.

— Şi eu, spuse Olivia. Nu în ultimul rând, datorită lui Daphne. Mă simt foarte liniştită cu un câine în casă.

— A fost la etaj? întrebă Ulysses.

— Nu, replică Antoinette. Nu are voie să meargă acolo.

Ulysses prinse privirea lui Pixie.

— Cred că e mai mulțumită aici, jos, spuse el.

„Cred că toată lumea este mai mulțumită aici, jos”, se gândi Pixie.

CAPITOLUL 5

După ceai. Olivia şi Antoinette îi însoțiră pe Pixie şi pe Ulysses în dormitoarele lor. Tabitha dorise să meargă cu ei, dar Olivia îi sugerase să se uite la televizor cu Zach. Acesta era recunoscător pentru companie. Nu voia să stea singur, mai ales după căderea întunericului.

— Ştii de ce sunt aici, nu-i aşa? întrebă el, trântindu-se pe canapea şi luând telecomanda. Sunt vânători de fantome.

Tabitha se încruntă.

— Ce-i ăla un vânător de fantome?

— Cineva care vânează fantome.

— Pai, asta ştiu! Dar ce fac odată ce le găsesc?

— Scapă de ele – asta dacă totuşi crezi că există fantome.

— Cum scapă de ele?

— Nu ştiu. Zach ridică din umeri. Poate că le bagă o țepuşă în inimă.

— Asta-i pentru vampiri, prostuțule.

— Se pot omorî fantomele? Nu sunt deja moarte?

— O să o întreb pe Pixie.

— Este mişto, spuse Zach. Cred că ar trebui să-ți vopseşti părul în roz.

— M-ar omorî mama.

— Atunci, ai fi şi tu o fantomă.

Râse şi îndreptă telecomanda înspre televizor, schimbând de la un canal la altul.

— Aş fi o fantomă cu părul roz – un *spirit* cu părul roz, se corectă ea, dorind să folosească terminologia corectă. Tabitha se cuibări într-un colț al canapelei, lângă Zach. Vreau să o ajut pe Pixie să găsească spiritul.

— Nu te vor lăsa. Ei cred că ai fi speriată.

Tabitha era pe cale să îi spună că văzuse deja spirite, dintotdeauna.

Dar îşi reținu impulsul.

— De ce mi-ar fi frică de oameni morți? Sunt ca fumul. Nu au trup, aşa că nu-mi pot face rău.

Zach găsi un film cu supereroi, deşi acesta era deja la jumătate.

— Am discutat destul despre fantome, spuse el indiferent. Hai să ne uităm la film!

Tabitha îşi încrucişă brațele la piept şi oftă iritată. Se hotărî să nu i se destăinuie niciodată fratelui ei.

*

Pixie simți sentimentul de nefericire intensificându-se pe măsură ce urcau scările către primul etaj. Ceva întunecat se petrecuse aici.

Înaintară pe coridor şi întregul ei corp se zbârli.

— Nu-mi vine să cred că locuiți aici de la mijlocul lui decembrie, îi spuse ea Oliviei. Acum, este ianuarie. Cum ați făcut față? Locul acesta are o energie foarte grea. O simți, Ulysses?

— Nu prea, replică el, ridicând din umeri. Mi se pare doar frig.

Pixie chicoti; Ulysses nu simțea niciodată nimic.

— *Tu* simți, Antoinette?

— Absolut! exclamă Antoinette din toată inima. Mi se ridică părul de pe ceafă.

Olivia îşi dori să fi simțit şi ea, dar nu simțea. O parte din ea credea că toată tevatura asta cu fantoma era o nebunie, dar cealaltă parte tânjea să fie convinsă că era ceva adevărat. Se hotărî să lase lucrurile în voia lor şi să aibă mintea deschisă. Pixie nu părea să fie o escroacă şi avea încredere în Antoinette.

După ce îşi lăsară bagajele în camere, Olivia îi propuse lui Pixie să facă un tur al casei.

— Ca să ştii cu ce te confrunți, spuse ea. Sper să poți rezolva asta. Nu ştiu ce voi face dacă nu reuşeşti.

— Sigur că va reuşi, spuse Antoinette cu încredere. S-a întâmplat vreodată *să nu poți* muta un spirit, Pixie? o întrebă ea.

— Uneori, nu vor să plece, răspunse Pixie, onestă. Dar voi face tot ce pot.

Olivia se simțea neliniştită. Dacă Pixie nu reuşea să elibereze fantoma, ar fi putut fi forțați să se mute. Nu puteau locui într-o casă bântuită – nimeni nu ar fi vrut să vină şi să stea aici.

Pixie îşi urmă intuiția până în dormitorul în care Antoinette auzise plânsul.

— E aici, murmură ea ca pentru sine, deschizând uşa.

Deşi nu auzi nimic, simți durerea femeii de îndată ce intră în dormitor. Era ca o umbră gri care o cuprinsese. Se concentră o clipă şi se acordă la vibrațiile fine ale spiritului. Acolo, lângă fereastră, se vedea silueta subțire a unei femei privind afară. Purta o rochie lungă, neagră, cu un văl peste cap, care îi acoperea fața. Când se întoarse, ochii ei luciră prin mătase, uzi de lacrimi. Văzând-o pe Pixie, înțepeni.

Pixie ştia că era pe cale să dispară. *Nu te teme,* îi spuse ea în minte.

Sunt aici pentru a te ajuta. Femeia nu se mişcă. Se uita țintă la Pixie, uluită poate să fie vizibilă în fața acestei creaturi ciudate, cu părul roz.

Pixie se întrebă dacă vreun alt medium încercase să stea de vorbă cu ea. Femeia părea surprinsă să audă pe cineva adresându-i-se. *Sunt aici ca să te ajut,* repetă Pixie.

Nu mă poți ajuta, replică femeia în cele din urmă, cu vocea plină de tensiune. *Nimeni nu poate.* Se întoarse către fereastră, suspinând.

Eu pot, spuse Pixie, cu inima inundată de milă. *Şi o voi face.*

Atunci, găseşte-mi fiul!

Înainte ca Pixie să mai poată spune ceva, femeia dispăru.

Olivia, Antoinette şi Ulysses rămăseseră tăcuți în pragul uşii, ştiind că nu era bine să o deranjeze pe Pixie punând întrebări. Stătea nemişcată, uitându-se la fereastră, cu o expresie de concentrare întipărită pe față. După câteva momente, se întoarse spre ei.

— Este o femeie. Şi vrea să-i găsesc fiul.

— Dar de bună seamă fiul ei este mort, spuse Ulysses. Sau foarte, foarte, foarte bătrân.

— Ea nu ştie asta. Mă îndoiesc că ştie că *ea* este moartă, explică Pixie.

— Îi vei spune? întrebă Olivia.

— Nu este chiar atât de uşor. Dacă ți-aş spune *ție* că eşti moartă, m-ai crede?

— Nu, spuse Olivia, dintr-odată confuză.

Cum putea un spirit să nu ştie că era spirit? Pixie se uită la Ulysses.

— Aş spune că este din perioada victoriană sau eduardiană timpurie.

Poartă o rochie lungă, neagră, cu un văl peste față. Sfârşitul anilor ’20, începutul anilor ’30. Nu mai bătrână de atât.

— Putem să ne uităm în cartea pe care a găsit-o Bruce şi să încercăm să ne dăm seama cine este, propuse Olivia. Cine *a fost...* se corectă ea repede.

— Este o idee minunată, spuse Antoinette cu entuziasm. Poate că acolo este vreo mențiune legată de soarta fiului ei. Atunci, îi poți spune.

— Este un bun început, admise Pixie. Dar simțea, din energia încăpățânată a spiritului, că avea să fie un caz dificil. Lucrase cu paranormalul suficient de mult pentru a şti când putea întâmpina greutăți. Ar fi bine să ştiu ceva despre ea înainte să o întâlnesc din nou, adăugă.

*

Se adunară din nou în salon. Bruce turnă vin. Pixie refuză. Ulysses luă paharul, recunoscător. Tom intră şi mai puse un buştean pe foc. Pe canapea, Olivia se uită la arborele genealogic din cartea pe care o găsise Bruce, care includea numai numele membrilor direcţi ai familiei. Dar era suficient pentru a identifica spiritul. Degetele Oliviei se opriră asupra celei mai probabile candidate.

— Cordelia Pengower a fost bunica doamnei Delaware, spuse ea. A fost căsătorită cu Ivan şi a murit la 34 de ani, în 1896. Şi, da, are doi fii, Robert, care a fost tatăl lui Emily Delaware, şi Felix. Olivia ridică privirea, cu ochii strălucind de entuziasm. Felix are doar o liniuţă în dreptul numelui şi scrie că *a dispărut în 29 iunie 1895.*

— Ea trebuie să fie spiritul, nu crezi. Pixie? întrebă Antoinette, cu un entuziasm crescând.

— Da, ea este. Era tânără, în haine din epoca victoriană târzie. Nu va pleca din conacul St Sidwell decât dacă aflăm ce s-a întâmplat cu fiul ei.

— Şi cum faci? întrebă Antoinette. Îi spui şi gata?

— Odată ce aflu ce s-a întâmplat cu el, răspunse Pixie.

— Bine, o întrerupse Olivia. Cum vei afla ce s-a întâmplat cu el?

Adică, dacă pe vremea aceea nu a reuşit nimeni să afle, cum vei afla acum?

Pixie inspiră profund, nesigură dacă să le spună sau nu.

— Este...

Ezită şi se uită la Ulysses, tulburată. Chiar şi el ştia numai o mică parte din ceea ce făcea ea.

— Complicat? sugeră el, ridicând dintr-o sprânceană.

Pixie nu se simţea pregătită pentru asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Antoinette, nerăbdătoare.

Nu îi scăpase comunicarea tăcută care se petrecuse între cei doi oaspeţi ai lor.

— Înseamnă că trebuie să mă întorc în trecut şi să aflu ce s-a întâmplat, spuse Pixie.

În mod normal, nu le dezvăluia clienților această informație, deoarece majoritatea ar fi crezut-o nebună, dar Antoinette îi era aliată şi prietenă.

Bruce, care ascultase în linişte, se încruntă. Pusese de acord să o invite pe Pixie doar pentru a-i face pe plac soției sale. El nu auzise niciun plânset noaptea şi cu siguranță nu credea în fantome. Cât despre călătoritul în timp, asta punea capac!

— Cum faci asta? întrebă Olivia, simțind dintr-odată un val de greață, pentru că femeia aceasta începea să sune ca şi cum ar fi fost într-o ureche.

— Nu am văzut niciun Tardis[4] în portbagajul maşinii, spuse Bruce, chicotind.

Olivia îi aruncă o privire de avertizare.

— Alunec prin timp, replică simplu Pixie.

— Ce naiba-i alunecarea prin timp? întrebă Bruce, uitându-se la soția lui, care se făcu mică. Sunt singura persoană de aici care nu a auzit vreodată despre aşa ceva?

— Dragă, de ce nu te duci să găseşti ceva de făcut în birou? îi sugeră Olivia scurt.

Nu voia ca scepticismul lui Bruce să o deranjeze pe Pixie – şi, dacă era, într-adevăr, puțin într-o dungă, nu voia ca el să ştie.

Bruce nu protestă. Întreaga situație era ridicolă. Se hotărî să plece şi să îşi verifice e-mailurile, lăsând vrăjitoarele la treburile lor vrăjitoreşti. Spera ca aceşti doi şarlatani să plece dimineață. Odată ce el ieşi din cameră. Pixie îşi împleti degetele şi trase adânc aer în piept.

---

[4] Maşină a timpului din serialul *Dr. Who* (n.tr.)

Alunecarea prin timp era greu de explicat oamenilor care nu înțelegeau metafizica. Nici măcar *ea* nu o înțelegea pe deplin. Dar, deoarece alunecase prin timpuri diferite încă din copilărie, devenise o a doua natură pentru ea.

— Dacă acceptați că nu există timp, atunci trebuie să fiți de acord că există doar infinitate, începu ea. Dacă există infinitate, nu există început sau sfârşit, caz în care nu poate fi trecut sau viitor, doar un prezent continuu.

— Asta sună ca o ghicitoare, spuse Ulysses, care o auzise pe Pixie explicând acest lucru de nenumărate ori, dar tot nu înțelegea.

— Nu trebuie să vă bateți capul să pricepeți, spuse Pixie. Doar să înțelegeți că aşa este. Nu există timp. Doar prezentul. Ceea ce înseamnă că totul se întâmplă deodată.

Antoinette chicoti.

— Nu prea cred că minţile noastre omeneşti pot înțelege asta, spuse ea, dorindu-şi foarte mult să aibă una dintre acele minți rare care să poată pricepe.

— A mea cu siguranță nu poate, spuse Olivia. Se uită la ceas.

Ar fi fost indecent să-şi mai pună ceva de băut?

— Nu trebuie să înțelegeți, nici măcar să credeți, continuă Pixie.

Oricum, lucrurile sunt aşa cum sunt. Ideea este că unii, ca mine, pot aluneca prin timp, ca şi cum ar trece printr-un văl, ajungând într-o altă epocă.

Pixie nu întâlnise însă pe nimeni altcineva care să o poată face.

— E o nebunie, spuse Olivia. Poți călători prin timp? Există aşa ceva?

Senzația de greață din stomacul ei se intensifică. Oare Antoinette ştiuse ce fel de oameni primise m casa? „le rog, se ruga ea cu fervoare, „te rog, fă să nu fie nebuni!” Pixie încuviință din cap.

— Nu e aşa extraordinar precum pare. Este, de fapt, destul de simplu. Şi nu e aşa interesant. Mă conectez cu un spirit printr-un obiect care i-a aparţinut şi-l urmez acolo unde este. Mâine, mă voi conecta cu Cordelia. Trebuie să existe ceva de-al ei în casa aceasta.

— Sunt convinsă că da, spuse Olivia, neavând habar unde ar fi putut fi, decât dacă nu cumva obiectul respectiv avea o etichetă cu numele femeii pe el.

— Cum te vei întoarce? întrebă Antoinette.

Nu voia ca Pixie să se rătăcească în trecut.

— Alunecarea *înapoi* este uşoară, pentru că acolo este corpul meu.

Mă pot întoarce oricând în corp.

— Şi cât de mult timp stai... hmm... departe de el? întrebă Olivia.

— Stau atât timp cât este nevoie. Uneori, stau o zi, alteori, stau o lună. Depinde.

— Vei dispărea pentru o lună? icni Olivia, dintr-odată panicată că aceşti oameni nebuni aveau să stea în casa lor patru săptămâni.

— Nu voi dispărea şi pentru voi nu va fi o lună. Amintiţi-vă că nu există timp. Vouă vi se va părea că am stat cu ochii închişi doar câteva minute poate câteva ore.

— Doar stai cu ochii închişi? o întrebă Antoinette.

— Da, dar trebuie să nu fiu deranjată. De aceea lucrez cu Ulysses.

Am nevoie ca el să stea lângă mine, să mă ţină în siguranţă.

— Ce se întâmplă dacă nu-şi face treaba cum se cuvine? o întrebă Olivia, care avea tendinţa să se gândească mereu la cele mai rele scenarii.

— Hai să spunem că este periculos, spuse Ulysses, ştiind că Pixie nu ar fi vrut să vorbească despre ocazia în care se trezise în spital după ce fusese scoasă forţat din transă de

bunica ei îngrijorată. Îmi fac de fiecare dată treaba aşa cum se cuvine, adăugă el cu fermitate.

— Poți modifica trecutul? o întrebă Antoinette. Vreau să spun, dacă îl găseşti pe fiul Cordeliei, îi poți schimba destinul, nu-i aşa?

— Pot fi doar martora celor întâmplate. Nu pot şi nu trebuie să schimb trecutul. Aceasta este responsabilitatea pe care o port pe umeri, spuse Pixie cu seriozitate. Trebuie să am grijă să nu schimb viitorul intervenind în ceea ce s-a întâmplat în trecut.

— Tu eşti *tu însăți?* continuă Antoinette.

Era atât de încântată de informațiile fascinante, că uitase să mai bea din paharul ei de whisky.

Pixie nu voia să le spună prea multe. Nu îi spusese nici măcar lui Ulysses ce se întâmpla cu adevărat. Era prea ciudat.

— Sunt eu, replică ea simplu, ceea ce era parțial adevărat.

— Sună ca un film, zise Olivia, rugându-se să nu i se fi servit o grămadă de prostii.

— Alunecarea prin timp există de mii de ani. Filmele despre care vorbeşti probabil au fost scrise de nişte persoane care puteau face asta, spuse Ulysses, îndatoritor. Chestia este că majoritatea oamenilor nu cred că aşa ceva este posibil. Iau totul ca pe un scenariu de science-fiction.

— Ceea ce este un lucru bun, adăugă Pixie. Dacă novicii ar încerca să facă acest lucru fără un ghidaj corespunzător, ar putea fi periculos. La fel ca proiecțiile astrale sau oricare altă experiență parapsihică, nu este recomandat să încerci dacă nu ştii ce faci.

— Trebuie să recunosc, nu este ceva uşor de înțeles, spuse Olivia, dorindu-şi foarte mult să creadă. Vreau să spun, cei mai mulți oameni acceptă că există un fel de viață după moarte, mulți cred în spirite, unii chiar cred că

revenim să trăim alte vieți, dar alunecarea prin timp mi se pare cam prea de tot. Pare atât de greu de crezut.

— Aşa este, fu de acord Pixie. Dar partea bună este că *tu* nu trebuie să crezi. Nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să mă laşi să rezolv lucrurile pentru tine. Dacă ajut acest suflet să ajungă acolo unde ar trebui să fie, mă poți plăti. Dacă nu, voi pleca şi tu nu vei fi pierdut nimic. Pentru Olivia, aceasta nu reprezenta decât o mică uşurare.

După cină, când Pixie era în camera ei, pregătindu-se de culcare, în uşa ei se auzi o bătaie uşoară. Ştia că nu era Ulysses, deoarece el nu bătea niciodată, şi ştia că nu era un spirit, pentru că nici acestea nu băteau la uşă. Nu se aşteptase să fie Tabitha.

Fața palidă a feței o privi întrebătoare.

— Eşti bine, Tabitha? o întrebă Pixie, dându-se laoparte şi făcându-i loc să intre în cameră.

— Mi-e frică, replică Tabitha.

Adevărul era că nu se temea deloc. Voia doar să stea de vorbă cu Pixie.

— Nu are de ce să-ți fie frică, replică Pixie, deşi înțelegea de ce se simțea aşa.

Copiii erau adesea sensibili la vibrațiile energetice ale spiritelor, deoarece veniseră de curând de acolo. Pixie se duse şi se aşează pe pat.

— Hai şi spune-mi de ce ți-e frică! spuse, bătând cu mâna locul de lângă ea.

Tabitha se urcă în pat şi se aşează cu picioarele încrucişate peste cuvertură.

— Zach spune că sunteți vânători de fantome, zise ea, cu ochii larg deschişi de curiozitate şi tară nicio urmă de frică pe față. De asta eşti aici? Să vânezi spirite?

Pixie râse încet.

— Nu suntem vânători de fantome, Tabitha. Doar ajut spiritele să-şi găsească drumul spre casă.

— De ce sunt aici?

— Pentru că sunt blocate.

— Şi de ce nu se pot elibera?

— Pentru că nu ştiu că au murit.

Tabitha se încruntă.

— Cum se poate să nu ştie asta?

— Păi, atunci când visezi, ştii că visezi?

— Uneori.

— Dar, de cele mai multe ori, nu, corect?

— Cred că da.

— Este cam la fel. Pentru ei, este ca şi cum ar fi într-un vis. Lucrurile arată ciudat, ca într-un vis, dar ei sunt pierduți în această stranietate, ca atunci când te pierzi într-un vis. Abia când te trezeşti îți dai seama că nu a fost ceva real.

— De ce se pierd?

Pixie îşi puse mâinile în poală şi îi zâmbi feței. Curiozitatea ei copilărească îi încălzea inima. Nu avea cinismul adulților, numai o senzație de uimire – acea calitate prețioasă care se pierdea atât de repede la pubertate.

— Când murim, ne lăsăm corpul în urmă. Încă arătăm ca noi, numai că mai transparenți, pentru că lumea spiritelor este formată din frecvențe mai rapide decât lumea pământească, făcută din materie.

Imaginează-ți un ventilator! Pixie scutură mâna. Când se învârte încet, aşa, îl poți vedea, nu? zise, iar Tabitha încuviință din cap cu putere.

Dar, când se învârte foarte, foarte repede, *aşa,* spuse Pixie, mişcându-şi mâna repede, nu-l poți vedea. Devine invizibil ochilor. Exact aşa sunt spiritele. Aşadar, atunci când îți părăseşti corpul, cei mai mulți oameni nu-ți pot vedea noua formă. Eu pot, pentru că sunt medium şi pot

vedea la acest nivel de vibrație, dar majoritatea oamenilor nu pot.

Dacă ar putea, oamenii şi-ar da seama că moartea nu există, este doar o transformare. Spiritul, atunci când îşi părăseşte forma umană, merge acasă. Dar unele, fie din teamă, fie din ură sau din cauza vreunei traume groaznice suferite în momentul în care îşi părăsesc trupul, nu-şi dau seama că au murit, nu reuşesc să vadă lumina care îi conduce acasă. Nu-şi dau seama când este momentul să plece. Aceste biete suflete rămân blocate. Aici intervin eu. Le pot ajuta să-şi găsească drumul spre casă. Pur şi simplu, le conduc înspre lumină.

— Toate spiritele sunt doar suflete care s-au blocat? întrebă Tabitha.

— Nu toate. Unele sunt persoane care ne-au iubit şi vor să ne viziteze. S-au întors acasă, unde le este locul, dar vor să ne supravegheze, aşa că revin. De fapt, suntem înconjurați tot timpul de cei pe care-i iubim şi care sunt spirite, dar cei mai mulți oameni nu le pot vedea. Chiar şi animalele revin alături de noi. Expresia feței se învioră. Îi plăcea ideea animalelor care reveneau aproape de stăpânii lor. Pentru spirite, noi suntem doar la un gând distanță. Nu există timp sau distanță. Dar nu trebuie să-ți fie teamă, Tabitha! Ai un înger care te veghează constant.

— Un înger? Adevărat?

— Desigur. Nu ştii despre îngeri?

— Sunt din Biblie, spuse Tabitha, amintindu-şi de îngerul Gabriel din piesa de teatru de la scoală.

— Îngerii menționați în Biblie erau arhangheli, ființe foarte puternice. Îngerii aceia lucrează cu toată lumea. Eu vorbesc despre îngerul tău păzitor, care lucrează cu *tine,* să te țină *pe tine* în siguranță.

Îngerul acela a fost cu tine din momentul în care ai fost creată sub formă de suflet. Nu ai fost niciodată singură, niciun moment.

— Şi persoanele oribile au îngeri păzitori? întrebă Tabitha, încreţindu-şi nasul, sperând că răspunsul era negativ.

Oamenii oribili nu meritau să aibă un înger care să îi păzească.

— Toată lumea are, indiferent de cât de rău sau bun este. Dar unii oameni nu le ascultă sfaturile. Nu aud vocea aceea micuţă din interior.

Dacă ar asculta, nu ar fi răi.

— Unde merg oamenii răi când mor?

Tabitha devenea tot mai interesată de subiect. Era minunat să poată discuta despre aceste lucruri cu cineva care ştia răspunsurile.

— Lasă-mă să-ţi explic legea atracţiei!

— Mătuşa Antoinette mi-a povestit despre legea atracţiei, dar nu am prea înţeles.

— Hai să ţi-o explic mai bine! Este cea mai puternică lege din univers. În esenţă, înseamnă „cine se aseamănă se adună". Ai auzit vreodată expresia asta?

— Da, repetă Tabitha plină de entuziasm.

— Nu este doar o zicătoare oarecare. Este adevărată. Tindem să ne înţelegem cu oamenii care sunt ca noi. Este legea atracţiei şi se aplică tuturor. Dacă ai gânduri pozitive, vei atrage lucruri pozitive în viaţa ta.

Dacă ai gânduri negative, vei atrage lucruri negative. Eşti ca un magnet. Ceea ce dai aceea primeşti. Dacă te plângi mereu de câte ceva, vei atrage exact lucrurile de care te plângi. Dacă observi frumuseţea şi bunătatea din jur, asta vei atrage. Aşadar, cu acestea în minte, atunci când murim, sufletele noastre, conform legii atracţiei, merg într-un loc cu aceeaşi vibraţie ca a... Pixie avea de gând să spună „conştiinţei", dar nu credea că Tabitha ştia ce era... Cu a

stării noastre. Imaginează-ți un balon umplut cu aer cald! Se va ridica foarte sus, nu? Un balon cu aer rece va coborî. Iubirea este la fel ca aerul cald şi umple sufletul unei persoane, ca pe un balon. Viața este despre iubire, Tabitha. Cu toții suntem aici pentru a învăța acest lucru. Dacă iubeşti, te vei regăsi într-un loc minunat după moarte. Te vei ridica precum un balon mare.

Oamenii care sunt cruzi vor ajunge într-un loc foarte diferit. Fiecare poate alege dacă să fie plin de iubire sau nu. Cu toții primim ceea ce merităm şi nimeni nu judecă. Depinde de noi cum vrem să fim.

— Femeia care plânge este un spirit? întrebă Tabitha.

— Da.

— Va merge în rai?

— Voi încerca să o încurajez să plece.

— De ce nu merge singură?

— Asta vreau să aflu.

— Te sperii vreodată?

— Nu prea, deşi, uneori, spiritele nefericite pot fi răutăcioase. De data asta nu-i aşa. E doar un spirit rătăcit.

Pixie era nerăbdătoare să se întoarcă la Cordelia. Spera ca în liniştea nopții să o poată convinge să îşi găsească drumul spre casă fără să fie nevoită să alunece prin timp. Probabil copilul ei era un spirit, aşteptând-o să i se alăture. Pixie puse mâna pe umărul feței.

— Ar trebui să mergi la culcare. Este târziu. Nu mai eşti speriată, nu-i aşa?

— Acum, nu, replică Tabitha, dându-se fără tragere de inimă jos din pat; mai voia să rămână şi să vorbească.

— Mai putem sta de vorbă mâine, spuse Pixie.

— Îți voi arăta capela şi fântâna. Tabitha zâmbi larg. Am atât de multe să-ți arăt. Este o casă foarte fainăl

*

Odată ce Tabitha plecă. Pixie ieşi în vârful picioarelor pe coridor, către camera unde o întâlnise pe Cordelia Pengower. Se aşează pe marginea patului în întuneric şi închise ochii. Apoi îşi întinse mintea.

Cordelia. Un moment mai târziu. Pixie simţi prezența unui spirit.

Ducea cu sine o energie atât de grea şi de plină de nefericire. *Vreau să te ajut.*

Simţi prezența Cordeliei şi deschise ochii. În întuneric, putea deslui silueta care stătea în fața ferestrei. *Cordelia, vreau să te ajut,* repetă Pixie. Ştia că femeia o putea auzi; aceasta se hotăra dacă să răspundă sau nu. Pixie continuă să aştepte răbdătoare. Dacă trebuia, putea aştepta întreaga noapte.

Energia femeii era densă, lumina pe care o purta cu ea fiind fragilă şi ştearsă, ca la apus. Nu exista nicio şansă să poată merge acasă de una singură. Avea nevoie de ajutorul lui Pixie, dar părea să nu îl dorească. De ce?

Pixie se hotărî să mai încerce o dată.

Cordelia, eşti fericită aici? De aceea doreşti să rămâi?

În final, spiritul răspunse:

Cum să fiu fericită, când mi-am pierdut fiul? Când am pierdut totul? Tot ce mi-a fost drag mi-a fost luat.

Te pot ajuta să te reuneşti cu fiul tău.

Minți! Nimeni nu mă poate ajuta, îți pot arăta drumul spre casă.

Sunt acasă.

Eşti între lumi, Cordelia.

Cine eşti? De ce îmi spui aşa ceva?

Pentru că vreau să te ajut. Ai murit în planul fizic. Trebuie să pleci de aici şi să mergi acasă, în lumină. Copilul tău te aşteaptă acolo.

Nu ştii nimic. Copilul meu este pierdut. Dacă vrei să mă ajuți, găseşte-l! Găseşte-mi fiul şi adu-mi-l acasă!

Vocea femeii se pierdu într-un suspin. Puțina lumină pe care o emana se stinse, aşa că Pixie abia o putea vedea.

Nu este undeva afară. Este deja ajuns în lumină. Poți merge când vrei. De ce nu mergi acum?

Ce tot vorbeşti? Nu ştii nimic despre asta. Este pierdut pe undeva pe-acolo. Singur în întuneric. Singur şi înspăimântat. Vorbele tale despre lumină vin de la diavol. Poate că tu eşti diavolul. Nu voi fi ademenită. Îmi aştept copilul să vină acasă, aşa cum ar face orice mamă bună. Îl aştept şi mă rog. Asta este tot ce pot face. Nimeni nu mă poate ajuta. Tu, cel mai puțin dintre toți.

Energia femeii se stinse şi mai mult. Apoi dispăru. Pixie era uimită.

Exista ceva evaziv în felul în care refuzase chiar şi să se gândească la posibilitatea că fiul ei era deja în lumină. Nu avea sens.

Cordelia *nu voia* să plece, asta era problema. Dat fiind că îşi pierduse copilul, era de înțeles. Dar Pixie simțea că era vorba despre ceva mai mult. Mai era ceva acolo. Singurul mod în care putea afla era să alunece înapoi în timp. Pixie nu credea că avea să dureze prea mult.

Ştia data la care dispăruse copilul. Tot ce trebuia să facă era să observe evenimentele ce avuseseră loc în seara respectivă şi apoi să revină şi să îi spună femeii ce se întâmplase.

Încă era întuneric atunci când Olivia se dădu jos din pat. Nu dormise prea bine. Se îngrijorase cu privire la spiritul captiv – dacă exista cu adevărat – şi dacă Pixie şi Ulysses erau într-adevăr ceea ce pretindeau a fi. Spera că nu invitase în casa lor o pereche de escroci. Ideea alunecării prin timp suna absolut ridicol. Olivia se considera destul de deschisă la minte, dar asta era prea de tot. Dincolo de ce putea accepta ca adevărat o persoană educată, inteligentă. Era prea stânjenită pentru a discuta cu Bruce, iar el avu

tactul să nu deschidă subiectul şi să nu o tachineze pe această temă, îi era ruşine până şi pentru că ascultase aşa ceva. Însă, pentru că îi invitase aici pentru o treabă, se simțea obligată să meargă până la capăt. Iar o parte din ea *voia* să creadă în Pixie, pentru ca după aceea casa să se încălzească şi să devină un cămin. Atât de multe depindeau de asta: sănătatea lui Bruce, fericirea copiilor, propria fericire. *Trebuia* să funcționeze.

Se îmbrăcă în baie, pentru a nu-l trezi pe Bruce, şi apoi coborî pentru a căuta ceva ce îi aparținuse Cordeliei Pengower. Camera pe care şi-o alesese drept studio fusese anterior un birou. După tapetul drăguț şi draperii, dedusese că fusese camera unei femei. Însă şansele de a găsi acolo ceva ce aparținuse femeii erau destul de reduse, deoarece Cordelia fusese bunica lui Emily Delaware. Obiectul ar fi putut aparține mamei lui Emily sau chiar lui Emily. Elsa îi explicase că Emily schimbase foarte puține, preferând să trăiască printre amintiri decât să îşi creeze amintiri proprii, aşa că poate păstrase ceva ce îi aparținuse bunicii sale. Şi conta dacă nu era un obiect de-al Cordeliei? Dacă Pixie era o escroacă, nu conta oricum cui aparținuse obiectul.

Aprinse lumina. Fereastra era decorată cu flori de gheață. Tiparele elaborate, sub formă de ferigi, captau lumina slabă a soarelui care răsărea, strălucind ca aurul. Olivia nu dorea să stea prea mult acolo, deoarece era prea rece. Se grăbi, deschizând sertare şi dulapuri. În cele din urmă, găsi un portret în miniatură al unei femei, într-un pandantiv oval. Era uluitor de frumoasă, cu părul blond buclat aranjat în manieră victoriană şi cu ochi albaştri care priveau solemni în depărtare. Umerii ei goi se ridicau frumoşi deasupra corsetului indigo. La baza gâtului avea un colier din perle, cu un diamant în centru. Olivia întoarse pandantivul. Pe spate, în argint fuseseră incrustate inițialele C.J.P.

Triumfătoare, îl puse în buzunar şi se duse în sufragerie, pentru micul-dejun.

*

Când Pixie şi Ulysses coborâră la micul-dejun, Bruce citea *The Times* în capul mesei celei lungi, Olivia şi Antoinette discutau despre vreme, iar Zach şi Tabitha îşi mâncau micul-dejun gătit, certându-se din nou cu privire la existenta fantomelor. De îndată ce Pixie şi Ulysses apărură, se opriră din dezbatere. Bruce îşi coborî ziarul şi rânji.

— S-a întâmplat ceva azi-noapte? întrebă el. Ulysses zâmbi şmechereşte.

— Doar un biet diavol, trăgându-şi lanţul şi bila.

— Serios, Ulysses, spuse Olivia, simţindu-se din nou inconfortabil.

— Am auzit-o pe femeie plângând, spuse Tabitha. Dar nu mi-a fost frică.

Bruce îşi ignoră fiica şi se întoarse către Pixie.

— Cât va dura asta?

— Nu sunt sigură, replică Pixie.

— Va dura cât va dura, Bruce, interveni Antoinette, pretinzând că nu observase expresia lui cinică.

— Am găsit ăsta, spuse Olivia, întorcându-se spre Pixie şi arătându-i pandantivul.

Pixie îl luă şi îl privi cu atenţie. Spiritul din dormitor îşi ascundea faţa în spatele unui văl. Din acest portret putea vedea că femeia fusese foarte frumoasă.

— Va fi numai bun, replică ea.

— Pot ajuta? întrebă Tabitha.

— Mă tem că nu, replică Pixie zâmbind. Asta este ceva ce trebuie să fac singură. Dar mi-ar plăcea să-mi arăţi grădinile după ce termin.

Tabitha încuviinţă din cap cu entuziasm.

— Îţi arăt şi capela, şi statuia, spuse ea.

Bruce închise ziarul şi se ridică.

— Mă duc la fermă să-l găsesc pe Tom, îi spuse el Oliviei. Apoi se întoarse spre Pixie şi Ulysses. Dacă plecaţi până când mă întorc, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Sper să găsiţi fantoma şi să o trimiteţi în drumul ei.

Olivia tresări la auzul tonului său, dar Pixie nu păru ofensată deloc.

— Şi mie mi-a făcut plăcere, replică ea.

Pentru Pixie nu conta dacă oamenii credeau sau nu în existenţa spiritelor. Era aici pentru a linişti sufletul Cordeliei, nu pentru a-l câştiga de partea ei pe Bruce Talwyn.

*

După micul-dejun. Pixie şi Ulysses se apucară de treabă. Cerură doar să fie lăsaţi singuri în dormitorul de la etajul întâi, unde Pixie o întâlnise pe Cordelia Pengower. Olivia şi Antoinette hotărâră să îi lase să facă ce aveau de făcut şi să meargă în oraş, pentru a vedea dacă la bibliotecă exista vreo informaţie despre Cordelia Pengower. Zach şi Tabitha nu doriră să le însoţească. Rămaseseră în antreul nemişcat şi rece, întrebându-se ce să facă.

*

Pixie stătea aşezată pe un scaun din lemn. Spiritul Cordeliei Pengower alesese să nu apară, dar Pixie nu avea nevoie ca ea să fie prezentă. Se putea conecta la energia ei prin intermediul pandantivului şi, păstrând-o în gânduri, se putea asigura că avea să alunece în timpul potrivit. Acest lucru era de o importanţă vitală. Pixie trebuia să alunece înapoi în vara anului 1895 pentru a descoperi ce se întâmplase cu Felix, nu într-un moment anterior sau posterior.

Aşadar, şi-o imagină pe Cordelia cu copilul şi îşi exprimă dorinţa de a fi transportată în trecut pentru a vedea de ce nu era Cordelia capabilă să se ducă spre spirite în prezent. Apoi aşteptă să călătorească odată cu vibraţia acestei

dorințe. Gândul ajuta la manifestare. Împreună cu pandantivul, reprezentau o combinație puternică.

Cu toate acestea, ceea ce nu îi pomenise lui Ulysses sau Oliviei ori lui Antoinette era că legătura cu un spirit blocat pe pământ, pentru a investiga ceva întâmplat în trecut, era o tehnică nouă pentru Pixie, pe care o descoperise de curând, şi pe care o rafina în mod treptat.

Deocamdată nu era o ştiință exactă. De fapt, nu era nimic exact. Ceea ce trebuia să ia în considerație era existența unei inteligențe superioare – ceea ce oamenii numeau Univers, putere superioară sau Dumnezeu – care juca, de asemenea, un rol în alunecările ei. Pixie îşi etala dorința şi, împreună cu legea atracției, inteligența superioară i-o împlinea. Dar ea nu avea control asupra puterii divine. Trebuia doar să aibă încredere în ea.

Pixie se dezvoltase mult, de la proiecțiile astrale din copilărie, care o duceau înapoi în timp ca ea însăşi, la posedarea corpului altei persoane, care îi permitea să rămână mai mult timp în trecut şi să experimenteze viața fizică. Dar era departe de a fi perfecționat această tehnică. Acest caz îi oferea oportunitatea ideală de a-şi şlefui abilitățile.

Spera că avea să reuşească.

Ulysses se întinse pe pat, îşi încrucişă gleznele şi alese filmul lui preferat cu Ingrid Bergman pe iPad: *Casablanca.*

— În regulă, Ulysses, eşti gata? întrebă Pixie.

— Dar tu? replică el, punându-şi căştile.

— Cât se poate de gata, răspunse ea.

Pixie prinse în palme pandantivul şi închise ochii. Inspiră adânc de trei ori. Cu ochii minții, îşi imagină o coardă argintie care se extindea din plexul ei solar şi se învârtea în jurul pandantivului, legând-o de posesoarea sa. Pe măsură ce se cufunda în transă, auzi murmurul familiar în urechi,

simți greutatea din membre şi apoi se predă presiunii uşoare care o ridică din corpul ei.

— Călătorie uşoară, Pix! spuse Ulysses înainte de a-şi întoarce atenția asupra filmului.

ÎN TRECUT
CAPITOLUL 6

Deschid ochii. Stau în fața zidurilor vechi, bătute de vreme, ale moşiei St Sidwell. Pentru o secundă, nu sunt sigură că am alunecat în timp. Casa arată la fel, cu ferestrele ei cu menouri, frontoanele olandeze curbate şi coşurile pătrate de fum, dar apoi îmi dau seama că este cald. Am plecat iarna şi am ajuns vara – şi este minunat. Cerul are culoarea bogată a safirului, iar briza are un miros dulce. Mireasma grădinilor este atât de îmbietoare, că îmi vine să îmi umplu plămânii cu ea. Inhalez, dar respirația abia îmi trece de piept. Este ca şi cum aş fi prinsă într-o menghină. Devin conştientă de rochia pe care o port, care este strâmtă şi inconfortabilă. Mă sufocă. Mă zbat şi încerc să îmi destind pieptul. Dar sunt cu adevărat prinsă în capcană, ca o omidă în ghearele unei păsări. Mă uit în jos şi văd că port o rochie ungă, neagră, împodobită cu nasturi mici, rotunzi, şi botine cu şireturi. Lângă mine, pe pietriş, se află o valiză maro uzată şi o cutie rotundă pentru pălării.

Dacă eu sunt stăpâna casei, de ce port o rochie neagră şi am bagajele lângă mine? Am fost la o înmormântare? întind mâna şi descopăr că port o pălărie. Este mică şi discretă, nu ca pălăria unei mari doamne.

Îmi privesc mâinile. Sunt elegante, cu degete lungi şi unghii drăguțe.

În viața mea normală nu am mâini elegante – îmi rod unghiile atunci când sunt anxioasă. Cordelia Pengower nu își roade unghiile, este clar.

Tocmai atunci se deschide ușa din față. Iese un bărbat cu o expresie austeră, îmbrăcat în frac, îmi aruncă o privire severă și apoi își scoate ceasul din buzunar și face un adevărat spectacol din consultarea lui.

— Ai întârziat, domnișoară Swift, spune el.

Domnișoară Swift? Cine naiba este domnișoara Swift? Se *presupune* că sunt Cordelia Pengower. Dintr-odată, intru în panică. Am alunecat în corpul greșit. Cum s-a întâmplat așa ceva? Pandantivul trebuia să mă lege de Cordelia. Dar sunt domnișoara Swift. Nu este deloc așa cum m-am așteptat. Dar acum nu este momentul să reflectez la proveniența medalionului sau la legea atracției ori la inteligența superioară care au conlucrat pentru a mă aduce în acest loc, în acest timp și în acest corp.

Mă voi gândi la asta mai târziu. Deocamdată, trebuie să lucrez cu ceea ce am și să am încredere în puterile superioare. Oricum, sunt pe cale să am o aventură, și poate că domnișoara Swift mă va ajuta să îmi îndeplinesc misiunea. Mi-am exprimat dorința de a fi transportată înapoi în 1895 și am încredere că *acea* parte a dorinței a fost respectată.

Îmi iau valiza și cutia pentru pălării și mă îndrept sprintenă spre el, în timp ce pietrișul scârțâie sub botinele mele.

— Doamna Pengower te așteaptă, îmi spune el pe un ton imperativ.

Sunt ușurată să aud că doamna Pengower este acolo. Este un început promițător. Cel puțin am alunecat în epoca potrivită.

— Va fi surprinsă să audă că guvernanta a întârziat în prima ei zi.

Ah, aşadar, sunt guvernantă. Ei bine, are sens. Poziția îmi va oferi ocazia să observ. Lucrurile arată ceva mai optimist. Majordomul îşi bagă ceasul înapoi în buzunar şi pufneşte.

— Ți-aş putea spune că ai întârziat cincisprezece minute. Acum, este trei şi un sfert.

Mă priveşte de sus, cu o expresie arogantă pe față. Observ că are fire de păr în nările mari, ca nişte păianjeni care se ascund în peşteri, şi vase de sânge sparte în obraji. Are ochii apoşi, atât de palizi, că par decolorați, lăsând doar o urmă de albastru.

— Îmi cer scuze pentru asta, spun, gândindu-mă repede la o explicație. Am întârziat stând în gară. Nu am găsit nicio birjă. A trebuit să aştept.

Sper că sună plauzibil. Sunt uşurată să văd că da. Este satisfăcut. Mă conduce înăuntru şi închide uşa cea mare în spatele nostru. Văd o oglindă atârnând pe un perete şi profit de oportunitate pentru a mă uita la femeia al cărei corp l-am împrumutat în timpul alunecării. Sunt uimită de cât este de drăguță. Ei bine, asta va face alunecarea mai plăcută, cu siguranță. În viața reală, nu sunt o frumusețe, dar domnişoara Swift este cu adevărat minunată.

Ocupată cu noua mea față, mă uit cu uimire la reflexie, cu buzele roz depărtate uşor. Părul meu şaten este legat pe sub pălărie, dar câteva şuvițe s-au desprins din agrafe şi atârnă libere în jurul obrajilor mei roz şi al gâtului subțire. Am nasul mic şi drept, punctat de câțiva pistrui delicați. Ochii mei căprui lucesc într-o nuanță verzuie şi mă uit la ei, căutându-mă pe mine în spatele lor, pentru că sunt undeva acolo, privind în afară. Dacă nu ar fi fost majordomul, privindu-mă sever din antreu, mi-aş trasa cu degetele conturul feței, cufundându-mă în frumusețea mea.

— Haide, domnişoară Swift! mă cheamă el, cu o urmă de nerăbdare în voce. Doamna Pengower a aşteptat deja cincisprezece, acum optsprezece minute.

Îl urmez de-a lungul antreului. Este la fel, acelaşi antreu magnific pe care îl cunosc, doar că nu este niciun foc în şemineu, iar pe masă se află un aranjament generos din flori – hasmaţuchi, trandafiri şi crini.

Este spectaculos, luminat de razele soarelui care intră cu entuziasm prin ferestre. Mă opresc un moment pentru a-l admira. Mă izbeşte energia casei. Este blândă şi plină de bucurie. Atât de diferită de energia din prezent, care este grea şi tristă. Sunt curioasă să aflu ce se întâmplă cu băieţelul Cordeliei şi mă întreb cât timp am la dispoziţie.

Trebuie să aflu ce zi este, dar nu îl pot întreba pe majordomul cel băţos, care se întoarce din nou spre mine şi spune, nerăbdător:

— Haide, domnişoară Swift!

Tocmai atunci, pe scări coboară un bărbat care poartă cizme şi pantaloni de călărie, lovindu-şi de palmă pălăria neagră, într-un ritm care îi acompaniază melodia pe care o murmură. Este înalt, cu părul şaten aranjat şi sprâncene bine definite, aşezate destul de jos pe faţa lui lată şi frumoasă. Haina sa de culoarea cerului este uimitoare, pasul îi este sigur, şi presupun că este tatăl copiilor, domnul Pengower, şi zâmbesc. Îmi zâmbeşte înapoi, cu veselie. Are o expresie ghiduşă, ca şi cum ar fi pe cale să spună o glumă, şi îmi place de el imediat. Se potriveşte foarte bine în acest spaţiu însorit, vesel.

— Şi dumneata eşti? întreabă el, privindu-mă cu ochi inteligenţi, de aceeaşi culoare cu albăstrelele.

Îmi dau seama că îi place ce vede şi nu sunt surprinsă; sunt chiar foarte drăguţă.

— Domnişoara Swift, domnule, noua guvernantă, îl informează majordomul.

— Ah, bine, bine.

Domnul Pengower trece prin antreu şi iese pe uşa din faţă, trântind-o în urma să. M-am aşteptat să se prezinte.

Dar pare să se grăbească şi, ca stăpân al casei, presupun că este clar că ştiu cine este. M-a lăsat uşor ameţită şi la fel şi antreul, care pare să reverbereze în urma să ca şi cum tocmai ar fi fost traversat de un vânt puternic.

Cordelia Pengower stă într-un mic salon aflat în capătul unui coridor larg. Este o încăpere plăcută, cu un tavan înalt sprijinit de un şir de bârne din lemn închis la culoare, un şemineu mare, deschis, şi ferestrele acelea în stil Tudor, care dau înspre grădină. Pereţii sunt acoperiţi cu un tapet cu flori galbene şi albastre, iar draperiile cu volane, care atârnă pe stâlpi solizi, sunt dintr-un damasc albastru lucios şi atârnă luxos până la pământ. Este o cameră fericită, scăldată în lumina soarelui, şi Cordelia pare foarte fericită în ea. Se întoarce spre mine şi îmi zâmbeşte cu atâta şarm şi graţie, că sunt prinsă cu garda jos; nu m-am aşteptat ca sufletul nefericit care bântuie casa familiei Talwyn să radieze atâta bucurie.

— Domnişoară Swift, ce bine! spune ea.

Frumuseţea ei este uimitoare. Este într-adevăr femeia din portret.

Asemănarea este incontestabilă. Mă întreb din nou cum am alunecat în corpul domnişoarei Swift când ţineam în mână un obiect care îi aparţinuse în mod clar Cordeliei Pengower. Nu reuşesc să înţeleg.

Fac o reverenţă, deoarece mă gândesc că asta se aşteaptă de la mine.

— Milady.

Îi întorc zâmbetul, dar nu zâmbesc foarte larg. Ca guvernantă, probabil că sunt de familie bună, dar nu voi fi egala ei din punct de vedere social. Este important să ţin minte asta. Oricât de prietenoasă ar fi, nu i-ar plăcea să îi pun sub semnul întrebării superioritatea.

Trebuie să îmi cunosc locul. Am învăţat, prin intermediul alunecărilor anterioare prin timp, că natura umană nu se

schimbă cu adevărat, indiferent de epocă. Cordelia Pengower este şefa mea şi trebuie să o tratez cu respect. Şi trebuie să mă port ca o femeie victoriană, nu ca o fată modernă într-o rochie elegantă.

— Sper că nu ai avut o călătorie prea grea, spune ea, şi vocea sa are o nuanță caldă, ca un flaut la care se cântă pe un ton jos. Este uimitoare; oasele feței ei sunt bine definite, ochii gri mari şi foarte luminoşi, ca nişte pietre ale lunii. Pielea ei este aproape translucidă, fără niciun cusur. Iar părul, îndepărtat de pe față şi căzându-i în valuri peste bluza albă din dantelă, are culoarea fânului uscat la soare. Este fermecătoare, iar manierele ei pline de grație o fac de-a dreptul încântătoare.

— Nu a fost grea deloc, mulțumesc, milady, replic eu, având grijă să nu spun prea multe, ca să nu mă dau de gol. Deşi o vizitatoare din viitor este ultimul lucru la care s-ar aştepta cineva. Cred că sunt în siguranță.

În cel mai rău caz, mă vor considera excentrică.

— Haide să te prezint copiilor! Sunt sus în camera lor, cu Gwen.

Cordelia vorbeşte cu mine în timp ce urcăm scările, iar eu o ascult şi învăț, pentru a o putea copia şi pentru a putea trece drept o femeie din epoca victoriană. Întreabă de mama mea, care, aparent, este o văduvă îndatorată fratelui ei, pe care nu îl place. Răspund scurt întrebărilor ei şi o las pe ea să vorbească. Trebuie să aflu cât mai multe pot despre ea şi familia ei. Încă nu ştiu cât timp voi fi aici. Este imperativ să aflu data de astăzi, în primul rând – şi cât mai repede.

Cordelia îmi spune cât este de norocoasă să fie binecuvântată cu şansa de a locui în această casă încântătoare, cu asemenea grădini luxoase. Se opreşte pe palier şi ne uităm pe fereastra cea mare la grădinile ornamentale de dedesubt. O cărare pavată trece printre tufişurile tunse perfect, aşezate de fiecare parte a aleii, ca

nişte arici uriaşi care se bucură de căldura soarelui. Copaci înalți, plini de frunze, se văd la distanță.

Şi abia aştept să mă plimb pe acolo. Totul este atât de frumos!

— Când eu şi soțul meu ne-am mutat aici, după trista moarte a tatălui său, mi-am luat sarcina de a transforma grădinile acestea într-un paradis. Aveam o viziune despre ele. Asta a fost acum opt ani. Câte se pot face în atât de puțin timp! Totul creşte foarte repede aici, chiar şi copiii, după cum vei vedea.

Am continuat să urcăm şi apoi am mers în lungul coridorului, dincolo de dormitoarele în care dormim eu şi Ulysses, către ceea ce presupun că este aripa copiilor. Fustele noastre fâşâie în timp ce mergem şi încerc să nu par dizgrațioasă. Pasul Cordeliei are un farmec săltăreț, ceea ce face ca fusta ei lungă, albastră, să foşnească şi mai viguros. Prin ferestre, văd şi mai mult din grădini: straturi de nemțişor-de-câmp purpuriu, o poartă din fier forjat, vase uriaşe din teracotă cu hortensii, statuia unui băiat care cântă la flaut, toate scăldate în lumina aurie a după-amiezii târzii.

Pot auzi râsetele copiilor în timp ce ne apropiem de camerele lor.

— Sper că se poartă bine, spune Cordelia.

Ridică dintr-o sprânceană şi îmi aruncă o privire piezişă, împreună cu un zâmbet. Înțeleg că glumeşte. Simt că este indulgentă cu cei doi băieți.

— Sună ca şi cum s-ar distra, şi asta este ceea ce trebuie să facă nişte copii, replic eu, iar ea dă din cap aprobator.

Deschide uşa şi văd doi băieți mici. Cel mai mare se joacă cu un set de trenulețe pe covor. Cel mic şi-a făcut o vizuină din pături şi scaune şi pândeşte de acolo, ca un hamster din adăpostul lui. Când mă văd, se liniştesc. Băiatul mai mare

sare în picioare, iar cel mic iese dintre pături. Dădaca se ridică de pe scaun şi face o reverenţă.

— Milady, i se adresează ea Cordeliei.

— Acesta este domnişorul Robert, spuse Cordelia cu mândrie, mângâindu-l pe băiatul mai mare pe cap.

Este un copil blond, având coloratura mamei sale şi maniere elegante. Se uită la mine cu gravitate, fără să zâmbească. Pare să fie foarte serios.

— Bună ziua, domnişorule Robert, spun eu. Sunt domnişoara Swift şi voi fi guvernanta ta. Câţi ani ai?

— Am opt ani, răspunde el. Voi avea nouă în octombrie, adaugă, şi văd că abia aşteaptă să facă nouă ani.

Aş vrea să îi spun să nu se grăbească prin viaţă. Că fiecare moment este preţios. Fratele lui mai mic, care stă lângă el cu o expresie neastâmpărată pe faţă, are prea puţine momente rămase. În timp ce îmi îndrept privirea spre el, simt ceva în coşul pieptului, pentru că ochii lui sclipesc de dulceaţă şi inocenţă, şi mă simt imediat întristată de viitorul care îl pândeşte ca un căpcăun, hotărât să îl fure. Greutatea acestui fapt mă apasă prea tare, dar trebuie să o car dacă vreau să îmi fac treaba bine.

— Iar drăguţul acesta este domnişorul Felix. Cordelia întinde mâna şi îl trage pe băieţel lângă fusta sa. După expresia plină de afecţiune de pe faţa ei şi felul plin de blândeţe cu care îi mângâie părul, cred că Felix e preferatul ei. Are şase ani şi creste atât de repede! Vrea să-şi prindă fratele din urmă.

— Sunt sigură că vrea, spun, dar vocea mi-e gâtuită.

Îmi dreg vocea şi respir. Trebuie să îmi revin. Nu sunt aici pentru a-l salva şi a schimba trecutul; sunt aici pentru a o salva pe mama lui în prezent. Felix mă măsoară din priviri plin de curiozitate, zâmbind, etalându-şi cu mândrie golul din dantură – primul dinte de lapte căzut, presupun. Ştiu deja că este o adevărată figură.

— Şi aceasta este Gwen, continuă Cordelia, iar Gwen îmi zâmbeşte cu timiditate. Este o fată plinuță, cu o față rotundă, ochi rotunzi şi mari, de culoarea turbei. Părul ei şaten cârlionțat este prins într-un coc în creştetul capului, dar câteva şuvițe s-au desprins şi îi atârnă peste frunte într-un fel de nor umed de transpirație.

Poartă o rochie lungă din bumbac, cu mâneci bufante, pe sub un şorț alb evident murdar. Pare să fie genul de fată care arată mereu neîngrijită, oricât s-ar strădui să se aranjeze.

— Încântată să te cunosc, domnişoară, spune ea şi înclină uşor din cap.

— Lui Gwen îi este foarte drag domnişorul Felix, nu-i aşa, Gwen?

Spune Cordelia râzând, în timp ce Felix se luptă să se elibereze de mama lui şi îşi îmbrățişează dădaca. Obişnuia să se strecoare şi să doarmă în patul ei, nu-i aşa, dragule? adaugă ea. Dar acum e băiat mare. Băieții mari dorm în patul lor. Se întoarce spre mine: Nu le permit băieților să vină în camera mea. Dacă au nevoie de ceva noaptea, merg la Gwen sau la dumneata. S-a înțeles? Nu vreau ca această regulă să fie încălcată pentru niciun motiv. Nu se cade ca băieții de vârsta lor să vină să bată la uşa dormitorului mamei lor.

Încuviințez din cap.

— Este foarte clar, doamnă Pengower, răspund.

— Acum, haide să-ți arăt apartamentul dumitale! După aceea, te voi lăsa să te familiarizezi cu locul. Nu trebuie să-ți spun care sunt îndatoririle dumitale, ai venit cu recomandări bune, într-adevăr, şi am fost impresionată de scrisorile dumitale de recomandare. Nu mă îndoiesc că îi vei transforma pe micii mei ştrengari în nişte adevărați domni.

— Aceasta este intenția mea, milady, răspund eu.

Dar educația lor este ultimul lucru care mă preocupă.

*

„Apartamentul meu se află la primul etaj, aproape de camera copiilor, şi este foarte primitor. Are două camere; un dormitor cu un pat cu baldachin, robust, şi un salonaş drăguţ alături, unde Cordelia spune că îmi pot găsi liniştea. Ambele camere au şemineuri, dar este prea cald pentru a face foc. De fapt, este înăbuşitor de cald. Sunt recunoscătoare că ferestrele au fost larg deschise, dar nu intră nicio briză. Aerul este nemişcat şi greu. Nu ştiu cum pot tolera aceste femei căldura, cu toate hainele grele pe care le poartă. Simt cum transpiraţia îmi curge pe spate, iar lenjeria mi se lipeşte de picioare. Nu cred că m-am simţit vreodată atât de inconfortabil. Baia se află la mică distanţă, în josul coridorului. Mi-ar plăcea să umplu cada cu apă rece şi să intru în ea, ca un hipopotam.

— Mi-ar plăcea să ni te alături la cină, atunci când nu avem oaspeţi, spune Cordelia, zăbovind în pragul uşii. Suntem puţini: eu, soţul meu, fratele lui şi domnul Cavill. Îi invităm adesea la cină pe soacra mea, doamna Pengower, pentru că este văduvă şi de una singură, şi pe domnul Bray, supraveghetorul minei Pengower şi un prieten drag. Vei oferi echilibru mesei şi, sper, vei împrospăta conversaţia.

— Mulţumesc! Mi-ar plăcea foarte mult, răspund.

Cordelia nu se grăbeşte să plece. Mă priveşte intens şi simt o oarecare nerăbdare la ea, în timp ce aşteaptă în pragul uşii.

— Sper că vei fi fericită aici, domnişoară Swift.

— Sunt sigură că voi fi, răspund. Sunt surprinsă de această sclipire de dependenţă. Camera aceasta este minunată, adaug, simţind nevoia să o liniştesc.

Ea zâmbeşte, mulţumită.

— Aşa este, nu-i aşa? Nu am vrut să stai în pod, cu servitorii. Mă bucur că-ţi place. Dacă ceva nu este pe placul dumitale, trebuie să-mi spui de îndată, s-a înţeles?

— Desigur.

Din felul în care mă tratează Cordelia, îmi dau seama că îşi doreşte să fac parte din familie. Îmi imaginez că servitorii nu vor fi încântați de acest aranjament. Îmi amintesc de romanele pe care le-am citit în adolescență, *Jane Eyre* şi *Agnes Grey,* scrise de surorile Brontë, şi de cât de comun era pentru guvernante să cadă între două lumi. Pe de o parte, au un rang social mai înalt decât un servitor, dar, pe de altă parte, nu sunt la acelaşi nivel ca angajatorii lor. Câştigă bani la fel ca servitorii, dar aceştia au oricum resentimente față de ele.

— Foarte bine. Cred că este important să vorbim direct. Aceasta va fi casa dumitale, domnişoară Swift. Pentru mine contează să fii fericită aici.

Mai rămâne puțin, ca şi cum nu ar vrea să plece. Mă întreb dacă nu cumva, fiind într-o regiune rurală atât de izolată, simte singurătate, fiind însetată de compania unei femei.

Observ că valiza şi cutia pentru pălării au fost aduse sus şi puse pe pat. Mă vede uitându-mă la ele.

— Te las să despachetezi, spune. Gwen te va prezenta celorlalți şi-ți va arăta unde sunt toate lucrurile.

— Mulțumesc, milady! spun şi o văd plecând, cu fustele legănându-se vesel în timp ce se îndepărtează pe coridor.

Nu m-am aşteptat să fie atât de prietenoasă. Dincolo de aparențe, există un strat surprinzător de vulnerabilitate, care o face plăcută de îndată. Frumusețea ei m-a făcut să cred că era o femeie încrezătoare în puterea ei, care se simte confortabil în propria piele. Dar nevoia ei de conversație mi-a relevat că nu este atât de încrezătoare sau de fericită cum pare la prima vedere. Mă înfior deodată, ştiind ce urmează. Cât timp mai am? Cât timp până dispare Felix? Deschid valiza şi sper să descopăr un indiciu printre haine şi cosmeticale.

Sunt uşurată la descoperirea unei scrisori aşezate deasupra hainelor. Îi este adresată domnişoarei Hermione Swift, la Seaview Cottage, Topsham, Exeter, şi este nesigilată. O scot din plic şi o deschid. Este datată 30 mai 1895 şi este de la Cordelia către domnişoara Swift, confirmându-i angajarea. Observ că data sosirii este trecută în ultimul rând: miercuri, 19 iunie. Inspir adânc; am la dispoziție zece zile pentru a afla ce s-a întâmplat cu băiatul. Mult prea mult timp. Îmi doresc să fi sosit în seara dispariției, pentru a putea aştepta în dormitorul lui, şi să alunec apoi înapoi, să îi pot povesti Cordeliei ce s-a întâmplat cu el. Dar alunecarea prin timp nu este o artă exactă. Îmi exprim dorința şi am încredere că legea atracției mă va duce în momentul potrivit. M-a adus aici, acum. Ce voi face oare zece zile întregi, în corsetul ăsta strâmt? Nu pot decât aştepta. Îmi voi pune încrederea în Univers, sperând că ştie ce face. Nu există coincidențe, aşa că trebuie să existe un motiv pentru sosirea mea atât de devreme şi pentru că am alunecat în corpul lui Hermione Swift.

Fără îndoială că voi afla curând care este motivul.

Un alt gând îmi trece prin minte. Presupun că oricine îl va lua pe Felix se va strecura în dormitorul lui noaptea, luându-l pe sus, şi că voi vedea acest lucru din ascunzătoarea mea, cel mai probabil o draperie.

Dar dacă nu îl recunosc pe răufăcător? Dacă nu îl pot urmări, pentru că este prea periculos şi risc să fiu văzută? Nu o pot pune în pericol pe Hermione Swift. Am o responsabilitate pentru ea. Încep să mă încălzesc la acest raționament, dar un nou gând mă readuce cu picioarele pe pământ. Dacă evenimentele nopții nu sunt aşa cum îmi imaginez, ci se dovedesc a fi mult mai provocatoare? îmi dau seama că nu îmi pot pune toate speranțele în noaptea aceea. Trebuie să aflu cine îl ia pe Felix *înainte* ca acest lucru să se întâmple. Poate de aceea am alunecat cu zece zile înaintea

dispariției sale. Pentru că am nevoie de timp să investighez. Trebuie să explorez fiecare posibilitate, de dragul Cordeliei. Mă simt puțin vinovată pentru biata Hermione, care își împrumută fără să știe corpul pentru aproape două săptămâni. Mă hotărăsc să nu mă gândesc la asta și, în schimb, să mă concentrez asupra muncii mele.

În astfel de momente mă bucur că am studiat istoria. Dacă este 1895, știu că pe tron se află regina Victoria – mai are șase ani până să moară.

Liberalul conte de Rosebery este pe punctul de a demisiona din rolul de prim-ministru și va fi urmat de marchizul de Salisbury, care este conservator. Oscar Wilde, în culmea faimei sale, a fost condamnat pentru indecență și băgat în închisoare. Îmi imaginez că piesele lui încă se joacă în Londra.

Deschid cutia și descopăr ceea ce pare să fie o pălărie neagră, așezată pe un val de mătase purpurie. Cred că este pentru călărie. Nu am călărit de ani buni, dar obișnuiam să o fac în copilărie, când bunica m-a înscris la un club de echitație din sat. Cred că era o încercare de a-mi abate atenția de la trauma pierderii ambilor părinți, și încă într-o manieră atât de violentă. Nu sunt sigură că m-a ajutat în vreun fel, dar sar putea să îmi fie de folos acum. Sper să îmi amintesc cum se face.

Zece zile înseamnă mult dacă trebuie să mă prefac că sunt cineva care nu sunt de fapt.

Pun hainele în dulap și în comodă. Mi-ar prinde bine niște umeraşe, dar încă nu au fost inventate. În dulap există niște cârlige și trebuie să mă descurc cu ele. Nu durează mult: nu am prea multe lucruri. Este evident că astăzi am purtat cea mai elegantă rochie a mea, pentru a face o impresie bună. Va fi potrivită pentru mers la biserică. Bănuiesc că o familie catolică precum Pengower merge duminica la biserică și se va aștepta din partea mea să mă

îmbrac elegant. Alte opțiuni sunt câteva bluze şi fuste. Mă gândesc că pe acelea le voi purta când sunt cu copiii. Cămaşa şi jacheta neagră trebuie să fie pentru atunci când călăresc. Mai sunt nişte jupe şi cămăşi de noapte – totul este atât de nefamiliar; îmi doresc să fi avut un manual care să îmi spună pentru ce este fiecare. Va trebui să îmi dau seama din toate orele petrecute uitându-mă la seriale de epocă – sau să improvizez.

Din nou, mă uit la reflexia mea în oglindă, dornică să mă familiarizez cu noua mea formă. De data aceasta este o oglindă întreagă, aşezată lângă fereastră, pe un mic stativ de lemn. Este straniu să locuiesc în corpul altcuiva şi totuşi se simte normal. Sunt tot eu înăuntru. Eu, Pixie, privind afară.

Mă examinez din toate unghiurile. Sunt subțire. De fapt, silueta mea arată ca o clepsidră şi sunt mai înaltă decât sunt eu de obicei. Îmi desprind pălăria şi îmi netezesc şuvițele de păr, îndepărtându-le de pe frunte. Cred că îmi va plăcea să fiu Hermione Swift pentru un timp.

Mă uit pe fereastră. Dedesubt sunt grădinile luxuriante şi verzi în lumina după-amiezii. Pajiştea este tunsă îngrijit, iar tufişurile sunt tăiate în forme rotunde. Şi peste tot sunt flori. Ce diferit față de grădina albă, de iarnă, din care am alunecat!

Termin de despachetat şi mă întorc în camera copiilor. Gwen este la fereastră, atentă la ceva ce se întâmplă afară. Copiii se joacă împreună pe covor şi ea nu îi supraveghează. Tresare când îi pronunț numele. Îşi duce o mână plinuță la piept şi icneşte.

— Oh, Doamne, m-ai speriat, domnişoară!

— Îmi pare rău, Gwen!

Ea flutură din mână şi râde.

— Te-ai instalat?

— Da, mulțumesc!

Trebuie să aflu care sunt îndatoririle mele şi îmi dau seama că Gwen mă poate ajuta. Îmi ridic fusta şi mă aşez pe un scaun din lemn.

— Spune-mi, Gwen, încep eu uşor, au mai avut băieţii o guvernantă?

Îmi ţin respiraţia, aşteptându-mă ca ea să se încrunte la întrebarea mea ciudată, dar ea nu face decât să se trântească pe unul din celelalte scaune. Îşi coboară vocea.

— Domnişorului Robert nu i-a plăcut domnişoara Archer, îmi spune ea voioasă. A stat numai şase luni şi apoi a plecat. Este un băiat sensibil, vezi dumneata, şi ea era foarte strictă. Doamna Pengower nu a tolerat asta.

— Este doamna Pengower o mamă iubitoare? o întreb.

— Este blândă. Domnul Pengower nu este de acord. Vrea ca băieţii să crească bărbaţi adevăraţi. Domnişorul Robert este un băiat blând.

— Şi domnişorul Felix?

— Domnişorului Felix îi place să stea cu mine, spune, ridicând bărbia. Îmi dau seama că este mândră de legătura lor şi poate uşor posesivă. Este prea mic să aibă o guvernantă. Încă are nevoie de dădacă. Expresia ei se îmblânzea în timp ce se uita la Felix jucându-se în vizuina lui. Domnişorul Robert este gata să fie modelat într-un gentleman, dar domnişorul Felix încă este un copil. Treaba dumitale este să-l înveţi pe domnişorul Robert şi să-l laşi pe domnişorul Felix în seama mea.

— Desigur, ştiu asta, răspund, iar ea zâmbeşte, încântată că şi-a marcat teritoriul. Şi care este rutina domnişorului Robert? Mi-ar plăcea ca viaţa lui să fie cât mai constantă posibil.

— Domnişoara Archer îl trezea la şase. Exersează la pian înainte de micul-dejun de la şapte şi are lecţii până la prânz. În cele mai multe după-amiezi, călăreşte. Îi place foarte mult să călărească.

— De cât timp lucrezi aici, Gwen? o întreb.

— De patru ani, răspunde ea. Domnişorul Felix avea doi ani când am sosit. Pe atunci obişnuia să doarmă în patul mamei sale, dar dumneaei a oprit asta cam acum un an. Este bun în cea mai mare parte a timpului, dar ocazional se strecoară sus, în patul meu. Nu-l pot refuza.

Nu pe dragul meu domnişor Felix.

Felix o aude vorbind despre el şi îşi lasă jocul, venind pe genunchii ei. Ea îl strânge la pieptul ei generos.

— De ce nu-l laşi pe domnişorul Robert să-ți arate dormitorul?

Sugerează ea, uitându-se la Robert, care nu pare fericit să îşi întrerupă joaca. Du-te, domnişorule Robert! Fii băiat bun şi arată-i domnişoarei Swift restul casei!

— Mulțumesc, domnişorule Robert, spun eu şi îl privesc cum pune jos soldatul de lemn, ridicându-se.

— Îți arăt întâi dormitorul lui Felix şi apoi pe al meu, spune el solemn şi iese din cameră.

Îi zâmbesc lui Gwen şi ea îmi răspunde cu un zâmbet. Pare drăguță, chiar dacă puțin cu capul în nori.

*

Robert mă conduce în josul coridorului. Ajungem la colțul în formă de L şi deschide uşa camerei în care am găsit-o pe Cordelia plângând.

— Aici e dormitorul lui Felix, spune el.

— Ce drăguț! replic eu, uitându-mă în jur.

Simt un fior de tristețe la amintirea femeii care plângea lângă fereastră. Nu e de mirare că netul suflet e blocat aici. Camera s-a schimbat prea puțin. Acelaşi pat de o persoană, cu rama din lemn sculptat, acelaşi şemineu, chiar şi aceeaşi comodă cu sertare şi dulapul solid. Dar pereții sunt tapetați cu mici flori galbene şi lângă geam se află un balansoar. Camera este plină de lucruri de copii – cărți, jucării, mărunțişuri, lucruri obişnuite în camera unui băietei. Gwen

trebuie să îl învețe cum să își păstreze ordinea în cameră, mă gândesc.

— Arată-mi camera ta, domnișorule Robert! spun.

El deschide ușa de pe cealaltă parte a coridorului. Camera este destul de asemănătoare cu a fratelui său, dar cu pereții albaștri și două ferestre mari care dau înspre grajd și locul de depozitare a trăsurilor, o clădire armonios proporționată, din cărămidă roșie, cu un turn înalt cu ceas acoperit cu un dom cu tablă de plumb, cu o giruetă sub formă de cocoș. Îl văd pe unul dintre grăjdari care stă lângă perete, fumând alene. Cu o beretă din tweed și o jachetă maro, cu părul cârlionțat lung până la baza gâtului, are un aer arogant. Pare dus pe gânduri, până când îl strigă cineva, și atunci își lasă țigara pe jos și se grăbește înapoi pe sub arcul uriaș, pe sub turnul cu ceas și dispare.

Robert îmi arată posesiunile lui. Este mândru de cărțile lui și de cât de frumos sunt aranjate pe raft, în ordine alfabetică. Îmi spune că îi place să călărească, să joace tenis și să înoate în mare. E pasionat de istorie și îi place să scrie poezii. Înțeleg că este un copil liniștit, căruia îi place propria companie.

— Să îți arăt și restul casei? mă întreabă el.

— Mi-ar plăcea foarte mult, domnișorule Robert, îi spun.

Deși am fost deja în această casă în prezent, trebuie să mă familiarizez cu ea în acest timp cât mai repede posibil, dacă e să aflu ce se întâmplă.

Robert mă conduce prin casă cu entuziasm. Nu mai este băiețelul solemn, ci un copil plin de importanță. Știe multe dintre personajele din tablouri și le citește numele și datele cu gravitate; sunt din familia Pengower, iar el este evident încântat că este un descendent al lor. Îmi spune cine și când a construit casa, cum regina Elisabeta însăși a venit să stea aici și că scara a trebuit lărgită special pentru a putea încăpea rochia ei.

— De aceea este aşa acum, spune el, conducându-mă în josul scării.

Din cauza rochiei reginei. Sunt sigur că regina Victoria va veni şi ea în vizită, spune cu mândrie, dar nu va trebui să mai lărgim scara. Cred că este suficient de lată pentru rochia *ei.*

Mă hotărăsc să nu îi spulber speranţele spunându-i că regina este acum o femeie bătrână şi probabil nu mai merge nicăieri. Îmi spune că regina Elisabeta a fost încântată în mod special de capelă, datorită liniilor ley[5]. Sunt fascinată că ştie ce sunt liniile ley. Acum abia aştept să văd capela. Robert abundă de informaţii şi îmi imaginez că trebuie să fie plăcut să îl învăţ, pentru că este alert şi interesat de tot.

Când ajungem în sufragerie, se duce şi stă lângă şemineul antic.

Pereţii sunt acoperiţi cu panouri din lemn, pe care atârnă portrete şi peisaje cu rame aurite. Rânjeşte către mine.

— Să-ţi arăt ceva special? mă întreabă.

— Ai de gând să dispari prin horn? îl întreb.

Robert râde. Este prima dată când îl văd râzând.

— Îţi voi arăta o ascunzătoare veche, unde obişnuiau să se ascundă preoţii. Ştiai că regina Elisabeta omora catolicii?

Curiozitatea îmi este aţâţată.

— Îmi spui că este acolo o ascunzătoare de preoţi?

— Casa este plină de comori, domnişoară Swift. Haide şi-ţi arăt!

Mă duc lângă el. El aşteaptă puţin, bucurându-se de suspans, apoi pune mâna pe una dintre sculpturile în relief care înfăţişează un trandafir şi apasă. Spre încântarea mea, unul dintre panourile din lemn din stânga şemineului se

---

[5] Se presupune că sunt nişte linii energetice invizibile, care leagă principalele monumente importante ale civilizaţiei umane (n.tr.)

deschide. Robert trage, lărgind deschiderea, şi îmi arată o scară din piatră, în spirală.

— Unde duce? întreb, intrigată.

— O cameră. Nu e nimic în ea. Nici oase de preoți morți.

— Ce gând oribil! exclam.

El râde din nou.

— Nu aş vrea să rămân blocat acolo. Nimeni nu m-ar găsi şi aş muri de foame. Este o gaură, să ştii. Nu ai cum să ieşi din ea.

— Ce înfiorător!

— Tata spune că probabil sunt şi alte tuneluri şi ascunzători secrete în casă. Asta a fost descoperită de una dintre slujnice, când lustruia lemnul. A apăsat aşa tare, că uşa s-a deschis. Aproape a leşinat de spaimă.

— Îmi imaginez.

— Să-ți arăt şi restul casei? Putem căuta ascunzători de preoți, dacă vrei. Tata va fi încântat de mine dacă găsesc una. Spune că locul e plin de ele.

În prezentarea casei, Robert omite aripa servitorilor şi dormitoarele lor de la etajul al doilea. Probabil că, pentru el, zona aceea nu există.

Servitorii se mişcă prin casă ca stafiile, nevăzuți, neauziți, văzându-şi în linişte de treabă. Pentru mine, servitorii au o importanță enormă.

Felix nu dispare de capul lui. Este luat – şi trebuie să descopăr de ce, de cine şi cum. Ştiu că nu voi reuşi să împiedic răpirea, pentru că trebuie să nu schimb viitorul. Aceasta este o regulă extrem de importantă pentru un alunecător în timp – să aibă grijă la efectul fluturelui[6], teoria care provine din proverbul chinezesc *bătaia aripilor unui*

---

[6] Concept folosit des pentru a ilustra comportamentul sistemelor haotice: orice perturbare minimală poate avea o consecință importantă într-o stare ulterioară a sistemului (n.tr.)

fluture poate fi simțită în cealaltă parte a lumii, conform căreia orice acțiune măruntă poate avea un efect imens. Când soseşte timpul, va trebui să plec de aici fără să fi deranjat nimic.

Robert mă conduce afară. Este o seară minunată. Cerul este o întindere imensă de albastru, norii care plutesc pe el sunt asemenea unor grămezi de vată de zahăr, mişcându-se încet odată cu briza.

Robert îmi arată grădinile.

Sunt magnifice. Cordelia are un dar pentru frumusețe. Spiritul ei jucăuş şi farmecul s-au manifestat în acest loc încântător. Sunt flori peste tot şi este plin de tufişuri, copaci, fântâni, statui, grădini închise secrete, parcuri dendrologice şi grote. Florile de mai decorează tufele cu înflorescențele lor albe, spumoase, şi hasmațuchi creste din abundentă sub o alee cu tei, ca nişte dantelă brodată elegant. Petele de lumină scânteiază pe iarbă, unde cresc margarete şi piciorul-cocoşului, iar fluturii zboară prin razele de soare, alături de mici insecte şi albine.

Este un paradis şi mă întreb dacă Bruce şi Olivia Talwyn vor reuşi să îl readucă la viață la primăvară. Sunt uimită în mod deosebit de linişte.

Nu sunt drone sau avioane care zboară pe deasupra, nu se aude nicăieri zumzetul maşinilor. Doar cântece de păsări şi bâzâitul leneş al albinelor.

Robert nu mă prezintă îngrijitorilor şi nici rândaşilor, atunci când îmi arată grajdul. Se opreşte totuşi să discute cu birjarul, care îşi scoate bereta şi mă salută cu veselie în curtea grajdului. Are favoriți cărunți, ochi verzi, de culoarea salviei, dinți strâmbi şi un zâmbet fermecător.

— Domnul Grantly, la dispoziția dumitale, doamnă! Am o iapă tocmai bună pentru dumneata, domnişoară Swift, îmi spune, cu un entuziasm contagios. Este blândă, dar

îndrăzneață. Tânărului flăcău de aici îi place să călărească repede, nu-i aşa, domnişorule Robert?

Robert râde.

— Dacă numele domnişoarei Swift spune ceva, şi ei îi va plăcea să călărească repede[7].

Domnul Grantly mă priveşte şi ochii îi sclipesc.

— Vezi ce băiat deştept este domnişorul Robert? Nimic nu-i scapă.

— Voi fi foarte bucuroasă să-l învăț. Îmi plac copiii cu mintea ageră, replic eu, încântată de rolul pe care îl joc.

Mă gândesc că încep să mă obişnuiesc aici şi văd că lui Robert începe să-i placă de mine.

— Oh, este ager, nimic de spus, zice domnul Grantly, ciufulind părul lui Robert, iar acesta zâmbeşte cu mândrie.

Chiar când să pornim, grăjdarul cel înfumurat pe care l-am văzut fumând lângă zid trece pe sub arcadă, ducând un cal de hățuri. Privirile noastre se întâlnesc şi el mi-o susține. Are un aer arogant şi descopăr că *eu* îmi feresc prima privirea.

— Haide, domnişorule Robert! spun, punându-i mâna pe umăr! Ce altceva îmi mai arăți?

Îi zâmbesc domnului Grantly.

— O zi bună!

Birjarul îşi mai scoate o dată bereta. Mă uit la grăjdar şi văd că încă mă priveşte țintă. Ochii lui sunt foarte întunecați, aproape negri, şi nu sunt prietenoşi ca ai domnului Grantly. Ridic bărbia şi mă îndepărtez, dar încă îi simt privirea ațintită asupra mea. Nu îmi place. Nu îmi place energia lui. Simt că este necinstit şi plin de resentimente.

Îl întreb pe Robert care este numele lui.

---

[7] Joc de cuvinte pornit de la numele Swift, care înseamnă „grăbit, iute, repede” (n.tr.)

— Domnul John Snathe, replică Robert. Trebuie să fiu atentă la John Snathe.

Mă aşez alături de Gwen la masa din camera copiilor, în timp ce aceştia îşi beau ceaiul. Felix este dulce, jucăuş şi iubitor. O adoră pe Gwen, care trebuie să stea lângă el, altfel plânge. Este foarte ataşat de ea – şi ea de el. Îl priveşte cu adoraţie şi râde la tot ce spune el, oricât de banal. Este o femeie simplă şi blândă, dar nu este capabilă de o conversaţie inteligentă. De fapt, este mult mai puţin inteligentă decât Robert, care are numai opt ani. Pe Robert îl irită fratele său – şi izbucneşte la adresa lui, pierzându-şi răbdarea. Sunt nişte fraţi tipici, cu micile lor gelozii şi iritări. Gwen îl apără pe Felix cu un zâmbet indulgent.

— E micuţ, spune ea, şi presupun că asta este scuza pentru orice comportament greşit.

*

Mai târziu, după ce copiii s-au culcat şi le-am citit amândurora, îi las cu mama lor, care vine să îi sărute de noapte bună.

— Gwen îmi spune că domnişorul Robert ţi-a făcut turul casei, zice ea înainte să ies din cameră.

— Mi-a arătat ascunzătoarea de preoţi din sufragerie, îi spun eu.

— Casa asta este plină de secrete, zice ea, cu ochii luminându-i-se.

Nu ştii niciodată când mai găseşti o surpriză. Elisabetanii aceia erau foarte ingenioşi.

— Cred că trebuiau să fie. Erau timpuri primejdioase, atât pentru catolici, cât şi pentru protestanţi, în funcţie de cine era la putere.

— Ce bucuroasă sunt că trăiesc acum, spune ea şi, ştiind ce aduce cu sine secolul XX, sunt înclinată să fiu de acord cu ea.

Mă uit cum se aşază pe patul lui Felix. El se ghemuieşte lângă ea şi ea îşi lipeşte obrazul de părul lui, inhalând mirosul său dulce. Este evident că îl iubeşte foarte mult. Îi las să se bucure de acest moment de intimitate şi mă întorc în dormitorul meu, să mă schimb pentru cină. Nu am prea multe de ales, Hermione are doar câteva haine. În minte îmi apare o imagine a călătorilor din prezent, cărând cu ei valize enorme pline de haine la modă, înghesuindu-se în aeroporturile aglomerate. În aceste timpuri, femeile ca Hermione Swift au doar una sau două rochii şi câte o fustă şi o bluză, împachetate cu grijă într-o geantă mică. Cel puțin nu voi pierde ore în şir căutând prin dulap şi încercând să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Îmi pregătesc o baie şi mă cufund în apa răcoroasă. Este o uşurare să fiu goală şi liberă după corsetul acela strâmt. Nu sunt însă liberă mult timp. Mă îmbrac, după ce am învățat când m-am dezbrăcat în ce ordine vine fiecare strat, îmi trag pe mine cămaşa lungă, albă, căreia cred că i se spune cămăşuță, şi pantalonaşii, care nu au niciun clin, ci sunt doar două bucăți mari de bumbac cusute una de cealaltă în talie.

Mi se pare ciudat să nu port chiloți, dar încă nu au fost inventați. Abia suport să îmi pun ciorapii lungi. Este prea cald. Mă întreb dacă aş putea rămâne în picioarele goale pe sub fuste, dar nu vreau să greşesc nimic în prima mea seară aici. Păşesc în interiorul crinolinei şi petrec mult prea mult timp încercând să îmi dau seama cum să îmi prind corsetul, care vine peste cămăşuță. Peste corset îmbrac o bluză albă din dantelă. Se închide cu nasturi până sus, la gât. Sunt atât de mulți nasturi mici, că, până când termin cu ei, sunt lipicioasă de transpirație şi mi-ar prinde bine încă o baie. În cele din urmă, îmi iau fusta lungă, albastră şi o prind în talie cu o curea. Împopoțonată ca un curcan de Crăciun, abia pot respira. Nu sunt sigură cum voi supraviețui zece

zile în acest fel. Mă măsor din cap până în picioare în oglindă. Poate că fierb în hainele astea, dar arăt bine de tot. Corsetul mă face să stau cu spatele drept, cu umerii trași în spate și știu că arăt feminină și modestă cu silueta mea subțire, ca o clepsidră. Satisfăcută că sunt suficient de elegantă, cobor în salon la ora opt. Aud voci ridicându-se din antreu și mă simt tulburată că sunt pe cale să le fiu prezentată în mod formal domnului Pengower și fratelui său, Cavill, și sunt conștientă de faptul că, fiind guvernantă, sunt foarte norocoasă să mă alătur lor la masă. Sper să nu dau cu bâta în baltă.

Când intru, doi bărbați se ridică. Îl recunosc pe domnul Pengower de mai devreme. Celălalt trebuie să fie Cavill. Cordelia, într-o rochie de un galben-deschis, care îi lasă la vedere decolteul de culoarea laptelui, împodobită cu o colecție uimitoare de bijuterii, stă într-un fotoliu.

— Ah, domnișoară Swift, spune ea, cu vocea blândă și caldă. Încă nu l-ai cunoscut pe soțul meu.

Îi zâmbesc domnului Pengower și sunt din nou plăcut surprinsă de expresia însuflețită de pe chipul lui frumos.

— Am avut onoarea de a-l întâlni mai devreme, îi spun și îi întind mâna.

El se uită la mâna mea și se încruntă. Conștientă că am făcut primul meu *faux pas*[8], îmi retrag mâna în grabă și încuviințez din cap.

— Ah, te înșeli, domnișoară Swift, replică el, privindu-mă cu curiozitate, ca și cum aș fi o pasăre rară. Sunt Cavill, fratele domnului Pengower.

— *Eu* sunt domnul Pengower, declară bărbatul celălalt, mai solemn.

---

[8] Gafă (n.tr.)

Nu zâmbeşte, dar mă măsoară cu condescendenţă. Ar fi trebuit să ştiu, *el* are aerul de stăpân al casei, cu ochii săi reci şi întunecaţi, faţa serioasă şi mustaţa neagră, subţire. Părul său, de culoarea şi textura părului unui porc mistreţ, se răreşte. Este încruntat şi are pielea roşcată aspră, ca şi cum ar fi mereu preocupat de ceva. Cavill, cu ochii săi clari, netulburaţi de nimic, cu părul ciufulit şi sprâncenele netede, are aerul unui om care ia viaţa uşor, cu umor.

— Îmi cer scuze, am presupus...

— Sigur că aşa ai făcut, mă întrerupe domnul Pengower morocănos, aruncându-i o privire plină de resentimente fratelui său, ca şi cum ar fi mult prea conştient de faptul că acesta este mai arătos şi iritat că i se readuce aminte acest lucru.

Cavill chicoteşte şi sunt surprinsă de farmecul liniilor din jurul gurii lui şi de ridurile mici care i se formează la tâmple în timp ce zâmbeşte.

Este în mod evident amuzat de această încurcătură.

— O greşeală de înţeles, spune el. Chiar am aerul unui bărbat apăsat de responsabilitate şi de obligaţii.

Glumeşte, desigur. Domnul Pengower mormăie. *El* nu este la fel de amuzat.

— Singura responsabilitate pe care o ai pare să fie pentru calul tău, replică domnul Pengower, pufnind.

— Călăreşti, domnişoară Swift? mă întreabă Cavill, ignorând pizma din vocea fratelui său.

— Da, răspund, şi mă rog să îmi aduc aminte cum se face.

— Bine, atunci, mă poţi ajuta să le insuflu băieţilor înţelegerea felului în care se conduce un cal ca să-l faci să te asculte.

— Desigur, răspund, mai puţin încrezătoare decât par.

Cavill mă priveşte intens şi mă simt dezarmată. Privirea lui albastră are un fel de a pătrunde direct printr-o

persoană, ca un laser. Vede la mine ceva ce pare nelalocul său ori este doar amuzat de inepția mea?

Sunt aici de câteva minute şi deja am dat cu bâta în baltă, de două ori.

— Aşază-te, te rog! spune Cordelia.

Fac aşa cum îmi spune şi mă aşez lângă ea, pe un scaun tapițat cu mătase de un albastru-deschis.

Majordomul cel semeț apare cu o tavă cu băuturi. Iau un pahar de cristal şi îi mulțumesc, deşi nu mă priveşte în ochi.

— Mulțumesc, Symons! spune Cordelia.

Iau o înghițitură de vin şi îmi reamintesc să am grijă să nu beau prea mult şi să las garda jos. Nu trebuie să uit cine sunt.

Cordelia îmi zâmbeşte cu căldură.

— Vreau să te simți ca acasă aici, domnişoară Swift, spune ea încet.

Este foarte important pentru mine. Vezi dumneata, avem mai multe în comun decât îți imaginezi. Zâmbetul ei se lărgeşte şi are un aer conspirativ. Vreau să fim prietene, spune cu blândețe.

Mă întreb ce mai avem în comun, dincolo de faptul că suntem femei.

Domnul Pengower se duce şi stă în fața căminului gol, cu degetele mari băgate în buzunarele jiletcii, lăsând să se vadă sclipirea unui ceas de aur cu lanț. Are o constituție solidă, cu pieptul larg, gât gros şi picioare scurte. Îşi ridică bărbia şi măsoară din priviri camera, ca şi cum ar fi gata să se lanseze într-un discurs. Cavill îşi saltă coada fracului şi se aşază pe canapea. Ochii i se plimbă spre mine şi îmi zâmbeşte jucăuş, ca şi cum ar fi conştient că fratele său este pompos şi îşi cere tacit scuze pentru el. Domnul Pengower întreabă ce părere am despre casă, vizibil impresionat de răspunsul meu plin de entuziasm.

Apoi începe să îmi prezinte istoria ilustră, neştiind că fiul său o făcuse deja. Ascult, domnul Pengower este un bărbat obişnuit să fie ascultat.

O privesc pe Cordelia. Nu se uită la soțul ei, ci are privirea pierdută undeva la mijlocul distanței şi este căzută pe gânduri. Pe buzele ei pluteşte umbra subtilă a unui zâmbet, ca şi cum se gândeşte la ceva plăcut. Îmi imaginez că a mai auzit acest discurs, poate de multe ori.

Ivan Pengower pare să fie un bărbat căruia îi place sunetul propriei voci.

— Exteriorul conacului St Sidwell a fost modificat în 1800 de John Nash...

Continuă şi încerc să par interesată, pentru că solilocviul său îmi este destinat mie. Istoria ar fi interesantă dacă nu ar fi intonația lui monotonă şi plină de importanță. Are ceva respingător şi mă întreb ce a făcut-o pe Cordelia să se căsătorească cu el. Poate că nu a avut de ales.

Sunt foarte conştientă de prezența lui Cavill. Are o carismă care îi lipseşte fratelui său. Este puternică şi mă simt atrasă de ea. Îi surprind privirea de mai multe ori şi sunt stânjenită că mă vede uitându-mă la el. Dar şi *el* se uită *la mine.* Simt intensitatea privirii lui, arzându-mă prin haine. Între noi există un fior de netăgăduit şi acest lucru mă entuziasmează. Sunt foarte departe de Pablo. Poarte departe de lumea mea şi de dezastruoasele poveşti de dragoste pe care le-am avut. Şi sunt frumoasă. Acest lucru în sine este o noutate. Nu sunt deloc surprinsă de felul în care mă priveşte. Cu toate acestea, nu trebuie să mă las atrasă de flirtul său. Nu sunt aici pentru a mă bucura de o aventură romantică, ci pentru a salva sufletul Cordeliei Pengower. Îmi concentrez atenția asupra plictisitorului domn Pengower şi încerc să ignor farmecul magnetic al fratelui său.

CAPITOLUL 7

În dimineața următoare mă trezesc la ora cinci, în cântecul vesel al păsărilor. Pentru o clipă, în camera întunecată, nu îmi amintesc unde sunt. Clipesc văzând baldachinul de deasupra mea şi cred că sunt în prezent – că Ulysses este pe cale să intre în camera mea şi să îmi spună că sunt un trol leneş. Dar văzând hainele care atârnă lângă oglindă şi valiza maro de lângă perete, amintirile zilei precedente mă inundă ca un val. Ştiu unde sunt. Este 1895, 20 iunie, ziua a doua după alunecarea mea în timp. Mai am nouă zile să aflu ce se întâmplă cu Felix.

Stau întinsă în aşternutul proaspăt şi mă gândesc la cât de ciudat este să nu văd niciun întrerupător pe perete sau o veioză pe noptieră.

Desigur, electricitatea nu a ajuns încă în case. Mai durează cel puțin zece ani înainte să se întâmple acest lucru. Îți dai seama de cât de mult te bazezi pe aceste lucruri doar atunci când nu le ai. Oamenii aceştia nu îşi imaginează cât de mult li se va schimba viața odată cu valul de invenții pe cale să sosească.

Trag draperiile şi mă uit în grădină, calmă în lumina palidă a zorilor, şi nu cred că am mai văzut vreodată o grădină la fel de frumoasă.

Verdețurile sunt încă proaspete şi noi, iarba şi florile abundă de entuziasmul începutului de vară. Încă nu au obosit; abia au început să se bucure de faptul că sunt vii. Şi totul arată atât de optimist în strălucirea soarelui. Este imposibil să îți imaginezi întunericul care urmează.

Îl trezesc pe Robert la ora şase şi el exersează cu sârguință la pian o oră, până la micul-dejun. Pe Felix îl las cu Gwen, conştientă de faptul că datoria mea este să îl transform pe Robert într-un gentleman şi să îi ofer o educație. Sunt, de asemenea, conştientă de

responsabilitatea pe care o am față de Hermione Swift. Cred că, la plecarea mea, amintirile acestor zile nu vor exista pentru ea. Aparent, gazda își pune amnezia pe seama traumei sau a febrei sau cel puțin așa am citit în puțina literatură disponibilă pe acest subiect, care, apropo, se numește posesiune prin proiecție astrală. Alunecarea prin timp este propriul termen. Hermione va continua de acolo de unde o las eu, așa că este imperios necesar să fac totul cât mai bine atât timp cât sunt în posesia corpului ei. Nu iau în glumă această responsabilitate.

Ne întâlnim toți patru la micul-dejun, la 7.30, în camera copiilor, și observ că Gwen este somnoroasă. Fața ei rotundă este palidă și umbrele de sub ochi ies și mai tare în evidență, părând aproape purpurii. Ochii au însă o anume scânteie și un aer visător, ca și cum nu ar fi complet trează. Felix îi solicită atenția și ea i-o oferă, dar fără entuziasmul din ziua precedentă.

O privesc, curioasă cu privire la purtarea ei, și fac conversație politicoasă, dar nu primesc mare lucru în schimb. Îmi concentrez atenția asupra lui Robert și plănuim să călărim după prânz. Vrea să îmi arate capela, plus plaja și tabăra țiganilor.

— Sunt afurisiți, îmi spune cu asprime – și aud vocea tatălui său și știu că băiatul a copiat această atitudine de la el. Fac o mizerie îngrozitoare și nu au niciun respect pentru nimeni.

— Poate ar trebui să ne ținem departe de ei, spun, dar el tot vrea să îmi arate.

Își ridică bărbia.

— Nu mi-e teamă de ei.

Îmi dau seama că fervoarea lui trebuie temperată.

— Probabil că sunt aici temporar, să găsească de lucru la cules de fructe și, mai târziu, să ajute cu recolta. Poate că ar trebui să simțim milă pentru ei, nu să-i condamnăm, pentru

că sunt săraci şi nu ştiu, ca tine, de unde le va veni următoarea masă.

— Prostii, nu sunt buni de nimic, îți spun.

Crede cu tărie acest lucru, şi îmi amintesc că suntem în 1895, nu în 2013, şi că atitudinea oamenilor este alta. Cu toate astea, nu mă pot împiedica să nu îi privesc prin lentila propriului timp. Vreau să îl încurajez pe Robert să îi vadă ca pe nişte oameni şi să înțeleagă umanitatea pe care o împărtăşim cu toții. Doar pentru că sunt diferiți nu înseamnă că sunt răi. Nu vreau ca el să crească cu sentimentul de superioritate doar pentru că s-a născut în circumstanțe mai favorabile decât alții. Sunt conştientă de efectul fluturelui, dar, cu siguranță, influențarea cuiva în direcția binelui trebuie să fie un lucru pozitiv.

După micul-dejun şi înainte de a ne începe lecția de la ora nouă, profit de oportunitatea de a întâlni servitorii. Trec prin antreu şi printr-un pasaj care duce la o uşă de separare. Aceeaşi uşă există şi în prezent, separând domeniul Oliviei de al Elsei. De cealaltă parte a uşii se află o casă diferită. Nu mai sunt mobile elegante şi şemineuri cu buşteni uriaşi. Aici, podeaua este acoperită cu gresie, pereții sunt albi, mobila – simplă şi funcțională. Mă prezint bucătăresei, doamna Moyle.

Este o femeie trupeşă, cu un aer autoritar şi cu răbdarea ostenită a cuiva foarte obosit. Mă salută scurt, oprindu-şi sucitoarea doar o secundă înainte de a-şi relua treaba, indicând că nu are timp pentru drăgălăşenii. Nu sunt deloc surprinsă că este la limită, având în vedere că nu există în bucătărie niciun dispozitiv care să îi uşureze munca sau mâncăruri semipreparate cumpărate de la magazin. O întâlnesc pe domnişoara Prideaux, care este camerista Cordeliei. Este subțire şi foarte drăguță, cu părul castaniu lucios, trăsăturile fine şi o expresie plină de hotărâre în ochi, care au aproape culoarea ambrei. Este prietenoasă şi deloc

tracasată, ca doamna Moyle. Când vorbeşte, are un aer educat, ca şi cum ar fi peste femeile cu acelaşi statut. Simt că este o bijuterie rară şi Cordelia este norocoasă să o aibă. Mai sunt doamna Petworth, menajera, şi domnul Lanyon, intendentul, o ucenică veselă în bucătărie, Esther, valetul domnului Pengower, domnul Roskelley, care este frumos şi satisfăcut de sine, două slujnice, Ida şi Rose, şi câțiva submajordomi. Sunt suficient de primitori. Nu simt obişnuitele resentimente, decât din partea domnului Symons, care, majordom fiind, este cel mai important membru al servitorimii.

Nu are niciun motiv să se simtă amenințat de mine, deoarece eu, ca guvernantă, răspund direct în fața Cordeliei, nu a lui. Poate că se poartă disprețuitor cu toți servitorii.

Îmi petrec dimineața învățându-l pe Robert într-o cameră de la etaj, care a fost transformată pentru acest scop. Are vedere înspre grajduri şi din când în când mă uit afară şi îl văd pe John Snathe fumând sprijinit de zid, sau învățând poneiul la trap, sau înşeuând un cal ori pierzând vremea. Pierde mult vremea, am observat. Arată ca un personaj din Central Casting[9]. Dar aici nu este un studio de film. Aici este viața reală şi curând un băiețel va dispărea.

Îl învăț pe Robert franceză. Franceza mea este de bază, dar reuşesc să îl conving că ştiu ce vorbesc. Se încruntă când pomenesc cuvântul *geografie,* şi, după câteva explicații, îmi dau seama că el numeşte această materie *folosirea globului.* Acelaşi lucru se întâmplă când îi spun că vom lucra la matematică – el o ştie drept *aritmetică.* Se uită la mine cu o expresie uimită, ca şi cum aş veni dintr-un alt tărâm. Dacă ar şti! Dar, odată ce începem, învață repede şi e dornic, absorbind informația ca un burete lacom. Alunec cu

[9] Companie americană de casting (n.tr.)

uşurinţă în rolul meu. Rochia mă face să îmi fie mai uşor să mă comport ca o guvernantă victoriană.

Din cauza structurii sale restrictive, găsesc că este simplu să îmi asum conduita şi manierele unei femei ale acestui timp, ca şi când aş juca într-un serial de epocă, atentă la personajul pe care îl interpretez. Cu toate acestea, nu am habar cum voi păstra aparenţele pentru încă nouă zile. Cel puţin actorii merg seara acasă şi îşi iau pe ei o pereche de blugi şi un tricou.

După prânz, avem amândoi nevoie de aer curat. Ziua este prea frumoasă pentru a fi petrecută înăuntru. Ne schimbăm hainele şi mergem la grajduri. Sper din inimă să îmi amintesc cum să călăresc. A trecut mult timp. Când trecem pe sub arcada de sub turnul cu ceas, inima mi se opreşte o clipă în piept, pentru că acolo, pe aleea pietruită, este Cavill, urcând pe cal. Când mă vede, îşi scoate piciorul din scară şi zâmbeşte, cu ochii luminaţi de bucurie. Transmite o energie atât de contagioasă, încât mă cuprinde şi pe mine.

— Domnişoară Swift, spune, ridicându-şi pălăria.

Părul îi este ciufulit dedesubt, iar ochii albaştri îi contrastează cu pielea bronzată.

— Robert, încotro?

— Mergem să-i arăt domnişoarei Swift capela şi plaja, declară el cu importanţă.

Cavill râneşte.

— Atunci, permiteţi-mi să vă însoţesc, pentru că şi eu aş vrea foarte mult să văd capela şi plaja! Glumeşte, desigur, deoarece le cunoaşte foarte bine, dar în ochii lui apare o sclipire jucăuşă.

— Grantly, cai pentru domnişoara Swift şi domnişorul Robert, strigă el, şi domnul Grantly apare în pragul uşii, înclină din cap şi dispare din nou, pentru a face întocmai cum i s-a cerut.

Stăm de vorbă în lumina soarelui, în timp ce Robert aleargă să îl ajute pe domnul Grantly. Mă simt înflorind din nou sub privirea plină de apreciere a lui Cavill. Mă admiră şi nu se sfieşte să o arate. Pentru mine, este o noutate. Ca Pixie Tate, nu primesc prea multă atenție masculină, îi spun cât de mult îmi plac grădinile şi cât de recunoscătoare sunt că familia sa m-a făcut să mă simt atât de binevenită.

— Doamna Pengower este o femeie admirabilă, spune el. Nu are aere, doar grație.

— Iar copiii ei sunt încântători, la fel ca dânsa, replic eu.

— Fratele meu nu este un bărbat cu care se trăieşte uşor, mărturiseşte el, mângâindu-şi calul. Dar doamna Pengower are o influență liniştitoare. El se enervează repede şi caută mereu vina, dar ea vede întotdeauna imaginea de ansamblu şi îl face să privească dincolo de punctul său îngust de vedere. S-a căsătorit cu o femeie răbdătoare, cu judecată. Este norocos. St Sidwell are nevoie de o astfel de stăpână. Îmi zâmbeşte şi observ caninii săi uşor pronunțați, care îi dau un farmec aparte gurii. Este dornică să-şi facă o prietenă din *dumneata,* adaugă, ridicând dintr-o sprânceană, conştient poate că prietenia dintre o stăpână şi o guvernantă este neobişnuită.

— Este neobişnuit să-mi caute prietenia, replic eu. O guvernantă este, de obicei, o prezență singuratică, nici cal, nici măgar, ci ceva între.

— Nu în această casă. Suntem izolați, şi cumnata mea are nevoie de companie feminină. Este evident că eşti inteligentă şi cu capul pe umeri, o prietenă potrivită pentru ea. Cu toate acestea, înțeleg de ce ai fi putut stârni gelozia fostei dumitale stăpâne.

Flirtează cu mine. Îmi imaginez că, fiind fără îndoială atrăgător, flirtează cu toate femeile. Trebuie să am grijă. Mă întreb cum ar răspunde la asta o guvernantă victoriană.

— Doamna Pengower e deasupra unor sentimente mărunte ca gelozia, răspund cu tact. Şi are tot dreptul, fiind atât de drăguță.

— Şi dumneata eşti drăguță, domnişoară Swift, dacă pot fi atât de îndrăzneț.

Nu ştiu ce să răspund. Se mişcă repede şi nu sunt pregătită pentru acest lucru. Râd, ce altceva pot face?

— Mă tem că te joci cu mine, domnule Cavill, răspund într-un final, încercând să deturnez cu grație comentariul său, cu modestia unei femei de situația mea.

Îmi întorc privirea către grajd, sperând să iasă Robert sau domnul Grantly sau chiar John Snathe. Nu am încredere în sinceritatea lui Cavill.

— Nu mă joc cu dumneata, domnişoară Swift, spune el serios. Este doar admirație. Nu poți pretinde că nu ai mai fost admirată până acum, nu-i aşa?

Sunt convinsă că Hermione Swift a *fost foarte* admirată, dar nu pot răspunde în locul ei. Îmi amintesc din nou că nu sunt aici pentru a mă bucura de o aventură, ci pentru a investiga o posibilă infracțiune.

Aceasta este *singura* mea treabă aici.

— Atunci, îți mulțumesc pentru admirație, domnule Cavill.

Zâmbesc cu o siguranță prefăcută, dar inima îmi bate cu putere în piept. Nu pot nega că mă bucură atenția lui.

— Este sinceră, spune el.

Tocmai atunci iese Robert, urmat de John Snathe, care duce frâul unui ponei maro. Domnul Grantly vine în urma lor, cu o iapă gri. — Ah, calul dumitale, domnişoară Swift, declară Cavill.

Domnul Grantly conduce iapa către postul de încălecare. După forma şeii, îmi dau seama că trebuie să călăresc pe o parte. Nu am călărit niciodată aşa. Îmi ascund panica în spatele unui zâmbet înghețat şi mă îndrept cu o încredere

prefăcută către cal. Îi mângâi botul lung, trăgând de timp. Forma şeii îmi spune unde trebuie să pun piciorul. Cel puțin aşa cred. Chiar nu vreau să greşesc. Urc treptele postului de încălecare şi, în timp ce domnul Grantly ține calul nemişcat, îmi aşez fundul în şa, punând genunchiul drept în spatele bucății de piele menite să îl țină în loc şi, presupun, să mă împiedice să cad. Îmi țin respirația. Se simte ciudat, dar nu inconfortabil.

Domnul Grantly îmi fixează cizmele în scări, iar eu îmi aranjez fustele, uşurată că am ajuns până aici fără să îmi trădez ignoranța.

Robert urcă în sa cu uşurință. Îi mulțumesc domnului Grantly, care mângâie gâtul iepei mele şi îmi spune ce creatură blândă este.

— Nu veți avea niciun necaz cu ea, îmi zice, şi sper din toată inima că are dreptate.

— Deschide drumul, Robert! cere Cavill, care arată uimitor în şa, simțindu-se în largul lui. Se uită apoi la mine. După dumneata, domnişoară Swift.

Ne mânăm caii pe o potecă ce duce departe de casă. După momentele inițiale, încep să mă simt mai confortabil. Robert călăreşte în față, în timp ce Cavill rămâne lângă mine. Îl întreb despre copilăria lui la moşia St Sidwell şi despre celălalt frate, Albert, despre care aflu că este în India. Cavill este cel mai mic, cu doisprezece ani diferență.

Începem să conversăm cu uşurință şi mă simt uşurată că nu mai vorbim despre mine. Încerc să îmi păstrez cumpătul. E foarte uşor să te pierzi în trecut, şi eu nu vreau să mă pierd.

Îmi spune că Ivan a moştenit nu doar casa şi moşia, impresionant de mult teren agricol şi diverse bordeie închiriate, ci şi o mină de cositor pe care tatăl lor a cumpărat-o în 1857. Robert va moşteni într-o zi totul, dat fiind că este primul născut.

— Sper că va trata muncitorii mai bine decât o face tatăl lui, spune Cavill, şi sunt surprinsă că are încredere în mine, dezvăluindu-mi un aspect mai puțin flatant al angajatorului meu. Fratele meu este un stăpân dur, continuă el. Dacă îi poți insufla domnişorului Robert sentimentul corectitudinii, care să îl facă să îi trateze aşa cum trebuie pe cei care lucrează pentru el, ar fi un lucru tare bun.

— Sper că o voi putea face, răspund, hotărâtă să fac asta.

El încuviințează din cap, satisfăcut. Sunt impresionată că îi pasă.

Briza îmi mângâie fața, miroase a pini şi a mare şi simt căldura verii.

Este înăbuşitor. Prea cald pentru aceste haine şi corsetul strâmt. Ce nu aş da pentru o pereche de pantaloni scurți şi un tricou! Dar peisajul este uluitor de frumos. Brebenoci şi păpădii sclipesc în lumina soarelui, iar ierburile înalte se leagănă blând şi nu se vede niciun stâlp de telegraf sau vreun pilon care să strice priveliştea. Dealurile şi văile se întind pe kilometri întregi, neîntrerupte de urâțenia lumii moderne.

Inima mă doare la gândul celor ce urmează – pentru lumea largă şi pentru lumea aceasta mică de aici, de la moşia St Sidwell. Nu îşi imaginează cum li se va schimba viața şi ce va aduce secolul XX.

Poteca ne duce printr-un mic crâng şi printre copaci văd capela pe care vrea să mi-o arate Tabitha. Este linişte şi pace printre morminte, cu cerul albastru deasupra şi estuarul sclipind la distanță, o linie albastră.

— Aici, este îngropată familia dumitale? întreb când ne apropiem.

— Da, şi aici voi fi îngropat şi eu cândva.

Gândul mă oripilează. Sunt dintr-odată conştientă că, în locul de unde vin *eu,* el este deja în pământ.

— Când a fost construită? întreb, evitând comentariul său, nedorind să discut despre moarte. Nedorind să îmi amintesc de ce sunt aici.

Dorind foarte tare, dintr-odată, să mă pierd în acest moment inocent de lumină solară şi splendoare, fără să fiu nevoită să mă gândesc la scopul meu, atât de întunecat.

— Datează din secolul al XVII-lea, replică el.

— Ce minunat să îţi poţi urmări familia atât de mult în trecut!

— Ne cunoaştem strămoşii mult mai departe de atât, domnişoară Swift.

— Şi vă dă acest lucru un sentiment de responsabilitate? întreb eu.

Ştiind că locul acesta minunat a fost în familia voastră atât de mult timp? Că trebuie să rămână la fel în continuare?

— Pentru fratele meu este o preocupare, desigur. Pentru el contează mult ca moşia şi casa să rămână în familie. Dar are doi fii.

Continuitatea numelui este asigurată. Domnişorul Robert va moşteni totul şi fiul *lui* după aceea. Fratele meu se vede ca un fel de intendent.

Vrea să ofere moşia generaţiei viitoare într-o condiţie mult mai bună decât cea în care a găsit-o. Îşi scoate pieptul în faţă şi imită vocea pompoasă a domnului Pengower: Fiecare generaţie trebuie să o îmbunătăţească, să o îngrijească, să o iubească. Râde. Asta simte el şi nu oboseşte niciodată să ne-o spună.

— Şi dumneata?

Se întoarce spre mine şi rânjeşte.

— Nu mă gândesc la nimic mai rău decât să fiu prins aici pentru tot restul vieţii. De fapt, cred că mai degrabă mi-aş smulge braţul stâng.

Râd alături de el.

— Ar fi păcat. Aşadar, în loc de a-ți smulge un braț în perfectă stare, ce vei face?

— Voi pleca în curând în căutarea propriei averi. — Unde intenționezi să pleci? întreb.

— America de Sud, răspunde el. Argentina, pentru a fi mai precis.

Sunt însetat după aventură, domnişoară Swift.

— E curajos, răspund. Tot drumul acela cu o corabie.

Apoi simt cum o mână de gheață îmi cuprinde inima. Îmi amintesc deodată că în cartea pe care a găsit-o Bruce despre Ivan Pengower, scrisă de Robert, se menționează moartea lui Cavill, în 1895. *Anul acesta.* Mă întreb, cuprinsă de un fior, dacă ajunge în Argentina sau nu. Vreau să îi spun să nu plece – dar nu trebuie să intervin. Aceasta este o povară pe care numai un alunecător prin timp o va cunoaşte.

— Cum altfel să ajung acolo? întreabă el, privindu-mă cu amuzament. Să zbor?

Îmi suprim senzația de greață din stomac şi râd cu amărăciune la această ironie.

— Sunt sigură că într-o zi oamenii vor zbura dintr-un loc în altul, peste tot în lume.

Mă aştept să râdă la absurditatea comentariului meu, dar nu o face.

Ochii îi sclipesc.

— Ai auzit, aşadar, despre Otto Lilienthal? întreabă el.

Mă încrunt, conştientă că îmi dezvălui ignoranța, dar incapabilă să mint.

— Cine este?

— Omul Zburător, domnişoară Swift. Nu ai citit despre planorul lui în ziare?

Clatin din cap, iar el pare uimit. Presupun că toată lumea a auzit de el, în afară de mine.

— Atunci, am dreptate. Într-o zi, oamenii vor călători prin aer mai degrabă decât pe mare. Poate chiar vor zbura până în America.

— Asta ar fi frumos, replică el. Aş fi primul care să cumpere un bilet pentru maşina zburătoare spre America.

— Apoi vor zbura pe Lună, adaug voioasă.

Am mers prea departe. Se încruntă şi ţâţâie cu scepticism.

— Ai un mod straniu de a vedea lumea, domnişoară Swift. Ai spiritul unui aventurier. Dar cred că Luna este...

— O plăcintă pe cer?

Râd şi el râde alături de mine.

— Presupun că da, la fel de improbabilă ca o plăcintă pe cer.

Îmi dau seama că este o frază pe care nu a mai auzit-o vreodată.

— De ce vrei să mergi în Argentina? întreb, schimbând subiectul şi reamintindu-mi să am grijă la limbaj, altfel va crede că sunt o excentrică într-o ureche.

— Vreau să fac ceva cu viaţa mea, răspunde el.

— Sigur că da.

Întrebarea mea a fost una prostească. De ce altceva ar merge un domn victorian în Argentina? Cu siguranţă nu ca să vadă Casa Rosada – Eva Peron, care va face faimos acel balcon, nici nu s-a născut încă!

— Viaţa fratelui meu Ivan este stabilită, continuă Cavill. Viaţa lui este aici, la St Sidwell. Aşa a fost mereu.

— Pare nedrept, spun, deşi ştiu că asta a fost tradiţia timp de secole.

Fratele dumitale moşteneşte totul. Ce vă rămâne dumitale şi domnului Albert?

Mă priveşte din nou, surprins, presupun, de ignoranţa întrebării mele.

— Aşa merg lucrurile, domnişoară Swift. Dacă s-ar împărți moşia, după câteva generații nu ar mai rămâne nimic.

— Adevărat, cedez eu. Doar că pare nedrept, repet.

— Nu aş vrea St Sidwell, spune el, ridicând din umeri. Aş urî ca viața mea să fie planificată, fără nicio ieşire. Sunt încântat că am libertatea de a alege. Pot merge oriunde, pot fi orice, pot face exact ceea ce-mi place. Nu mulți bărbați se pot lăuda cu acest lucru. Îmi voi construi o avere în Argentina şi voi trăi o mare aventură.

Dar ştiu că nu o va face şi mă doare inima că lumina ambiției din ochii lui va fi înăbuşită curând.

*

Ajungem la capelă. Cavill descalecă şi îmi ia mâna, ajutându-mă să cobor. Mă uit în ochii lui şi îi mulțumesc. El îmi susține privirea un timp îndelungat şi mă uit la el, transfigurată de intimitatea pe care o găsesc acolo. Este ca şi cum ne-am vedea pentru prima dată. Aş putea jura că o vede pe Pixie uitându-se prin ochii lui Hermione, dar ştiu că nu este aşa. Nu este posibil. Sunt invizibilă chiar şi pentru mine.

Robert rătăceşte deja printre pietrele de mormânt, aşa că îmi strâng fustele şi merg repede după el. Nu trebuie să mă las atrasă de Cavill sau să îl încurajez pe el să fie atras de mine. Nu are rost. Eu voi pleca în nouă zile şi Hermione va avea de-a face cu ceea ce las în urmă.

Citim unele dintre inscripții. Robert este mândru să îmi arate monumentul impunător al bunicului său şi îmi amintesc de efemeritatea vieții, de cât de scurtă e. Mă uit la inscripții, la datele săpate în piatră, la numerele separate de o liniuță. Mă gândesc pentru prima dată la cât de inadecvată este acea liniuță în a reprezenta toată viața cuiva. Nu spune nimic despre iubire, nimic despre bucurie,

nimic despre tragedie, despre suişuri şi coborâşuri, durerile sufleteşti, extazul, plinătatea vieţii.

Curând şi piatra lui Cavill va fi aici, sculptată cu un alt set de numere care nu spun nimic. Numere care nu vor surprinde niciodată albastrul ochilor lui sau setea lui pentru aventură.

Îl simt lângă mine. Şi el se uită la pietrele de mormânt. Habar nu are la ce mă gândesc. Cum ar putea?

— Trebuie să profităm de fiecare zi, spune el. Încuviinţez din cap, gânditoare. El se uită la mine cu îngrijorare. Eşti bine, domnişoară Swift?

— Cimitirele mi se par nişte locuri triste, mărturisesc. Viaţa este prea scurtă. Sunt atâtea de făcut şi nu este suficient timp pentru toate.

— Acesta este motivul pentru care, atunci când cineva este prins de o idee, oricât de fantezistă, trebuie să o urmeze.

— Şi să nu piardă niciun moment.

Îl simt aproape, ca şi cum ar fi o flacără, iar eu o molie, zburând către ea.

Se îndreaptă spre mormântul tatălui său. Numele James Ivan Pengower este sculptat în piatră la baza unui obelisc uriaş. El se opreşte solemn în faţa acestuia şi îşi scoate pălăria.

— Tatăl meu, îmi zice el.

— Îmi pare rău! spun eu.

— Mie nu, răspunde. Expresia i se aspreşte şi gura i se strâmbă cu amărăciune, chiar şi gropiţa din bărbie pare să se schimbe. Nu a fost un om bun, domnişoară Swift. Adevărul este că era rece, egoist şi neiertător. Aş merge mai departe, spunând că era crud. Eu şi Albert nu am primit dragostea lui, dacă poate fi numită dragoste ceea ce i-a dat lui Ivan. Aşa cum a fost, i-a dat-o fiului care avea să-l moştenească.

Ceilalți fii nu mai contau. Eram ca dublurile într-o piesă de teatru. Dar ar trebui să-i mulțumesc. M-a învățat cea mai prețioasă lecție pe care am primito în viață.

— Şi care este aceea? întreb eu.

— Aceea că nu vreau să întruchipez nici măcar una dintre calitățile lui, replică el. Din păcate, Ivan nu a văzut încă lecția. Poate nu o va face niciodată. Îşi pune din nou pălăria şi îşi ridică bărbia. Nimeni nu poate controla evenimentele şi persoanele din viața sa, dar poate...

— Controla cum reacționează la ele, intervin eu, fără să mă gândesc.

Ne uităm unul la altul cu surprindere. Nu am intenționat să îl întrerup. Cavill se încruntă.

— Mi-ai furat cuvintele din gură, domnişoară Swift.

— Deoarece şi eu am învățat aceeaşi lecție grea. Mintea îmi fuge la copilărie şi, pentru un moment scurt şi dureros, sunt Pixie Tate, ghemuită la picioarele patului.

Ochii i se îmblânzesc şi, pentru prima oară, văd dincolo de sclipirea plină de umor seriozitatea care se ascunde în spate, ca o umbră în fața luminii.

— Dacă ai suferit, îmi pare rău, pentru că ştiu cum este şi nu-i doresc nimănui asta.

— Să nu-ți pară rău! Viața nu este menită să fie uşoară. Este menită să fie plină de obstacole care să ne facă să devenim înțelepți şi plini de compasiune. Dacă ar fi uşoară, cu toții am fi egoişti şi fără simțăminte.

— Atunci, eşti la fel ca mine, produsul unei vieți pline de obstacole, ceea ce te-a făcut înțeleaptă.

— Să spunem doar că sunt pe drumul cel bun.

— La fel ca mine, domnişoară Swift. Noi doi suntem la fel.

Îi zâmbesc şi el îmi zâmbeşte cu înțelegere. Nu mai flirtează cu mine.

Şi-a scos masca de bufon, dând la iveală un bărbat empatic, a cărui viaţă nu a fost atât de lipsită de griji cum mi-am imaginat.

— Este reconfortant când găseşti pe cineva ca tine pe drum, îi spun.

— O surpriză plăcută, replică el cu emfază. Nu m-am aşteptat la *asta* când te-am întâlnit ieri în antreu.

Vreau să vorbim mai mult, dar Robert strigă din uşa capelei. Vrea să intrăm acolo. Trag aer în piept şi mă îndrept fără chef spre el. Mi se pare frig departe de flacără.

Înăuntru, capela este răcoroasă şi miroase a ceară de albine. Mă plimb, uitându-mă la plăcile comemorative de pe pereţi, citind inscripţiile, dar fără a înţelege nimic. Sunt conştientă doar de prezenţa lui Cavill. Sunt ca o şopârlă fermecată de foc. Trebuie să îmi revin. Nu sunt aici pentru a mă pierde pe mine sau inima mea. Nu sunt aici să mă ocup de moartea *lui,* ci de dispariţia lui Felix. Doar de aceea sunt aici.

Cavill se duce în faţa altarului şi face o plecăciune. Pe altar se află o faţă de masă simplă şi o vază cu flori galbene şi hasmaţuchi.

— Obişnuiam să ţinem aici sfeşnice şi farfurii din argint, dar, de când şi-au făcut ţiganii tabără în apropiere, trebuie să le încuiem, spune el.

— Le-ar fura, unchiule Cavill? întreabă Robert, stând lângă el.

— Nu poţi fi niciodată sigur. Întotdeauna sunt câteva mere putrede într-un coş cu mere, şi merele acestea putrede îi dau tatălui tău o durere îngrozitoare de cap, braconând pe terenurile sale şi furând animale. Cavill se uită la mine. Dacă aş fi eu, m-aş face că nu văd. Dar fratele meu este mai puţin iertător.

— Sunt nişte ticăloşi, intervine Robert. Trebuie să plece de aici de îndată.

— Mă tem că vor sta toată vara, îi spune unchiul său. Nu vor pleca decât după culesul recoltei, când nu vor mai avea de lucru.

— Cât de aproape sunt? întreb, alăturându-mă lor în fața altarului.

— De cealaltă parte a estuarului, replică Cavill.

— Îți arătăm, nu, unchiule?

— Nu cred că este prudent, Robert. Mai bine ne vedem de treabă şi nu le dăm idei, sugerează Cavill.

Robert pare dezamăgit.

— Nu mi-e teamă de ei, spune, ridicându-şi bărbia.

Cavill chicoteşte.

— Ar trebui să-ți fie.

— De ce?

— Pentru că, uneori, teama este un lucru bun, ne ține în siguranță.

— Dar suntem în siguranță la St Sidwell, nu-i aşa, unchiule?

Cavill ciufuleşte părul copilului.

— Sigur, dragă băiete. St Sidwell este cel mai sigur loc din lume.

*

Galopăm prin iarba înaltă în direcția estuarului şi mă las pradă mişcării ritmice a calului de sub mine. Nu îmi este deloc frică – de fapt, sunt plină de euforie. Cu vântul în față şi mirosul dulce-sărat al mării în nări, râd cuprinsă de simpla bucurie de a fi în viață. Lăsăm pietrele de mormânt şi moartea în urmă şi călărim cu entuziasmul celor vii.

Caii se bucură de libertatea lor şi noi alături de ei. Chiar şi Robert, care călăreşte un ponei mic, reuşeşte să țină pasul.

Ajungem la estuar, la momentul refluxului. Marea sclipeşte în depărtare, dar de unde stăm noi se văd doar o dungă îngustă de apă şi o întindere vastă de nisip şi dune

ierboase. Oprim caii şi ne uităm la privelişte care îţi taie răsuflarea. Nu se văd nicăieri case, doar natură, neatinsă de mâna omului. Ridic privirea şi văd pescăruşii rotindu-se în cercuri largi, cu aripile sclipind albe în lumina soarelui. Ţipetele lor sunt pline de jale şi îmi amintesc din nou de scurta mea şedere aici, în acest loc şi timp.

Curând, lumea aceasta va păli, iar eu voi aluneca înapoi; curând, va dispărea totul.

Mă uit la Cavill. Acesta mă priveşte cu o expresie curioasă pe faţă.

Zâmbesc şi el îmi răspunde, dar încruntarea nu îi dispare. Ştie că mă preocupă ceva, dar nu poate şti despre ce este vorba. De obicei mă tem să nu fiu înghiţită în vis, dar dintr-odată îmi doresc să uit de unde vin.

Vreau să uit cine sunt cu adevărat. Îmi place aici. Îmi place de *el.*

Cavill îşi îndreaptă atenţia asupra estuarului şi arată înspre o pereche de raţe sălbatice care pescuiesc în apa scăzută.

— Şi acolo e un scoicar, vezi? Cunoşti păsările, domnişoară Swift?

— Regret că nu sunt expertă, răspund. Dar îmi plac oricum.

— Este o pasiune de-a mea. Îşi mângâie cu mândrie desaga atârnată de şa. Îmi place să le desenez, păstrând astfel evidenţa păsărilor rare care zboară în estuar.

— Cred că este o pasiune admirabilă, domnule Cavill. Trebuie să ştii foarte multe despre acest subiect.

— Întotdeauna este mai mult de învăţat. Sunt un amator. Unul pasionat.

— Aş putea vedea desenele? Mi-ar plăcea mult. El zâmbeşte timid, bagă mâna în desagă şi scoate un album de schiţe.

— Nu sunt un artist, domnişoară Swift, îmi spune, dându-mi-l. Dar s-ar putea să te amuze. Deschid albumul şi descopăr cu surprindere că este foarte talentat. Mă uit cu atenție la primul desen. Este al unui fugaci-de-țărm, datat ianuarie 1887. Detaliile penajului maro şi gri sunt meticuloase.

— Dar este foarte bun, protestez eu. Sunteți talentat, într-adevăr. Mă întorc spre Robert, de care am uitat. Ai văzut desenele unchiului tău?

Îl întreb.

— Desigur, răspunde el. Şi pictează. Îi place mai ales să picteze rațe, nu-i aşa, unchiule Cavill? Cavill chicoteşte.

— Chiar aşa, Robert. Sunt nişte ființe tare îndrăznețe!

Nu durează mult până găsesc schița unei rațe.

— Rață mică, citesc. Decembrie 1889.

Şi ce rată îndrăzneață este!

— Îmi plac foarte mult rațele mici, spune Cavill. Este ceva în curbura pieptului lor care mi se pare plăcut de desenat.

— Masculii sunt drăguți, comentez eu. Prin comparație, femelele sunt şterse. Mi se pare injust că masculii au toată frumusețea în penajul lor.

— Dar femelele au puterea, susține Cavill. Masculii trebuie să lucreze din greu cu penele lor elegante şi cântecele frumoase pentru a atrage atenția perechilor lor.

— Este adevărat că se împerechează pe viață? întreb, dându-i albumul înapoi.

— Se împerechează pentru un sezon, replică el. Au o reputație romantică, adevărat, dar mă tem că trebuie să te dezamăgesc. Nu sunt atât de romantice pe cât cred oamenii. Se împerechează însă într-un fel diferit de alte păsări. În timpul sezonului este fermecător să le vezi împreună şi este dureros când o rață îşi pierde perechea.

— Mi-ar plăcea să cunosc păsările după nume, spun, uitându-mă la scoicarul care deschide o scoică cu ciocul. La

fel cum e cu copacii şi florile, cred că este important să cunoaştem lumea naturală.

Mă uit la Robert, care priveşte şi el păsările. Este curios în legătură cu tot.

— Cred că este important pentru domnişorul Robert să cunoască aceste lucruri.

— Atunci, îmi voi asuma sarcina de a vă învăța pe dumneata şi pe domnişorul Robert, spune Cavill, şi apoi adaugă pe un ton scăzut, numai pentru mine: Va fi o plăcere să petrec timp cu dumneata.

Simt încotro se îndreaptă familiaritatea asta a noastră şi îmi doresc dintr-odată să nu am doar câteva zile cu el, ci luni, ani şi decenii. Ne văd împreună pe o bancă, el desenând în albumul său şi eu observând păsările printr-un binoclu.

Este o imagine minunată, dar una la fel de iluzorie ca un miraj.

Robert, plictisit să urmărească păsările, sugerează să galopăm din nou, şi accept bucuroasă, pentru că galopul mă aruncă în timpul prezent şi mă distrage de la visele imposibile. Pornim şi îmi arunc regretele în vânt.

*

Când revin în camera copiilor, Gwen mă informează că Felix a fost dus de Cordelia în grădina de legume, pentru a culege sângele-voinicului. Dornică să îmi cunosc mai bine obiectul misiunii, îmi schimb repede hainele de călărie şi mă duc în căutarea ei.

Grădina de legume se continuă cu un zid înalt, acoperit cu grămezi de trandafiri roz şi albi şi cu clematite mov uriaşe. Cordelia, cu o pălărie lată de paie şi o rochie albă, elegantă, vorbeşte cu unul dintre grădinari în gura tunelului făcut din bambus şi sârmă, pe care a început să se cațăre sângele-voinicului. Arată ca nişte fluturi multicolori care dau alene din aripi în bătaia brizei. Când mă vede, Cordelia

îmi face cu mâna. Îi spune ceva grădinarului, care încuviințează din cap şi porneşte în direcția opusă. Mă uit după Felix, dar nu îl văd nicăieri.

— Nu-i aşa că sunt splendide? mă întreabă ea când mă apropii.

— Le simt mirosul de aici, răspund eu.

Ea oftează de plăcere.

— Sunt florile mele preferate. Îmi plac mai ales cele violet-închis. Îşi apasă buchetul de față şi închide ochii. Minunat, spune.

— Unde este Felix? o întreb eu.

— Se preface că este un iepure sau o vulpe, numi amintesc exact.

Râde. Mereu este ceva cu patru picioare.

Râd alături de ea.

— Cum face asta? o întreb.

— Şi-a făcut o vizuină în scorbura unui copac. Haide, îți arăt!

Pune foarfecile de grădină şi florile într-un coş pe care l-a adus cu ea şi mă conduce prin tunel. Urcăm pe una dintre aleile cu pietriş care trece printre paturile înălțate de legume, pline de tot felul de verze şi morcovi, până ajungem la un castan bătrân, cocârjat. Trunchiul său are o deschidere largă, prin care se văd cavitatea întunecată şi fața neastâmpărată a lui Felix.

— Uite, doamnă Pengower, este un iepure acolo! exclam eu jucăuş.

Felix rânjeşte.

— Nu sunt un iepure, sunt o vulpe, ripostează el. — Sigur că eşti o vulpe, spune mama lui. Cum te-am putut lua drept altceva?

— Pot intra? întreb, dar sunt mult prea mare. Gaura este abia destul de mare pentru un băietei.

— Nu eşti vulpe, domnişoară Swift, spune el. Mă prefac dezamăgită.

— Ai dreptate. În plus, acolo nu este loc decât pentru o vulpe.

Cordelia îi zâmbeşte cu indulgenţă fiului ei.

— Ce credem, îi este foame vulpii?

Felix se târăşte afară.

— Da, spune el, vulpilor le este mereu foame.

— Ce mănânci? îl întreb.

Felix se gândeşte un moment la asta. Gura i se deschide într-un zâmbet uriaş.

— Ouă fierte şi soldăţei cu unt, spune el cu încântare.

— Atunci, mai bine s-o hrănim, spune Cordelia, întinzând mâna.

Felix o prinde şi, râzând, ne întoarcem toţi trei în casă.

*

În seara aceasta, bătrâna doamnă Pengower vine la cină, însoţită de Pascoe Bray, supraveghetorul minei domnului Pengower şi prieten de familie. Este un bărbat de aproximativ 50 de ani, cu constituţie înaltă, atletică, o faţă lungă şi nobilă ascunsă parţial de o barbă roşcată şi cu ochi căprui, inteligenţi. Sunt izbită din nou de privirea sa, care este pătrunzătoare şi înţeleaptă, ochii unui suflet bătrân. Cordelia mi-a cerut să îi acompaniez, deoarece, susţine ea, fără mine femeile ar fi în inferioritate numerică. Cavill este cu nervii întinşi la maximum, deoarece fratele său se află într-o dispoziţie proastă – este furios că ţiganii au prins iepuri pe moşia lui. Stă în picioare în faţa şemineului gol, cu degetele mari băgate în buzunarele vestei, cu faţa roşie de indignare. Cordelia îi spune să îi ignore.

— Ce-ţi pasă că sunt ceva mai puţini iepuri care aleargă prin pădure?

Spune ea cu un zâmbet, dar, din umbra de desconsiderare din ochii ei, îmi dau seama că îl dispreţuieşte pentru lipsa lui de bunăvoinţă.

Domnul Pengower se întoarce spre ea şi mârâie:

— Este mai bine să-ţi păstrezi opiniile pentru tine, draga mea, când nu ştii nimic despre subiect.

Tonul lui este surprinzător de tăios şi Cordelia clipeşte de câteva ori pentru a-şi ascunde durerea. Zâmbetul ei rămâne însă neclintit. Cu toate acestea, două pete roz îi înfloresc pe obraji. Domnul Bray pare să se simtă inconfortabil. Îşi îndreaptă spatele pe scaunul său şi îşi dă laoparte părul arămiu de pe frunte cu mâna lui puternică. Se uită la Cordelia şi expresia lui este una de îngrijorare. Este în mod evident tulburat de cuvintele dure ale domnului Pengower, dar nu se află în poziţia de a face ceva. Nu cred că cineva îl contrazice pe domnul Pengower şi cu siguranţă nu atunci când este vorba despre soţia sa.

Bătrâna doamnă Pengower nu este aşa cum mă aşteptam. Este o femeie micuţă, ca un chihuahua plin de viaţă, cu pomeţi ridicaţi şi aceiaşi ochi albaştri luminoşi ca ai lui Cavill. Zâmbetul ei are o dulceaţă care îi desfide vârsta şi emană lumină şi o energie pozitivă care ne molipseşte pe toţi, chiar şi pe domnul Pengower, care, pentru o clipă, uită de furia sa când ea schimbă subiectul cu unul mai vesel.

— Aţi auzit minunata veste că doamna Tally a născut gemeni? spune ea bucuroasă. După ce a pierdut atâţia copii, este minunat că a fost binecuvântată cu doi deodată, o fată şi un băiat.

— Veşti minunate, într-adevăr, este de acord Cordelia. Ignorase remarca soţului ei şi era din nou senină. Este întotdeauna magic când un suflet nou soseşte pe pământ.

Domnul Bray zâmbeşte.

— Copiii aduc cu ei speranţă, spune el.

— Şi iubire, adaugă Cordelia. Orice mamă se întreabă cum mai poate iubi un alt copil şi totuşi fiecare pare a aduce cu el o nouă dragoste.

— Foarte frumos spus, zice bătrâna doamnă, aprobator.

Vreau să adaug că, uneori, dragostea lor nu este de ajuns, dar, în schimb, spun:

— Ajunge doar să te uiți în ochii unui bebeluş, întrebându-te ce aventuri îl aşteaptă. Sunt la începutul călătoriei lor. Unde vor ajunge?

— Până la Lună, spune Cavill cu tâlc, privindu-mă, şi râd, stânjenită, pentru că nimeni altcineva în afară de mine nu înțelege această referire.

Domnul Pengower mormăie; nu este interesat nici de bebeluşi, nici de Lună.

Conversația revine inevitabil la nomazi odată ce ne aşezăm în salon, la câte un pahar de vin înainte de cină. Domnul Pengower nu poate renunța la subiect. Este ca un urs cu un dinte stricat pe care îl împinge mereu cu limba. Nu are nimic drăguț de spus despre ei.

— Sunt murdari şi imorali şi nu au pic de respect pentru legile noastre şi felul nostru de viață, şi trăiesc din hoție, declară el aprins, aruncând fiecare clişeu ca şi cum ar fi fost vorba despre fapte.

— Ruşine să-ți fie, Ivan! izbucneşte Cavill. Acestea sunt nişte generalizări absurde.

— Dacă aş face generalizări absurde, Cavill, n-aş avea doi dintre ei închişi în temniță peste noapte. Ar fi trebuit să-i las să zacă acolo o săptămână, îți spun, să le dau o lecție celorlalți. Braconajul este o infracțiune şi trebuie tratat conform legii. Într-o zi fură un iepure, ce ar mai putea fura a doua zi? Nu, trebuie opriți şi pedepsiți. O inimă blândă nu face decât să încurajeze furtul, şi eu nu sunt o societate de binefacere.

Cavill chicoteşte sarcastic.

— Sună ca şi cum ar fi vorba despre o armată chitită să atace St Sidwell şi să jefuiască tot.

Domnul Pengower strânge buzele şi nările i se umflă.

— În străinii ca ei, care rătăcesc din loc în loc, nu se poate avea încredere. Nu au niciun simţ al comunităţii dincolo de comunitatea lor. Sunt criminali, nimic mai puţin. Poate că ţie ţi se pare o exagerare, Cavill, dar, în timp ce tu galopezi cu calul tău, unii dintre noi încercăm să ţinem familia aceasta în siguranţă.

Cordelia are tentativa de a-şi exprima o altă opinie, ceea ce este curajos din partea ei, având în vedere cum a fost primită ultima.

— Dragul meu, sunt fiinţe umane, ca oricare altele, spune ea cu răbdare. Sunt pur şi simplu săraci şi nu au casă. În ochii Domnului nu sunt diferiţi de noi.

Domnul Bray adaugă:

— Este păcat că doar câţiva pătează reputaţia celorlalţi. I-am întâlnit şi sunt, în general, oameni de treabă, care fac tot ce pot pentru a-şi creşte copiii şi a-şi hrăni familiile. Cei mai mulţi câştigă salarii cinstite atunci când reuşesc să găsească de lucru.

— Bine spus, domnule Bray! exclamă Cavill. Dacă oamenii sunt trataţi bine, răspund cel mai adesea cu bunătate.

Domnul Pengower se încruntă.

— Nu le putem permite oamenilor să ne încalce proprietatea şi să pună capcane pentru animale care nu le aparţin, spune el iritat. Le dai oamenilor un deget, şi-ţi iau toată mâna, la naiba!

— Ivan, dragă, ai grijă la limbaj, spune mama lui cu blândeţe.

Însă nu pare ofensată de tonul ridicat al fiului său. Probabil este obişnuită.

— Cu siguranță nu vrem să-i vedem aici, în casă, adaugă el.

— Deja au fost, spune Cordelia cu vocea sigură.

— Cordelia? Domnul Pengower este oripilat. Când?

— Acum câteva zile. Doi dintre ei, un cuplu cu un copil mic. Voiau mâncare. Mi-a fost milă de ei.

Fața domnului Pengower se face de culoarea sfeclei roşii.

— Ți-a fost milă? scuipă el cuvintele, dezgustat, ca şi cum mila ar fi un lucru murdar.

— Da.

— Nu poți întoarce spatele unei femei cu un copil, spune domnul Bray în apărarea Cordeliei, iar ea îl priveşte cu recunoştință.

Bătrâna doamnă este de acord:

— Când cineva este norocos să aibă atâtea, este corect să împartă. Îi zâmbeşte cu bunătate nurorii sale. Aşa că bravo ție, Cordelia, că ai avut milă!

Domnul Pengower se străduieşte să îşi țină furia în frâu.

— Nu a fost înțelept din partea ta, dragă, spune el, accentuând consoanele cu o răbdare forțată. Simt că, dacă nu am fi fost de față, i-ar fi spus că este o nesăbuită sau chiar mai rău. Se vor întoarce, adaugă.

— Pentru mâncare, răspunde soția lui. Ochii ei sclipesc dintr-odată.

Este asta aşa o crimă?

— Este creştineşte să-i ajutăm, adaugă mama lui.

— Este omeneşte, intervine şi domnul Bray.

— Sunt nişte ticăloşi! explodează domnul Pengower.

— Destul, Ivan! exclamă Cavill. Nu mai chicoteşte şi nu mai este binedispus. Pentru prima dată îi văd trăsăturile pline de furie. Să vorbim despre altceva! Nu este o conversație de purtat în fața doamnelor.

Domnul Pengower îl ignoră.

— Nimic bun nu va ieşi din asta, latră el. Ţineţi minte cuvintele mele!

Dă-le un deget, şi ei îţi iau toată mâna, repetă el şi clatină din cap plin de importanţă. Symons, încă un whisky, şi ia-l dublu!

În salon se lasă tăcerea. Domnul Pengower este supărat şi energia lui schimbă dispoziţia. Nici măcar lumina mamei lui nu poate dispersa umbra care a întunecat deodată camera. Singurul sunet care se aude vine dinspre decantorul de cristal, din care toarnă Symons. Prind privirea lui Cavill, iar el oftează şi clatină din cap. Domnul Bray îşi întoarce faţa spre şemineul negru. Muşchii maxilarului său sunt tensionaţi din cauza emoţiei suprimate. Cordelia îşi bea vinul şi pare la fel de placidă ca o lebădă pe un lac liniştit – cu toate acestea, suspectez că picioarele ei pedalează puternic dincolo de suprafaţa apei.

Bătrâna doamnă se întoarce spre mine.

— Cânţi la pian, domnişoară Swift?

Pot cânta doar două melodii, care încă nu au fost compuse.

— Da, răspund, ridicând bărbia şi prefăcându-mă plină de încredere. Dar mă tem că nu prea bine, adaug, sperând că nu mi se va cere să cânt.

Cavill se uită la mine nerăbdător. Presupun că are impresia că sunt modestă. Îmi doresc să fi fost. Nu am luat nicio lecţie de pian în viaţa mea şi am învăţat cele două melodii numai pentru că bunica avea un pian în casă şi eu mă plictiseam. Mă rog să nu fiu nevoită să îmi expun lipsa de talent. Rugăciunea mea este însă ignorată.

Spre groaza mea, bătrâna doamnă bate din palme cu bucurie.

— Ce seară minunată! spune ea oftând. Minunată! Cât de binecuvântaţi suntem că suntem cu toţii aici, iar domnişoara Swift ne va oferi o audiţie la pian după cină.

*

Nu pot scăpa din asta. Mă joc cu ideea de a mă preface cuprinsă de o durere îngrozitoare de cap sau de a leşina, dar niciuna nu reprezintă o scuză credibilă; arăt foarte sănătoasă. Sunt sigură că Hermione Swift ştie să cânte la pian – nu este asta o cerinţă pe care trebuie să o îndeplinească orice guvernantă? Gândul că mă voi face de râs – şi pe Hermione odată cu mine – îmi strică cina şi abia pot mânca sau vorbi.

În cele din urmă, soseşte momentul. Auditoriul meu îşi ocupă locurile în salon, iar eu mă aşez la pian. Salt capacul şi îmi odihnesc degetele pe clape. Inspir adânc. Apoi încep. Nu am de ales, aşa că trebuie să cânt una din melodiile pe care le ştiu. Nu este nici Beethoven, nici Bach. Este Beatles, *Let it be.*

În timp ce cânt, se aşterne o linişte oribilă. Sunt surprinsă să descopăr că am o voce destul de bună, ceea ce este încurajator. Cânt cu emoţie, pentru că, dacă tot trebuie să o fac, măcar să o fac cu aplomb.

Când termin, nimeni nu mişcă. Toţi se uită la mine uluiţi, ca şi cum tocmai m-aş fi transformat într-un extraterestru. Las capacul pianului jos şi mă ridic. Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să zâmbesc.

— Dumnezeule mare! Asta învaţă tinerii din ziua de azi? spune în cele din urmă domnul Pengower, în mod evident consternat.

— Ce este? întreabă încet bătrâna doamnă şi văd cum bucuria i se scurge de pe chip, lăsând-o cu o expresie plină de confuzie.

Dar Cordelia este amuzată.

— Foarte original, spune ea.

— De acord, zice domnul Bray şi cei doi se uită unul la altul şi izbucnesc în râs.

Cavill râde în hohote. Se ridică şi aplaudă zgomotos.

— Trebuie să recunosc, spune el, cu ochii strălucind de încântare, nu m-am distrat niciodată atât de bine. Lasă să fie[10], într-adevăr! în acel moment, zâmbesc în sinea mea. Este adevărat. Muzica celor de la Beatles este, într-adevăr, atemporală!

Sunt recunoscătoare că nu îmi cer să cânt şi cealaltă melodie pe care o ştiu: *Patricia the Stripper,* de Chris de Burgh.

CAPITOLUL 8

Bătrâna doamnă Pengower pleacă de la moşie cu trăsura ei, condusă de domnul Bray.

— Cât de drăguț este că o conduce de fiecare dată pe soacra mea acasă, spune Cordelia, stând în pragul uşii şi uitându-se la trăsura care se îndepărtează încet pe alee. Domnul Bray locuieşte în apropiere, iar doamna Pengower la o mică distanță de dânsul, la marginea proprietății. Este aşa un gentleman, insistând mereu să aibă grijă de ea. Se bazează cu adevărat pe el, în văduvia sa, iar domnul Bray este la fel de săritor ca un fiu.

— Cum a fost soțul dumneaei? întreb, interesată să ştiu mai multe despre tatăl lui Cavill.

Cordelia se uită dintr-o parte în alta, asigurându-se că nu aude nimeni.

— Domnul James Pengower nu a fost un bărbat cu care era uşor de trăit, spune ea cu voce scăzută. A cerut respect şi l-a obținut.

Muncitorii şi chiriaşii lui îl respectau, dar era neiertător când vreunul dintre ei păşea peste linie. A fost dur mai ales

---

[10] Joc de cuvinte, pornind de la titlul cântecului *Let it be,* care în traducere înseamnă „lasă să fie” (n.tr.)

cu fiii şi cu soția lui. Biata doamnă Pengower a fost făcută să asculte! Cred că văduvia ei a fost o uşurare. Era la fel de tăcută şi de umilă ca un iepure atunci când era el în viață. De la moartea lui, s-a transformat într-un papagal plin de viață.

— Este într-adevăr vivace, sunt eu de acord. Apoi îmi încerc norocul: Cred că ați fost foarte curajoasă ținându-le partea țiganilor.

Îmi țin respirația, conştientă că este posibil să fi sărit calul. Dar Cordelia se uită la mine şi îmi zâmbeşte cu recunoştință.

— Eu şi soțul meu nu suntem de acord în multe privințe, după cum vei descoperi. Oftează şi îşi îndepărtează privirea. Dar am aliați.

Domnul Cavill şi domnul Bray sunt de aceeaşi părere cu mine şi, bărbați fiind, vocea lor are mai multă greutate decât a mea.

Mi-ar plăcea să nu fiu de acord cu ea, dar este o femeie a timpului ei şi acesta este, într-adevăr, o lume a bărbaților.

— Cu toate acestea, ați fost curajoasă şi neînfricată. Vă admir pentru faptul că v-ați exprimat părerea.

Când se uită din nou la mine, observ că ochii eu strălucesc din nou, iar obrajii îi sunt roz. Trage adânc aer în piept.

— Este datoria mea să stau alături de soțul meu şi să-l sprijin în toate demersurile sale, dar sunt anumite lucruri pe care nu le pot aproba, deoarece sunt împotriva naturii, împotriva credințelor mele.

— Cred că veți descoperi că sunt şi împotriva naturii mele, spun, dar nu îi pot explica faptul că provin dintr-o cultură mai incluzivă şi mai tolerantă cu diferențele dintre oameni decât este a ei.

Zâmbeşte şi se însufleţeşte din nou.

— Mulțumesc, domnișoară Swift. Mă bucur că am un aliat și în dumneata.

*

Lăsăm bărbații să fumeze în bibliotecă și ne retragem pentru noapte.

O urmez pe Cordelia în antreu. Încă este lumină. Soarele s-a cufundat în spatele copacilor, dar apusul roz s-a instalat peste grădini și sunt cuprinsă deodată de dorința de a mă plimba. Cordelia zâmbește cu melancolie când îi spun acest lucru.

— Îmi place seara, declară ea cu dor. Tăcerea, nemișcarea, pacea.

Uneori, mi se pare înăbușitor în casă. Nu poți fi niciodată singură, vezi tu.

Simt frustrarea din pauza care urmează, în timp ce ea oftează și își lasă umerii să cadă.

Ochii care mă privesc par să caute înțelegere.

— Din când în când, am mare nevoie să fiu singură. Departe de domnul Pengower și de servitori. Departe chiar și de copiii mei.

Sufletul meu plânge după singurătate. Atunci, mă duc și mă așez pe o bancă în grădina de legume. Este liniște acolo, însoțită numai de bufnițe și de luna și stelele de deasupra. În aceste momente de solitudine, mă simt aproape de Dumnezeu. De sursa aceasta minunată de iubire și putere. Dumnezeu îmi dă forță și mă simt refăcută.

Îmi închipui că are nevoie de forță, fiind măritată cu domnul Pengower.

— Și eu am nevoie de timp pentru mine, răspund. Aici, sunt multe locuri în care cineva poate găsi solitudine.

— Dar ai grijă să nu te întorci prea târziu! mă avertizează ea. Domnul Pengower e un formalist în ceea ce privește încuiatul ușilor și al ferestrelor înainte de a se culca. Se preocupă de siguranța noastră și a casei. De fapt, aș spune

chiar că este paranoic în privința asta. Dacă rămâi încuiată în grădină, va trebui să dormi acolo şi să aştepți până deschide Symons uşa dimineață. Domnul Svmons şi soțul meu sunt singurele persoane care au cheia.

Mă întreb de ce nu are şi *ea* un set de chei, dar nu o cunosc suficient de bine pentru a o întreba acest lucru. Urcă la etaj, cu rochia târându-i-se pe jos în urma ei. Ies prin uşa din spate, având grijă să nu stau prea mult.

În timp ce traversez pajiştea, mă gândesc la faptul că domnul Pengower încuie toate ferestrele şi uşile înainte de a merge la culcare.

Oricine îl ia pe Felix într-o săptămână trebuie să îl scoată din casă.

Dacă domnii Symons şi Pengower sunt singurii care au chei, se pune întrebarea dacă vreunul din cei doi are de-a face cu dispariția copilului.

Dar poliția care a investigat cazul i-ar fi întrebat acelaşi lucru şi ar fi ajuns la concluzia că nu au avut nimic de-a face. Aşadar, trebuie să existe lucruri pe care nu le-am descoperit.

O nemişcare blândă cuprinde întreaga moşie. Păsările s-au cuibărit pe ramuri şi sunt tăcute. Pajiştile şi straturile de flori se cufundă în somn. Liniile lor sunt înceţoşate în lumina roz, culorile – estompate.

Este atât de frumos, că mă doare inima de dor. Sunt aici doar de două zile, dar simt că au trecut deja câteva săptămâni.

Mă plimb printre arbuşti şi mă gândesc la Cavill. Bărbații nu sunt ca el acolo de unde vin eu. Într-adevăr, suntem o surpriză unul pentru celălalt. Ştiu că nu ar trebui să tânjesc după el – nu *el* reprezintă misiunea mea; nu trebuie să mă las distrasă de gândul unei poveşti de iubire. Dar îl găsesc irezistibil. Găsesc irezistibil felul în care mă face să mă *simt.* Îmi place cine sunt atunci când sunt cu el; sunt dorită şi

dezirabilă. Nu am mai simțit niciodată aceste lucruri. Îmi dau seama acum că iubirile din trecut erau doar palide imitații ale felului în care ar trebui să fie iubirea. Sentimentele pe care le trezește Cavill în mine sunt surprinzător de puternice și sunt uluită de intensitatea lor. Sunt mai intense pentru că știu că o iubire este imposibilă? Pentru că știu că nu îl pot avea? Sau chiar mă conectez cu el la un nivel profund? Uit de mine? Mă tem că sunt înghițită de realitatea aceasta, trăind un vis – și pierzându-mă treptat în el.

În timp ce mă plimb prin iarba înaltă, îmi amintesc vorbele înțelepte ale femeii care m-a învățat cum să îmi controlez darul, Avril Merivale.

Era un medium sclipitor de la Colegiul de Studii Parapsihice, unde am mers după ce am plecat de la universitate. Ea mi-a văzut potențialul și, în timp, mi l-a dezvoltat, oferindu-mi sesiuni private de instruire în apartamentul ei din Earis' Court. Posesiunea prin proiecție astrală, mi-a explicat ea, era o practică antică, asemenea călătoriei astrale și altor experiențe paranormale, dar tehnica se pierduse, alături de multe alte mistere ezoterice cunoscute de antici. Oamenii au uitat pur și simplu cum să o facă. A fost încântată să descopere că venisem pe lume capabilă să o fac în mod natural și eu am fost recunoscătoare să găsesc pe cineva care înțelegea. Mi-a împrumutat o carte veche, tradusă din sanscrită, care îi fusese dăruită cu mulți ani în urmă de un guru cu care lucrase în India. A fost singura carte pe care am citit-o în care se vorbea despre ceea ce eu numesc alunecarea prin timp. Am fost încântată să aflu că trăiam ceva ce experimentaseră și alții înaintea mea. Nu eram atât de diferită, la urma urmei. Poate doar norocoasă.

Ea mi-a spus: „Orice este posibil. Pixie. Nu este vorba despre ce ai voie sau nu să faci, ci despre ceea ce ți se pare *ție* acceptabil şi potrivit.

Darul tău vine cu o responsabilitate imensă. Poți alege să semeni haos sau poți alege binele superior. Depinde de tine. *Mereu* depinde de tine". Îmi amintesc de sfatul lui Avril acum şi îmi dau seama că *nu* trebuie să îmi permit să mă pierd în vis. Nu este visul *meu,* la urma urmei; este viața lui Hermione Swift, iar eu sunt doar în trecere – nu este locul meu să mă îndrăgostesc. Mă plimb mai departe, printr-o arcadă tăiată în tufişurile de cimişir şi pe cărarea care duce printr-o grădină ornamentală din trunchiuri moarte de copaci. Trunchiurile sunt decorate cu ferigi, cu muşchi moale şi cu flori sălbatice care s-au înmulțit singure. Aerul este umed, umbrele se adâncesc. Observ o construcție din piatră ascunsă într-un colț, ca şi cum nu ar vrea să fie găsită. Este o clădire clasică, cu un fronton triunghiular şi coloane.

Este o ciudățenie, o încântare, construită mult înainte ca actuala doamnă Pengower să se fi ocupat de grădină. Curioasă, mă îndrept către ea.

Dinăuntru, aud hohote de râs. Mă retrag repede între ferigi şi mă ascund. Alte hohote sparg liniştea. Se aude vocea joasă a unui bărbat, apoi percep şoapte febrile. *Ea* vrea să plece; *el* o convinge să rămână.

Joacă un joc. Eu aştept.

Se întunecă şi pe iarbă se aşază rouă. O bufniță se aude în pădure, un porumbel este deranjat de muşte şi zboară dintr-un copac, cu bătăi stângace de aripi. Din clădire iese cineva. Este John Snathe. Se uită în stânga şi în dreapta, verificând să nu fie nimeni în jur. Apoi gesticulează către o femeie. Gwen iese timidă, netezindu-şi rochia, asigurându-se că nasturii bluzei sale sunt încheiați cu toții. Se sărută.

El o cuprinde pe după talie, lipind-o de el. Ea se trage. El o trage din nou spre el şi îşi îngroapă faţa în gâtul ei. Ea chicoteşte şi se eliberează.

Mişcările ei au o anumită febrilitate. Probabil doreşte să ajungă înapoi în casă înainte ca uşile să fie încuiate. El este mai nepăsător; la urma urmei, cine să îi prindă aici, la această oră înaintată?

În cele din urmă, se despart. El se duce către grajduri, ea – către casă.

Aştept până dispar, apoi mă întorc şi eu în casă, strecurându-mă spre dormitorul meu. În timp ce urc scările, aud murmurul înăbuşit al vocilor domnului Pengower şi a lui Cavill. Încă stau de vorbă. Sau mutat în bibliotecă. Mirosul de fum de ţigară iese plutind, umplând antreul.

Stau întinsă în pat şi mă concentrez asupra sarcinii mele de aici.

Încerc să nu mă gândesc la Cavill. Şi totuşi, de fiecare dată când mintea mi se îndreaptă înspre Felix, Cordelia şi misiunea mea, Cavill invadează imaginea până când o acaparează cu totul, dându-i laoparte până când îl văd numai pe el, în timp ce închid ochii şi alunec în îmbrăţişarea somnului.

*

În ziua următoare, reiau lecţiile cu Robert. Mă alătur lui Gwen şi lui Felix la prânz. Gwen este supărată pentru că Felix a pârât-o „din nou”.

Ia spus mamei sale că ea a adormit în timp ce el se juca şi că a trebuit să o trezească. Drept consecinţă, Cordelia a certat-o pentru lipsa ei de vigilenţă.

— Îi spune mamei lui totul, se plânge ea, dându-şi ochii peste cap.

Felix, care stă pe scaunul lui, băgând mâncarea în gură cu entuziasmul unei vulpi, pare ruşinat.

— Dar este normal, îi zic. Nu este sănătos ca un copil să aibă secrete față de mama lui.

— Nu era un secret, spune Gwen. Uneori, mi se pare greu să-mi țin ochii deschiși, atâta tot.

— Nu dormi suficient, îi sugerez eu, gândindu-mă la ce am văzut cu o seară înainte.

— Nu dorm prea bine nici în zilele bune.

— Ai încercat să bei un pahar cu lapte cald cu miere înainte de culcare?

Dacă aș putea, i-aș recomanda xanax.

— Nu, domnișoară, replică ea.

— S-ar putea să ajute.

— Am capul plin de lucruri, se plânge ea, dar ochii îi strălucesc.

— Ce fel de lucruri?

— Vise, domnișoară Swift. Își întoarce privirea către fereastră și oftează cu dor. Am vise, știi. Dar fețelor ca mine nu li se întâmplă lucruri frumoase.

— Ce vrei să spui? Ce fel de fată ești?

— Nu genul norocos, domnișoară. Clatină din cap și oftează din nou.

Nu îmi doresc multe. Doar un soț, un copil și un acoperiș deasupra capului. Nu cer prea mult, nu-i așa?

— Nu este deloc prea mult. De ce crezi că nu vei avea parte de așa ceva?

— Pentru că mă îndrăgostesc de bărbații nepotriviți. Zâmbește cu sfială și își schimbă poziția pe scaun. Mă îndrăgostesc de cei care nu-și doresc aceleași lucruri ca mine.

— Te-ai îndrăgostit și acum de un astfel de om? o întreb, sperând să obțin informații și să îi câștig încrederea.

Gwen se înroșește la față.

— O, nu, domnișoară. Felix întinde mâna și ea i-o prinde. De ce aș vrea un bărbat, când am aici un băiețel minunat,

care mă iubeşte? Îi zâmbeşte cu drag. Mă iubeşti, nu-i aşa, Felix?

— Da, replică el.

— Vezi? Sunt ocupată cu domnişorul Felix. Nu am timp pentru altcineva.

*

După-masă călăresc din nou cu Robert. Sunt încântată să îl văd pe Cavill aşteptându-ne în curtea grajdului.

— Să-i arătăm domnişoarei Swift oraşul? îşi întreabă el nepotul, iar Robert încuviinţează din cap cu entuziasm.

Grantly şi John Snathe aduc caii, înşeuaţi şi pregătiţi de drum, şi plecăm împreună. În timp ce ne îndepărtăm, îi văd printre copaci pe Cordelia şi pe Felix hrănind păsările. Este o imagine duioasă, mamă şi fiu, mână în mână, scăldaţi în lumina blândă a soarelui de vară. Ea are o pălărie din paie şi o rochie de un albastru-deschis, iar talia ei este minusculă. Ar putea fi într-o pictură a lui Monet. Se uită în jos a fiul ei şi râde. El o priveşte adorator. Zâmbesc cu plăcere, dorind să uit de tragedia care urmează în câteva zile. Tragedia care le va fura fericirea.

Cordelia, distrasă de mişcarea pe care o surprinde cu coada ochiului, îşi ridică privirea şi ne vede. Ne face cu mâna. Îi răspundem, iar Cavill îşi scoate pălăria şi face un gest teatral. Cordelia îi spune lui Felix să ne salute, iar micul băieţel ridică mâinile şi le flutură cu entuziasm. Este o scenă veselă, o scenă veselă de vară, şi sunt fermecată de frumuseţea ei.

Conversaţia noastră curge cu uşurinţă. Mă simt ca şi cum eu şi Cavill am fi prieteni de mult.

— Domnişorul Felix este adorabil, spun. Ieri se juca într-un copac scorburos, pretinzând că este o vulpe.

Cavill chicoteşte.

— Are o imaginație bogată şi este neînfricat. Se urcă până-n vârful unui copac ca o veveriță şi înoată în lac ca o rață, fără nicio ezitare.

Mama lui este adesea uimită de el, pentru că fratele lui are o fire mult mai prudentă.

— Poate că seamănă cu unchiul lui, însetat de aventură, spun eu, uitându-mă la Cavill şi zâmbind larg.

El încuviințează din cap, apreciind complimentul.

— Ar putea fi un explorator faimos într-o zi, ca domnul Livingstone.

Îmi doresc să pot fi de acord cu el.

— Poate *dumneata* vei fi ca David Livingstone, spun, îndepărtând conversația de subiectul viitorului lui Felix.

Dar acum ştiu că nici Cavill nu are viitor.

Cavill este încântat de această idee.

— Voi explora America de Sud. Sunt multe de descoperit acolo. Deşi mă îndoiesc că îmi voi face un nume ca al domnului Livingstone. Va fi suficient să fac avere. Se pot face bani din căile ferate şi din cele pentru tramvaie, agricultură şi vite şi voi învăța să joc polo la clubul Hurlingham. Într-adevăr, îmi va plăcea foarte mult să călăresc acolo.

Se spune că argentinienii sunt cei mai pricepuți călăreți din lume şi caii lor sunt de cea mai bună calitate.

— După entuziasmul dumitale, cred că vei avea mare succes.

— Sper să ai dreptate, domnişoară Swift. Îşi întoarce privirea înspre peisajul din jur. Înspre umbrele care trec peste pământ, în timp ce norii acoperă încet soarele. Îmi va fi dor de St Sidwell.

— Îmi imaginez. Dar savoarea vieții stă în diversitate, nu-i aşa?

— Pampasul argentinian este plat. Îmi va fi dor de dealuri, de stânci şi de mare. Îmi va fi dor şi de păsări. Dintr-odată pare melancolic.

Desigur, acolo vor fi alte păsări. Se întoarce spre mine. Ai vrea să pictezi mâine cu mine?

— Mi-ar plăcea, replic eu. Cu domnişorul Robert, desigur, adaug în grabă, conştientă că trebuie să îmi fac treaba de guvernantă. Nu sunt aici pentru *mine.*

— Desigur, răspunde Cavill. Ne vom instala lângă estuar şi vom găsi nişte raţe pe care să le desenăm. Se uită la mine şi rânjeşte şi simt din nou că se uită prin Hermione direct la mine. Pixie de dedesubt. Nu eşti ca alte femei, spune el încet, mijind ochii şi privindu-mă cu atenţie.

Nu pot spune ce anume este atât de diferit – maniera de a vorbi, intonaţia, felul neobişnuit în care vezi lumea. Dar *este* ceva categoric diferit la dumneata şi îmi place. Îmi place foarte mult.

Îmi cobor privirea asupra mâinilor mele şi încerc să îmi controlez entuziasmul care se ridică înăuntru. Afecţiunea care îmi umple inima.

— Şi dumneata îmi pari diferit, domnule Cavill, răspund eu.

Dar, spre deosebire de el, care are greutăţi în a identifica diferenţa şi motivul din spatele său, *eu* ştiu exact de ce. Acolo de unde vin, femeile sunt emancipate, independente, îşi exprimă opiniile, sunt ambiţioase şi reuşesc să îşi atingă ambiţiile, în termenii lor. Oricât de mult încerc să mă integrez în timpul acesta, ştiu că aduc cu mine un aer din viitor. Nu mă pot abţine. Probabil infuzează tot ceea ce spun sau fac. În acelaşi timp, multe dintre lucrurile care îmi plac la Cavill îmi sunt străine. Este cavaler şi galant, cu maniere frumoase, rareori întâlnite în cultura mea postfeministă. Simt că mă *vede,* ceea ce este o contradicţie, pentru că nu

arăt ca mine. Cum mă poate vedea, când arăt ca Hermione? Nu ştiu, dar cred că o face.

Ajungem în oraş. Sunt şocată de cât de sărăcăcios arată. De cât de săraci par oamenii. Este departe de oraşul englezesc de coastă, fermecător şi pitoresc, la care m-am aşteptat. Colibele mici sunt nişte dărăpănături, străzile murdare sunt înguste şi pietruite, localnicii – obosiți şi nespălați. Femeile stau în grupuri, reparând plase de pescuit, cu şorțurile albe pătate, fețele epuizate, mâinile aspre din cauza lucrului. Bărbații nu se prea văd. Presupun că sunt în bărcile lor, pescuind, sau sus la mină. Copiii murdari se joacă, cu hainele zdrențuite, cu picioarele goale, cu veselia ascunzând adevărata natură a vieții lor, reprezentată de greutăți şi privațiuni. Diferența dintre acest loc şi moşia St Sidwell este izbitoare. Aici nu se văd nicio urmă de eleganță, nicio strălucire, nicio opulență... şi prea puțină frumusețe.

Soarele străluceşte deasupra pereților albi ai colibelor şi inundă străzile cu veselie şi, cu siguranță, oferă locului un anume farmec bucolic, dar îmi imaginez că, într-o zi vântoasă de iarnă, oraşul trebuie să arate mizerabil.

Descălecăm şi Cavill leagă caii de un stâlp. Robert îmi povesteşte entuziasmat despre când a venit cu tatăl său să vadă cum se întorc bărcile de pescuit la țărm, după o zi pe mare.

— Aveau butoaie pline cu peşte, spune el, țopăind în fața noastră.

Tata a cumpărat nişte peşte şi l-am mâncat la cină.

Ne plimbăm prin oraş. Oamenii sunt reținuți, chiar ostili. Ne măsoară din priviri. Îl recunosc pe Cavill şi îl salută pe nume, dar nu zâmbesc.

Le simt privirile ațintite asupra mea, în timp ce încearcă să îşi dea seama cine sunt şi ce legătură am cu Cavill. Copiii se opresc din ce fac şi se holbează la Robert. Presupun că îi

invidiază hainele fine şi pantofii. Mă întreb ce se întâmplă iarna, când ninge. Se plimbă şi atunci desculţi?

— De ce sunt atât de neprietenoşi? îl întreb pe Cavill în şoaptă.

El se apleacă spre mine, pentru a nu fi auzit.

— Este un oraş minier, răspunde. Dacă fratele meu ar trata oamenii mai bine şi le-ar ridica standardele de viaţă şi ar îmbunătăţi condiţiile de muncă, ne-ar întâmpina cu zâmbete. Dar, aşa, au resentimente faţă de noi şi faţă de tot ceea ce reprezentăm noi. Au atât de puţin, în timp ce noi avem atât de mult.

— V-ar face rău ţie şi familiei tale? spun, întrebându-mă dacă această animozitate poate fi motivul dispariţiei lui Felix.

— Nu, spune el cu fermitate. Numai latră, nu şi muşcă.

Sper că are dreptate.

Pe plajă se petrece ceva. Bărbaţi şi femei sunt adunaţi acolo, într-o mulţime. Oamenii strigă. Cavill ne spune să rămânem pe loc şi se grăbeşte să afle despre ce este vorba. Încerc să văd prin mulţime, dar nu reuşesc. Presupun că ceva a fost adus de mare pe ţărm. Robert este nerăbdător şi întreabă de ce nu poate merge şi el.

— Pentru că ar putea fi periculos, îi spun. Dacă are loc vreo bătaie, nu vrei să fii prins în mijlocul ei.

— Dar este o aventură, domnişoară Swift.

Râd.

’

— O aventură care ar putea sfârşi în lacrimi.

— Voi avea nouă ani peste patru luni, îmi reaminteşte el.

— Tot eşti prea tânăr, domnişorule Robert. Reuşesc să văd printre oamenii adunaţi pe ţărm, şi observ un mamifer mare întins pe nisip, jumătate în apă, jumătate pe ţărm.

— Pare să fie o balenă, îi spun şi fac o grimasă la vederea bietei creaturi eşuate pe ţărm, neajutorată.

— O balenă! exclamă el, sărind în sus şi-n jos. Ce face?

— Nimic. Nu pare să se mişte, îi spun. Simt un val de milă şi speranța că este moartă. Dacă nu, sunt sigură că localnicii o vor omorî şi probabil o vor mânca.

Dintr-odată, băiatul fuge de lângă mine. Strig la el, îngrozită.

Instinctul îmi spune să alerg după el. Este responsabilitatea mea şi, dacă i se întâmplă ceva, eu voi fi vinovată. Îmi ridic fustele şi pornesc cât de repede pot spre nisip. Robert este mult prea rapid pentru mine.

Abia reuşesc să respir în corsetul meu. Se înfăşoară în jurul corpului, ținându-l strâns ca într-o menghină. Îmi este greu să alerg pe nisip, chiar şi dacă aş avea tenişi. Cu aceste botine sunt înceată şi lipsită de grație. Robert dispare în mulțime, care devine neliniştită. În aer se ridică o tensiune negativă palpabilă. Simt că urmează o luptă. Îl caut cu frenezie pe Cavill. Îi văd pălăria, care se ridică deasupra capetelor celorlalți bărbați. Este înalt, iar pălăria îi oferă vreo zece centimetri în plus. Îi strig numele. Dar nu mă aude pe deasupra vocilor surescitate ale localnicilor. Înțeleg că se ceartă cu privire la cine va păstra balena.

O femeie strigă:

— Dacă este vie, pentru Dumnezeu, puneți-o înapoi în apă!

Ajung lângă mulțime şi încerc să îmi fac loc. Simt un cot în stomac şi un altul în piept. Botinele mi se afundă tot mai mult în nisipul ud, pe măsură ce mă apropii de mare.

— Robert! strig. Robert!

Tocmai când îl văd pe Robert în siguranță, de mână cu Cavill, cineva mă trânteşte la pământ. Peste mine cade un bărbat. Instinctele preiau conducerea şi uit de mine.

— Dă-te naibii jos de pe mine, tâmpitule! strig furioasă, împingând corpul cu toată puterea.

Văd expresia oripilată de pe fața bărbatului care înțelege ce îi spun şi, grăbit, se ridică şi se îndepărtează, ca şi cum l-aş fi muşcat. Se stârneşte o luptă. O femeie țipă. Mulțimea este acum una furioasă, umflându-se şi rotindu-se în jurul meu. Simt o lovitură în stomac şi, dintr-odată, nu mai pot respira. Încerc să strig din nou, dar nu iese niciun sunet, doar un şuierat înăbuşit.

Apoi lângă mine apare Robert.

— Domnişoară Swift, domnişoară Swift! strigă el.

Cavill împinge oamenii din drum, înjurându-i, ridicând vocea şi uitând de bunele maniere. Apoi mă saltă în brațe şi mă cară departe de mulțime. Robert a început să plângă. Îi pot auzi suspinele şi îmi pare rău că se învinuieşte pentru cele întâmplate. Vreau să îl liniştesc şi să îi spun că nu contează. Că nu sunt rănită rău, doar învinețită. Dar nu am aer şi abia pot respira.

Cavill mă întinde pe nisip. Zgomotul mulțimii se aude acum de la distantă. Îmi deschide în grabă nasturii corsajului, dar uşurarea pe care o simt este minimă, pentru că, dedesubt, corsetul este la fel de strâns. Al naibii corset! Pun o mână peste a lui. Se uită la mine, alarmat. Clipesc, reuşind să respir.

— Sunt bine, îi spun.

— Eşti rănită? întreabă.

Pot vedea panica din ochii lui.

Îl prind de braț şi, cu ajutorul lui, mă ridic. Robert se foieşte pe lângă mine.

— Nu e vina ta, domnişorule Robert, îi spun. El se uită la mine cu ochi sticloşi, plini de remuşcare. Nu ştiai că are să urmeze o bătaie.

— Sunt țiganii, spune Cavill. Pun la cale ceva necurat. Mă cuprinde cu mâna pe după talie. Haide, să mergem de aici! Nu suntem în siguranță.

Înaintăm încet pe nisip. Unul sau doi oameni care se îndreaptă spre locul dramei ne privesc, dar nu se opresc. Îmi pun o mână pe abdomen, pentru că am primit o lovitură destul de serioasă.

Din spatele nostru se aude o voce.

— Domnule Pengower!

Ne oprim şi Cavill se întoarce. Un bărbat mai în vârstă, cu favoriţi gri zbârliţi şi cu faţa de culoarea sângelui unui taur, se grăbeşte spre noi, ţinând în mână pălăria mea.

— Doamna a pierdut asta, spune el şi face a plecăciune.

Dacă mi-ar fi auzit limbajul de mai devreme, nu mi-ar mai spune doamnă! Gândul acesta mă amuză în timp ce îmi îngrijesc umărul rănit.

Cavill ia pălăria şi îi mulţumeşte. Îmi ating părul, care s-a desprins din acele de păr. Nici măcar nu am observat că îmi lipsea pălăria.

— Cum trebuie să arăt, murmur şi râd, pentru că altfel aş izbucni în plâns.

— Arăţi minunat, mă asigură Cavill încet.

Sunt dintr-odată teribil de conştientă de trupul meu lipit de al lui, de mâna care i se odihneşte pe talia mea şi de faţa lui atât de aproape de a mea. Îi aud respiraţia în timp ce ne îndreptăm împreună către port. Aproape că i-o simt mângâindu-mi obrazul. Uit de durerea de burtă şi de cea din umăr. Mă simt în siguranţă şi protejată şi mă scald în noutatea faptului de a fi îngrijită de acest bărbat gentil, curajos. Mă simt ca o eroină dintr-un roman istoric şi forţez un pic nota, prefăcându-mă slăbită. Apoi aud vocea lui Robert.

— Nu îi spui mamei, nu-i aşa? întreabă el.

Mă uit la expresia anxioasă de pe faţa lui. Ochii săi mari şi gri sunt roşii din cauza plânsului.

— Ce este de spus, domnişorule Robert? Pe ţărm a fost adusă o balenă şi am mers să ne uităm. Asta este tot. Nu-i

nicio problemă. Pun o mână pe umărul lui. Ai fost foarte galant sărindu-mi în ajutor, îi spun. Dacă nu erai tu, poate că aş fi fost călcată în picioare.

— Dar nu ar fi trebuit să fug, spune el încet.

— Nu, nu ar fi trebuit. Sunt sigură că nu vei mai face acest lucru.

— Tata şi-ar fi pierdut cumpătul, adaugă el.

— Nu are niciun rost să-ţi pierzi cumpătul, spune Cavill. Uneori, remuşcarea este cel mai bun învăţător.

Îi zâmbesc.

— Înţelepte cuvinte, într-adevăr, spun eu. Şi îţi mulţumesc şi *dumitale,* domnule Cavill.

El nu îşi ia mâna de pe talia mea, deşi acum sunt mai mult decât capabilă să merg singură. Pentru ca nimeni care ne-ar vedea să nu creadă că este nepotrivit, mă prefac că şchiopătez.

*

Ne plimbăm până la zidul portului şi Cavill propune să stau acolo, sub razele soarelui, să îmi revin. Fac aşa cum sugerează şi îmi închei nasturii corsajului şi îmi aranjez părul. El îmi ţine pălăria în timp ce mă aranjez şi o curăţă cu degetele de nisip. Robert, simţindu-se acum mai bine, stă pe zid şi se uită la agitaţie, care este suficient de departe de noi pentru a nu ne ameninţa.

— Este moartă, unchiule?

— Cred că da, Robert, spune Cavill cu regret.

— Era vie când a ajuns pe mal?

— Cred că da.

— Au omorât-o ei?

— Nu sunt sigur.

— Poate a murit de frică, spune copilul.

— Nu cred că rezistă prea mult afară din apă, zice Cavill.

— Biata de ea, oftez eu.

— O vor mânca? întreabă Robert.

— Dacă le este suficient de foame, îndrăznesc să spun că ar mânca orice.

— Ţiganii aceia sunt nişte ticăloşi, spune Robert, folosind din nou cuvintele tatălui său.

— Nu fi dur cu ei, domnişorule Robert! intervin eu. Poate că nu ei au început bătaia şi, în plus, poate că sunt disperaţi de foame şi au văzut balena ca pe o oportunitate de a se hrăni pe ei şi familiile lor. Nu este înţelept să judecăm atunci când nu ştim nimic despre situaţie.

— Foarte adevărat, domnişoară Swift, spune Cavill. La fel de lipsit de înţelepciune este să presupunem că toţi ţiganii sunt nişte ticăloşi.

Sunt sigur că cei mai mulţi dintre ei sunt oameni de treabă. Pur şi simplu, au ales să trăiască în afara societăţii. Oamenilor ar trebui să li se permită libertatea de a fi ei înşişi.

Îmi apăs coastele, verificând dacă s-a rupt vreuna, dar este greu să le simt dincolo de balenele corsetului.

Ochii lui Cavill mă privesc cu îngrijorare.

— Eşti sigură că nu eşti rănită, domnişoară Swift? Nu trebuie să fii curajoasă în faţa mea şi a lui Robert.

Chicotesc.

— Am fost lovită în burtă şi piept, dar nu este nimic grav. Mă simt puţin învineţită.

— Biata domnişoară Swift! spune Robert cu milă.

Cavill zâmbeşte cu simpatie.

— Haideţi să ne întoarcem acasă, unde să te poţi odihni! O cană cu ceai dulce sau ceva mai tare te va pune pe picioare.

Mi-ar fi de folos un ibuprofen sau un paracetamol, dar nu voi găsi aşa ceva în dulăpiorul lor cu medicamente.

Ne ducem înapoi acolo unde ne aşteaptă caii şi Cavill mă ridică în sa. Între noi există o intimitate care nu era acolo înainte şi o afecţiune.

Ştiu că niciunul din noi nu va pomeni despre acest incident în faţa Cordeliei sau a domnului Pengower. Noi trei suntem legaţi printr-un secret. Este delicios să îl împart cu Cavill, să am ceva ce este numai al nostru, în seara aceasta, prezenţa mea nu este solicitată la cină.

Domnul Pengower şi Cordelia au oaspeţi, aşa că rămân să mănânc în camera mea. Este bine, pentru că vânătăile sunt încă sensibile şi nu am chef să mă îmbrac frumos. Tânjesc după nişte calmante sau după un pahar de vodcă sau două, să îmi amorţească durerea. Dar nu am nimic în afară de un pahar cu lapte fierbinte cu miere, pe care mi l-a adus Rose. Nu îmi va fi de niciun folos. Stau lângă fereastră şi mă uit la apusul care se face tot mai auriu. Ştiu că este prosteşte să mă las furată de un vis. Mă voi trezi şi atunci nu voi reuşi să îl duc pe Cavill cu mine.

Şi totuşi, mai am opt nopţi înainte de 29 iunie. Cum îi voi rezista?

Mă uit la copaci, ale căror vârfuri sunt aprinse de ultimele raze de soare ale zilei muribunde. Este o privelişte minunată şi inima mi se umple de dor. Dar mă smulg din reverie. Trebuie să rămân concentrată şi să nu mă las distrasă de fantezii egoiste. Îmi reamintesc de ce sunt aici şi îl împing în minte pe Cavill undeva în spate. Gândurile mi se întorc la clădirea din grădină şi la John şi Gwen. Dacă Gwen este cu John în noaptea dispariţiei lui Felix şi din cauza aceasta hoţul poate intra în casă, răpindu-l? Dar nu mi se pare corect. Domnul Pengower şi Symons se asigură că toate uşile şi ferestrele sunt încuiate înainte de a se culca; aşadar, cum ar putea un răufăcător să intre şi să dispară cu băiatul, fără să spargă o fereastră sau o uşă?

Este un mister complicat, care mă consumă. Cum intră un răufăcător în casă? Dacă nu cumva este deja înăuntru...

CAPITOLUL 9

În ziua următoare, fiind sâmbătă, am după-masa liberă. Cordelia a cerut ca micuții să petreacă timp cu ea şi dispar cu trăsura, luând-o şi pe Gwen cu ei. Le fac cu mâna şi apoi intru din nou în casă. Scăpată de grija copiilor, nu pot să nu mă întreb unde este Cavill. Este mereu în gândurile mele, ocupând tot mai mult spațiu în inima mea cu fiecare moment care trece, în ciuda eforturilor mele de a-l alunga. Ştiu că nu ar trebui să am astfel de sentimente pentru el, dar nu mă pot abține.

Nu mă pot abține să nu mă arunc cu capul înainte în această realitate, deşi sunt conştientă că nu va dura.

De vreme ce subiectul investigației mele nu este aici, decid să mă plimb şi iau cu mine o carte centru a citi undeva, la umbră. Este o altă zi frumoasă, fierbinte şi nemişcată. Grădinile se scaldă în lumina soarelui, iar fauna şi flora par să se bucure de această zi, deoarece păsările ciripesc cu veselie, iar florile par mai radiante ca niciodată.

Prin lentila prin care văd eu lumea, totul pare mai strălucitor – culorile, sunetele, senzațiile de căldură de pe pielea mea şi mirosul de trandafiri pe care îl simt în nări. Se întâmplă deoarece totul e trecător, pentru că ştiu că va trebui să le las în urmă. Vreau să trăiesc din plin şi să savurez fiecare moment, cât timp pot.

Pornesc de-a curmezişul pajiştii. Margaretele cresc în iarbă, alături de trifoi alb şi păpădii, şi bondari graşi zboară în căutarea nectarului.

Locul îmi aminteşte de pajiştea pe care alunecam în copilărie, atunci când aveam nevoie să scap de nefericirea de acasă. Am aceeaşi senzație de pace şi siguranță şi aici. Simt mirosul levănțicii şi aud uguitul distant al porumbeilor de pe acoperişuri. Uguitul se stinge când părăsesc pajiştea şi intru în umbra pădurii. Mă bucur de plimbare şi de frumusețea care mă înconjoară. St Sidwell este o moşie

încântătoare, explodând de extravaganță. Totul abundă de viață, de fertilitate, de bucurie. Sunt aici tufișuri uriașe de rododendroni roșii și iasomie sălbatică ce se cațără în stejarii bătrâni. Sunt colțuri umede, unde crește dafinul, și ferigile care încă nu și-au desfăcut de tot frunzele. Se văd flori albastre de nu-mă-uita și cele roz de gușa-porumbului, primule galbene și mușețel. Mă plimb printre florile sălbatice, bucurându-mă de fluturii care se răsfață în razele soarelui și de libelulele care bâzâie printre acestea și știu că aici este paradisul. Că paradisul este chiar aici, unde sunt acum, pentru că natura nu a fost niciodată la fel de glorioasă.

Aud pe cineva strigându-mi numele și mă opresc. Este Cavill. Mă întorc și îl văd venind pe cărare către mine, într-un costum de în și cu o pălărie de Panama, cu ceea ce pare a fi albumul său de schițe sub braț.

— Domnișoară Swift, spune el, apropiindu-se. Își ridică pălăria.

Iartă-mă! Te-am văzut plecând singură din casă și mi-am amintit că am promis să desenez cu dumneata. În plus, nu este sigur să fii singură.

Zâmbesc, deoarece știu că nu este adevărat. Nici măcar nu am ieșit de pe proprietate și nici nu intenționez să o fac.

— Este foarte drăguț din partea dumitale, răspund.

— Te rog, permite-mi să te însoțesc! Ochii lui cad asupra cărții din mâna mea. Oh, plănuia! să citești?

— Doar pentru că nu aveam pe nimeni cu care să stau de vorbă. Aș prefera să vorbesc cu dumneata.

El îmi zâmbește cu entuziasm.

— Înseamnă că nu te deranjez.

— Sigur că nu. Te rog! spun, pornind mai departe.

— Vom găsi un loc drăguț în care să ne așezăm și vom desena.

— Foarte bine, aprob eu.

Mă gândesc că abilitățile mele artistice vor fi la fel de stânjenitoare ca performanța muzicală.

— Este o zi atât de frumoasă, remarcă el, păşind alături de mine. Nu cred că am mai văzut vreodată o vară la fel de frumoasă.

— Nu cred că este adevărat. Îmi imaginez că fiecare vară de la St Sidwell este la fel de frumoasă ca aceasta.

— Ştii, de obicei, plouă destul de mult. De ce ar fi altfel atât de verde?

— Atunci, sunt norocoasă că am sosit pe o vreme atât de frumoasă.

— Poate *dumneata* ai adus soarele.

Râd.

— Aş vrea să fie adevărat, ca oriunde merg să duc soarele cu mine.

El mă priveşte cu seriozitate.

— Mi-ai adus *mie* soarele, domnişoară Swift, îmi aţintesc ochii asupra cărării din faţa noastră.

— Mâine va ploua şi atunci îmi vei spune că ţi-am adus şi ploaie.

— Nu voi spune asta, protestează el. De când ai sosit, mă simt emoționat. De fiecare dată când te privesc, mă simt fericit. Nu îmi pasă dacă plouă sau este frumos. Dacă sunt în compania dumitale, soarele străluceşte *în mine.* Mă prinde de mână. Pot? mă întreabă.

O duce la buze şi o sărută.

Încerc să îmi reamintesc că nu sunt aici pentru a începe o poveste de dragoste, şi totuşi...

Tocmai atunci, în minte îmi apare faţa lui Pablo. Gândul la el este atât de nepotrivit aici, în acest timp. Se simte foarte departe şi la fel şi durerea mea de inimă. Nu îmi vine să cred că am fost vreodată îndrăgostită de el. Urmează imaginea lui Ulysses, care râde de mine pentru că am fost atât de credulă, că mă îndrăgostesc atât de repede – atât de

disperată să fiu iubită, încât cred orice vechi clişeu romantic ce mi se aruncă în cale. Îmi trag mâna. Se joacă, oare, Cavill cu mine sau pot să cred că este sincer? Oricât de raţională aş fi, se pare că nu sunt în stare să fac diferenţa.

Mă plimb mai departe pe sub copaci, străduindu-mă să par veselă, pentru că vocea micuţă din capul meu mă umple de îndoieli şi de reproşuri.

— Învaţă-mă despre păsări îi cer, schimbând subiectul şi punând în mod deliberat puţină distanţă între noi, în timp ce ne plimbăm unul lângă altul. Cum se numeşte aceea?

Cavill nu pare deloc afectat de schimbarea mea de dispoziţie.

— Aceea, dragă domnişoară Swift, este o ciocănitoare verde, spune el şi zâmbeşte într-un fel care sugerează că mai degrabă se bucură de provocare. Oare crede că joc vreun joc cu el?

— Ce frumoasă dungă roşie are pe cap! replic eu. Ai desenat-o?

— Da, de multe ori.

— Şi aceea, aceea ce este? întreb, arătând spre o pasăre maro, simplă, care scurmă printre ferigi.

— Aceea este o prepeliţă.

— Cina?

— Nu în seara asta. De obicei, se mănâncă iarna. Prepeliţa aceasta este norocoasă.

— Norocoasă prepeliţă, într-adevăr. Cunosc fazanii şi porumbeii, mierlele şi piţigoiul albastru. Piţigoiul albastru îmi place în mod deosebit. Poţi distinge cântecul unei păsări fără să o vezi? îl întreb.

— Da. Ştii ce pasăre îmi place cel mai mult cum cântă?

— N-aş putea ghici. Dar lasă-mă să încerc! Sticletele?

El râde.

— Nu sticletele, deşi cântă destul de frumos. Nu, pasărea cu cea mai bună voce, după părerea mea, este mierla.

— N-aş fi crezut niciodată.

— Mierla nu este împodobită cu pene frumoase, dar are cea mai frumoasă voce dintre toate păsările. Cu aceasta reuşeşte să câştige inima perechii sale.

— Acum, nu voi mai asculta niciodată o mierlă fără să mă gândesc la asta.

— Să ne aşezăm, domnişoară Swift? Este prea cald la soare şi te-ai putea odihni puțin la umbră.

Cavill îşi întinde haina pe iarbă şi mă aşez pe ea, în timp ce el se sprijină de trunchiul unui copac.

— Îmi spui numele dumitale? întreabă el, dar, înainte de a putea răspunde, adaugă: Nu, lasă-mă să ghicesc!

— Bine.

Ştiu că nu va ghici niciodată.

— Rose?

— Greşit.

— Violet? spune el, plin de încredere.

— Nu. De ce crezi că am nume de floare?

— Eşti la fel de frumoasă ca o floare, domnişoară Swift. Dar ai dreptate. Nu eşti fragilă ca un trandafir sau ca o violetă. Mijeşte ochii, măsurându-mă, încercând să găsească cuvântul potrivit. Eşti mai degrabă ca o regină, anunță el plin de satisfacție. Înțeleaptă, cu mintea deschisă, inteligentă, îndrăzneață.

Râd, bucurându-mă de acest joc.

— Nu sunt botezată după o regină, domnule...

— Cavill, mă întrerupe el, uitându-se la mine cu ochii aceia de un albastru intens. Doar Cavill.

— Nu sunt botezată după o regină, *Cavill,* repet eu şi cuvântul mi se pare dulce – şi puțin interzis – pe limbă.

— Sună mai bine când îl pronunți *dumneata,* îmi spune el. Repetă-l!

— Cavill.

Zâmbeşte, încântat.

— Înseamnă că ai un nume magnific, continuă. Ca Ioana d'Arc, sau Florence Nightingale, sau Caterina de Medici?

— Nu, nu şi nu.

— Boudica[11]?

Râdem amândoi.

— Greşit din nou, *Cavill.*

El oftează dramatic.

— Mai am o încercare. Dacă greşesc, va trebui să-mi spui.

— Foarte bine.

Pare plin de îndoială, dar spune totuşi:

— Mary?

Clatin din cap şi zâmbesc triumfătoare.

— Hermione.

Îmi zâmbeşte înapoi şi ochii i se luminează, ca şi cum privirea i s-ar fi oprit asupra unui lucru magic.

— Hermione. Ce nume frumos! Ca tine! Eşti numită după faimoasa Hermione?

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte, singura Hermione pe care o cunosc fiind Hermione Granger[12].

— Care? întreb eu vag.

— Hermione din Troia, fiica regelui Menelaus şi a Elenei. Dar cred că Hermione Swift are propriul farmec.

— Hermione *Penelope* Swift, te rog!

Icnesc la îndrăzneala de a pronunța acest cuvânt cu voce tare, pentru că Penelope este numele *meu.* Dar nu pot pretinde că a fost o greşeală inconştientă. Îmi doresc cu ardoare ca el să ştie ceva despre *mine,* despre *mine* cea adevărată. Acum, ştie, deşi nu este conştient de aceasta.

— Cavill Henry James Pengower, te rog!

---

[11] Regină a icenilor, trib dependent de Roma în zona de astăzi a Norfolkului (n.tr.)

[12] Personaj din seria de romane Harry Potter, de J.K. Rowling (n.tr.)

Râdem amândoi şi îmi feresc privirea, deoarece sunt cuprinsă de dorința de a-l săruta şi ştiu că nu trebuie să o fac.

*

A adus cu el două albume de schițe şi un penar din lemn cu pasteluri.

Stăm la umbră şi începem să desenăm. Mă sprijin de trunchiul unui copac şi, cu albumul deschis în poală, schițez un degețel, pentru că nu se mişcă precum păsările. Cavill declară că vrea să deseneze o veveriță, dar trebuie să fie rapid, pentru că această creatură stă nemişcată numai un moment înainte de a se cățăra într-un copac din apropiere, dispărând printre frunze.

— Şi acum ce faci, Cavill Henry James Pengower? Desenezi veverița din memorie?

Se uită la mine curios şi mă întreb ce am spus atât de amuzant.

— Ai un mod original de a spune lucrurile, comentează el, clătinând din cap. Voi desena veverița din memorie, dar îndrăznesc să spun că se va întoarce. Veverițele sunt creaturi curioase şi va vrea să ştie ce facem aici.

— Sunt curioasă dacă eşti la fel de bun la desenat verițe ca la desenat păsări.

— Oh, cred că vei descoperi că veverița mea este la fel de bună ca lopătarii sau gâştele mele de mare. Poate chiar mai bună de atât.

În curbura buzelor lui se simte o urmă de ştrengărie.

— Eu voi judeca asta, dragă prietene, replic eu, iar Cavill zâmbeşte ca pentru sine, cu o încredere absolută în talentul său.

Desenăm în tăcere, până când este prea cald, aşa că închid albumul şi îmi fac, în schimb, vânt cu el.

— Arată-mi veverița, spun în cele din urmă, când îşi lasă pastelurile jos şi se uită cu satisfacție la desen.

Îmi întinde albumul. Nu a desenat deloc o veveriță. M-a desenat pe *mine.*

Zâmbeşte la reacția mea, încântat că m-a surprins.

— Ce zici, draga mea Hermione?

Nu ştiu ce să spun. Este minunat. *Sunt* frumoasă – sau, mai degrabă, Hermione este.

— Cred că este o veveriță foarte reuşită, glumesc eu.

Sunt atât de şocată, că nu îmi vine nimic altceva în minte.

El rânjeşte.

— Cred că este cea mai reuşită veveriță din pădure. Ce, din *oricare* pădure.

— Asemănarea este uimitoare, îi spun, uitându-mă cu uimire la schiță.

Nu pot să nu mă întreb dacă m-ar vedea la fel de atrăgătoare şi ca Pixie, cu părul meu lung, roz. Ceva din mine se dezumflă la acest gând, pentru că ştiu că nu ar face-o. Îi place Hermione. În ciuda dorinței mele, nu mă vede *pe mine.*

— Mă bucur că asta crezi, spune el. Opinia dumitale contează pentru mine.

— Contează?

El mă priveşte adânc în ochi şi acel sentiment descurajant se transformă în optimism.

— Da. Foarte mult.

— Ai tot respectul meu, Cavill, îi spun încet.

— Aş putea avea şi afecțiunea dumitale? mă întreabă, susținându-mi privirea.

— Sunt guvernantă, Cavill, îi reamintesc.

— Şi ce contează asta? Eşti o femeie, Hermione. Una pe care o admir foarte mult.

Şi, pe când mă cufund în privirea lui, sper din toată inima că această admirație este inspirată de ceva mai profund decât Hermione cea superficială, pe care o vede cu ochii.

*

În seara aceasta, la conac are loc o cină somptuoasă. Privesc de la fereastra de la etaj cum trăsurile opresc în faţa casei. Oaspeţii sosesc îmbrăcaţi în cele mai bune haine – femeile în rochii elegante şi cu tiare sclipitoare, domnii în frac. Mi-l imaginez pe Cavill şi cât de bine trebuie să arate şi îmi doresc să fi fost acolo să îl văd. Dar prezenţa mea nu este solicitată astăzi. Este o binecuvântare, deoarece nu aş avea nimic potrivit de îmbrăcat.

Sunt prea agitată pentru a rămâne în salonul meu. Trebuie să mă mişc. Nu pot sta locului în casa aceasta lipsită de aer. Este mult prea cald şi sunt neliniştită din cauza anxietăţii. Ştiu că nu ar trebui să mă îndrăgostesc. Ar trebui să rămân detaşată şi să mă concentrez asupra misiunii mele. Nu sunt aici pentru plăcerea mea. Dar patru zile par deja patru săptămâni. Mă afund în această dimensiune şi încep să mă obişnuiesc. Propria viaţă pare foarte departe, ca şi cum *aceea* ar fi un vis şi *aceasta* este realitatea.

Alunecarea prin timp se joacă cu mintea mea! Trebuie să rămân concentrată şi să nu uit cine sunt.

Decid să ies la o plimbare. Pornesc în lumina aurie a serii, evitând peluza din faţă, unde oaspeţii se bucură de o băutură înainte de cină.

Nu am niciun plan. Îmi urmez instinctele şi mă las condusă în pădure, ajungând în cele din urmă de cealaltă parte a ei, la capelă. Se odihneşte liniştită în lumina apusului, ca şi cum ar dormi. O pereche de porumbei graşi uguiesc de pe acoperiş, dar în rest e linişte. Stau pe o bancă din fier forjat, aşezată lângă peretele capelei, cu faţa spre cimitir, şi îmi las gândurile să zboare. Este uluitor cât de repede te obişnuieşti cu un anumit stil de viaţă. Cât de repede te cufunzi într-o nouă realitate şi cât de normal se simte. Nu mă mai gândesc la Ulysses şi sunt atât de implicată în această dimensiune, că am uitat cu totul de

Pablo. Este ca şi cum ar face parte dintr-o altă viaţă, de mult trecută. Nu îmi vine să cred că am ţinut vreodată la el. Că am suferit din cauza lui. Acum, inima îmi este plină de Cavill, dă pe dinafară din cauza lui, până la punctul în care nu mi-l pot imagina altfel. Vreau să cred că este onest şi sincer în privinţa sentimentelor faţă de mine. Vreau să cred că este posibil să te îndrăgosteşti în câteva zile, că asta nu se întâmplă numai în romane sau în filme, ci şi în realitate, şi că mi se poate întâmpla *mie.*

Mă uit la cerul palid de seară şi simt împunsătura aceea familiară din interior. Acolo unde singurătatea mea tânjeşte în tăcere după conectare. Sunt o visătoare, sperând că el ar putea vedea dincolo de aparenţa mea fizică, până în sufletul meu? Că se poate conecta cu partea aceea ascunsă, eternă, care se află în spatele personalităţii mele, dincolo de femeie, dincolo de Hermione şi chiar dincolo de Pixie – eu cea *adevărată.* Este posibil să simţi în altcineva dimensiunea aceea care există dincolo de spaţiu şi timp? O simt în el? Sunt o nesăbuită pentru că o caut mereu, o doresc? Dacă ar fi să ne întâlnim în alt timp, ne-ar face lumina din ochii noştri să ne recunoaştem, chiar şi când am părea să fim doi străini?

Nu aparţin acestui loc. Sunt o impostoare. În curând, va trebui să plec. Nu pot rămâne dincolo de dispariţia lui Felix. Sau mai mult decât este nevoie pentru a afla adevărul despre ceea ce se întâmplă în acea noapte. Nu ar fi corect. Nu trebuie să uit de responsabilitatea mea faţă de Hermione. Zece zile din viaţa ei reprezintă un timp îndelungat.

Rămân aşezată pe bancă. Soarele care apune îmi mângâie faţa; şi-a pierdut puterea şi nu mai este atât de fierbinte. Vântul bate dinspre apă şi răcoreşte aerul, ceea ce este o uşurare. Ascult lăsările care se pregătesc de culcare şi mă bucur de acest moment. Sunt însă distrasă de sunetul unor

voci. Nu le recunosc şi simt că sunt nişte străini, poate localnici sau nomazi care încalcă proprietatea domnului Pengower.

Mă ridic pe dată şi mă ascund după colțul capelei. Mă uit cu prudență pe după el. Văd doi bărbați murdari, îmbrăcați în zdrențe. Unul cară un iepure mort de picioare. Pare să fie prima masă decentă după zile întregi. Celălalt, cu ochi tăioşi, rapace, şi o față alungită, are un cuțit.

Sunt demni de milă, dar, în acelaşi timp, primejdioşi. Ştiu că nu trebuie să mă vadă.

Încearcă uşa. Este neîncuiată. Presupun că, dacă familia ar încuia-o, intruşii ar sparge vreo fereastră pentru a intra. Dispar înăuntru şi eu mă apropii mai tare pentru a asculta ce spun. Accentul lor este puternic, cu un „r” sonor şi cu accent pe consoane, aşa că înțeleg puțin din conversația lor. După tonul vocilor, deduc că sunt supărați că nu găsesc nimic demn de furat. Ar putea fi aceşti bărbați legați de dispariția lui Felix? Cu siguranță par disperați şi porniți după pradă.

Dacă sunt sau nu răi nu pot spune. Ce pot oamenii spera să câştige răpind un băiețel? O răscumpărare? Sau speră să facă rău celor care au atât de mult când *ei* au atât de puțin? Despre asta este vorba, despre resentimente?

Bărbații vin din nou la uşă şi eu mă ascund după colț. Nu au găsit nimic. În afară de iepure, au mâinile goale. Pornesc în direcția estuarului şi eu rămân din nou singură. Nu este de mirare că mi-a spus Cavill să nu mă plimb singură. Are dreptate, nu sunt în siguranță.

Hotărăsc să mă întorc acasă. Soarele s-a cufundat acum dincolo de orizont. Luna îşi începe ascensiunea nocturnă şi primele stele licăresc pe cerul de cobalt. Va fi întuneric curând şi trebuie să mă întorc cât mai văd drumul. Sper să nu mai întâlnesc pe nimeni prin pădure.

Ajung în grădinile din spatele casei. Poteca mă conduce pe lângă grajduri, unde se vede lumina aurie a unei lămpi cu gaz la una dintre ferestrele de la etaj. Ajung la intrarea servitorilor. Atunci observ o umbră care se cațără pe rigolă. Este agățată de clădire ca un şobolan uriaş. Mă opresc şi privesc cu groază. Inima îmi bate cu putere în piept.

Mă întreb dacă ar trebui să țip pentru a alerta pe cineva. Instinctul mă îndeamnă să spun cuiva. Dar apoi îmi aduc aminte că nu sunt aici pentru a schimba lucrurile, ci doar pentru a fi martoră la ce se întâmplă. Mă las jos şi privesc. Fiind mai aproape acum, reuşesc să văd despre cine este vorba.

Este John Snathe. El se cațără cu uşurință până la una dintre ferestrele din pod, unde văd silueta unei femei. Trebuie să fie Gwen.

Ceva din imaginea cu el cățărându-se pe rigolă mă face să am un sentiment neplăcut în stomac.

După ce dispare înăuntru, intru în casă pe uşa servitorilor. Urc scările până la primul etaj şi mă strecor pe coridor înspre camera mea.

Aud sunetele distante ale vocilor ridicându-se din antreu. Probabil că domnii fumează în sufragerie, în timp ce doamnele s-au mutat în salon. Mă gândesc la Cavill şi îmi doresc să fiu cu el. Îmi doresc să îl avertizez de ce urmează să se întâmple în curând, dar, dacă aş face-o, aş schimba viitorul şi cine ştie care ar fi consecințele? Nu pot şi nu trebuie să mă joc cu timpul.

În vreme ce pendula bate ora de undeva din adâncul casei, marcând apropierea nopții în care dispare Felix, simt că răul şi-a strecurat deja unul dintre tentaculele întunecate dincolo de uşa conacului şi nu pot face nimic în această privință.

*

Sunt trezită de un sentiment ciudat în stomac. Caut întrerupătorul, dar sigur nu există aşa ceva. Camera este întunecată, cu excepţia unei dungi argintii de lumină care intră printre draperii, de la luna în creştere. Găsesc cutia cu chibrituri şi aprind lampa cu gaz. Vreau să mă uit la ceas, dar nu port niciunul. Ceasul de pe raft îmi spune că este ora două dimineaţa. Mă gândesc la John Snathe urcându-se pe rigolă şi apoi mintea mi se întoarce la bărbaţii pe care i-am văzut azi la capelă şi neliniştea din stomacul meu se intensifică. Aşa intră răufăcătorii care îl iau pe Felix? Se caţără pe rigolă? împinsă de un sentiment de nelinişte, îmi iau rochia de casă şi ies pe coridor. Păşesc uşor, îndreptându-mă înspre partea în care doarme Cordelia şi unde, dincolo de dormitorul ei, se afla camerele soţului ei. Ştiu că, în asemenea familii, soţii şi soţiile nu dorm împreună, ci fiecare are apartamentul său.

Nu ştiu ce caut, dar, purtată de o nervozitate stranie, îmi urmez instinctele. Se dovedesc a fi bune, pentru că observ strălucirea unei lămpi cu gaz la baza scărilor. Picioarele mele calcă tăcute pe treptele din lemn şi sunt recunoscătoare că podelele nu scârţâie, trădându-mă.

Decid ca, dacă sunt prinsă spionând, să pretind că am suspectat prezenţa unui intrus.

Oricine ar fi a intrat în bibliotecă.

Ajung în antreu şi îl traversez în grabă, ascunzându-mă în spatele uşii către bibliotecă, care a fost lăsată întredeschisă. Pândesc prin crăpătură. Inima îmi bubuie în piept. Respir cât mai încet posibil. Sunt îngrozită să nu fiu surprinsă spionând. Sunt îngrozită pentru mine, dar şi pentru Hermione, căci, dacă sunt descoperită, consecinţele vor fi oribile.

E Cordelia. Stă în faţa raftului din stânga şemineului. Sunt uimită să văd o uşă atent deghizată deschizându-se dintre cărţi. Trece prin ea.

La lumina lămpii, pot vedea că în spatele uşii se află o scară îngustă.

Îmi imaginez că este o altă ascunzătoare folosită de preoţi, poate una care duce într-un tunel ce trece pe sub casă, ieşind în grădină. Coboară câteva trepte şi apoi se întoarce, închizând uşa în urma ei.

Aştept câteva minute, pentru a mă asigura că nu se întoarce, apoi fac flacăra lămpii mai mare şi mă duc direct la raftul cu cărţi, încercând să îmi dau seama cum a deschis uşa. Mă uit cu atenţie la ele, apăsând atât cărţile, cât şi stinghiile de lemn care separă secţiunile, în speranţa că voi declanşa un mecanism, similar cu trandafirul din sufragerie. Nu se întâmplă nimic. Uşa este ascunsă complet. Dacă nu aş fi văzut-o cu ochii mei trecând pe acolo, nu aş crede că există vreo uşă. Mă duc la fereastră, să văd dacă pot spiona ceva în grădină, dar totul este nemişcat, scăldat în lumina slabă a lunii argintii.

Simt o urmă de triumf. Acum, ştiu cum trebuie să fi fost Felix scos din casă, când toate ferestrele şi uşile sunt încuiate. Mă întreb cine mai ştie despre existenţa acestei uşi secrete, îmi dau seama, de asemenea, că aşa scapă Cordelia de atmosfera înăbuşitoare din casă.

Mi-o imaginez stând într-o binecuvântată solitudine pe o bancă din grădină, învăluită în mantia blândă a nopţii, şi zâmbesc. Este acesta, oare, un mic act de rebeliune din partea ei, sfidarea faţă de soţul care este atât de sigur că a încuiat totul în fortăreaţa sa?

*

Următoarea zi este duminică. Însoţesc copiii şi restul familiei la capelă, în trăsură. Pe altar a fost expusă argintăria, iar lumânările sunt aprinse. Clădirea nu mai pare să doarmă, ci rezonează de muzică, rugăciuni şi cântece. Copiii, îmbrăcaţi cu cele mai bune haine, se poartă bine, în ciuda faptului că Felix şopteşte zgomotos că i-ar

plăcea să îşi facă o vizuină sub altar şi să se joace de-a bursucul. Bătrâna doamnă Pengower participă alături de domnul Bray. El pare să o însoţească pretutindeni. Sunt curioasă să aflu mai multe despre relaţia lor. Este evident că el este un prieten apropiat al familiei, cât şi angajat al acesteia, ceea ce pare cam neobişnuit într-o casă unde există o distincţie clară între familie şi cei care lucrează pentru ea. Dar apoi mă gândesc la mine şi la Cavill. Nu sunt sigură că este comun ca o guvernantă să fie atât de apropiată de familie, cum părem să devenim noi doi. În timp ce îi observ, văd că domnul Pengower, Cordelia şi Cavill îl tratează pe Pascoe cu familiaritate, ca şi cum ar fi unul dintre ei. Mă întreb care anume dintre domnul Pengower şi Cordelia dă tonul acestor intimităţi. Judecând după ce am văzut, aş spune că este Cordelia. Mi-a zis că ea şi domnul Bray împărtăşesc aceleaşi preocupări cu privire la mineri şi la bunăstarea lor. Poate că ştie că domnul Bray o poate ajuta în eforturile ei de a le îmbunătăţi condiţiile şi de aceea îl păstrează aproape. Poate că opiniile Cordeliei nu sunt tolerate de către soţul ei autoritar, dar cred că ea este cea care dă tonul casei.

Spre deosebire de mine şi de Pascoe Bray, care stăm cu familia, în faţă, restul servitorilor îşi ocupă locurile în spate, alături de grădinari, domnul Grantly şi rândaşi. Se pare că numai domnul Symons a rămas acasă, împreună cu doamna Moyle, care presupun că pregăteşte prânzul. Cordelia mi-a spus că cei mici se vor alătura adulţilor la masă în sufragerie şi că eu sunt aşteptată să fac acelaşi lucru. Spune că pentru Robert este o oportunitate să îşi arate manierele, iar pentru fratele lui mai mic, să îl observe şi să înveţe.

Cordelia străluceşte şi este într-o dispoziţie de zile mari. Este evident că şi-a încărcat bateriile în vizita sa nocturnă în

grădină. Gwen, pe de altă parte, este adormită şi mohorâtă şi nu sunt deloc surprinsă.

Nu ştiu la ce oră a plecat John Snathe din dormitorul ei, dar, după expresia ei şi oftatul fără sfârşit, îmi dau seama că a fost târziu. Stă în spate, alături de ceilalți servitori, şi încearcă să nu ațipească în timpul slujbei.

Se pare că în casa aceasta se întâmplă o mulțime de lucruri după căderea întunericului. Mă decid ca în această seară să o aştept pe Cordelia în bibliotecă şi astfel să aflu cum se deschide uşa secretă şi unde duce.

Stau cu copiii şi cu mama lor în prima strană. Domnul Pengower stă cu mama sa, bătrâna doamnă Pengower, cu Pascoe Bray şi Cavill în strana de pe cealaltă parte a navei. Majoritatea locurilor sunt goale.

Mă întreb dacă a fost o vreme când familia era suficient de mare pentru a umple întregul loc. Noi suntem atât de puțini, că pare aproape un răsfăț să avem un vicar doar pentru noi. Nu ar fi mai convenabil să mergem la biserica din oraş?

Îl surprind pe Cavill uitându-se la mine şi zâmbindu-mi pe furiş. Îmi feresc privirea şi o ațintesc asupra picturilor cu sfinți şi îngeri care înconjură fereastra arcuită din spatele altarului. Atunci observ o frază din Biblie scrisă cu litere aurite: „Lăsați copiii să vină la mine”. Mă face să mă gândesc la Felix. Mă uit la el, atât de inocent şi dulce, şi mă doare inima. Săptămâna viitoare pe vremea aceasta, micuțul va fi plecat. Pur şi simplu, va fi dispărut. Mă rog lui Dumnezeu să aflu ce se întâmplă cu el. Nu pot decât să ghicesc ce voi face după aceea cu informația primită. Va fi suficient pentru a o face pe Cordelia să plece?

*

În timpul drumului înapoi spre casă, merg în trăsura condusă de John Snathe, alături de domnişoara Prideaux. Domnul şi doamna Pengower sunt în trăsura mai mare, cu

copiii şi domnul Bray, iar ceilalţi servitori merg pe jos, pentru că este o distanţă scurtă, iar vremea este minunată. Nu am stat prea mult de vorbă cu ea de când am venit. Este ocupată cu Cordelia. Sarcina unei cameriste este una destul de importantă şi îi consumă mult timp. Ne-am intersectat ocazional pe scări, în timp ce îi ducea stăpânei sale micul-dejun sus şi când venea jos cu câte o rochie de reparat sau pentru îndepărtarea vreunei pete. Întotdeauna zâmbea şi saluta politicos. Acum, avem timp să vorbim. Este plină de viaţă şi indiscretă.

— Nu a vorbit prea mult? întreabă ea referindu-se la vicar. Ai observat cum sună toţi la fel? Au un anume ton pompos şi un aer de superioritate, ca şi cum ar avea acces exclusiv la Dumnezeu. Poate că face parte din instruirea lor, să înveţe cum să fie pompoşi.

Râd. Are perfectă dreptate.

— Probabil ne consideră oi ignorante, care trebuie conduse pentru a nu se îndepărta de la cărare, replic eu.

— Şi cărarea aceea duce numai într-o *singură* direcţie. A lor.

Îşi ridică bărbia şi îşi scaldă faţa drăguţă în lumina soarelui.

— Mă tem că siguranţa de a avea dreptate este o condiţie obligatorie a oricărei religii, adaug eu. Îşi întăresc sentimentul identităţii doar considerând că toţi ceilalţi greşesc.

— Spui cuvinte înţelepte, domnişoară Swift. Şi ai observat cum, după sfânta împărtăşanie, cei care o primesc se întorc la locurile lor cu un aer de superioritate morală pe chip, ca şi cum ar fi înălţaţi? Durează până la prânz şi apoi uită că au fost binecuvântaţi şi revin la modul lor obişnuit de a fi.

— Ai un simţ ascuţit al observaţiei, îi spun şi râdem împreună.

— Îmi place să privesc oamenii. Face viața mai agreabilă. Vicarul se expune în fiecare duminică, aşa că este uşor să îl observ. Cu toate acestea, nu fac mereu aceste observații pentru a râde, domnişoară Swift. Unele caractere îmi plac foarte mult. Uite, domnul Bray, de exemplu. Este un bărbat sensibil şi integru – şi frumos, de asemenea.

Poate că nu ştii, dar soția dânsului a murit acum câțiva ani. Biata femeie! Era foarte bolnavă. Pur şi simplu, s-a topit. Este de mirare că nu s-a recăsătorit. Îmi imaginez că un bărbat atrăgător ca dumnealui nu ar avea greutăți în a-şi găsi o nouă soție. Sunt sigură că fac coadă la uşa dumnealui.

— Poate că nu vrea. Poate doreşte să-i rămână loial soției sale.

— Nu are niciun rost să rămâi loial cuiva mort, domnişoară Swift.

Oftează şi mă întreb dacă nu se vede *pe sine* alături de domnul Bray.

— Are nevoie de cineva care să-l îngrijească. Bărbații nu se pricep prea bine să aibă grijă de ei.

— Poate că este prea ocupat cu munca sa pentru a se gândi la dragoste, sugerez eu.

— Ai putea avea dreptate. Se apleacă înspre mine şi îşi coboară vocea. Se ceartă mereu cu domnul Pengower pe tema condițiilor de viață ale minerilor, care sunt foarte proaste. Ai fi oripilată. El este cavalerul lor în armură strălucitoare. Nu ai de unde să ştii asta, dar anul trecut a avut loc acolo un accident şi domnul Bray a intrat în tunelul surpat fără să se gândească la siguranța dumisale şi l-a salvat pe unul dintre oameni. Un alt tânăr a fost ucis. Groaznic! Bietul băiat a murit pe loc. Dar domnul Bray este un erou în rândurile lor. Se pare că domnul Pengower a sosit acolo după ce s-a terminat totul. Se spune că lua

prânzul şi nu a vrut să fie deranjat, dar nu ştiu dacă este adevărat sau nu.

— Sunt sigură că nu este adevărat, intervin eu, dar nu am niciun motiv pentru a spune asta în afară de convingerea că nimeni nu ar putea continua să mănânce în astfel de împrejurări.

— Am auzit-o pe doamna Pengower certându-se cu soţul ei în apărarea domnului Bray, continuă domnişoara Prideaux. Dânsa, la fel ca domnul Bray, este o persoană plină de compasiune. Din când în când, când domnul Pengower este plecat cu afacerile, domnul Bray o duce pe doamna Pengower sus la mină, să poată sta de vorbă cu oamenii şi să îi încurajeze. Le ascultă plângerile şi încearcă să îi asigure că lucrurile se vor îmbunătăţi. Domnul Pengower ar fi furios dacă ar afla acest lucru. Ar acuza-o că îi subminează autoritatea. Îţi spun, şi-a pierdut cumpătul cu ea pentru mai puţin de atât. Dar minerii o respectă pe doamna Pengower. Nimeni nu azvârle cu ouă în direcţia *dumneaei* când merge în oraş, dar le aruncă înspre soţul dumisale.

Sunt îngrozită.

— Azvârl cu ouă înspre domnul Pengower?

— Da, aşa fac. Am văzut cu ochii mei. Îşi coboară şi mai mult vocea.

Nu ar trebui să vorbesc, dar vei afla curând singură, aşa că mai degrabă te avertizez de pe acum, domnul Pengower *nu* este un bărbat blând.

Oh, poate părea fermecător atunci când doreşte. L-am privit alături de oaspeţi pe care dorea să îi impresioneze, atunci este numai dulceaţă şi bunătate şi nu ar spune nimic nepotrivit. Dar uneori felul în care o tratează pe doamna Pengower este plin de cruzime. Nu mi-ar plăcea să fiu căsătorită cu un bărbat ca dânsul, oricât de mulţi bani ar avea.

Domnul Bray este blând şi plin de compasiune. Dacă rămâne văduv din respect pentru soţia sa, acest lucru nu face decât să arate cum îi este inima şi îl înnobilează şi mai mult în ochii mei.

— De ce nu îmbunătăţeşte domnul Pengower condiţiile din mină?

Nu le-ar putea plăti oamenilor mai mult? Este un om bogat.

Ea cască ochii în mod teatral şi rânjeşte.

— Pentru că este lacom, domnişoară Swift. Vrea să ţină totul pentru dânsul. Nu-mi imaginez că îl plăteşte prea mult pe domnul Bray.

— Este o relaţie curioasă, încep eu cu grijă. Domnul Bray este un gentleman şi un prieten, dar totuşi lucrează pentru domnul Pengower.

Cum se poate?

— Domnul Bray este, într-adevăr, un gentleman. Cred că dânsul şi domnul Pengower au fost educaţi împreună. Familia domnului Bray şi-a pierdut averea şi, când domnul Pengower a moştenit mina de la tatăl dumisale, l-a luat pe domnul Bray să-l ajute. Asta am înţeles din ce se vorbeşte pe ici, pe colo.

Pufneşte şi se strâmbă, arătând că este mândră de iscusinţa sa.

— Domnul Bray îi este loial domnului Pengower şi domnul Pengower îl respectă, deşi nu sunt de acord asupra multor lucruri, altfel drumurile lor s-ar fi despărţit de mult. Cred că domnul Pengower ştie cât de respectat este domnul Bray de către mineri şi acest lucru îl împiedică să-l concedieze. Fără domnul Bray, la mină ar fi necazuri serioase.

— I-au ameninţat minerii vreodată familia, în afară de a arunca cu ouă? o întreb, gândindu-mă la Felix şi la ceea ce urmează.

— Dacă aş fi domnul Pengower, aş fi foarte atentă, replică ea cu importanţă. Cu puţină băutură în ei, unii ar face uşor lucruri pe care le-ar regreta mai târziu.

*

În după-masa aceasta, Cordelia mă cheamă în salonul ei. Pare tulburată. Închide uşa în spatele meu şi mă invită să mă aşez lângă ea, la fereastră. Îmi dau seama după aerul ei prudent, conspirator, că este pe cale să îmi mărturisească ceva ce nu doreşte ca altcineva să ştie. Ne aşezăm şi tragem aer în piept.

— Eşti aliata mea, domnişoară Swift, şi, deopotrivă, prietena mea.

Am nevoie să mă însoţeşti astăzi. Voi merge la tabăra ţiganilor, să le ofer câte ceva femeilor. Vreau să iau şi copiii. Domnul Grantly şi John ne vor duce cu trăsura. Domnul Pengower, după cum ştii, nu este de acord cu mine în acest caz, de aceea nu i-am spus.

Zâmbeşte dintr-odată şi ochii îi strălucesc. Văd în ei atât entuziasm, cât şi teamă.

— Dar dacă află? întreb.

Îmi imaginez că Ivan Pengower are un temperament teribil.

— Este plecat toată după-masa, se întoarce doar la cină. Pot conta pe Grantly şi John să ţină secretul. Există o şansă mică să afle şi dacă află... Îşi ridică bărbia, sfidătoare. Îmi voi apăra părerea. Curajul ei nu durează decât o clipă. Oftează şi îşi lasă umerii să cadă, cu scânteia de entuziasm din ochi diminuându-se. Mă doare să îl aud pe Robert vorbind despre ţigani cu intoleranţă şi prejudecată, când nu a întâlnit niciunul până acum. Îşi copiază tatăl, pe care îl admiră, şi-i emite opiniile intolerante ca un papagal. În mare parte a timpului, ceea ce spune soţul meu contravine credinţelor mele. Nu vreau ca Robert să crească la fel de dogmatic şi de plin de prejudecăţi ca el. Vezi dumneata,

soțul meu se teme. Se teme de străini. Dar este în natura umană să ne temem de necunoscut şi să avem suspiciuni, nu-i aşa?

— Da, o aprob eu. Şi, atunci când oamenii se tem, recurg la agresivitate pentru a se proteja de pericolul perceput. De cele mai multe ori, nu este deloc vorba despre pericol. Acesta este doar în mintea lor, anticipându-L Zâmbeşte stins. Bieții ţigani sunt străini, aşa că oamenii nu au încredere în ei. Îi acuză de tot felul de lucruri îngrozitoare. Nu ar trebui tratați cu dispreț doar pentru că vor să trăiască altfel decât noi, restul. Sunt o creştină, domnişoară Swift, şi Iisus ne-a învățat să ne iubim aproapele ca pe noi înşişi. Ei bine, ţiganii sunt aproapele meu şi vreau să fac ceea ce este corect, ajutându-i.

Suntem cu toții la fel în ochii Domnului. Dar suntem diferiți în ochii omului.

— Sunteți o femeie bună, doamnă Pengower.

— Mă străduiesc. Încerc să fiu o soție bună, dar adevărul este că scopul meu în această lume este să fiu o mamă bună. Acesta este rolul meu, de aceea voi duce copiii la ţigani, să le lărgesc orizontul. Să le ofer perspectivă şi claritate. Să îi fac să înțeleagă că aceştia sunt oameni mai puțin norocoşi decât ei şi să ştie că pot face multe pentru a-i ajuta.

— Nu crezi că domnişorul Felix este cam mic pentru această experiență? întreb.

Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva cei doi oameni care au fost aruncați în temniță din ordinele domnului Pengower caută răzbunare.

— M-am gândit la acest lucru, domnişoară Swift. Dar nu cred că este prea mic. Poate că asupra lui experiența aceasta va face o impresie mai puternică, datorită vârstei. Poate că experiența va aprinde ceva în el, care îl va inspira într-o zi să fie plin de milă. Mă tem că nu va învăța caritatea

de la tatăl lui. În plus, el este mereu lăsat pe dinafară. Tatăl lui are ochi numai pentru întâiul născut, modelându-l pe Robert într-o versiune miniaturală a lui. Felix este trecut cu vederea şi nu-i place.

Tânjeşte după atenția şi admirația tatălui său. De aceea va veni cu noi.

Îmi zâmbeşte larg, iar entuziasmul revine în ochii ei. Va fi o aventură pentru noi toți!

*

Pornim după-amiaza devreme, cu acoperişul trăsurii lăsat. Stau lângă Felix, cu fața către Cordelia şi Robert. Este o altă zi însorită, dar în aer pluteşte o pâclă care face căldura şi mai intensă. Îmi fac vânt şi simt cum pielea mi se umezeşte pe sub rochie. Pe măsură ce ne apropiem de mare, începe să sufle o briză blândă şi îmi întorc fața spre ea, căutând alinare. Am parte de puțină, dar oricum este mai plăcut.

Cordelia este elegantă, într-o rochie roz pal şi cu o pălărie asortată, decorată cu flori şi panglici, şi are un evantai din dantelă, pe care îl flutură în fața feței ei frumoase. Seamănă din nou cu o pictură şi nu îmi pot lua ochii de la ea. Rochia şi pălăria mea sunt modeste prin comparație. Mă simt ca o găinuşă de baltă pe lângă un flamingo, dar nu mă deranjează. Mă interesează numai ce crede Cavill.

Robert şi Felix sunt entuziasmați să fie acolo cu mama lor şi flecăresc fără rețineri, punând întrebări şi făcând comentarii. Cordelia îi tratează cu răbdare, subliniind lucrurile care iar putea interesa şi răspunzându-le cu atenție la întrebări. Apoi îşi întoarce privirea către peisaj şi devine dintr-odată tăcută, ca şi cum ar fi tulburată de infiltrarea unui gând întunecat şi nechemat în mintea sa. Expresia i se schimbă, de la una plină de pace la una tulburată. Mă întreb dacă se îngrijorează că soțul ei va afla despre expediție, înfuriindu-se. Îmi amintesc cuvintele

domnişoarei Prideaux despre cruzimea domnului Pengower. Mă întreb ce a vrut să spună. Cât de crud este? în seara aceea, când au vorbit despre ţigani, a tratat-o cu răceală pe Cordelia, dar încă nu l-am văzut pierzându-şi cumpătul. Nu trebuie însă cine ştie ce imaginaţie pentru a şti cum ar fi. Îi este greu Cordeliei să îi facă faţă?

De aceea caută să găsească o prietenă în *mine?*

Mă observă uitându-mă la ea şi iese din visare, clipind de câteva ori şi zâmbind timid. Îi zâmbesc şi eu. Cu toate acestea, nu mă pot abţine să nu mă încrunt întrebător înspre ea. Îmi răspunde cu un oftat.

— Este prea frumos, spune ea, uitându-se din nou la dealurile din depărtare. Ţi se rupe inima.

Trăsura zdrăngăneşte pe drumeagul ce trece peste pajiştea plină de piciorul-cocoşului şi de ierburi înalte. În dreapta se află marea, sclipind în lumina soarelui. Felix arată spre un pescăruş care se roteşte deasupra noastră şi îi face vesel cu mâna. Când se ridică, mama lui îi spune să se aşeze din nou.

— Nu vrem să cazi, dragul meu, spune ea, privindu-l cu tandreţe, în timp ce expresia ei tulburată redevine din nou plină de pace.

În faţă se află tabăra. De la distanţă pare pitorească, cu căruţe verzi şi roşii, corturi albe, cai vânjoşi de povară şi rufe agăţate la uscat pe crengile copacilor, umflându-se în bătaia vântului. Dar, pe măsură ce ne apropiem, scena capătă alte nuanţe. Robert comentează cu privire la mizerie, iar mama lui îl admonestează, spunându-i să îşi păstreze tonul scăzut.

— Ţine minte, dragul meu, că aceşti oameni nu au parte de luxul nostru. Merită respectul nostru şi compasiunea noastră, nu condamnare.

Apoi se întoarce spre mine şi zâmbeşte melancolic.

— Stilul lor de viaţă are ceva teribil de atractiv. Râde ca pentru sine.

Îmi aminteşte de poemul *The Raggle Taggle Gypsy*[13]. Despre femeia care fuge pentru a trăi în libertate alături de ţigani. „Ce-mi pasă mie de aşternutul cu pene?" Oftează adânc. Într-adevăr, uneori mă întreb cum ar fi.

În curând, vedem oamenii. Se opresc din ce fac atunci când ne zăresc şi formează un grup, asemenea căprioarelor care se adună pentru a se simţi în siguranţă. Fustele lungi ale femeilor sunt colorate şi boeme, iar bluzele le sunt pline de broderii decorative. Poartă basmale şi saluri cu ciucuri, mărgele în păr şi brăţări la încheieturi, iar pielea lor are o nuanţă maronie-aurie. Cu siguranţă arată diferit de feţele palide, bătute de vreme, ale localnicilor, ceea ce explică ostilitatea pe care o stârnesc în cei care, aşa cum a subliniat Cordelia, se tem de străini.

Chiar şi în timpurile noastre, pe care le credem atât de avansate şi moderne, oamenii sunt suspicioşi faţă de cei diferiţi. Părerea domnului Pengower faţă de ei este una foarte comună. Cea a Cordeliei este neobişnuită, şi o admir pentru inima şi mintea sa.

Când trăsura se opreşte în sfârşit, copiii se desprind de părinţii lor şi vin alergând spre noi, plini de entuziasm. Hainele lor sunt făcute din petice colorate şi sunt desculţi.

— Mi-ar plăcea să nu trebuiască să port pantofi, spune Felix, uitându-se admirativ la ei.

— Ţi-ar părea rău să nu ai pantofi iarna, replică Robert.

Veseli şi prietenoşi, ţiganii sunt opusul descrierii domnului Pengower. De fapt, sunt exuberanţi şi râsul şi tinetele lor de încântare umplu aerul ca ţipetele pescăruşilor. Caut semne de răutate, dar nu văd niciunul.

---

[13] Baladă populară engleză, cu origine necunoscută (n.tr.)

Văd doar curiozitate când domnul Grantly opreşte caii în mijlocul lor. Sărăcia condiţiilor lor de viaţă este imposibil de ignorat şi simt un val de milă, pentru că nu am mai văzut până acum o astfel de sărăcie. Cordelia are o expresie plină de preocupare.

— Am venit aici pentru a-i ajuta pe aceşti oameni şi a fi prietenoşi, le spune ea copiilor. Trebuie să fiţi politicoşi şi blânzi. Poate că sunt îmbrăcaţi diferit, dar în ochii Domnului sunt la fel ca noi.

Îmi dau seama că aceasta nu este o simplă vizită caritabilă, ci una educativă. Cordelia este hotărâtă ca micuţii ei să nu crească cu aceleaşi prejudecăţi ca ale tatălui lor. Este hotărâtă să le lărgească experienţele şi să aprofundeze înţelegerea lor faţă de oameni, în toate variantele lor, şi o admir. Este o femeie mult înaintea vremii sale.

Domnul Grantly ne ajută să ne dăm jos din trăsură, apoi el şi John încep să descarce coşurile cu mâncare, haine şi pături pentru copii şi alte obiecte de care Cordelia nu mai are nevoie. Iau mâna lui Felix şi o însoţim pe mama lui, care îşi asumă sarcina de a vorbi cu femeile şi de a împărţi bunurile. Ele sunt recunoscătoare. Îşi întind mâinile, iar ochii le strălucesc asemenea granatelor, dar sunt departe de hoţii ameninţători pe care i-au descris domnul Pengower şi Robert.

Caut cei doi bărbaţi pe care i-am văzut la capelă în seara de dinainte, dar nu sunt nicăieri. Probabil sunt plecaţi cu alţi bărbaţi, să caute de lucru. Poate, de fapt, nu sunt nomazi, ci mineri sau vagabonzi care au ajuns pe pământurile domnului Pengower şi au plecat între timp.

Copiii se adună în jurul lui Robert, uitându-se la hainele lui fine şi încercând să le atingă. Fiul tatălui său, Robert le împinge mâinile şi strâmbă din nas cu repulsie. Felix însă este în centrul atenţiei mamelor şi a bunicilor. Îl ciupesc de

obrajii roz şi scot sunete de alint, iar el se bucură de curiozitatea lor şi chicoteşte fericit. Încă nu a deprins niciuna dintre prejudecăţile tatălui său şi este la fel de curios ca un căţeluş.

După un timp, merge să se joace cu ceilalţi copii, în timp ce Robert îi ajută pe domnul Grantly şi John – orice pentru a sta departe de aceşti străini pe care îi detestă.

Tocmai atunci o femeie bătrână, cu păr lung şi alb ieşind de sub o basma cu modele colorate, mă prinde de mână. Mă întorc şi văd că se uită în direcţia mea cu ochi albi, opaci, ca nişte ouă descojite. Este oarbă. Îmi apasă mâna în scobitura obrazului ei veşted şi clatină uşor din cap, ca şi cum ar încerca să simtă ceva ce se află dincolo de puterile ei de percepţie. Îşi mijeşte ochii care nu văd şi îşi lasă capul pe-o parte, ascultând cu atenţie. O recunosc pe dată. Este o văzătoare. Din expresia de înţelegere care i se aşterne pe faţă, îmi dau seama ca şi ea mă recunoaşte. Degetele ei osoase îmi găsesc faţa şi o cuprind în palme, trăgându-mi-o spre a ei, straniu de frumoasă în ciuda vârstei, înţelepciunea este incrustată în liniile adânci care îi brăzdează chipul.

— Cine *eşti* tu? şopteşte şi buzele i se despart, arătând un şir incomplet de dinţi pătaţi.

— Nimeni, răspund repede.

Capul mi se simte ca un ou în ghearele unui vultur. Mă trag din strânsoarea ei.

— Te *văd,* spune şi înclină din cap cu satisfacţie. Eşti specială, la fel ca mine.

Mă uit la Cordelia, dar ea este ocupată cu împărţirea lucrurilor către femeile recunoscătoare. Felix este înconjurat de un grup de copii şi râde voios. Ţigăncile caută cu entuziasm prin coşuri, scoţând totul şi ţipând de încântare. Robert stă îmbufnat lângă domnul Grantly.

Sunt singură cu văzătoarea.

Pentru o clipă, mă simt ca şi cum aş fi la un milion de kilometri de tabără, pe o cu totul altă planetă.

— Ai grijă, spune ea încet şi, deşi ochii ei nu văd, se uită la mine cu atenție. Jocul cu timpul este unul periculos.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, protestez eu slab. Dar nimeni nu se poate ascunde de o văzătoare. Ea îmi ignoră protestul.

— Eşti tânără. Ai multe de învățat. Mă ia din nou de mână, strângând-o între ale ei. Trebuie să ştii un lucru: dragostea te va aduce înapoi, spune ea. *Întotdeauna* te va aduce înapoi. Este foarte important să nu uiți asta, pentru că vei avea nevoie. Da, cu darul tău sigur vei avea nevoie. În întregul univers nu există o forță mai puternică decât dragostea.

Mă întreb, cuprinsă de tulburare, ce anume a văzut în viitorul meu pentru a-mi oferi acest avertisment.

În seara aceasta aştept în bibliotecă sosirea Cordeliei. Mă ascund în spatele draperiei, ca şi cum aş fi într-un film de Agatha Christie. Cel puțin pot sta pe scaunul de la fereastră, uitându-mă la grădină şi la cerul negru. Stelele sunt foarte strălucitoare în această noapte, iar luna, tot mai mare, va ajunge curând să fie plină. Îmi doresc să fi avut un telefon. Nu sunt obişnuită să stau fără să fac nimic. Aud pendula din antreu marcând miezul nopții cu douăsprezece bătăi puternice.

Ecoul lor răsună în antreul tăcut. Aştept. Şi aştept.

Aud pendula bătând o dată, apoi de două ori şi în cele din urmă îmi dau seama că nu va veni. Cel puțin, nu în noaptea aceasta. Voi încerca din nou mâine.

ÎN PREZENT
CAPITOLUL 10

În casă era o atmosferă stranie, ca şi cum totul şi-ar fi ţinut respiraţia. Tabitha şi Zach stăteau în antreu, neştiind ce să facă.

— Aş vrea să o văd pe Pixie scăpând de spirit, spuse Tabitha, uitându-se cu jind înspre scări. Mă întreb cum o va face.

— Nu există spirite! se răsti Zach, punându-şi mâinile în buzunare.

Tata crede că sunt nişte escroci.

— A spus el aşa ceva? întrebă Tabitha, ofensată.

— A spus că sunt şarlatani.

— Ce înseamnă asta?

— Că-s plini de rahat.

— Se înşală.

— Şi *tu* ştii.

Zach îi rânji cu superioritate, în felul acela care îi făcea sângele să îi fiarbă în vene.

— De fapt, da, ştiu.

Se duse la dulap şi îşi luă haina şi pălăria.

— Unde mergi?

— În grădină. Nu voia ca fratele ei să o însoţească. Vreau să explorez de una singură.

— Cum vrei, replică Zach, îndreptându-se spre bibliotecă, căci devenise încăperea lui preferată din casă.

Tabitha îşi puse haina roşie şi îşi îndesă pălăria pe cap. Ieşi în fugă în grădina îngheţată, cuprinsă de un sentiment de entuziasm. Se simţea bine să fie afară, la lumina soarelui, şi departe de fratele ei cinic şi de atmosfera tensionată din casă. Era frig, dar lumina era uimitoare, aşternându-se peste iarba îngheţată şi făcând-o să strălucească precum sclipiciul de pe un calendar de advent. Respiraţia ei ieşea în nori albi şi Tabitha se prefăcu a fi un dragon care scuipa flăcări în timp ce traversa pajiştea, lăsând urme de paşi în urma ei. Bucuria ei dădea pe

dinafară şi râse cu voce tare, încântată pur şi simplu să se afle în mijlocul unui astfel de peisaj.

Adora grădinile şi, spre deosebire de mama ei, nu i se părea că buruienile care cotropiseră locul sau tufişurile crescute unul în celălalt arătau nepotrivit. În ochii feţei, natura era frumoasă aşa cum era, în felul său haotic şi lipsit de inhibiţii. Tocmai atunci, un măcăleandru ateriză pe pământ în faţa ei, lovind cu ciocul în solul îngheţat. Găsindu-l gol, dădu din aripi şi zbură pentru a-şi încerca norocul altundeva.

Tabitha îl urmări printre copaci, adâncindu-se în pădure. În curând, pasărea ateriză din nou şi îşi cufundă ciocul în iarbă. Tabitha rămase nemişcată, observând-o cu atenţie. Măcăleandrul păru să o observe şi îşi ridică micul cap, privind-o la rândul său. Tabitha se apropie, dar pasărea zbură, doar pentru a ateriza câţiva metri mai încolo, ca şi cum ar fi vrut să o provoace la joacă. Tabitha îi făcu bucuroasă pe plac şi alergă în urmărirea păsării, oprindu-se de fiecare dată când măcăleandrul ateriza.

În cele din urmă, acesta zbură printre copaci într-un luminiş, unde se opri pe stâlpul unui gard vechi ce înconjura o micuţă casă. Tabitha fu uluită şi fermecată de găsirea acestei comori neaşteptate. Moşia St Sidwell era plină de surprize. Clădirea era în mod evident abandonată, deoarece ferestrele erau acoperite cu un strat gros de praf, unele ochiuri de sticlă lipseau sau erau sparte, iar acoperişul avea o gaură prin care căzuseră ţiglele înăuntru. Arăta ca şi cum ar fi fost muşcat de un dinozaur, care se răzgândise apoi în privinţa acestei mese lipsite de gust şi plecase. Întreaga clădire era înghiţită încet de iederă, care se căţărase pe ea cu tentaculele ei verzi, lacome. Nu avea să mai dureze mult până când clădirea să devină cu totul parte din pădure. Poate că într-o zi nimeni nu avea să mai ştie că fusese vreodată acolo.

Tabitha era încântată. Îi plăcea să exploreze şi asta era mai interesant decât orice explorase vreodată, chiar şi decât casa. Era precum ceva dintr-o poveste – coliba din Hänsel şi Gretel, în care vrăjitoarea fusese împinsă în cuptor. Tabitha se întrebă cine locuise acolo şi de ce era părăsită.

Era pe cale să se aventureze înăuntru, când observă un băiețel stând în pragul uşii. Tresări speriată, pentru că nu îl văzuse acolo şi fusese luată prin surprindere. El o privea cu prudență, nemişcat, ca şi cum ar fi fost o statuie.

— Bună! spuse ea.

Băiatul clipi şi ieşi dintre umbre. Era îmbrăcat cu ceea ce părea a fi un costum alb, marinăresc. Tabitha observă că nu avea nimic în picioare. Primul ei gând fu că probabil îngheța se. Al doilea gând fu că mama lui era probabil undeva în apropiere, pentru că băiatul nu putea avea mai mult de şase ani. Cu siguranță nu locuia acolo, în coliba aceea, nu?

— Cine eşti? întrebă el în cele din urmă.

— Sunt Tabitha, replică ea. Nu ți-e frig?

— Frig?

— Nu porți pantofi în picioare.

Băiatul se uită la picioarele lui.

— Nu. Ridică din umeri. Nu simt frigul.

— Eşti norocos, spuse ea. Eu îl simt. Uite, am înghețat! Suflă un nor de abur în aer. Sunt ca un dragon.

El râse, ca şi cum Tabitha ar fi făcut un număr de magie.

— Mai fă o dată! ceru el.

Ea suflă un alt norişor şi râse odată cu el.

— Ce faci aici? îl întrebă.

— Mă joc, replică el cu nonşalanță.

— Cu cine te joci?

— Cu nimeni, nu sunt prea mulți copii pe aici. Tabitha simți cum se întristează. Era obişnuită ca în Londra să aibă mulți prieteni în preajmă.

— Locuieşti pe aproape? întrebă ea.

— Da.

— Noi tocmai ne-am mutat în casa cea mare. Mă întreb cine a locuit aici.

— Au plecat, replică el. Acum, nu mai este nimeni.

— Ai fost înăuntru?

— Da.

— Cum e?

— Mizerie. Vrei să ne jucăm de-a v-ați ascunselea? întrebă el dintr-odată.

— Dacă vrei, da.

— Mă ascund, declară el şi, înainte ca Tabitha să poată aduce în discuție regulile jocului, dispăru, cu sunetul picioarelor goale răsunând pe pământul înghețat.

Tabitha începu să numere până la o sută.

*

Olivia şi Antoinette se duseră în oraş pentru a face cercetări la biblioteca locală. Trebuiau să existe înregistrări. Dacă ar fi dispărut un copil, ştirea ar fi ajuns în ziare, cu siguranță. Întregul ținut ar fi ştiut despre acest lucru.

— Este foarte frumos aici, spuse Antoinette, uitându-se pe geamul înghețat la câmpurile care se unduiau pe lângă ele şi la zidurile din calcar alb care le despărțeau din când în când. Pescăruşii se roteau deasupra lor, cu aripile sclipitor de albe în lumina soarelui. Aşteaptă numai până la primăvară, când înfloresc florile şi apar frunzele pe copaci. Va fi minunat.

— Şi casa se va încălzi, spuse Olivia, plină de speranță.

— Casa se va încălzi când Pixie scapă de spirit, îi aminti Antoinette.

— Crezi cu adevărat că va reuşi?

— Ştiu că va reuşi. Am văzut-o o dată în acțiune. Lucram într-o casă din Burnley. Nu era una mare, ca a voastră, dar era destul de veche.

Pictam sufrageria. Pixie a fost chemată pentru a scăpa de un spirit blocat, care refuza să se mişte pentru că nu voia pe nimeni în casă.

Moartea sa nu fusese traumatică, însă refuza să plece. Pixie a rezolvat lucrurile.

— Nu a alunecat înapoi în timp, nu?

— Nu sunt sigură.

— Crezi că face cu adevărat asta? Adică, vreau să spun, călătoria în timp mi se pare cam fantezistă.

— Da, şi este prima dată când aud despre asta, sinceră să fiu. Nu cred că este ceva ce spune prea des. Cei mai mulţi oameni ar crede că este dusă cu pluta. Dar am încredere în Pixie. Nu ar minţi despre nimic. Nu este capabilă de aşa ceva. Aduce ghinion. Antoinette se uită la nepoata sa şi rânji. Ce semeni aia culegi. Este bine de ţinut minte. Orice faci se va întoarce, şi rău, şi bine, ca un bumerang.

— Uite, nu am nicio problemă cu stafiile, continuă Olivia. Cred că trăim mai departe după ce corpul nostru moare şi unii dintre noi mai rămânem, din cine ştie ce motive, dar trecutul este trecut – e dus. Cum, Doamne, se poate întoarce cineva acolo? Şi, dacă Pixie *poate* aluneca în timp, atunci cu siguranţă poate aluneca şi în viitor, ceea ce înseamnă că viitorul a avut deja loc. Dacă viitorul s-a întâmplat deja, cum rămâne cu liberul-arbitru? Avem vreun cuvânt de spus? Putem face vreo alegere? înţelegi ce vreau să spun? Nu are sens.

— Asta pentru că încerci să înţelegi cu mintea ta limitată, Liv. Mintea nu poate cuprinde infinitatea, pentru că nimic nu este infinit în experienţa noastră. Încearcă să-i spui unei broaşte care trăieşte într-un iaz despre acvariul din magazinul pentru animale. Este ceva dincolo de experienţa ei. Suntem ca broaştele. Aşa că lasă-te dusă de val şi nu încerca să înţelegi, pentru că vei ameţi!

Ajunseră în oraş şi parcară. Biblioteca fu uşor de găsit, deoarece era marcată cu indicatoare şi se afla chiar lângă strada principală.

— Iubesc mirosul cărților, spuse Antoinette când intrară. Nu-ți place mirosul cărților, Liv? repetă ea, plescăind din buze cu încântare.

— Îmi place că suntem la căldură, replică Olivia. Mirosul cărților este un bonus.

Se îndreptară către biroul unde stătea o tânără cu ochelari, păr şaten lung şi fără nicio urmă de machiaj; femeia se uita în ecranul unui calculator şi tasta cu repeziciune. Antoinette nu aşteptă ca ea să ridice privirea.

— Bună dimineața! spuse ea.

Fata se opri din tastat şi îşi ridică fără chef ochii din monitor. Lipsa ei de interes nu era un semn bun pentru misiunea lor. Antoinette îi spuse ce anume doreau.

— Trebuie să existe articole din perioada respectivă sau poate o carte cu istoria casei. Tânăra părea plictisită.

— Cred că ar trebui să staţi de vorbă cu directorul. El ar trebui să ştie, spuse ea. Se ridică de pe scaun cu un oftat şi se duse încet în încăperea din spate. Un moment mai târziu, ieşi şi se trânti din nou pe scaun. Vine într-un minut, le anunță ea şi apoi îşi întoarse atenția din nou către calculator. Expresia ei deveni mai însufleţită, iar degetele începură să îi zboare din nou pe tastatură.

Antoinette surprinse privirea Oliviei şi se strâmbă.

Nu avură de aşteptat mult. Uşa se deschise şi de acolo ieşi cu pas vioi un bărbat mic de statură, cu o expresie plină de curiozitate, ochelari rotunzi şi păr gri sârmos, care se curba în jurul cheliei din creştet.

Arăta caraghios, într-un costum din trei piese, cu cravată. Zâmbind plin de entuziasm, se prezentă.

— Victor Pollard, la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă pot ajuta?

Ochii îi erau mari şi căprui în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

Olivia şi Antoinette se prezentară, apoi Antoinette explică din nou ce doreau, în timp ce Olivia intervenea când avea ocazia, adică nu prea des.

Victor îşi întoarse privirea strălucitoare către Olivia.

— Aşadar, dumneata şi soţul dumitale v-aţi mutat în conac, da?

Întrebă el.

— Aşa este, replică ea.

— Şi cum vă descurcaţi?

— Deocamdată, bine.

El păru sceptic pentru o clipă.

— Ei bine, asta *este* bine. Foarte bine, chicoti el. Cei mai mulţi oameni se tem prea tare pentru a pune piciorul în această casă. Dar deocamdată este bine.

— Nu-mi imaginez de ce sunt atât de speriaţi, spuse Antoinette brusc.

— Vrem doar să aflăm câte ceva despre istoria casei, spuse Olivia.

Victor îşi frecă mâinile.

— Ei bine, ai venit în locul potrivit. Olivia Talwyn, spuse el. Într-adevăr, ai venit în locul potrivit. Vezi dumneata, continuă el plin de mândrie, uitându-se de la Olivia la Antoinette şi înapoi, sunt un istoric local amator, dar avid. Nu sunt prea multe lucruri pe care să nu le ştiu despre istoria oraşului şi a zonei înconjurătoare.

— Foarte încurajator, spuse Olivia.

— Să mergem şi să ne aşezăm, bine? sugeră el, arătând spre un cerc de scaune moi, aranjate în jurul unei mese de lângă fereastră. Doriţi ceai sau cafea?

Ele refuzară.

— Bine atunci, să trecem direct la subiect!

Se aşezară cu toţii.

Victor Pollard îşi puse mâinile pe masă şi îşi împleti degetele scurte.

— Înainte să vă îndrum către articolele care vă vor oferi mai multe detalii, începu el, vă pot spune ce ştiu eu despre Ivan şi Cordelia Pengower. Povestea lor a fost un mister captivant în părţile acestea pentru mai bine de un secol, dar eu am propriile mele teorii. Vi le voi împărtăşi. Va fi plăcerea mea. Nu am des ocazia să stau de vorbă cu persoane cu adevărat interesate de istoria locală. Va fi o adevărată plăcere, cu siguranţă. Victor Pollard trase aer în piept, savurând în mod evident momentul său de glorie. Aveţi dreptate, micul Felix Pengower a dispărut în noaptea de 29 iunie 1895. Trupul lui nu a fost găsit niciodată. Mama sa, Cordelia Pengower, a fost căsătorită cu un bărbat pe nume Ivan – şi au mai avut un copil, mai mare decât Felix, pe nume Robert. Ivan era un bărbat dur şi pompos şi nu foarte plăcut în oraş. Deloc plăcut. Însă Cordelia, plină de milă şi de graţie, era iubită şi admirată de toată lumea care o întâlnea.

Olivia prinse privirea lui Antoinette. Victor Pollard se dezlănţuise.

— Ziarele au prezentat pe larg povestea. Întregul St Sidwell o ştia.

Nimeni nu putea crede că un copil fusese răpit. St Sidwell era un orăşel relativ liniştit. Rapoartele poliţiei arată că au căutat pe teritoriul moşiei şi nu au găsit nimic. Ferestrele şi uşile, care fuseseră încuiate pentru noapte de însuşi Ivan Pengower, nu fuseseră deranjate în vreun fel. Singurii care aveau chei erau Ivan Pengower şi majordomul, domnul Symons. Domnul Symons a fost chestionat şi apoi eliberat.

Dădaca, o anume Gwen Blight, a fost dusă şi ea la interogatoriu, la fel şi Ivan, tatăl copilului. Dar nu existau niciun motiv şi niciun corp.

Nimic. Nu exista niciun motiv pentru care vreunul dintre aceste personaje să fi dorit să scape de băiețel. Suspiciunile au căzut apoi asupra nomazilor. Ei îşi stabiliseră tabăra pe pământul din cealaltă parte a estuarului. Unii dintre bărbați fuseseră prinşi furând şi mai fuseseră implicați în câte o bătaie în fața cârciumii, aşa că nu erau foarte populari. Nomazilor le era destul de greu în perioada aceea şi era relativ normal ca suspiciunile să se îndrepte asupra lor. A fost cercetată tabăra lor, au fost duşi oameni la interogatoriu, unii au fost reținuți câteva zile. Dar, din nou, nu s-au găsit niciun motiv, nicio dovadă. De ce ar fi vrut nomazii să ia băiatul?

Nu aveau nicio răfuială cu domnul Pengower sau cu familia. Nici măcar una. Vedeți, niciun motiv. Asta este important. Victor îşi frecă mâinile, bucurându-se de auditoriul său captivat. Trebuie să *existe* un motiv pe măsura unei infracțiuni.

— Dar dumneata ai o teorie, nu-i aşa? spuse Antoinette, făcându-i pe plac.

Victor zâmbi cu zâmbetul unui detectiv amator care crede că a rezolvat o crimă.

— A fost un miner, declară el cu încredere.

— Un miner? repetă Olivia. A fost vreo mină aici?

— A fost, într-adevăr, spuse el. Într-adevăr, a fost. Inspiră adânc aer pe nas. Tatăl lui Ivan Pengower, James, a cumpărat pe la mijlocul secolului o mică mină de cositor, pe care Ivan a moştenito la moartea sa. Ivan nu era un bărbat binevoitor. Era ambițios. Nu îi trata deloc bine pe muncitori. De fapt – şi acum Victor îşi flutură degetele înspre cele două femei –, a avut loc un accident urât la mină, în anul de dinainte. În iarna lui 1894. Au murit şapte bărbați, printre ei un tânăr de 15 ani, Billy Tonkin. Ca rezultat al acestui accident, a urmat o revoltă, iar Ivan şi fratele lui Cavill au fost chemați să o rezolve. Nu a fost deloc drăguț.

Intendentul, Pascoe Bray, îl avertizase pe Ivan cu câteva luni înainte că tunelurile din mină nu erau sigure. Că săpau prea repede, fără precauțiile necesare. Dar Ivan Pengower nu a ascultat.

Voia tot mai mult cositor – şi repede. Eu cred, şi am cercetat cu grijă lucrurile, că tatăl lui Billy Tonkin, Frank Tonkin, l-a luat pe Felix într-un act de răzbunare şi i-a îngropat corpul în mină. În partea aceea care se • prăbuşise, vedeți, acolo unde murise fiul său. Nimeni nu avea să caute acolo. De fapt – şi Victor flutură din nou din degete, în timp ce privirea sa căpătă o lucire febrilă –, nimeni nu s-a deranjat să caute în mină. Pur şi simplu, nu au făcut legătura între cele două evenimente.

Nu este ciudat? Nu auziți clopoțelul de alarmă? Mie mi se pare simplu, dar ulterior totul pare simplu, nu-i aşa?

— Frank Tonkin nu a fost interogat niciodată? întrebă Antoinette.

— Nu, dar Pascoe Bray a plecat câteva luni mai târziu şi nu s-a mai auzit niciodată de el. Este suspicios, nu-i aşa? Presupun că s-a săturat să lucreze cu Ivan Pengower şi a plecat cu totul din St Sidwell. Mă întreb dacă Pascoe nu credea că Ivan ştia ce i se întâmplase fiului său, dar a deviat atenția poliției, nedorind să fie învinuit de moartea băiatului – şi nici nu voia ca minerii să se oprească din lucru.

— Dar este posibil ca băiatul să nu fi fost ucis. Nu s-a găsit niciodată cadavrul, nu-i aşa? spuse Olivia.

— Nu s-a găsit niciun cadavru, repetă Victor. Cordelia Pengower, mama băiatului, a murit în anul următor, de inimă rea.

— Îngrozitor, luând în considerație că mai avea un fiu pentru care să trăiască, spuse Antoinette.

— Avea, într-adevăr. Şi, trebuie să spun, Robert Pengower a ajuns o persoană interesantă.

— Cum aşa? întrebă Olivia.

— Îşi dorea fii. Era foarte important pentru el, aşa cum fusese şi pentru tatăl său, Ivan, să lase moştenire moşia fiului său. Dar a avut doar o fiică, Emily.

— Doamna Delaware! spuse Antoinette.

— Da, şi, din păcate, când a venit vorba despre continuarea liniei Pengower, Emily Delaware nu a născut niciun copil. O mare nenorocire centru ea, şi apoi soţul său a murit de cancer. A locuit singură în casa aceea mare ani în şir. A fost o femeie stranie. Aproape o pustnică.

— Aşa că a găsit cea mai apropiată rudă de gen masculin, pe soţul meu Bruce, şi i-a lăsat moştenirea?

— Da, într-adevăr, spuse Victor.

— Dar cum este Bruce rudă cu doamna Delaware? Întrebă Antoinette.

— Mă tem că nu am reuşit să descopăr acest lucru. Va trebui să găsiţi arborele genealogic al familiei, spuse Victor. Dacă Emily Delaware l-a găsit, informaţia trebuie să fie disponibilă undeva.

— Am căutat în casă, dar, până acum, soţul meu nu a găsit decât o carte pe care a scris-o Robert despre tatăl său, spuse Olivia.

— Nu scrie nimic despre vreun Talwyn acolo, adăugă Antoinette.

— Din câte ştim, interveni Olivia. Sinceră să fiu, abia ne-am mutat, aşa că nu am avut prea mult timp să cercetăm. Ne-ar plăcea să citim articole din vremea aceea. Misterul legat de Felix Pengower este o poveste interesantă. Sunt mai interesată de acest lucru decât să aflu cum anume este soţul meu legat de Emily Delaware.

*

Victor instală aparatul de citit microfilme pentru ca Olivia şi Antoinette să poată citi articolele care fuseseră scrise în urma dispariţiei copilului. Cele două femei se aşezară în faţa ecranului şi începură să citească. Conform rapoartelor

contemporane, nu existaseră semne de intrare forțată în casă. Uşile şi ferestrele fuseseră încuiate ca de obicei în seara precedentă de domnul Pengower însuşi şi erau încă încuiate dimineață, când le descuiase majordomul. Fură intrigate să găsească o fotografie alb-negru a lui Ivan şi a Cordeliei Pengower. Ivan avea părul închis la culoare, o mustață impozantă şi ochi duri, care priveau impasibili la distanță de sub sprâncenele groase şi dese. Lângă el, Cordelia era frumoasă, cu fața lungă şi însuflețită, dar serioasă. Găsiră şi o schiță a copilului. Fața sa în formă de inimă, ca a unui heruvim, cu ochii mari şi inocenți. Era acolo un articol despre nomazi, însoțit de schița unui bărbat care fugea cărând o povară – ce se presupunea a fi Felix, înfăşurat într-o pătură – în brațe. Oliviei imaginea i se păru deopotrivă terifiantă şi nedreaptă – dacă nomazii erau inocenți, acest desen nu făcea decât să îi arate cu degetul.

— Şi când te gândeşti că asta s-a întâmplat în casa noastră! murmură ea. Dacă aş fi ştiut, poate că l-aş fi convins pe Bruce să o vândă. Nu cred că aş fi vrut să mă mut într-o casă cu o astfel de istorie.

— O tragedie teribilă, fu de acord Antoinette. Dar totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Da, dar, dacă Pixie spune adevărul, Cordelia Pengower este încă în casă.

— Nouăzeci şi opt... nouăzeci şi nouă... o sută! Tabitha îşi luă mâinile de la ochi şi se uită în jur după băiat. Soarele topea treptat zăpada, dar pete albe rămăseseră în umbrele de sub copaci şi de lângă tufişurile mereu verzi, unde nu ajungea lumina. Soarele nu încălzea prea mult aerul, care era încă rece. Un vânt înghețat sufla printre crengile care se întindeau spre cer, dar jos, unde era ea, lângă pământ, totul era nemişcat. Ascultă, încercând să audă trosnetul vreunei crengi sau foşnetul frunzelor sub picioare. Era atât de mic, încât nu îşi închipuia că era foarte bun la acest joc. Dar nu

auzi nimic În afară de vânt şi de cârâitul ocazional al unei ciori. După o jumătate de oră, încă nu îl găsise şi se plimba de colo-colo obosită. Se săturase de joc. Nu era distractiv dacă cineva se ascundea prea bine.

Voia să îi strige numele, dar îşi aminti că nu îl întrebase cum se numea.

— Hei? strigă ea în cele din urmă. Poate că nu fusese înţelept să se joace de-a v-aţi ascunselea într-o pădure ca asta, care se întindea pe kilometri întregi. Putea fi oriunde. Strigă din nou: Hei?

Nimic.

Tabitha spera că băiatul nu se pierduse. Acum, era plictisită şi voia să se întoarcă şi să exploreze casa, dar nu îl putea lăsa, pur şi simplu.

— Plec acum, strigă ea. Nu ştiu unde eşti şi este clar că te-ai ascuns foarte bine, dar nu te găsesc. Trebuie să ieşi, altfel va trebui să plec.

Aşteptă, dar nu se întâmplă nimic. Bine, plec acum.

Din nou, niciun răspuns.

Poate că plecase deja acasă. Îşi băgă mâinile în buzunarele hainei şi se întoarse spre casă.

Dacă băieţelul se ascundea încă, spera să se plictisească şi să vină să o caute.

ÎN TRECUT
CAPITOLUL 11

Luni dimineaţă, lecţia noastră de franceză este întreruptă de domnul Pengower. Intră în sala de clasă şi declară că vrea să-l ia pe Robert la capelă, pentru a-i da o lecţie însemnată despre importanţa familiei şi a moştenirii. Robert sare jos de pe scaunul său. Îl încântă atenţia tatălui său.

Îmi amintesc despre cum a spus Cordelia că Felix este lăsat mereu pe dinafară, şi îmi pare rău pentru el.

— Aş vrea să ne însoţeşti, domnişoară Swift, spune domnul Pengower. Îndrăznesc să spun că va fi de interes şi pentru dumneata.

Îmi pun o bonetă şi îi urmez afară, unde ne aşteaptă trăsura în lumina soarelui. Acoperişul este coborât şi doi cai negri aşteaptă răbdători, dând din capete pentru a se feri de muşte. Îmi aminteşte de excursia la tabăra nomazilor din ziua de dinainte, şi sper că Robert nu o va pârî pe mama lui. Entuziasmul este un lucru periculos când cineva are de păstrat secrete.

Domnul Pengower îmi oferă mâna şi urc în trăsură, aşezându-mă cu spatele la cai. Nu mă deranjează, dar simt că domnul Pengower ar prefera să fie cu faţa la direcţia de mers. Robert stă lângă tatăl său.

Ochii îi strălucesc de fericire. O mişcare de la una dintre ferestrele de sus îmi atrage atenţia. Este Felix. Are nasul presat de fereastră şi ne priveşte cu o expresie plină de tristeţe. Vreau să îi spun domnului Pengower să îl ia şi pe el, dar nu sunt în măsură. Sunt aici să observ, nu să interferez. Dar, cu cât sunt mai atrasă în dinamica acestei familii, cu atât mai mult vreau să o influenţez. Trebuie să rămân detaşată.

Trăsura înaintează pe moşie, în sus pe aleea bătută de sub platani şi peste pietrele şi umbrele lungi care se tot scurtează pe măsură ce soarele urcă pe cer. Stau în linişte şi absorb totul. Robert îi pune tatălui său întrebări, aşa cum a făcut cu mama sa cu o zi înainte, şi îi las în pace, ascultând ciripitul vesel al păsărilor şi foşnetul blând al frunzelor printre care se strecoară vântul. Este o altă zi caldă şi mă răcoresc cu evantaiul, dar nu mă ajută prea mult. Simt mărgelele de transpiraţie formându-se pe nas şi

pe spate, sub corset. Este inimaginabil cum pot purta femeile aşa ceva întreaga zi. Sunt strâmte şi inconfortabile.

Probabil că, dacă aş fi fost o femeie victoriană, m-aş fi obişnuit. Dar nu sunt, şi nu mă pot obişnui. Mă foiesc pe locul meu şi încerc să nu las căldura să mă copleşească. Port prea multe straturi de haine. Dacă le-aş putea da jos, rămânând în cămaşă şi pantalonaşi!

Spre deosebire de fratele său, Cavill, domnul Pengower nu mă include în conversaţie. Domnul Pengower este un bărbat conştient de statutul său şi de locul oamenilor în lume. Nu înţelege umanitatea noastră împărtăşită, aşa cum o fac Cavill şi Pascoe Bray. Pentru el sunt o fiinţă inferioară, fiindcă sunt guvernantă. Ţiganii sunt demni de dispreţ. Minerii sunt acolo numai pentru a extrage minereu şi a-l îmbogăţi. Nu vede sufletele care călătoresc prin viaţă, prin multe vieţi, crescând şi învăţând în urma provocărilor prin care trec, extinzându-şi lumina interioară. Cerşetor într-o viaţă, prinţ în alta. Shakespeare ştia: „Lumea toată este o scenă, iar femeile şi bărbaţii sunt doar nişte actori", a scris el atât de înţelept. Ştia foarte bine despre ce e viaţa. Dar domnul Pengower este limitat, cu o minte închisă, primitiv şi neiluminat. Mă întreb ce perspectivă strâmbă vrea să îi împărtăşească fiului său în această dimineaţă. Nu îl voi putea contrazice, pentru că, şi dacă aş vrea să o fac, nu am timp. Mai am şase zile înainte de a mă trezi din acest vis. Robert va păstra cuvintele tatălui său în inimă şi numai experienţele vieţii vor avea puterea să îl trezească în faţa adevărului.

Când ajungem la capelă, domnul Grantly sare de pe capră şi vine să deschidă uşa trăsurii. Îi iau mâna şi cobor. Robert rămâne aproape de tatăl său, dornic să audă ce are de spus. Pentru el este o tratаţie să îşi petreacă dimineaţa cu dragul său tată. Dar mă tem că va fi condus în direcţia greşită şi nu voi fi aici să îl îndrept. Îmi reamintesc faptul că nu

suntem responsabili pentru starea de conştiinţă a altora, avem putere doar asupra noastră.

Îi urmez înspre pietrele de mormânt şi mă întreb ce crede domnul Pengower despre ele. Pe Cavill l-au inspirat să profite de fiecare zi.

Cum îl vor inspira pe domnul Pengower?

— Ascultă-mă, Robert, spune el, oprindu-se în faţa obeliscului egiptean de la mormântul tatălui său.

Îmi amintesc ce a spus Cavill despre el. Mă întreb ce va spune domnul Pengower.

— Sub picioarele tale se află mormântul bunicului tău, James Pengower. Ştii un lucru pe care îl avem noi trei în comun? Eu, tu şi James? Robert se încruntă. Vrea să dea răspunsul corect. Văd asta pe faţa lui.

— Suntem din familia Pengower? replică el nesigur.

Tatăl său este încântat.

— Deştept băiat! Suntem cu toţii din familia Pengower. Dar, mai mult decât atât, suntem *primii născuţi* Pengower. Ştii ce înseamnă asta?

— Voi moşteni moşia, răspunde Robert, acum mai plin de încredere.

Domnul Pengower îmi aruncă o privire şi zâmbeşte, ca şi cum aş fi în vreun fel responsabilă de isteţimea fiului său.

— Foarte bine, foarte bine! exclamă el plin de mândrie şi îşi mângâie fiul pe spate.

Robert îşi împinge pieptul în faţă şi dă pe dinafară de bucurie.

— Vei moşteni moşia, aşa cum a făcut-o tatăl meu, bunicul tău, înaintea mea. Conacul a fost construit de un Pengower şi va rămâne în mâinile unor Pengower de încredere şi în generaţiile care vor urma.

Dar asta depinde de tine, băiatul meu! A fi un Pengower vine cu privilegii imense, dar şi cu o mare responsabilitate. Este o casă importantă şi noi suntem o familie importantă,

dar banii sunt uşor de pierdut, de dat, de împrăştiat din neglijenţă şi stupiditate. Trebuie să te căsătoreşti cu minte, ca mama ta, şi să ai fii isteţi, care să asigure transferul moşiei în mâini bune. Trebuie să îţi creşti cu înţelepciune copiii, aşa cum te creştem pe tine. St Sidwell nu trebuie să ajungă în mâinile străinilor. Înţelegi asta, Robert? înţelegi cât de important este?

Înţeleg că, atunci când vorbeşte despre St Sidwell, nu vorbeşte despre oraş, ci despre casă. Există ceva grandios în ceea ce spune.

Robert încuviinţează din cap, dar cum poate un copil de opt ani să înţeleagă o asemenea noţiune? însă domnul Pengower continuă. Şi-a dat drumul acum şi se bucură de sunetul propriei voci şi de auditoriul captivat. Presupune, în mod greşit, că sunt la fel de mişcată ca fiul său.

— Într-o zi voi fi în pământ, ca tatăl meu. Într-o zi, şi tu vei fi în pământ, Robert. Ce vom lăsa în urmă? Cum îşi vor aminti oamenii de noi? Ce vor crede? Ce vrem noi să creadă? îţi spun acum. Îşi vor aminti de noi ca îngrijitori competenţi ai St Sidwell. *Aceasta* este moştenirea noastră. *Acesta* este scopul nostru pe acest pământ. Casa şi pământul şi faptul că e-am îmbunătăţit, le-am conservat, le-am îngrijit şi le-am păstrat intacte, pentru a fi transmise mai departe, către un alt Pengower. Înspre viitor. Aceasta este moştenirea noastră, a ta şi a mea, băiete dragă. Aceasta este responsabilitatea şi, totodată, datoria noastră. Familia Pengower, care a construit St Sidwell, a fost o familie eminentă, binecuvântată de Dumnezeu, favorizată de regină, invidiată de mulţi. Cu toţii ne privesc de sus. Îşi ridică ochii spre cer şi arată cu degetul, iar fiul său îşi înalţă şi el privirea. Ne privesc pentru a se asigura că le onorăm moştenirea şi că avem grijă să continue pentru multe generaţii. Îşi bate din nou fiul pe spate. Iată lecţia ta despre familie şi moştenire!

O mulțime de prostii, mă gândesc şi sunt distrasă apoi de o frumoasă pasăre de apă. Mă face să mă gândesc la Cavill şi îmi doresc să fi fost şi el aici. El ar fi îndrăznit să îşi pună fratele la punct. Este singurul care o poate face. Dar mă tem că Ivan nu va asculta de nimeni decât de vocea propriului său ego.

Domnul Pengower se uită la mine şi dă aprobator din cap. Crede că i-am înghiţit prostiile, dar nu am făcut-o. A înțeles totul greşit. Nu suntem aici pentru câştiguri materiale şi statut social. Oricât de mult am prețui materia, în cele din urmă, totul moare, chiar şi structurile noastre care par indestructibile. Suntem aici pentru a recunoaşte partea divină, eternă, din noi şi pentru a creşte în iubire, dar domnul Pengower nu este interesat de ceva ce oamenii nu pot vedea şi admira.

Este interesat doar de el şi de egoul său şi aceasta îl împiedică să îşi găsească adevărata împlinire. Mă uit la el, acest bărbat arogant îmbrăcat în haine bune, cu aerul său de superioritate şi îndreptățire, şi îmi este milă de el. Îmi este milă de el pentru ceea ce urmează. Mă întreb dacă, după ce îşi va pierde soția şi fiul, va consuma aceeaşi energie îngrijindu-şi numele şi casa sau îşi va da seama de valoarea iubirii.

*

Ne întoarcem acasă în trăsură şi mintea mea rătăceşte. Mă gândesc la Cavill. Cât de diferit este de fratele său mai mare! în timp ce Ivan este încăpățânat, cu mintea închisă, doborât de responsabilitatea uriaşă pe care şi-a pus-o singur pe umeri şi materialist, Cavill este plin de compasiune şi gândeşte profund. Dincolo de exteriorul său plin de veselie şi fără griji, se află un bărbat care a suferit şi a devenit mai înțelept tocmai din acest motiv. Cum a ajuns astfel? Cum de s-a ajuns ca pentru un frate viața să fie despre bani şi mândrie, iar, pentru celălalt, despre

frumusețe, aventură şi dragoste? Mi-e dor să îl văd pe Cavill. Sper că vom călări împreună după-masă şi că îmi va spune mai multe despre păsările de care este atât de pasionat. Tânjesc după lejeritatea lui, după ce am avut de îndurat apăsarea companiei fratelui său.

Îmi întorc privirea spre orizont şi simt încă şi mai acut rapida expirare a timpului şi, cu ea, diminuarea ferestrei de oportunitate disponibilă nouă. Mintea mea încearcă să găsească un mod de a se strecura, aşa cum apa din găleată încearcă să găsească cea mai mică crăpătură, dar soarta noastră este imuabilă. Nu poate fi schimbată.

Singurul lucru pe care îl putem face este să o acceptăm şi să profităm cât mai mult de puținul timp pe care îl avem.

*

Trăsura opreşte în fața intrării principale şi domnul Grantly mă ajută să cobor. Symons este pe trepte, arătând şi mai solemn decât de obicei.

— Domnul Bray aşteaptă în bibliotecă să vă vadă, domnule, îi spune el domnului Pengower. Acesta încuviințează din cap şi intră cu paşi mari în casă, pe lângă el. Robert este încă în trăsură, dezamăgit că ieşirea cu tatăl său a luat sfârşit. Se uită la fațada impunătoare a casei sale şi mă întreb dacă o vede acum într-o lumină diferită, dându-i mai multă importanță decât ar trebui să aibă.

— Haide, domnişorule Robert! Este aproape ora prânzului.

Robert sare jos.

— Tata nu va fi fericit să-l vadă pe domnul Bray, spune el.

— Cum aşa? întreb, urmându-l în interiorul întunecat al casei.

Ochii mei au nevoie de un moment pentru a se adapta de la lumina atât de strălucitoare de afară. În antreu este o răcoare plăcută şi vreau să mai stau acolo, să îmi revin de pe urma căldurii. Trec pe lângă Symons, care îmi aruncă o

privire de avertizare, ca şi cum mi-ar spune să îmi văd de treburile mele. Îmi ridic bărbia şi continui să merg. Ce treabă are *el* cu ce vorbesc eu cu elevul meu?

Suntem în antreu. Şemineul cel mare este gol, ca o gură neagră a unui monstru calcifiat. Deşi florile de pe masă umplu aerul cu parfumul lor dulce, atmosfera este una stranie. Este ca şi cum tentaculul cel întunecat nu doar că s-ar fi strecurat după uşă, ci a şi început să urce scările. Îl pot simți. Îl pot simți alunecând peste covor.

Aduce cu sine un fior rece, pe care l-am mai simțit.

Robert se întoarce spre mine.

— Ascultă, spune el, mijind ochii.

Îmi ciulesc urechile. Aud voci ridicate venind din bibliotecă. Domnul Pengower şi domnul Bray se ceartă. Nu înțeleg cuvintele şi, pentru că Symons este aici, nu mă pot apropia mai mult. Vocea domnului Pengower este mai dominantă şi simt că, oricare ar fi subiectul discuției, domnul Pengower va câştiga. Presupun că *întotdeauna* câştigă.

— Haide, domnişorule Robert! spun, punându-i mâna pe umăr.

Haide să mergem sus!

Pornim în sus pe scări.

— Domnul Bray şi tata se ceartă mereu, spune Robert.

Vreau să întreb de ce, dar trebuie să am grijă. Nu trebuie să pară că mă interesează bârfele.

— Fac afaceri împreună şi cu siguranță sunt lucruri asupra cărora nu cad de acord, replic eu diplomatic.

— Domnul Bray spune că va mai fi o revoltă.

— De unde ştii asta? întreb.

— Mi-a zis domnul Snathe.

— John Snathe? De ce crede John că va mai fi o revoltă? Când a mai avut loc una?

El ridică din umeri.

— Domnul Snathe mi-a spus că tata nu îi tratează bine pe mineri şi că ei sunt săraci şi abia îşi pot hrăni familiile, aşa că se răscoală împotriva lui tata. Se uită la mine cu ochii larg deschişi. Au murdărit poarta cu vopsea.

— Care poartă?

— Poarta din față.

— Nu am văzut. Ce au scris?

— Ochi pentru ochi...

Dintr-odată mi se face frig. „Ochi pentru ochi...?" îl vor lua pe Felix pentru că Ivan Pengower a cauzat moartea unuia de-ai lor?

Robert pare dintr-odată speriat. Ochii i se lărgesc. Arată ca un băiețel, nu ca tânărul pe care şi-l imaginează tatăl său.

— Crezi că vor veni şi se vor revolta *aici?*

— La casă? Nu. Nu trebuie să fii îngrijorat din cauza asta. Sunt sigură că domnul Snathe exagerează şi, în plus, nu ar trebui să bârfească cu tine. Nu este potrivit.

Robert înaintează pe coridor.

— Le va arăta tata. Trebuie să-şi cunoască locul, spune el, din nou plin de încredere, şi un alt fior rece îşi face simțită prezența.

Are din nou vocea tatălui său. Vocea nesăbuinței.

— Sunt oameni, domnişorule Robert, replic eu ferm. Nimeni nu ar trebui tratat rău şi fiecare merită să fie apreciat pentru munca pe care o face.

— Tata spune că sunt norocoşi că au de lucru. Mulți oameni nu au.

Îmi pun o mână pe umărul lui, pentru a-l opri.

— Uită-te la mine, domnişorule Robert!

Băiatul oftează cu nerăbdare, dar face ce-i spun.

— Ce? spune el cu ostilitate.

Însuşi faptul că este ostil arată că se simte inconfortabil. În sinea lui, *ştie* că nu are dreptate. Dar cum se poate aştepta cineva ca un băiat de opt ani să îşi contrazică tatăl?

— Dragă domnişorule Robert, spun, aplecându-mă şi ţinându-l cu blândeţe de braţe. Viaţa este nedreaptă. Cu toţii ne naştem în împrejurări diferite. Unii se nasc în bogăţie, alţii într-o sărăcie abjectă.

Unii se nasc cu părinţi care îi iubesc, alţii cu părinţi cărora nu le pasă dacă trăiesc sau mor. Fiecare are calea sa în fată. Nu poţi schimba lucrurile acestea. Sunt în afara controlului. Este inutil să visezi că poţi schimba lumea. Dar tu, *tu*^ Robert, poţi avea grijă de mica ta lume de aici. Poţi fi blând cu cei din jurul tău. Le poţi zâmbi oamenilor, oricine sunt ei, de oriunde vin. La fel ca soarele, poţi străluci tară discriminare asupra tuturor, aşa cum face Dumnezeu. Ştii ce se va întâmpla atunci?

El se încruntă, încercând să înţeleagă ce îi spun.

— Ce?

— Oamenii îţi vor zâmbi la rândul lor.

El îşi scarpină nasul. Nu îi pasă de asta.

— Când împrăştii bunătate în jur, bunătatea se va întoarce la tine.

Orice trimiţi în mica ta lume se va întoarce. Înţelegi?

Încuviinţează din cap, dar încă este încruntat. Cuvintele tatălui său îi răsună mai puternic în minte.

— Dacă împrăştii nefericire, tratându-i rău pe cei din jur, acest lucru se va întoarce. Este alegerea ta, în fiecare moment al zilei, să fii bun sau crud. Orice ai alege se va întoarce, cu siguranţă, aşa că alege înţelept!

Se uită la mine, mijeşte ochii şi simt că, în sfârşit, am ajuns la el.

— Mi-e foame, spune, trăgându-se în spate. Mergem să luăm prânzul?

*

O găsesc pe Gwen în camera copiilor, cu Felix. A plâns. Ochii ei sunt roz şi obrajii buhăiți. Mă întreb dacă are ceva de-a face cu John Snathe.

Felix stă la masă, desenând. Este atât de absorbit de proiectul său, că nici nu observă că mă aplec peste umărul lui, admirându-i opera.

Desenează o cârtiță.

— Foarte frumos, Felix! Cred că ai putea fi un artist bun într-o zi.

Mă opresc, amintindu-mi că ziua aceea nu va veni niciodată.

Tentaculul întunecat urcă deja scările. Destinul lui Felix este scris şi nu poate scăpa de el.

Mă alătur lor la masă pentru prânz. Robert stă pe un scaun lângă Felix. Îi spun lui Gwen despre excursia noastră la capelă şi cât de frumos a fost pentru Robert să petreacă timp cu tatăl său. Felix se opreşte din desenat.

— Am vrut să merg şi eu, spune.

— Nu ai pierdut nimic, îl liniştesc eu.

— Robert merge mereu. Eu sunt lăsat în urmă. Nu-i corect, se plânge el.

Gwen pune un deget grăsuț pe foaia de hârtie pe care se naşte încet cârtița.

— De ce nu-i pui o pereche de ochelari? sugerează ea. Cum să vadă tară ochelari?

Felix rânjeşte şi se apleacă din nou asupra hârtiei.

— Cârtițele pot vedea în întuneric, prostuțo. Şi eu la fel. Nici eu nu am nevoie de ochelari.

Curând este adus prânzul şi mâncăm pui fript şi legume. Robert este inspirat de vizita lui la capelă şi nu se poate opri din vorbit despre aceasta.

— Voi moşteni casa într-o zi, anunță el.

— Dragul meu, te rog aşteaptă să termini de mestecat înainte de a deschide gura, îi spun. Nu este foarte atractiv să vedem mâncarea mărunțită aşa.

— Când voi fi stăpânul casei, nimeni nu îmi va spune ce să fac.

Se uită la mine şi în ochii lui se vede o sclipire de sfidare.

Râd, fără răutate.

— Dar, cât eşti încă un băiețel, ți se va spune ce să faci, pentru că trebuie să înveți cum să îți foloseşti cu înțelepciune puterea. Dacă o foloseşti fără înțelepciune, vei sfârşi prin a fi foarte nefericit şi-i vei face pe cei din jurul tău foarte nefericiți.

El continuă să mestece şi nu sunt sigură dacă m-a auzit măcar. Mă întorc spre Gwen.

— Eşti bine?

Ea încuviințează din cap şi strănută.

— Este doar o răceală de vară.

Dar mie nu mi se pare a fi o răceală de vară.

După prânz şi înainte de a merge la călărie cu Robert, eu şi Gwen avem un moment de linişte împreună. Felix este în pat, pentru somnul de după prânz, în timp ce Robert are timp pentru sine şi răsfoieşte o carte despre lume.

— Ai plâns, spun şi mă întind pentru a-i atinge mâna. Ştii că ai o prietenă în mine dacă ai nevoie de una.

Gwen îşi retrage mâna şi apoi şi le freacă pe amândouă, agitată. Îşi împinge scaunul, se ridică şi se duce lângă fereastră. Mă întreb dacă se uită după John, pentru că fereastra dă înspre grajduri şi l-am văzut adesea pierzând timpul pe-acolo, fumând câte o țigară. Mă alătur ei şi îl caut cu privirea pe Cavill, fiind sigură că are să mă aştepte când ies cu Robert pentru lecția lui de călărie. Ce ironic este că avem amândouă iubiți secreți şi ne uităm după ei în acelaşi loc!

— Plângi din cauza unui bărbat, Gwen? o întreb cu blândețe.

Se întoarce spre mine, uluită.

— De unde ştii?

— *Nu* ştiu, dar recunosc o inimă rănită când văd una.

Ea oftează din greu, ca şi cum ar purta pe umeri o greutate insuportabilă. Îşi duce o mână la piept.

— Aşa este, domnişoară...

— Merită bărbatul ăsta?

Ea se întoarce din nou cu fata la fereastră.

— Da, domnişoară. Merită din plin.

În acel moment, John iese de sub arcadă. Respirația lui Gwen se opreşte. El se duce şi se aşază pe postul de încălecare şi scoate un pachet de țigări din buzunarul hainei. Ne uităm amândouă cum pune țigara în gură şi aprinde un chibrit. Pufăie de câteva ori, apoi fumează gânditor. Mă întreb dacă se gândeşte la Gwen.

— Este John Snathe? o întreb.

Se gândeşte la întrebarea mea o clipă, cântărind dacă să aibă încredere în mine sau nu. Se hotărăşte să nu îmi răspundă direct.

— Se descurcă bine, spune ea. Va fi promovat într-o zi. A început ca grădinar şi acum este rândaş. Domnul Grantly spune că îi va prelua slujba după ce se retrage. Nu cred că va fi o aşteptare prea lungă. Vocea ei se pierde şi Gwen se încruntă. Domnul Grantly nu poate continua la nesfârşit, nu-i aşa?

— Nimeni nu continuă la nesfârşit, replic eu.

Ea încuviințează din cap.

— Aşteptatul e treaba femeilor.

Se retrage de la fereastră.

Continui să mă uit la John. Face rotocoale de fum cu țigara. Mă întreb dacă amână căsătoria cu Gwen spunându-i că nu se poate implica înainte de a fi promovat. Presupun

că îşi face de cap cu ea şi îi face promisiuni pe care nu intenționează să le onoreze. Are aerul acela de înşelăciune şi viclenie, ca un şobolan. Nu aş avea deloc încredere în el. Dar nu are rost să îmi dezvălui aceste gânduri în fața lui Gwen.

Opinia mea nu înseamnă nimic pentru ea, nici nu ar trebui să însemne.

Poate că mă înşel. Sper că mă înşel.

CAPITOLUL 12

Mă schimb în costumul de călărie şi mă îndrept cu Robert spre grajduri. Sunt pe punctul de a ieşi din casă, când Cordelia mă reține în antreu. — Putem vorbi? întreabă ea.

Pare îngrijorată. Fața ei frumoasă este palidă, ochii gri sunt plini de teamă. Îi spun lui Robert să plece şi să îl roage pe domnul Grantly să înşeueze caii, apoi o urmez pe Cordelia în salon. Închide uşa, dar rămâne în picioare lângă ea, cu fața spre mine.

— Domnişoară Swift, înțeleg că domnul Pengower i-a dus azi-dimineață pe Robert la capelă.

— Da, aşa este, replic eu, surprinsă. Am crezut că ştii.

— Nu am ştiut. A pomenit ceva despre un drum la mină?

— Nu, nu din câte îmi amintesc.

Umerii ei se relaxează.

— Bine. Se îndepărtează, frângându-şi mâinile, şi îşi aruncă privirea afară, către lac. Soarele se reflectă pe suprafața lui, într-un spectacol de foc. Trec prin momente groaznice, domnişoară Swift. Inspiră adânc şi se întoarce din nou cu fața la mine. Eu şi domnul Pengower avem valori atât de diferite, că uneori mă întreb cum am ajuns împreună.

Clatină din cap şi scoate un chicot lipsit de umor. Domnul Bray a trecut pe aici azi-dimineață şi s-au certat urât. Domnul Bray este îngrijorat că minerii se vor revolta

din nou. Vocea ei se stinge şi trebuie să mă aplec înspre ea ca să aud ce spune. Vezi dumneata, acum un an, a avut loc un accident acolo, un accident oribil, şi au murit şapte oameni.

Printre ei era un tânăr băiat. Avea numai 15 ani şi era micuț, ca un copil. A fost îngrozitor. Îngrozitor! L-au învinuit pe soțul meu, desigur, şi aveau motive întemeiate, pentru că nu investeşte acolo decât dacă i se pare absolut necesar. Cu cât face mai mulți bani, cu atât mai tare ține de ei. Familiile acelea sunt extrem de sărace. Dar domnul Pengower nu-i vede ca oameni, ci ca muncitori, şi i-ar stoarce bucuros până la ultimul strop de viață, fără să se gândească la siguranța sau la confortul lor. Fără să se gândească la familiile lor. Trage adânc aer în piept şi, după cum îşi încordează umerii, simt că este pe cale să divulge ceva şocant. Ceea ce soțul meu nu ştie, domnişoară Swift, este că m-am dus în oraş să o văd pe mama băiatului. Micuțul nu era încă îngropat şi se ținea un priveghi lângă corpul lui. Nu voi uita niciodată cum arăta. Îşi întoarce din nou fața spre fereastră şi scoate un suspin, pe care încearcă să îl înăbuşe punându-şi mâna la gură. Dumnezeu să mă ierte!

— Ce a spus mama băiatului când te-a văzut? am întrebat eu.

— A spus... Buzele Cordeliei sunt acum albe şi tremură. A spus... Oh, Dumnezeule, abia pot scoate aceste cuvinte. A spus: „îi blestem pe Ivan Pengower şi pe urmaşii lui! Fie ca ei şi casa să fie cuprinşi de nefericire!

Fie ca tragedia să îi urmărească precum o umbră, fără să le dea drumul, pentru ca şi ei să ştie ce înseamnă să pierzi pe cineva!” O lacrimă strălucitoare curge pe fața Cordeliei. Se uită la mine cu o privire disperată şi două pete roşii îi înfloresc în obraji. Ne-a blestemat, domnişoară Swift.

— Sunt doar cuvinte, doamnă Pengower. Nu vor face rău dacă nu le crezi.

Se încruntă, neînțelegând că vorbele nu pot avea putere dacă nu sunt acceptate drept adevăr. Sunt doar sunete moarte, doar credința ei le dă viață.

— Acum, mă simt responsabilă pentru familie. Accidentul nu a avut nimic de-a face cu mine, dar, cu toate acestea, mă simt vinovată şi vreau să-i ajut. Nimic pe această lume nu este mai îngrozitor decât pierderea unui copil, nu-mi imaginez durerea pe care trebuie să o îndure femeia aceea. Cordelia îşi duce o mână la piept şi nu pot să nu observ oribila ironie. Poate că sunt prea sensibilă, dar în inima mea este o mică speranță că, dacă pot face ceva pentru a uşura suferința femeii, suferința comunității ei, atunci blestemul nu va ține. Că nu se va întâmpla nimic. Că nu vom suferi nicio pierdere. Se întoarce şi se uită la mine. Acum, înțelegi de ce sunt îngrijorată că Ivan îl va duce pe domnişorul Robert la mină. Mă tem pentru siguranța lui.

Vreau să îi spun că trebuie să se îngrijoreze pentru siguranța lui Felix, nu a lui Robert.

— Domnişorul Robert va fi în siguranță cu tatăl său, o liniştesc eu, dar ea clatină din cap.

— Nu este în siguranță cu tatăl său. Bărbații aceia sunt furioşi. Nu se ştie ce pot face. Azi-dimineață domnul Bray a încercat să-mi convingă soțul să le dea mai mulți bani, să le scadă orele de muncă şi să asigure siguranța minei. Dragul domn Bray încearcă atât de mult! Dar soțul meu nu doreşte să-l asculte. Nu vrea să audă nimic. Cândva, era recunoscător pentru sfaturile domnului Bray şi erau la fel de apropiați ca frații, dar, de la accidentul de anul trecut, domnul Pengower şi domnul Bray sunt la cuțite. Soțul meu nu vrea să-şi recunoască vinovăția cu niciun preț. Nu poate admite că accidentul a avut loc din vina lui. De fiecare dată când se uită la domnul Bray, vede condamnarea din ochii acestuia. De fiecare dată când domnul Bray aduce rapoarte despre starea de spirit a muncitorilor sau despre pericolele

din tuneluri, domnul Pengower are resentimente, în loc să simtă datoria de a se îngriji de cei care lucrează pentru el. Este groaznic! Dar ce pot face? Sunt o voce micuță într-o furtună. Domnul Pengower nu mă ascultă. Acum, doreşte să-i prezinte domnişorului Robert moştenirea sa. Spune că trebuie să ştie că, atunci când va muri, fiul său îi va continua lucrarea. Este absurd, băiatul este doar un copil.

Nu înțelege nimic.

— Ce pot face eu să ajut?

Vine lângă mine şi mă prinde de mâini.

— Deja m-ai ajutat ascultând. Reuşeşte să zâmbească stins şi îmi susține privirea. Mulțumesc pentru asta şi pentru că ai grijă de băiatul meu! Dar spune-mi dacă îl duce la mină! Suspectez că o va face fără consimțământul meu, deşi ştie că sunt împotriva acestui lucru. Apoi, cu voce scăzută, adaugă: Şi mulțumesc că-mi eşti prietenă, domnişoară Swift. Nu-ți pot spune cât de multă nevoie am de aşa ceva.

*

Îl găsesc pe Robert aşteptându-mă în curtea grajdului. Deja a încălecat. Lângă el se află Cavill. Şi el mă aşteaptă. Când mă vede, zâmbeşte şi mă salută, ridicându-şi pălăria. Îi zâmbesc înapoi, încântată că s-a hotărât din nou să ne însoțească. Recunoscătoare să fiu din nou aproape de el. Domnul Grantly îmi conduce calul la postul de încălecare; mă aşez în şa şi îmi aranjez fustele, să îmi cadă frumos peste picioare. Deja mă pricep. Pornim pe cărare înspre pădure. Razele soarelui trec prin paravanul de frunze şi, din când în când, vedem soarele cu totul printre ramurile copacilor. Ciripitul păsărilor umple aerul, care este plin de musculițe. Aripile lor minuscule reflectă soarele şi se aprind ca nişte licurici. Pădurea este atât de frumoasă, ca un templu cu copaci în loc de stâlpi. Petalele cerate ale rododendronilor roz şi roşii s-au deschis, iar albinele şi

fluturii se aşază pe florile violet, sub formă de conuri, ale înflorescenţelor liliacului de vară.

Hasmaţuchi creşte printre degeţel, ferigi şi guşa-porumbului, iar mirosul este lemnos, senzual. Calul meu merge pe lângă al lui Cavill, în timp ce Robert călăreşte în faţă; abia aşteaptă să ajungă la plajă. Eu nu am văzut-o încă. Cavill îmi spune că mâine vom face un picnic acolo, cu ocazia zilei de naştere a mamei lui.

— Este o tradiţie, îmi spune el. În fiecare an, de când eram mic, am făcut un picnic pe plajă de ziua ei. Nu-mi amintesc să fi plouat nici măcar o dată.

— Mama ta este norocoasă, spun.

— Este, într-adevăr. Cred că mâine va fi o zi specială pentru noi toţi.

Se uită la mine şi există o anume intimitate în felul în care îmi susţine privirea. Mă simt deschizându-mă ca una dintre florile acelea de rododendron. Este un sentiment ameţitor să fiu atât de admirată – şi unul nou, cu care nu cred că mă voi obişnui.

— Abia aştept, răspund.

Dar este o minciună. Voi fi cu o zi mai aproape de a-l pierde. O zi mai aproape de pierderea lui Felix. O zi mai aproape de revenirea în lumea mea. Şi nu vreau să plec.

Apare marea la orizont, o linie albastră sclipitoare care se întâlneşte cu cerul. Priveliştea aceasta are ceva emoţionant. Un sentiment al infinitului, al imaginii de ansamblu, al lui Dumnezeu. Îmi aminteşte de unde vin şi unde merg, nu dintr-o perspectivă pământească, ci din una spirituală. Frumuseţea ei mă atinge profund într-un loc tăcut din adâncul sufletului. Nu ştiu de ce mă întristează. De ce frumuseţea mă întristează. Poate din cauză că vieţile umane sunt trecătoare şi într-o bună zi toţi trebuie să ne luăm rămas-bun.

Coborâm pe o cărare nisipoasă, în şir, spre un golf adăpostit. Simt mirosul mării în briza care îmi mângâie faţa precum cea mai moale mătase. Marea mugeşte în timp ce valurile se sparg de stâncile din capătul îndepărtat. Apa se umflă şi revine la locul său, mereu în mişcare, corodând ţărmul şi extinzându-se treptat, şi sunt cuprinsă de entuziasm la sentimentul dramei pe care îl evocă. Robert este la fel de entuziasmat şi întreabă dacă îşi poate sufleca pantalonii şi intra cu picioarele în apă.

Legăm caii de o stâncă şi Robert îşi scoate cizmele şi începe să alerge pe nisip. Eu şi Cavill pornim în plimbare.

— Hermione, spune el cu blândeţe, atingându-mi braţul cu al său în timp ce mergem unul lângă altul pe plajă.

Mă uit la el şi îi întorc zâmbetul. Simt lumina care îmi dansează în ochi.

— Cavill, spun şi simt senzaţia delicioasă a acestui cuvânt pe buzele mele.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, începe el.

— Oh, cât de rău este? întreb.

— Este rău, replică el, dar pot spune din liniile din jurul gurii şi al ochilor săi că se joacă cu mine.

Izbucnesc în râs.

— Despre ce este vorba?

Se opreşte din mers şi mă priveşte, cu o expresie serioasă pe faţă.

— Mă îndrăgostesc de dumneata, spune el cu solemnitate.

Mi se opreşte respiraţia. Asta este, într-adevăr, o mărturisire serioasă.

— Oh, Cavill...

— Cred că m-am îndrăgostit de dumneata de când te-am văzut prima dată, în josul scărilor.

— Când am crezut că eşti stăpânul casei, îi amintesc.

— Sunt bucuros că *nu* sunt stăpânul casei, pentru că atunci nu m-aş putea căsători cu tine. Aruncă o privire în direcția lui Robert, care se joacă în apă, lovind cu picioarele şi chicotind când îl izbesc valurile unul după altul.

— Să te căsătoreşti cu mine? repet, uluită.

Nici măcar nu ne-am sărutat. Adevărul este că abia mă cunoaşte.

— Spune-mi că vrei!

Sunt conştientă că în aceste timpuri oamenii se căsătoresc repede, uneori abia cunoscându-se. Într-adevăr, cele mai multe căsătorii sunt aranjate. Aşa că pentru Cavill este ceva normal. Pentru mine însă, această propunere neaşteptată este incredibil de bruscă şi, desigur, imposibil de acceptat, pentru că voi pleca în curând. Vreau să cedez.

Dar îmi aduc aminte de adevărata Hermione Swift şi de haosul pe care i-l las în urmă odată ce plec acasă. Când se va trezi, nu îşi va aminti nimic din toate acestea. Nu o pot face să accepte ceva ce poate nu-şi doreşte, deşi *eu* vreau mai mult decât orice să mă arunc în brațele lui.

— Abia mă cunoşti, Cavill, protestez eu.

El mă priveşte fermecat, ca şi cum ar vedea undeva în adâncul sufletului meu. În cea mai profundă parte a sufletului meu.

— Pentru ce aş avea nevoie de timp, când ceea ce simt pentru dumneata este atemporal? întreabă el.

Cuvântul „atemporal” ajunge în străfundurile sufletului meu şi simt, dintr-odată, că setea mea de conexiune s-a stins. Simt arsura lacrimilor în spatele pleoapelor, pentru că ştiu că nu voi mai simți niciodată o astfel de conexiune. Că este genul de lucru care se întâmplă o singură dată şi sunt plină de tristețe că se întâmplă acum, deoarece nu îl pot păstra. Fruntea lui se încrețeşte întrebător.

— Nu simți la fel, Hermione? O legătură, o cunoaştere care face ca istoria şi biografia să pară triviale? Oricine

poate vedea că eşti frumoasă. Că eşti inteligentă şi şarmantă. Că eşti bine educată. Dacă sunt atenți, pot vedea şi că eşti originală şi plină de spirit şi, îndrăznesc să spun, neastâmpărată. Dar nu vor simți ceea ce simt eu. Nu te pot înțelege aşa cum te înțeleg eu.

— Nu? întreb eu.

Privirea i se îmblânzeşte şi se uită la mine cu tandrețe.

— Cred că vrei aventuri, la fel ca mine, Hermione. Cred că vrei mai mult decât îți poate oferi această lume. Cred că, dincolo de suprafață, ai ceva original care încă nu se poate exprima şi trebuie doar să ai ocazia de a fi tu însăți.

Sunt uluită.

— Vezi toate acestea în mine?

Şi mă întreb dacă este posibil să o vadă pe Pixie dincolo de suprafață.

— Vreau să fiu bărbatul care să te lase să te exprimi. Vreau ca *dumneata* să fii femeia care să-mi permită să exprim originalitatea şi creativitatea din *mine.* Vezi dumneata, simt că sunt cel mai bun bărbat atunci când suntem împreună. Mă simt inspirat. Cu dragostea dumitale pot obține orice, pot fi oricine, pot face orice îmi spune imaginația. Sunt un vultur, iar dumneata eşti vântul care mă ridică şi mă face să zbor. Vreau să fiu şi eu vântul care te ridică pe *dumneata.*

— Este o imagine minunată, spun, mişcată.

Nimeni nu mi-a mai vorbit aşa vreodată. Nimeni nu m-a mai privit vreodată aşa, cu o afecțiune atât de sinceră.

— Când mă întorc din Argentina, mă voi căsători cu dumneata, Hermione, continuă el, uitându-se la mine cu o privire hotărâtă, şi îl cred. Cred fiecare cuvânt, în ciuda faptului că aşa ceva nu se poate întâmpla niciodată. Mă voi întoarce un om bogat şi ne vom începe viața împreună. Vom zbura înspre zări ca două păsări magnifice.

— Mă cunoşti de doar cinci zile, Cavill, spun, deşi simt că îl cunosc de cinci ani. Ai putea descoperi că nu sunt femeia care crezi tu că sunt.

— Îmi cunosc inima. Se încruntă, dintr-odată gânditor, şi mă priveşte cercetător. *Dumneata ţi*-o cunoşti?

— Am nevoie de timp, îi spun. Trebuie să-mi dai timp.

El zâmbeşte din nou, puţin trist.

— Foarte bine, dacă de asta ai nevoie. Îţi dau orice. Întreaga lume.

Se uită la Robert, care este acum cu faţa către mare. Cavill îmi prinde o mână. O întoarce şi mângâie cu degetul mare locul unde pielea mea este expusă, între mănuşă şi mânecă. Apoi îmi atinge pielea cu buzele.

Acestea sunt moi şi calde. Pentru un moment, simt că aş putea ceda.

— Hermione a inimii mele, murmură el.

— Oh, Cavill...

Mă uit în ochii lui şi mă cufund şi mai tare în vis. Caut cu frenezie un argument care să îmi sprijine dorinţa şi găsesc unul. Contează dacă permit acestei iubiri să înflorească? La urma urmei, Hermione nu îl va cunoaşte niciodată pe Cavill. El pleacă în America de Sud şi nu se mai întoarce. Dacă îmi fac pe plac, nimeni nu o va şti în afară de mine.

Îmi dă drumul mâinii şi devin conştientă de prezenţa lui Robert, care se uită la noi cu o expresie uluită pe faţă. Îmi duc mâna la piept şi continuăm să ne plimbăm, de data aceasta înspre copil.

— Când plănuieşti să pleci în America de Sud? întreb.

Îmi dau seama că rapiditatea curtării se datorează, în parte, şi lipsei lui de timp.

— Plec la Portsmouth vinerea aceasta, spune el şi bucuria dispare deodată din aer.

Mă simt deprimată, ca şi cum lumea din jurul meu şi-a pierdut strălucirea. Soarele se retrage în spatele unui nor şi plaja este umbrită deodată.

— Nu fi atât de tristă, draga mea! Cu cât plec mai repede, cu atât mai repede voi reveni şi ne vom putea căsători.

Mă scutur din stupoarea mea, înțelegând cât de zadarnice sunt aceste cuvinte. Nu ne putem căsători niciodată. El nu se va întoarce din Argentina – poate că nici măcar nu ajunge acolo. Dar nu poate şti acest lucru, iar eu nu îi pot spune. Sunt atât de multe lucruri pe care nu i le pot spune. Oh, dacă l-aş putea avertiza de ceea ce urmează! Dar lucrurile nu funcționează astfel. Nu îl pot avertiza cu privire la nenorocul său, aşa cum nu îl pot avertiza de ceea ce i se va întâmpla lui Felix. Nu pot face nimic decât să observ cum se desfăşoară drama. Dar pot încerca să ajut cât mai mult bietul suflet blocat în durerea sa. De asta sunt aici. Nu trebuie să uit. Nu trebuie să eşuez. Cordelia Pengower se bazează pe mine şi nici măcar nu o ştie.

Nu sunt aici pentru a-l salva pe Cavill.

Robert ne strigă şi ne uităm la el cum sare şi împroaşcă apa. Vrea atenția noastră şi, deşi neam dori să fim singuri, ne facem datoria şi batem din palme, îl lăudăm şi râdem. Vântul se întețeşte şi îmi răvăşeşte fusta şi aproape că îmi smulge pălăria de pe cap. Norii se îngroaşă şi se mişcă tot mai repede pe cer. Marea se întunecă, aerul devine greu şi lipicios. Decidem să ne întoarcem acasă. Cavill se uită la ceasul său de buzunar. Este aproape patru. Nu îmi vine să cred că am stat atât de mult pe plajă. Am uitat de mine. Ce uşor este să uit de mine şi de scopul meu aici, în prezența lui Cavill!

Călărim înapoi la conacul St Sidwell. Cavill este plin de veselie, pentru că este convins că mă voi căsători cu el. La urma urmei, nu am refuzat. I-am cerut doar mai mult timp. Îl încurajează pe Robert să deschidă drumul, pentru ca noi

să putem vorbi, dar eu sunt gânditoare şi taciturnă. Se uită la mine întrebător, dar nu îi pot spune ce simt. Ce este în inima mea. Nu pot decât să îi întind mâna.

*

În seara aceasta, suntem doar noi patru la cină. Domnul Pengower se află într-o dispoziție surprinzător de bună. În ciuda discuției de dimineață cu domnul Bray, este plin de bonomie. Îşi bea paharul cu whisky şi spune anecdote pe care soția sa şi Cavill le-au mai auzit. Dar îi fac pe plac şi râd şi îl încurajează să spună mai multe, deoarece rareori îl văd atât de binedispus. Cu siguranță este carismatic atunci când îşi permite să strălucească. Când este prostdispus, dispoziția sa afectează întreaga casă şi scade energia tuturor şi ajungi să te simți ca şi cum ai adăsta în umbră. Acum, că este fericit, suntem cu toții cuprinşi de optimism şi bucurie. O privesc pe Cordelia. Pare să fi scăpat de anxietatea sa şi se uită la soțul ei cu o expresie plină de serenitate pe fața ei minunată. Cu toate acestea, ştiu că este doar o mască, ce ascunde un resentiment profund. Are o față publică şi una privată şi cele două sunt foarte diferite. Poate că în seara aceasta va ieşi din casă prin pasajul secret. Poate că anticiparea unui moment de solitudine pe bancă este motivul pentru liniştea pe care o afişează.

Aceeaşi anticipare este, în cazul meu, motivul stării mele de alertă.

După cină, domnul Pengower vrea distracție. Ne mutăm în salon, iar el pune ochii pe mine ca un vultur pe un şoarece şi mă întreabă dacă aş putea recita un poem.

— Da, domnişoară Swift, o strofa sau două din Tennyson sau Browning.

Nimeni nu propune să cânt la pian.

— Aş putea citi una dintre preferatele dumitale, spun, plină de speranță.

Chiar nu ştiu nicio poezie, cel puțin nu pe de rost. Sunt, de asemenea, conştientă de faptul că adevărata Hermione Swift este probabil foarte pricepută la recitat.

— Copiilor le place Edward Lear, spune Cordelia. Poemul acela minunat despre o pisicuță care pluteşte pe mare într-o barcă de culoarea mazării.

— Şi mână în mână pe malul mării, dansează-n lumina lunii, a lunii, dansează în lumina lunii, recită Cavill chicotind. Cu siguranță o ştii pe asta, domnişoară Swift?

Nu am auzit niciodată de Edward Lear.

— Desigur, replic eu, râzând uşor, ca şi cum aş găsi acest poem de-a dreptul amuzant. Îmi ridic bărbia şi mă uit direct la Cavill. Ai vrea să auzi *The King's Breakfast?* întreb.

Nu am nimic de pierdut. Trebuie să îi distrag pe dată pentru a nu-mi descoperi ignoranța. La şcoală a trebuit să învăț această poezie clasică a lui A.A. Milne[14] şi să o recit în fața clasei. Mi-am amuzat colegii atunci, recitând pe voci, şi sper să îi pot distra acum pe cei din familia Pengower în acelaşi fel. Dacă tot trebuie să o fac, măcar să o fac cum trebuie.

Cavill se încruntă.

— *The King's Breakfast?* Nu am auzit de asta.

— Cine a scris-o? întreabă domnul Pengower.

— Eu, mint.

În lumea mea este o poezie faimoasă, pe care toată lumea o ştie.

— Oh, ce minunat! exclamă bucuroasă Cordelia. Mi-ar plăcea foarte mult să aud un poem scris de *dumneata,* domnişoară Swift.

— Cât de cultivată eşti! spune Cavill.

---

[14] Scriitor englez cunoscut mai ales pentru seria de cărți cu Ursulețul Winnie (n.tr.)

Are o expresie amuzată, ca şi cum s-ar aştepta la o altă interpretare bizară, şi este nerăbdător să o audă.

Trag aer în piept.

— Ridică-te, domnişoară Swift, să te putem vedea cu toţii! intervine domnul Pengower. Dacă acest poem este compus de dumneata, trebuie să-l vedem interpretat aşa cum se cuvine. Râde, gândindu-se la interpretarea mea la pian, aşa cum o face şi fratele său. Nu te-aş fi luat de poetă.

În ciuda voinţei mele, mă ridic în faţa şemineului şi îmi aranjez fustele. Sper să nu uit niciun vers. A trecut destul de mult timp. Îmi trec privirea peste feţele întoarse cu nerăbdare înspre mine şi îmi spun în sinea mea să fiu curajoasă. Inspir din nou adânc în aer în piept şi apoi recit poezia. În locul expresiilor uluite pe care le-am primit după interpretarea mea la pian, sunt surprinsă să văd că spectatorii mei râd cu veselie. Încurajată de amuzamentul lor, exagerez şi mai mult. Imit vocea piţigăiată a reginei, vocea joasă şi plângăcioasă a regelui şi accentul ţărănesc al lăptărese!. Când termin de recitat ultimul vers, Cavill îşi şterge o lacrimă din colţul ochiului, Cordelia îşi apasă burta cu mâna şi chiar şi domnul Pengower chicoteşte.

— Un triumf, domnişoară Swift, un triumf! strigă domnul Pengower cu încântare. Chiar eşti poetă, la urma urmei.

— Şi o bună povestitoare, adaugă Cavill. De ce să ascultăm Tennyson sau Browning, când putem asculta Swift?

— Te-ai descurca bine pe o scenă, spune Cordelia, făcându-şi vânt, cu faţa roşie de râs.

— Mulţumesc! răspund, simţindu-mă puţin vinovată că am furat munca lui A.A. Milne. Mă bucur că v-a plăcut. Doar un poem uşurel, scris pentru copii.

— Trebuie să scrii şi pentru ai noştri, sugerează Cordelia. Nu este minunat să avem o poetă în casă?

Încă nu este întuneric când Cordelia se retrage în camera ei. Este abia nouă şi jumătate, prea devreme pentru a-mi relua veghea în bibliotecă. Îi spun că mă duc la plimbare în grădină. Este o seară minunată şi trebuie să mă ţin ocupată. Lumina roz a apusului scade treptat şi este înlocuită de un purpuriu care cuprinde uşor pajiştea.

Ştiu că lui Cavill i-ar plăcea să se plimbe cu mine şi îmi doresc să o facă, dar fratele lui vrea ca ei doi să fumeze împreună. A băut prea mult whisky şi este puţin nesigur pe picioare. Simt ochii lui Cavill aţintiţi asupra mea în timp ce ies din cameră. Ştiu că îşi doreşte să fi putut veni cu mine.

— Ei bine, dragul meu Cavill, ce crezi despre...

Şi vocile lor devin tot mai stinse pe măsură ce mă îndepărtez.

Îmi înfăşor un şal peste umeri şi ies pe uşa din spate. Pornesc peste iarbă. Simt umezeala din aer şi rouă care începe să se aşeze pe pământ la picioarele mele. Parfumurile din grădină se ridică, umplând aerul nopţii cu dulceaţă – şi îl inhalez cu lăcomie. Dragostea face totul mai frumos şi în seara asta frumuseţea ajunge în toate colţurile fiinţei mele.

Trec pe lângă grajduri şi văd din nou lumina aceea singuratică la fereastra de la etaj. Mă întreb dacă John Snathe urcă pe rigolă înspre dormitorul lui Gwen şi care ar putea fi consecinţele acestui lucru. Dar sunt prinsă de propria dorinţă şi nu mai pierd timpul gândindu-mă la Gwen Blight. Mă gândesc la Cavill şi sper că mă poate urma în grădină până la urmă.

Una câte una, pe cerul de deasupra mea se aprind stelele. O bufniţă ţipă în pădure şi perechea ei îi răspunde. Se aud sunetele şi zgârieturile scoase de animalele nocturne care fojgăiesc în pădure. Mi-a plăcut întotdeauna noaptea. Este secretoasă, blândă, misterioasă şi atrăgătoare. Luna acoperă grădina cu o lumină stranie, accentuând umbele, scoţând în evidenţă copacii şi tufişurile, şi întregul peisaj este magic.

Vreau să dansez, să îmi întind brațele ca pe nişte aripi şi să mă învârt ca într-un bal al meu, secret. Vreau să mă întind pe spate în iarbă şi să mă uit la cer şi să văd numai întunericul de catifea şi punctele lucitoare ale stelelor care poate au murit deja. Vreau să mă gândesc la Cavill şi, cu puterea minții, să îl aduc la mine. Aici, în grădină. Acum.

Simt prezența cuiva în spatele meu. Mă întorc şi văd silueta familiară a lui Cavill îndreptându-se spre mine. Îşi întinde brațele şi eu fug înspre ele. Şi nu mă gândesc la puținul timp pe care îl mai avem.

Îmi lipesc fața de umărul lui, închid ochii şi simt vibrația inimii lui dedesubt. Asta este tot ce contează. Prezentul.

— Eşti minunată, spune el. Nu există nimeni ca tine pe lume.

Se uită la mine prin întuneric şi simt că se uită direct la mine, până în străfundul ființei mele – la mine. Pixie, dincolo de exteriorul care îi aparține altcuiva. Îşi pune mâna lângă obrazul meu, trasându-mi cu blândețe conturul feței cu degetul mare. Apoi se apleacă încet spre mine şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Le desparte uşor şi mă sărută.

Hermione Swift pluteşte prin mintea mea, urmată de umbra vinovăției, pe care o dau laoparte cu rapiditate. Cavill pleacă în America de Sud vineri şi nu se va mai întoarce niciodată.

Hermione se va trezi şi nu va şti ce a făcut. Nimeni nu va şti, în afară de mine. Mă pot lăsa pradă acestei frumoase fantezii, încrezătoare că este numai a mea.

Nu mă mai gândesc la Hermione Swift, la Cordelia Pengower, nici măcar la Felix. În acest moment, suntem doar noi doi, şi visul este real.

Cel puțin deocamdată.

În final, cedez. Corpul meu se lipeşte de al lui, închid ochii şi îi răspund la sărut.

Dar timpul nostru împreună este limitat. Symons va încuia curând uşile şi eu am o sarcină care îmi solicită întreaga atenție. Cu regret, ne despărțim. Ne ducem înapoi către casă unul lângă altul, dar fără să ne atingem. Este o agonie să fim nevoiți să fim atât de discreți. Tot ce vreau este să îi simt mâna într-a mea. Să îi simt atingerea. Intrăm în casă şi trecem prin antreu, mimând formalitatea în maniere şi vorbire, pentru a nu ne da de gol în eventualitatea în care am fi priviți. Ne despărțim pe palier. Nici măcar nu ne putem săruta de noapte bună.

Aud cheia lui Symons în uşă şi apoi întregul hol se cufundă în întuneric.

*

Aştept în camera mea până la miezul nopții, reluând sărutul în minte. Îmi ating buzele cu vârful degetelor şi abia îmi vine să cred că s-a întâmplat cu adevărat. Abia îmi vine să cred că am lăsat să se întâmple. Dar acum, că s-a întâmplat, vreau mai mult.

La sunetul pendulei care bate miezul nopții, mă strecor jos în bibliotecă, la fel ca înainte, şi îmi reiau locul în spatele draperiei. Luna este sus pe cer, prezidând peste întuneric cu privirea ei lipsită de pasiune. Îşi aruncă lumina cea stranie peste grădină şi mă întreb ce vede acolo. Se va strecura Cordelia în grădina de legume, luându-şi locul solitar de pe bancă, sub stele? îşi va găsi pacea în urma tensiunii tot mai crescute din casă? Sau o va găsi şi aici, sub forma gândurilor şi a temerilor întunecate, care nu pot fi ignorate? îi va oferi Dumnezeu tăria de care are nevoie?

Inima îmi tresaltă, sunt cu simțurile în alertă. Sunt sigură că va veni.

Apoi aud paşii ei uşori pe podea, foşnetul familiar al fustei şi sunetul abia audibil al uşii secrete care se deschide şi se închide apoi încet în urma ei.

ÎN PREZENT
CAPITOLUL 13

Tabitha mergea deja spre casă de vreo cincisprezece minute, când auzi sunetul cuiva care se apropia printre copaci. Uşurată, se întoarse, aşteptându-se să îl vadă pe băieţel. În schimb, o văzu pe Daphne, apropiindu-se în felul ei lipsit de graţie. Oare câinii Saint-Bernard nu erau antrenaţi să găsească oameni prin zăpadă? se întrebă Tabitha, întinzându-se să o mângâie. Câinele se aplecă înspre ea, scoţând în aerul îngheţat norişori albi cu fiecare răsuflare. Dacă poate cineva găsi băiatul, se gândi Tabitha, Daphne e aceea.

— Haide! spuse ea şi porni din nou, cu Daphne pe urmele ei.

Câinele se oprea din când în când, băgându-şi nasul cel mare în câte-o tufă, scoţând ocazional câte o potârniche din adăpostul ei şi uitându-se cu uimire cum aceasta îşi întindea aripile într-un zbor stângaci.

Tabitha strigă, dar nici măcar ecoul propriei voci nu îi răspunse.

Începea să creadă că băiatul se dusese acasă şi era supărată că nu îi spusese. Jocurile de genul acesta aveau anumite coduri, iar el îl ignorase pe unul dintre cele mai importante.

Curând, soarele se ascunse după un nor şi pădurea căzu într-un semiîntuneric posomorât. Umbrele dispărură şi o ceaţă stranie se adună în jurul trunchiurilor copacilor, plutind deasupra ierbii ca nişte spectre. Tabitha nu se temea. Priveliştea avea ceva magic, ca şi cum un vechi farmec cădea peste pădure. Ca şi cum ea ar fi păşit, iară să îşi dea seama, pe pământ sfinţit. Se opri din strigat, înţelegând instinctiv că nu trebuia să tulbure liniştea.

Daphne era aproape de ea, neinteresată acum de mirosul de iepuri şi de vulpi, ci amuşinând în aer un miros pe care nu îl recunoştea. Apoi se opri şi refuză să mai înainteze. Tabitha se opri şi ea.

Rămaseră amândouă acolo, în mijlocul ceții care se aduna.

Partea aceasta a pădurii era tăcută. Nu cânta nicio pasăre, chiar şi fazanii şi ciorile păstrau liniştea. Nu se vedea niciun iepure strecurându-se pe sub frunziş. Era ca şi cum nicio creatură vie nu îndrăznea să vină aici. Tabitha rămase lângă Daphne şi puse o mână pe spatele acesteia. Stătură nemişcate, alerte, înțelegând că ceva era pe cale să se întâmple. O simțeau amândouă.

Apoi apăru băiatul. Acum, nu mai zâmbea şi nu era jucăuş, ci concentrat. Avea o expresie ciudat de matură pentru un copil şi Tabitha îşi aminti de tatăl ei şi de felul în care fata i se întuneca atunci când era îngrijorat. Se întunecase atunci când ea şi Zach erau pe roata cea mare de la târg şi ceva se întâmplase, făcându-i să rămână atârnați mult deasupra pământului. Băiatul arăta la fel acum, ca şi cum ar fi ştiut că ea era în pericol.

— Nu trebuie să vii aici, spuse el cu gravitate. Nu este sigur.

— Unde ai fost? întrebă Tabitha. Te-am căutat mult.

— Aici, spuse el, ridicând din umeri. Sunt mereu aici.

— Ce este locul ăsta?

El o privi cu ochii lui mari, dintr-odată trişti şi bătrâni, ca ochii cuiva foarte în vârstă.

— Trebuie să pleci!

— Nu ar trebui să pleci şi tu? Nu este mama ta îngrijorată că lipseşti?

Lumina păli şi mai mult şi băiatul păru să pălească şi el, ca şi cum ar fi devenit una cu copacii.

— Cine eşti? întrebă Tabitha.

— Felix, replică el.
Apoi dispăru.

ÎN TRECUT
CAPITOLUL 14

După ce o privesc pe Cordelia ieşind prin uşa secretă, mă întorc în dormitorul meu. Stau întinsă în pat, dar nu pot adormi pentru nimic în lume. Inima îmi bate frenetic în piept, izbindu-mi-se de coşul pieptului. Sunt sigură că Felix este luat prin uşa aceea secretă din bibliotecă. Este singurul mod în care cineva poate intra în casă şi apoi ieşi fără să se folosească de ferestre sau de uşi, care sunt mereu încuiate la ora aceea, şi nu am niciun motiv să îi suspectez pe domnii Pengower şi Symons, care sunt singurii care au cheile. Aş vrea să ştiu cine mai cunoaşte această ieşire secretă în afară de Cordelia. O şti vreunul dintre îngrijitori? A bârfit cineva în crâşma din oraş sau a fost auzit vorbind despre ea? Sunt destul de sigură acum că cine ia copilul o face folosind această rută. Dar cine poate fi şi de ce?

În cele din urmă, am adormit probabil, pentru că mă trezesc şi văd zorile. Îmi încep rutina zilnică spălându-mă în lavoar, ca şi cum aş fi pe pilot automat. M-am cam săturat să trăiesc aşa. La început a fost ceva nou, dar acum îmi lipsesc lucrurile pe care le iau drept garantate, ca electricitatea, uscătorul de păr, şamponul şi balsamul, periuța de dinți electrică, pantaloni, o pereche de blugi sau un tricou. Ce n-aş da pentru nişte stafide în ciocolată!

Îmi pun cămaşa şi corsetul şi mă minunez de cât de repede te poți obişnui cu lucruri care la început par stranii. Totul în legătură cu această lume mi s-a părut straniu atunci când am ajuns. Dar acum nu mi se mai pare nimic ciudat; mă simt ca şi cum aş aparține acestui loc.

Dar nu aparţin şi nu trebuie să uit acest lucru. Clatin din cap şi încerc să îmi scot vocea aceasta din cap. Nu este a mea.

Sunt aici de şapte zile, dar prezentul pare foarte, foarte departe, ca într-un alt univers, şi sunt conştientă că încep să gândesc ca Hermione Swift. Mă cufund în această dimensiune într-atât de mult încât uit cine sunt. Dacă nu am grijă, mă voi pierde în acest vis.

Spun cu glas tare fiecare înjurătură pe care mi-o amintesc, pentru a mă reconecta cu lumea mea, cu cine sunt cu adevărat. Mă uit la imaginea mea din oglindă şi le repet de mai multe ori. Nicio doamnă victoriană nu ar fi vreodată atât de vulgară.

Îmi trag fusta peste cap şi o închei în talie. Sunt obişnuită deja cu ordinea îmbrăcării, cămăşuţa şi corsetul, pantalonaşii, ciorapii şi botinele. Sunt obişnuită cu mirosul lămpii cu gaz şi cu lumina aurie a lumânărilor şi nu mai întind mâna după întrerupător, fără să găsesc nimic decât peretele. M-am obişnuit cu felul lor de a vorbi şi cu modul formal în care interacţionează. M-am obişnuit chiar şi să fiu Hermione Swift şi să vorbesc ca ea. Dar în patru zile va trebui să renunţ la ea şi să fiu din nou eu însămi. Eu, Pixie. Pixie Tate.

*

Mă întreb dacă Gwen şi John Snathe s-au certat. Ochii ei sunt roşii din cauza plânsului şi îşi ascunde privirea, evitând-o pe a mea şi ocupându-se în mod nenecesar de Felix, pentru a nu fi nevoită să mă privească direct. O întreb cum se simte şi îmi dă răspunsul ei obişnuit: obosită. Cu toate acestea, Felix o face să zâmbească. Are puterea de a o scoate din gândurile ei pesimiste, deoarece îl iubeşte cu adevărat şi fiecare mic lucru pe care îl face el o încântă. Îi propun să iasă cu el în grădină, să se joace de-a v-aţi ascunselea. Îi spun că aerul rece le va face bine

amândurora. Ea este de acord. De-a v-ați ascunselea, îmi spune ea, este jocul lui preferat.

Îi văd puțin mai târziu de la fereastra sălii de clasă unde îi predau lui Robert lecția de franceză. Sunt lângă grajduri. John Snathe îl ridică pe Felix şi îl pune pe un ponei. Acesta nu are şa, dar Felix stă bine în curbura spatelui lui. Îl prinde de coamă, iar John conduce încet poneiul în jurul curții. Gwen merge pe lângă ei, spunându-i lui Felix să se țină bine, dar băiatul este neînfricat şi nu pare deloc speriat. Râd cu toții. Gwen nu mai este obosită sau supărată şi îmi imaginez că s-au împăcat. De unde îi văd eu, ei trei arată ca o familie. Este o imagine caldă şi par să se simtă foarte bine. Îmi doresc ca John să îi dea lui Gwen ce doreşte şi să o ceară fără întârziere în căsătorie. Dar nu cred că intențiile lui sunt onorabile. Simt că îi exploatează naivitatea pentru propria plăcere.

*

După-masă mergem să sărbătorim ziua bătrânei doamne pe plajă.

Domnul Grantly aduce trăsura în fața casei, pentru domnul şi doamna Pengower, Cavill şi Robert. John vine cu un ponei şi o brişcă pentru mine, Gwen şi Felix. Symons a plecat mai devreme cu domnul Roskelly, valetul, şi cu Rose, camerista, pentru a pregăti picnicul.

Doamna Moyle a făcut prăjituri şi plăcinte pentru bărbați, care sunt mereu înfometați. Este o altă zi caniculară, în ciuda vântului. Mă întreb când va înceta valul acesta neobişnuit de căldură. Aerul pare să devină tot mai gros cu fiecare zi care trece. Ştiu că în cele din urmă va veni o furtună. Dar când?

Câțiva nori se plimbă pe cer, dar soarele este fierbinte şi ne deschidem umbrelele, să nu ne ardă pielea. Cordelia are o rochie de un albastru pudrat, cu o pălărie asortată, decorată cu flori albe. Sub pălărie, părul ei de culoarea

inului este buclat şi prins cu ace, subliniindu-i unghiurile frumoasei feţe. Umbrela ei are aceeaşi culoare ca rochia şi trebuie să fi fost făcută pe comandă. Este frumoasă ca o cadră, stând în trăsura cu acoperişul lăsat, ascunzându-se de soare. Îi zâmbeşte lui Cavill şi apoi râde la ceva ce spune domnul Pengower şi atmosfera este relaxată şi plină de bucurie, iar gândurile mele sunt atrase din nou de întunericul care se apropie de această scenă voioasă de familie. Ei nu ştiu că soarele va dispărea curând şi vara lor se va termina – şi fiecare vară după aceea. Mă uit la Gwen, care stă sus pe capră, între mine şi John. Ochii ei nu mai sunt pătaţi de lacrimi. Este veselă. Deşi ea şi John au grijă să nu îşi dezvăluie secretul, pentru mine este evident, în fiecare hohot de râs şi în fiecare tachinare uşoară.

Îmi întorc privirea şi mă uit la peisajul de ţară, concentrându-mă asupra luminii şi ţinându-mi gândurile departe de umbre. Este un blestem să ştiu şi să nu pot face nimic cu ceea ce ştiu. Mai bine ca ei, binecuvântaţi în ignoranţă.

Astăzi intenţionez să aprofundez prietenia cu Cordelia. Cu cât ajung să o cunosc mai bine, cu atât mai echipată voi fi în viitor, încurajând-o să plece. Sper că voi descoperi ce se întâmplă cu Felix, asta nu ar trebui să fie dificil. Ştiu când se întâmplă. Voi aştepta pur şi simplu, să văd cine apare. O voi ilumina cu privire la soarta lui, dar simt că va fi nevoie de mai mult decât această simplă informaţie pentru a o face să plece de la St Sidwell şi a trece în lumină. Este o mamă al cărei fiu este furat chiar din cuib. Aceste femei se învinuiesc mereu pe ele însele.

*

Călătoria este plăcută. Felix stă pe genunchii lui Gwen şi arată înspre lucrurile care îl încântă. Este un copil curios, încântat de orice. Îi plac oile care pasc pe câmp, măgarii care dau din cap spre noi de dincolo de garduri, pescăruşii

care zboară în cercuri largi deasupra noastră, sperând la resturi din care să se poată înfrupta. Ajungem pe plajă şi domnul Grantly şi John opresc caii lângă dunele de nisip din apropierea locului unde este pregătit picnicul, la adăpostul unor stânci. Trăsura bătrânei doamnei Pengower este deja aici, iar lacheul ei aşteaptă lângă trăsură. Mai jos pe plajă îl văd pe domnul Bray, cu o pălărie de paie şi o jachetă albă, însoţind-o pe bătrână.

Robert şi Felix pornesc alergând, în timp ce Cavill îmi oferă braţul să nu mă împiedic traversând dunele. Îmi strecor mâna pe sub a lui şi profit de ocazie pentru a-mi sprijini corpul de al său. Sunt sigură că energia dintre noi este vizibilă pentru toată lumea, dar nimeni nu ne acordă atenţie. Cordelia merge în faţa noastră, alături de domnul Pengower. Pasul ei este vioi, dezvăluindu-i bucuria. Este evident că a uitat de îngrijorările de ieri sau le-a îngropat adânc. Mă uit şi o văd pe Gwen vorbind cu John. Se ascund de ochiul vigilent al domnului Grantly în spatele poneiului. John îi dă laoparte o şuviţă de păr de pe faţă. Îmi întorc privirea. Este drăguţ să o văd pe Gwen mult mai fericită decât era dimineaţă. Chiar acum, în acest moment, suntem fericiţi cu *toţii.* Mă concentrez şi încerc să nu mă las trasă înapoi de tragedia iminentă şi inevitabilă.

Ajungem la stâncile lângă care a fost aranjat picnicul. Symons şi cele două ajutoare ale sale au pus patru scaune pliante, o umbrelă mare şi au întins pături pe jos. Coşurile pentru picnic sunt deschise. Este suficientă mâncare pentru un banchet: homar, peşte, cărnuri, pâine şi cine mai ştie ce. Copiii, la fel ca pescăruşii, se învârt pe lângă prăjituri, dar Gwen se grăbeşte să îi îndepărteze. Îl ia pe Felix de mână şi îl duce la malul apei. Robert merge cu ei. În depărtare observ un câine slăbănog, care miroase nisipul. Nu pare să fie nimeni cu el, aşa că presupun că este un câine vagabond. Poate va veni mai aproape şi îi vom oferi resturile.

O salut pe bătrâna doamnă, care zâmbeşte şi îmi mulţumeşte pentru urările de ziua ei.

— În fiecare an mai *scad* un an, nu mai adun, spune ea, cu ochii albaştri sclipind de neastâmpăr. A fost o decizie pe care am luat-o cu mult timp în urmă, aşa că, de fapt, sunt în floarea vârstei.

Toată lumea râde, pentru că încântarea ei copilărească este molipsitoare.

Îl salut pe domnul Bray, care se înclină formal. Nu vorbim prea mult, pentru că se întoarce spre Cordelia şi îi oferă mâna pentru a se putea aşeza lângă soacra ei. Domnul Pengower ocupă cel de-al treilea scaun, lângă mama sa. Domnul Bray mi-l oferă pe al patrulea, dar nu-l accept.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Bray, dar sunt perfect mulţumită să stau pe pătură, replic eu şi mă uit cum se aşază în dreapta Cordeliei.

Ea se întoarce spre el şi zâmbeşte blând şi se angajează într-o conversaţie liniştită. Sunt bucuroasă că nu am de ales decât să mă alătur lui Cavill pe pătură. Suntem imediat separaţi în două grupuri.

Cei patru de pe scaune şi noi doi, pe pătură. Symons împarte băuturi, în timp ce Rose şi domnul Roskelly servesc mâncarea. Eu sunt servită ultima şi cu un oarecare dispreţ, ca şi cum ar vrea să nu uit care îmi e locul. Dacă nu ar fi fost sub ochii Cordeliei şi ai lui Cavill, sunt sigură că m-ar fi lăsat să mă servesc singură.

Gwen se întoarce cu copiii şi conversaţia mea cu Cavill ia sfârşit. Ea se aşază pe o stâncă la mică distantă de noi şi formează un al treilea grup, cu Robert şi Felix. Cordelia este adâncită în conversaţia cu domnul Bray. În timp ce mâncăm, pescăruşii încep să aterizeze în apropiere, pe nisip. Copiii sunt foarte amuzaţi de ei, deoarece ochii lor ca nişte mărgele negre sunt aţintiţi asupra peştelui – sunt hotărâţi să fure câte o bucată. Din când în când, Symons îi alungă şi

ei bat din aripi şi se ridică doar câțiva metri, înainte de a se lăsa din nou pe plajă, ceva mai departe. Se apropie din nou treptat, numai pentru a fi alungați din nou. Felix crede că este foarte amuzant. După ce termină de mâncat, sare şi îi sperie cu brațele desfăcute. Ei nu se tem de el şi abia se dau puțin în spate, în afara razei lui de acțiune. Felix chicoteşte fericit şi nu se plictiseşte de acest joc. Nici păsările.

Ne terminăm masa şi stăm la soare, conversând. O langoare paşnică ne cuprinde pe toți. Este mijlocul după-amiezii. Soarele s-a înmuiat şi peste mare s-a aşternut liniştea. Scântei argintii sar şi dansează pe suprafața apei. Ritmul blând al valurilor care se sparg de țărm este hipnotic. Apa se retrage încet, lăsând în urmă pe nisip mici creaturi pentru păsări, care îşi îndreaptă atenția de la picnic, fiindcă nu le recompensează la fel de bine ca marea.

Cavill îşi coboară vocea.

— Mi-a plăcut să te întâlnesc în grădină aseară, spune el şi îmi mângâie pe furiş mâna cu degetul mic.

Mă uit la Cordelia şi apoi la Gwen. Niciuna nu ne ascultă şi nici nu ne priveşte. Cordelia este adâncită în conversația pe care o are cu domnul Bray şi cu soacra sa.

— Şi mie mi-a plăcut să te întâlnesc, şoptesc eu înapoi.

— Te-ai dus dinadins, ca să pot veni după tine? Zâmbesc şiret.

— Poate.

El zâmbeşte, de asemenea, şi îmi susține privirea.

— Sperам să fie aşa.

— Nu este uşor să fim împreună singuri, nu-i aşa? întreb eu. Poate că seara în grădină este singurul loc în care ne putem întâlni în siguranță, fără să fim surprinşi.

— Dacă pot fi atât de îndrăzneț, Hermione. Îşi aruncă privirea înspre cele patru scaune, apoi înapoi la mine. Vocea sa este atât de joasă, că trebuie să mă aplec pentru a-l auzi. Aş putea să te vizitez în camera dumitale?

Mi se opreşte respiraţia şi mă uit din nou la ceilalţi. Discută despre un scandal. Cordelia pare consternată. Soacra ei râde, ca şi cum ar fi auzit totul înainte. Pare să nu fie genul de femeie care se şochează uşor.

— Poţi, replic, şi gândul vizitei lui îmi stârneşte o dorinţă atât de puternică, încât trebuie să mă întorc cu faţa către mare pentru ca restul să nu mă vadă roşind. Într-un moment de conştientizare, chicotesc în sinea mea. Cât de mult m-am cufundat în această realitate, dacă roşesc numai la simpla sugestie a intimităţii. În prezent nu aş roşi niciodată la o astfel de propunere. Îmi dau seama că mă transform într-o victoriană adevărată, pierzându-mă pe mine în acest proces.

Continuăm să vorbim la fel. Uit unde sunt şi cu cine şi mă retrag într-o bulă în care suntem doar eu şi Cavill, departe de lume, absorbiţi unul de celălalt. Vocea lui îmi sună dulce în ureche, parfumul lui este puternic în nările mele, iar ochii lui par să mă mângâie pe piele. Sunt consumată de el, până când, deodată, Cordelia vorbeşte, iar bula se sparge.

— Unde este Felix?

Sunt adusă la realitate cu o tresărire. Mă întorc spre Gwen. Este evident că a adormit, deoarece clipeşte furios şi se uită în jur ca şi cum şi ea ar fi fost departe şi abia acum îşi revine. Ne uităm cu toţii după Felix. Robert se joacă mulţumit lângă o mică baltă dintre stânci, la mică distantă. Felix nu este acolo. Cercetez malul mării. Gwen se ridică. Nu durează mult până să se instaleze panica.

Eu sunt panicată. Mă întreb dacă nu cumva am înţeles greşit data dispariţiei. Se poate să dispară astăzi şi să nu mai fie văzut niciodată?

Am pierdut momentul? Am fost atât de distrasă de Cavill, că am dat greş în supravegherea lui Felix? Dar nu m-am aşteptat să dispară aici.

Nu cu Gwen şi cu părinţii lui în apropiere.

Mă simt vinovată pentru că ar fi trebuit să îl ţin şi eu sub supraveghere. Este responsabilitatea lui Gwen, desigur, dar şi eu sunt angajată să am grijă de copii. Îmi duc o mână la piept şi inspir adânc.

Am dat greş? Am trădat încrederea Cordeliei Pengower? Emoţiile mi se ridică în gât şi îl strâng cu putere. Mă biciuiesc pentru că m-am lăsat prinsă de idila aceasta, când ar fi trebuit să îmi îndeplinesc sarcinile.

Cavill se uită la mine cu o expresie gravă.

— Haide să căutăm pe plajă!

Îmi ridic fustele şi îl urmez pe nisipul pe care face paşi mari. Domnul şi doamna Pengower şi domnul Bray pornesc şi ei în căutarea băiatului.

— Nu mi-o voi ierta niciodată dacă s-a pierdut, spun, străduindu-mă să ţin pasul cu Cavill.

— Este pe undeva. Copiii nu dispar pur şi simplu, spune el, dar nu ştie ce ştiu eu.

Ne îndreptăm către mare.

— Când l-am văzut ultima oară, alerga după pescăruşi, spun, încercând să fiu de ajutor, încercând să îmi amintesc vreun detaliu care să ne îndrepte în direcţia bună.

— Este întotdeauna prudent să verificăm apa prima dată, replică el.

Inima mi se strânge ca un pumn. Oare Felix se îneacă? Au înţeles ziarele greşit? De fapt, dispare astăzi? în minte mi se învârt mii de posibilităţi. Stau lângă Cavill şi îmi plimb privirea peste apă. Nu se vede nici urmă de Felix.

— Să ne uităm după stâncile acelea, spun eu plină de speranţă. Ştii cât îi place să-şi facă vizuini. Poate se joacă în vreuna dintre peşterile de acolo.

Domnul Bray şi Cordelia s-au dus în cealaltă direcţie, iar domnul Pengower porneşte către dune, să îi cheme pe Symons şi pe ceilalţi să ajute. Gwen este cu Robert,

uitându-se în jur ca o oaie rătăcită. Plaja nu este foarte lungă, dar sunt o mulțime de dune şi stânci şi este perfect posibil ca Felix să se joace liniştit în spatele vreuneia dintre ele. Cu un moment în urmă ne bucuram de langoarea plăcută a unei după— amiezi de vară, dar acum plaja pare întunecată şi amenințătoare, ca şi cum soarele şi-ar fi întors fața, nemaiputându-se uita la noi. Cât de repede se poate schimba viața! Sunt, oare, martora schimbării destinului familiei Pengower?

Cavill strigă numele lui Felix. Îi aud pe tatăl lui, apoi pe mama sa.

Vocea ei este tensionată. Se frânge deodată şi începe să plângă, fără să mai poată striga. Domnul Bray o cuprinde cu brațul pe după umeri.

Şi mie îmi vine să plâng. Nu se poate să îi fi dezamăgit. Nu se poate.

Când cred că totul este pierdut, văd ieşind de după o formațiune stâncoasă mare o țigancă, ducându-l pe Felix de mână, urmați de câinele pe care l-am văzut mai devreme. Sunt cuprinsă de uşurare şi strig, triumfătoare: – Este aici!

Văd silueta mică a Cordeliei luând-o la fugă din cealaltă parte a plajei. Îşi ridică fusta şi aleargă spre noi pe nisip, cu fața strălucind de bucurie. Domnul Pengower şi domnul Bray o urmează cu paşi mari.

Uşurarea este palpabilă. Este ca şi cum soarele s-ar fi întors, strălucind din nou deasupra noastră.

Eu şi Cavill ajungem primii la femeie. O recunosc pe dată drept una dintre mamele care ciupeau obrajii lui Felix, minunându-se de el atunci când am fost în tabăra țiganilor. Felix se agață de fusta ei, fericit să se afle lângă ea. Cavill îl ridică în brațe şi îl ține strâns.

— Unde ai fost, drăcuşorule? întreabă el, dar se uită la femeie pentru un răspuns.

— A rătăcit cu câinele, explică ea.

Observ că are numai câțiva dinți galbeni. Accentul ei străin o face greu de înțeles.

— A vrut să se joace cu el, drăguțul.

— Mulțumesc că l-ai adus înapoi! spune Cavill. Femeia scoate ceva din buzunar şi îl ia cu blândețe pe Felix de încheietura mâinii. Băiatul o lasă să îi lege de mână o bucată de piele cu o mărgică albă cu albastru.

— Să te țină în siguranță, spune ea. Să alunge deochiul.

Cuvintele ei mă izbesc. Ştie că ceva groaznic este pe cale să se întâmple? Poate să simtă? Sau este doar o coincidență extraordinară?

Înainte de a apuca să mă mai gândesc la asta, Cordelia ajunge lângă noi. Îşi ia fiul din brațele lui Cavill şi îşi lipeşte fața de gâtul lui, închizând ochii şi oftând uşurată.

— Am crezut că te-am pierdut, dragule.

Îl inhalează, ca şi cum ar vrea să îl consume. Felix este uluit de atenția care i se acordă. Îşi bagă degetul în gură şi răspunde:

— Am găsit un câine.

— Şi l-ai urmărit? întreabă Cordelia, văzând câinele care acum se plimbă pe malul apei.

— Te rog, mamă, putem avea un câine?

Cordelia este atât de fericită, încât cred că ar fi de acord cu orice.

— Poate, replică ea.

Gwen şi Robert ne ajung şi ei, în sfârşit. Ea respiră greu, părul i s-a desfăcut din agrafe şi i s-a lipit de fața udă. În momentul în care o vede, Felix întinde brațele şi scânceşte că vrea la ea. Cordelia i-l înmânează, fără tragere de inimă. Se uită la Gwen şi văd, pentru prima dată, cum pe frumoasa ei față apare o expresie severă.

— Vom discuta mai târziu, spune ea, şi ochii lui Gwen se umplu de lacrimi.

— Da, milady.

*

Inima mea începe să îşi revină încet la ritmul obişnuit şi simt un sentiment straniu de uşurare, dar ştiu că va fi de scurtă durată. Astăzi a fost doar o avanpremieră a dezastrului ce va cădea asupra familiei.

Sâmbătă noaptea va dispărea pentru totdeauna şi mă tem dintr-odată de ce se va întâmpla cu el, pentru că nu aş suporta ca băieţelul acesta să sufere. Îmi doresc din tot sufletul să îl scap de soarta sa groaznică, dar ştiu că asta ar încălca toate regulile alunecării prin timp, producând poate un val de schimbări care să afecteze toate generaţiile viitoare. Nu, nu îl pot salva, dar trebuie să aflu adevărul. Mă uit la Cordelia, cu obrajii roşii şi mâinile încă tremurându-i. Mai am totuşi câteva zile în care să o salvez pe *ea,* să găsesc un mod de a-i linişti sufletul, dar timpul se scurge şi simt că nu sunt deloc mai aproape de a afla cine îi ia copilul şi de ce.

În timp ce ea se agită în jurul lui Felix, domnul Pengower îi dă câţiva bani ţigăncii, pentru a-i mulţumi pentru ajutor. Judecând după curbura buzelor lui, nu îşi doreşte să rămână în compania femeii nicio secundă în plus. Lasă monedele în palma ei întinsă, având grijă să nu îi atingă pielea, şi se răsuceşte repede pe călcâie. Faptul că ea l-a adus pe Felix înapoi nu îi ridică nici pe ea, nici neamul ei în ochii lui.

Sunt ţigani şi nu se poate avea încredere în ei. În timp ce merge în direcţia dunelor, spre trăsuri, se întoarce spre soţia sa.

— Voi discuta cu Felix când ajungem acasă, spune el sever. Este inacceptabil să fugă aşa. Sar fi putut îneca. Ar fi putut fi luat. Orice s-ar fi putut întâmpla. Voi vorbi şi cu Robert. Este un moment oportun pentru a-i învăţa pe amândoi o lecţie. Trebuie să înveţe să fie vigilenţi şi înţelepţi.

— Felix este doar un băiețel curios şi neînfricat, spune Cordelia. Ar trebui să fii mândru de el, Ivan. Eu sunt.

— Învață-i când sunt mici, replică soțul ei pe tonul lui obişnuit, autoritar. Este tonul unui bărbat care, în calitate de cap nedisputat al familiei, nu trebuie contrazis. Lumea nu este un loc sigur, Cordelia, draga mea. E evident că nu pot conta pe tine să îi ghidezi în acest aspect, aşa că voi avea singur grijă. Oftează şi clatină din cap. Dacă n-aş fi eu, băieții aceştia ar fi la fel de indisciplinați ca nişte maimuțe.

Cordelia îmi surprinde privirea şi se uită la mine obosită. Nu cu supărare, ci mai degrabă cu resemnare şi amuzament. Nimic nu îi poate strica dispoziția, acum că Felix este în siguranță.

*

Picnicul a luat sfârşit. Bătrâna doamnă este condusă cu trăsura ei, escortată de domnul Bray, care o va duce acasă, şi noi ne îndreptăm spre casă la fel cum am venit. Nu mă alătur conversației dintre Gwen şi John, ci privesc peisajul de țară. Am fost zguduită profund. Treaba unui alunecător prin timp este să rămână detaşat şi obiectiv. Nu să se implice cu jucătorii, ci să privească de pe margine. Dar iată-mă aici, încurcată cu Cavill – *îndrăgostită* de Cavill – şi îndrăgindu-i pe Cordelia, pe Gwen şi pe Felix. Sunt mult prea implicată, închid ochii, simțind vântul cald pe față şi căldura soarelui pe piele, şi încerc să îmi reechilibrez spiritul tulburat. Trebuie să mă concentrez asupra scopului meu. Acest puzzle are multe piese şi trebuie să văd cum se potrivesc toate. Mai am patru zile în care să o fac.

*

Ajungem acasă şi John sare de pe capră să ne ajute pe mine şi pe Gwen să coborâm. Îi surprind privirea când îmi dă mâna. Nu vreau să o iau, dar nu am de ales. Nu pot coborî altfel.

Suspectez că ştie că nu îl plac. Pot să văd animozitatea din ochii lui negri, alături de o umbră de dispreţ.

Nu peste mult timp, Gwen este chemată în salonul Cordeliei. Tocmai luăm ceaiul în camera copiilor, când Rose apare în pragul uşii, anunțând-o pe Gwen că trebuie să meargă. Felix şi Robert mănâncă pâine prăjită şi ouă – sunt amândoi înfometați după această dramă, iar eu şi Gwen bem ceai, procesând cele întâmplate. Gwen se albeşte. Sunt sigură că este convinsă că va fi concediată. Înăbuşindu-şi un suspin în spatele batistei albe, inspiră adânc, aşa cum ar face cineva înainte să sară în apa rece, şi iese din camera copiilor.

Curând după aceea, sunt chemată cu copiii la tatăl lor, în bibliotecă.

Rose apare din nou, fără suflu, dar entuziasmată de toate câte se întâmplă.

— Este într-una dintre dispozițiile dumnealui, îmi spune ea rânjind.

— Încep să mă obişnuiesc cu ele, replic eu şi o urmez în josul coridorului, cu băieții.

— Îi place să se simtă ca la tribună, spune ea, coborându-şi vocea.

Dacă nu ar fi stăpânul casei, cred că ar fi vicar.

Râd şi mă pregătesc să ascult din nou o grămadă de prostii pompoase.

*

Domnul Pengower este în bibliotecă, la biroul său. Lasă ziarul pe care îl citea şi gesticulează, invitându-ne să intrăm. Apoi se ridică şi înconjoară biroul, oprindu-se în fața şemineului. Băieții se aşază cuminți pe canapeaua din piele. Sunt pe cale să plec, când domnul Pengower îmi cere să mă aşez. Îmi spune că vrea să îi aud discursul, să îl pot implementa. Mă întreb dacă nu cumva are nevoie doar de spectatori.

Robert şi Felix stau nemişcaţi ca două statui de marmură. Robert este atent, însă Felix se joacă cu nasturii cămăşii. Tatăl lui observă şi îl admonestează.

— Ascultă-mă, tinere, spune el. Astăzi, ai fugit şi nu a fost un lucru isteţ. Ai fi putut fi luat de mare sau furat de către ţigani. Ce ai de spus?

Felix zâmbeşte. Este un zâmbet care poate înmuia şi cele mai împietrite inimi, dar nu şi pe a tatălui său. Domnul Pengower îl priveşte tăios.

— Ei bine? Ce ai de spus în apărarea ta? repetă el.

— Am găsit un câine, replică Felix. Putem avea un câine, tată?

Tatăl lui se încruntă nerăbdător.

— Categoric nu. La ce ne trebuie un câine? Dar nu-mi pasă dacă era un câine sau un dragon, nu mai ai voie să fugi aşa, înţelegi?

Lui Felix îi cade fata şi micuţul încuviinţează din cap cu solemnitate.

— Trebuie să fii înţelept, Felix! Şi tu, Robert, continuă domnul Pengower. Trebuie să fiţi mereu în gardă. Sunteţi din familia Pengower. Oamenii vor vrea mereu ceva de la voi, dar nu trebuie să aveţi încredere în nimeni. Puteţi avea încredere în familie şi, dacă alegeţi cu înţelepciune, puteţi avea încredere în prieteni. Dar nu puteţi avea încredere în ţigani. Nu puteţi avea încredere în oameni care nu au nimic, deoarece vă vor purta mereu sâmbetele pentru bogăţia, numele şi locul avute în societate.

Simt că este pe val acum şi că nimic nu îl poate opri. Îşi ridică bărbia, se leagănă pe călcâie, îşi scoate pieptul în faţă. Continuă la nesfârşit despre importanţa de a fi un Pengower şi despre responsabilitatea asociată acestui lucru. Robert ascultă cu supunere, dar atenţia lui Felix zboară. Domnul Pengower îşi aţinteşte degetul asupra lui Felix şi împunge aerul în ritmul vorbelor.

— Gata cu fugitul! spune el. S-a înțeles? Felix încuviințează din cap.

— Da, tată.

— Şi tu, Robert. Trebuie să ai grijă de fratele tău!

— Da, tată, răspunde Robert, bucuros că tatăl său i-a oferit această responsabilitate.

— Bine. Cred că m-am făcut înțeles. Se întoarce spre mine. Îi poți duce înapoi în camera lor, domnişoară Swift.

Mă ridic şi mă întind după mâna lui Felix, care coboară de pe canapea. Atunci observă domnul Pengower brățara de la mâna lui.

— Ce este asta? întreabă, arătând spre ea şi încruntându-se cu dezgust. *Ei* ți-au dat-o? Se întoarce spre mine. Ce este, domnişoară Swift?

— Cine ți-a dat brățara asta, domnişorule Felix? îl întreb eu cu blândețe.

— O țigancă bătrână, răspunde el. Să mă țină în siguranță.

— La naiba! explodează domnul Pengower. Fața i se înroşeşte periculos. Dă-o jos imediat! Nu voi permite ca fiul meu să poarte aşa ceva.

Buza de jos a lui Felix tremură. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Dar îmi place, tată.

Domnul Pengower se apropie cu paşi mari şi trage atât de tare de brățară, că aceasta se desface. Felix scânceşte şi îşi prinde încheietura rănită. Tatăl său aruncă brățara pe covor, la picioarele copilului. Felix o ridică şi o ascunde a piept.

Îl conduc pe Felix către uşă. Abia aşteaptă să plece de lângă tatăl lui şi merge repede, cu umerii lui mici aplecați şi cu capul în pământ.

— Şi tinerii bărbați nu plâng, strigă domnul Pengower după el.

Felix trage adânc aer în piept pentru a-şi ascunde emoţiile şi inima mea se frânge de mila lui. Este doar un copil.

— Haide, dragul meu! spun. Haide să bem un ceai!

Îi scot pe amândoi pe uşă.

În timp ce mă întorc pentru a o închide, domnul Pengower îmi zâmbeşte strâmb.

— Nu cred că vom mai avea astfel de dispariţii, spune el cu satisfacţie.

Nu ştie cât de tare se înşală.

CAPITOLUL 15

O găsesc pe Gwen în camera copiilor, strângând jucăriile. Nu a fost concediată, doar certată că a adormit când ar fi trebuit să îl supravegheze pe Felix. Dar Cordelia nu este o femeie neiertătoare.

— Mi-a spus că a fost înspăimântată pentru domnişorul Felix, îmi zice Gwen.

Nu mai plânge, dar ochii îi sunt tot umflaţi şi roşii.

— Spune că nu trebuie să se mai întâmple. I-am promis că nu se va mai întâmpla.

Tresar, pentru că ştiu că se va mai întâmpla – şi peste numai patru zile.

Din fericire, domnul şi doamna Pengower au oaspeţi în seara aceasta, aşa că nu mă alătur lor la cină. Sunt stoarsă emoţional după ziua petrecută pe plajă şi de ceea ce ştiu că urmează, îmi doresc să pot vorbi cu cineva despre asta, dar trebuie să port această povară de una singură. Mă prefac că mă doare capul şi mă retrag în dormitorul meu de îndată ce băieţii sunt în pat.

Îmi scot acele din părul care îmi cade în valuri în jurul umerilor.

Folosesc apa din urciorul de lângă pat pentru a mă spăla, mă schimb în cămaşa de noapte din în şi îmi iau un halat.

Apoi mă întind pe canapea, cu picioarele sus, în micul salon de lângă dormitor şi încerc să citesc una din poveştile *Penny Dreadful*[15] pe care am găsit-o în sertarul mesei. Trebuie să îi fi aparţinut domnişoarei Archer, guvernanta de dinaintea mea, care a fost concediată. Văd cuvintele, dar nu îmi intră în cap. Cum ar putea? Acolo nu este spaţiu pentru ele, deoarece este deja aglomerat. Dacă ar fi aprins focul, m-aş uita la dansul flăcărilor, odihnitor. Mi-ar plăcea să ascult muzică, dar este imposibil. Nu am nimic de făcut decât să mă gândesc, şi gândurile mă trag mereu într-un loc unde nu doresc să ajung.

Încep să aţipesc, când aud o bătaie uşoară în uşă. Mă trezesc tresărind. Preţ de o clipă, nu ştiu unde mă aflu.

— Intră! şoptesc.

Uşa se deschide încet şi prin deschizătura ei se strecoară Cavill. Sunt prinsă cu garda jos, pentru că, în vâltoarea evenimentelor, am uitat de venirea lui.

Mă ridic de pe canapea şi mă duc la el. El mă cuprinde în braţe şi, fără niciun cuvânt, mă sărută. Uit de Felix şi de viitor şi, prin puterea simţurilor, mă ancorez în prezent. Sunt conştientă doar de buzele lui peste ale mele, de gustul său de vin, de mâinile din jurul trupului meu, de puterea îmbrăţişării lui.

Mă ia de mână şi mă conduce spre canapea, unde ne aşezăm împreună.

— Mi-a fost atât de frică astăzi, îi spun, uşurată să îmi pot articula temerile şi dorind atât de mult să fiu liniştită, deşi nu există linişte.

El îşi trece degetele prin părul meu. Nu m-a văzut niciodată în cămaşă de noapte şi pot spune că este plăcut surprins.

---

[15] Povestiri publicate în foileton, săptămânal, care costau un penny. De obicei, poveşti de groază, cu întâmplări supranaturale sau crime (n.tr.)

— A fost găsit, draga mea Hermione, murmură cu blândețe, dar pot vedea, din dorința din ochii lui, că nu se gândeşte deloc la Felix. Nu trebuie să te mai îngrijorezi.

Dar cum pot să nu mă îngrijorez?

Cavill mă sărută din nou şi îmi dau seama că nu vrea să vorbească.

Mă încălzesc, în timp ce săruturile lui devin tot mai intense, şi căldura dintre noi creste. Vreau mai mult ca orice să facă dragoste cu mine, dar sunt conştientă de perioada în care suntem. Este 1895. Deja este nepotrivit că este la mine în cameră, sărutându-mă, în timp ce eu sunt în cămaşă de noapte. Fac tot ce pot pentru a mă abține. Sunt Hermione Swift.

Nu trebuie să uit că sunt Hermione Swift.

*

Mă retrag, pentru că nu pot lăsa ca lucrurile să ajungă mai departe de atât. Mă ridic şi mă apropii de fereastră. El mă urmează. Ne uităm la cerul albastru de safir care se întinde peste moşia St Sidwell. O armată de nori întunecați se apropie uşor pe deasupra copacilor, stingând sclipirea stelelor, una câte una. Ne aşezăm împreună.

Fereastra este deschisă larg şi luna străluceşte peste grădina de dedesubt, precum şi pe fețele noastre, învăluindu-ne în misterioasa ei lumină argintie.

— Cât de mici suntem aici jos! spune Cavill încet. Cât de mult simt prezența Domnului în nopți ca aceasta!

— Vântul s-a schimbat, remarc eu şi aşa este. Totul se va schimba împreună cu el.

— Îi mulțumesc Domnului că mi te-a adus! spune el şi mă trage mai aproape.

Mă uit în ochii lui, întrebându-mă cât de departe aş îndrăzni să merg. Apoi îi cuprind fața în palme şi îi trasez conturul feței cu degetele mari.

— Cavill, uită-te la mine!

— Mă uit, zice el râzând. Îmi place tot ce văd.

— Poți vedea dincolo de forma fizică? Poți să mă vezi pe mine, cea adevărată, cea care te priveşte?

El se încruntă. Probabil crede că mi-am pierdut mințile.

— Sigur că te văd, replică el.

— Într-o zi, corpul acesta va muri, dar eu cea adevărată voi continua să trăiesc. Şi tu, cel adevărat, vei continua să trăieşti. Ne vom mai recunoaşte unul pe celălalt atunci când nu vom mai avea corpurile fizice? Ne vom mai recunoaşte unul pe celălalt când vom fi lumină?

El pare îngrijorat acum.

— Draga mea. Ce spui? Vorbeşti despre suflet? Zâmbeşte liniştitor.

Sigur că îți voi recunoaşte sufletul. Ți-aş recunoaşte sufletul şi dacă ar fi o rază de lumină printre alte mii.

Cuprinzându-i fața, îmi lipesc buzele de ale lui. Închid ochii şi o lacrimă mi se strecoară printre gene. În două zile îmi voi lua rămas-bun şi nu îl voi mai vedea niciodată. Nu în această viață. Mă iubeşte pe *mine* sau o iubeşte pe Hermione? Cât de *adâncă* este iubirea lui?

Este incorect să îl întreb acest lucru, desigur. Este incorect să mă aştept să facă distincția între noi *două,* când el nu vede decât *una.*

Mă uit în sus, la stele. Sunt aceleaşi stele ca în timpul meu. Acelaşi cer, aceeaşi lună, aceleaşi planete şi acelaşi spațiu etern. Toate sunt la fel. Universul pare să nu se schimbe, numai *noi* ne schimbăm în el.

Venim şi plecăm şi viețile noastre sunt scurte. Pentru ce toate astea?

Pentru iubire. Numai iubirea dăinuie. Numai iubirea trăieşte la nesfârşit. Iubirea este singurul lucru pe care îl luăm cu noi atunci când plecăm. Şi eu voi lua cu mine iubirea lui Cavill atunci când voi pleca.

Este însă numai o slabă consolare. Curând, vom fi despărțiți de 118 ani. Abia pot suporta. Este insurmontabil.

Cavill mă cuprinde cu brațele, dar nu își imaginează că, atunci când ne vom lua rămas-bun, va fi pentru totdeauna. Iar eu nu îi pot spune.

Este ora unu dimineața când mă strecor jos în bibliotecă. Luna este aproape plină, așa că nu am nevoie de lampa cu gaz, dar o aduc cu mine în caz că trebuie să îmi luminez drumul prin tunel. Cavill a plecat din camera mea puțin după miezul nopții. Nu am vrut să plece, dar mi-era teamă că, dacă rămânea, aveam să eșuez în datoria mea față de Hermione și să las lucrurile să îmi scape de sub control. Este suficient de rău că ne-am sărutat.

În noaptea aceasta, am o misiune importantă. Trebuie să văd unde duce ieșirea secretă.

O aștept pe Cordelia în locul meu obișnuit, în spatele draperiei, și sper că nu va veni. Pendula bate de două ori și ea nu apare. Casa este la fel de tăcută ca un muzeu. Ies cu precauție și mă grăbesc să traversez spre rafturile cu cărți. Simțurile îmi sunt în alertă, atente la orice sunet, dar nu aud decât sângele care mi se zbate în tâmple și bătăile haotice ale inimii. Caut mânerul și trag de el. Ușa se deschide. Mă strecor și o închid în urma mea. Odată înăuntru și în afara pericolului, aprind lampa cu un chibrit.

Văd în fața mea o scară îngustă din piatră. Locul miroase a umed și a vechi, ca o criptă. Simt o energie acolo și mă întreb câți catolici persecutați au scăpat prin acest tunel. Cu siguranță și-au lăsat aici fricile, prinse în capcana aceasta lipsită de aer, unde au fermentat și au stagnat. Mi se ridică părul de pe brațe. Ținând lampa în fața mea, ajung jos. Aici este mai rece și mai umed. Sunt surprinsă însă de grija cu care a fost făcut tunelul, cu cărămizile aliniate frumos și cu tavanul arcuit.

Podeaua este făcută din bucăți fine de piatră, ca şi cum ar fi fost şlefuite de mii de picioare. Trebuie să mă aplec puțin şi, dacă aş fi fost însoțită, ar fi trebuit să înaintăm într-un şir.

Tunelul trebuie să aibă câteva sute de metri. La final, există nişte scări care duc la un chepeng din lemn. Îl împing şi mă trezesc într-un şopron. Ies din tunel şi mă uit pe o fereastră. Văd grajdurile, odihnindu-se tăcute sub lumina lunii. Trebuie să fi ajuns într-o magazie sau un atelier. Nu poate fi Cordelia singura persoană care să ştie despre existența acestui tunel. Oricine vine aici poate vedea chepengul. Sigur, locul este plin de saci vechi şi de colaci de sfoară, rafturi cu vopsele şi alte mărunțişuri, dar chepengul seamănă cu ceva ce ai găsi în pivnița vreunei cârciumi şi cu siguranță nu este ascuns ori deghizat. Poate că rândaşii presupun că este un spațiu de depozitare sau o pivniță şi nu se deranjează să cerceteze, dar, dacă vreunul dintre ei are vreun strop de curiozitate, va fi explorat tunelul.

Sunt sută la sută sigură că Felix este scos prin acest tunel. Întrebarea este însă de cine şi de ce. Nomazii, minerii, un localnic nemulțumit sau cineva mai apropiat de casă, la care nu m-am gândit încă?

Simt un sentiment copleşitor de neajutorare. Cum, Doamne, să îmi dau seama cine îl ia, în puținul timp rămas?

*

În dimineața următoare, domnul Pengower îi cheamă pe băieți la el.

Eu şi Gwen îi ducem jos în antreu, unde tatăl lor îi aşteaptă, alături de domnul Bray.

— Îi duc la mină, declară el. Este timpul să ştie cu ce se ocupă tatăl lor.

Mă uit la el uluită. Este exact ceea ce o sperie pe Cordelia. Mă întreb dacă ştie. Am timp să îi spun? înainte să îmi dau seama de ce ar trebui să fac, apare Cavill. Arată minunat

într-o haină de culoarea cerului şi cizme negre. Îmi zâmbeşte, încă având în ochi o lumină caldă, după noaptea trecută.

— Ziua bună, domnişoară Swift! spune el.

Privirea lui este scrutătoare şi îmi amintesc cu un fior de plăcere de intimitatea împărtăşită.

Sunt însă luată prin surprindere de planurile domnului Pengower, aşa că abia îi pot răspunde la zâmbet. Cavill se încruntă şi mă priveşte întrebător, dar nu îmi pot articula temerile fără să fiu auzită de domnul Pengower. Cavill se întoarce către copii.

— Bine, drăcuşorilor. Sunteţi gata de o aventură?

— Sunt gata! exclamă Felix.

Sare în sus şi în jos, cuprins de entuziasm. Nu se întâmplă des să fie inclus în aceste excursii. Stomacul mi se strânge din cauza anxietăţii, îmi sunt stârnite suspiciunile. Sunt ca un câine care simte pericolul.

De ce îi duce domnul Pengower la mină? De ce îl ia pe Felix? Observ că domnul Bray nu pare prea fericit, dar Cavill pare să fie de acord, râzând cu băieţii. Poate că sunt îngrijorată degeaba. Poate că domnul Pengower vrea numai să le arate fiilor săi afacerea familiei. Sau vrea să le arate minerilor copiii lui?

Mă uit după Cordelia, sperând să apară. Cu siguranţă trebuie să fie la curent cu aceste blănuri. Ştiu că nu ar fi de acord. Va fi speriată a culme. Se pare că toată lumea ştie că minerii sunt periculoşi, mai puţin domnul Pengower, care poate că ştie, dar nu vrea să recunoască acest lucru. Nu pot face nimic. Băieţii sunt încântaţi, mai ales Felix. Robert nu este prea mulţumit că vine şi fratele lui mai mic, dar este oricum bucuros că este luat de la lecţii. Îmi imaginez că vor avea parte de alte predici despre importanţa de a face parte din familia Pengower.

Sunt pe cale să mă retrag la etaj, când domnul Pengower mă informează că şi eu voi merge.

— Pentru a-l supraveghea pe domnişorul Felix, spune el.

Vreau să o avertizez pe Cordelia, dar nu ştiu unde să o găsesc şi nu am timp. Mă uit după Gwen, dar a dispărut şi nu îl văd nicăieri pe Symons. Nu este nimeni pe care să îl rog să îi transmită un mesaj Cordeliei. Plecăm imediat, în ciuda voinţei mele, accept mâna domnului Bray şi mă urc în trăsură. El mă urmează şi se aşază lângă mine. Domnul Pengower şi Cavill se aşază în faţa noastră. Felix stă pe genunchii unchiului său. Ca o tratație specială, Robert stă pe capră, alături de domnul Grantly. Prind privirea lui Cavill şi îmi amintesc de noaptea trecută, roşind ca o virgină, şi nu îmi scapă ironia acestui fapt.

Vremea a fost foarte caldă încă de când am sosit, miercurea trecută, şi a devenit tot mai umedă. În aer atârnă o senzație de greutate, groasă precum ceața, dar transparentă ca vaporii. Este aproape şi se apropie tot mai mult, ca tentaculele unui rău întunecat care se apropie cu prudență de casă.

Roțile trăsurii se învârt pe pietriş şi mă izbeşte deodată mirosul senzual al iasomiei care se întinde pe pereții casei. Este lipicios şi puternic. Nu există nicio briză care să îl îndepărteze, aşa că s-a adunat, intensificat de căldura soarelui. Peste tot în jurul meu tufele, florile şi copacii strălucesc de vitalitate. Totul este plin de viață. Păsările ciripesc cu veselie, albinele bâzâie, fluturii zboară şi libelulele se avântă prin aer şi totuşi inima mea este grea ştiind ce urmează. Frumusețea moşiei este aproape un afront, în lumina urâțeniei care îşi pregăteşte aripile.

Nu durează mult până să ajungem la mină. Locul este o adunătură de colibe din piatră, turnuri cilindrice şi ceea ce par a fi nişte schele înălțate pe stâncile care dau înspre mare. Cerul se întunecă, dar nu din cauza norilor. Un turn

din cărămidă aruncă în aer fum negru, sufocând lumina şi murdărind pământul, care este sterp. Nimic nu creşte aici.

Nici măcar un fir de iarbă. Este ca şi cum solul ar fi bolnav.

Băieţii se cufundă în tăcere. Felix se uită la acest loc cu ochii mari şi cu gura deschisă. Nu ştiu dacă este fascinat sau oripilat. Domnul Pengower vorbeşte cu domnul Bray. Vorbesc într-o limbă pe care nu o înţeleg. Domnul Bray este serios. Faţa lui este plină de îngrijorare, dar pare să îşi păstreze temerile pentru sine şi îl ascultă pe domnul Pengower. Mă uit la Cavill, căutând siguranţă. El îmi zâmbeşte.

— Presupun că nu ai mai fost vreodată la o mină, domnişoară Swift, spune el.

— Presupui corect, replic eu. Va trebui să-mi explici totul.

— Va fi plăcerea mea.

— Sper că este sigur, adaug eu, încercând să îi comunic din priviri temerile mele.

— *Este* sigur, replică el, încruntându-se. Te asigur, nici dumneata şi nici băieţii nu veţi fi puşi în vreo primejdie.

Dar vreau, cu fiecare fibră a corpului meu, să plec din locul acesta.

Este întunecat, trist şi dezolant. Nu există niciun pic de frumuseţe nicăieri, cu excepţia mării, dar chiar şi ea arată ca şi cum ar fi acoperită cu funingine sub cerul plat şi gri.

Ne dăm jos din trăsură. Cavill îl ridică pe Felix şi apoi îmi oferă mâna. O iau şi păşesc pe pământul ars. Observ bărbaţii care ne privesc şi mă simt oribil de nepotrivită aici cu bluza mea albă şi fusta neagră.

Sunt recunoscătoare că nu port o rochie ca acelea ale Cordeliei, pentru că tivul s-ar murdări cu siguranţă în locul acesta mizerabil.

Din colibe ies bărbaţi îmbrăcaţi în pantaloni şi cămăşi mizere, cu capetele protejate de nişte pălării care nu arată

deloc potrivite acestei sarcini. Unul sau doi fumează pipă, unii arată ca şi cum ar fi încă băieţi.

Feţele lor sunt murdare, expresiile – prudente şi ostile. Ochii lor întunecaţi şi neîncrezători ne privesc, şi mă tem pentru Robert şi Felix.

Nu este un loc sigur pentru ei. Ochii aceia sunt plini de resentimente.

O simt în limbajul trupului lor şi în gurile strâmbate cu dispreţ.

Oamenii aceştia nu îl plac pe domnul Pengower. Nu îl plac absolut deloc.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte...

Domnul Pengower pare să nu observe antipatia palpabilă din atmosferă. Este într-o dispoziţie foarte bună.

— Haideţi, băieţi! strigă el plin de veselie, întinzându-i mâna lui Felix, care i-o ia. Vocea lui este sonoră, ca şi cum ar vrea ca întreaga mină să îl audă. Şi dumneata, domnişoară Swift. Nu mai întârziaţi!

Este o zi interesantă! Aveţi oportunitatea de a vedea cum se extrage cositorul. De a vedea cum oamenii aceştia descurcăreţi excavează pământul, căutându-i comorile.

Păşeşte cu paşi mari, cu o oarecare vioiciune. Robert, cu un aer important, îşi îndreaptă umerii, îşi ridică bărbia şi merge în urma tatălui său. Eu, Cavill şi domnul Bray îi urmăm, ascultând vocea bubuitoare a domnului Pengower povestindu-le fiilor săi despre mină.

— Acum, ascultaţi-mă, Robert şi Felix! Mina a fost construită în 1791. A început ca o întreprindere mică, dar acum sunt angajaţi 300 de bărbaţi, 44 de femei şi 186 de copii. Da, băieţi doar puţini mai mari decât voi! Imaginaţi-vă!

Chiar nu vreau să o fac. Sunt oripilată când mă gândesc la copiii care lucrează în tunelurile acelea, atât de adânc sub pământ.

Domnul Pengower continuă:

— Lucrările se extind cu peste un kilometru sub mare. Când bunicul vostru a cumpărat mina, în 1857, trebuiau să coboare pe cărări periculoase pe stânci şi să intre printre crăpăturile acestora. Acum, suntem mult mai eficienţi. Avem motoare cu aburi, care cară minerii în sus şi în jos. Voi, Robert şi Felix, veţi vedea cum este să fii miner, coborând sub pământ cu unul dintre aceste motoare.

Mă întorc spre domnul Bray, panicată, şi mă panichez şi mai mult când îi văd expresia.

— Este înţelept, domnule Bray? întreb eu.

El clatină din cap.

— Nu este deloc înţelept, replică el scurt.

Mă întorc spre Cavill.

— Chiar îi va duce pe băieţi în mină?

Sprâncenele lui Cavill se adună într-o încruntătură adâncă. Se uită la domnul Bray.

— Voi vorbi cu el, spune, şi vocea îi este adâncă şi serioasă.

Veselia s-a evaporat. Numai domnul Pengower crede că este o idee bună.

Cavill se apropie de fratele său şi îi vorbeşte pe un ton scăzut. Nu aud ce îi spune, dar îmi dau seama, după expresia iritată de pe faţa amândurora, că lui Cavill nu îi place planul fratelui său, iar acesta nu este bucuros să fie contrazis.

Domnul Pengower avansează în continuare. Felix ţopăie entuziasmat pe lângă el. Robert merge cu capul sus, prefăcându-se că este adult. Cavill nu reuşeşte să îl facă pe fratele său să se răzgândească.

— Vor fi bine, spune domnul Bray, aţintindu-şi privirea blândă asupra mea. Domnul Pengower nu a spus nimic despre coborârea copiilor în mină. Dacă ar fi făcut-o, aş fi încercat să îl fac să se răzgândească.

Îmi dau seama deodată că suspiciunile mele nu sunt nefondate.

Domnul Pengower vrea să le arate minerilor cât de sigure sunt tunelurile – şi cum poate face acest lucru mai bine decât ducându-şi acolo propriii copii? Sunt oripilată de neglijența unui asemenea act.

Domnul Bray este nemulțumit de condiția tunelurilor şi, de la dezastrul de anul trecut, când oameni şi-au pierdut viața, nu s-au mai adus niciun fel de îmbunătățiri. Pare absolut iresponsabil să pună astfel în pericol doi copii mici, doar pentru a le demonstra minerilor că nu au dreptate. Nimeni nu ar trebui să coboare în tunelurile acelea.

Nimeni.

*

Ne grupăm împreună la intrarea unei clădiri din piatră şi domnul Pengower mă măsoară din priviri.

— Dumneata aştepți aici, domnişoară Swift. Mina nu este un loc potrivit pentru o femeie îmbrăcată aşa.

Sunt uşurată că nu trebuie să cobor. Ca Pixie, nu aş fi ezitat; nu îmi este teamă de spațiile mici. Dar sunt conştientă de responsabilitatea mea față de Hermione. Ar fi greşit din partea mea să o pun pe *ea* în pericol. Mă tem, însă, pentru copii. Mă gândesc la Cordelia. Ştie unde au plecat? Este acasă, îngrijorată?

Domnul Bray nu are altă opțiune decât să se supună ordinelor domnului Pengower. Preia conducerea, chemând oamenii. Ei sunt în mod evident surprinşi să vadă doi copii, dar sunt încântați să fie aleşi să asiste. Îi salută politicos pe domnul Bray şi pe domnul Pengower, apoi dispar în interiorul clădirii. Cei care nu au fost aleşi stau pe lângă noi ca o haită de animale prudente. Unii îşi şoptesc. După curbura buzelor şi ostilitatea din priviri, nu îmi imaginez că spun lucruri drăguțe.

— Voi avea grijă de băieți, mă linişteşte Cavill înainte de a urma grupul înăuntrul clădirii.

— Şi ai grijă şi de dumneata, adaug.

Dar ştiu că nu este în pericol. Pericolul care îl amenință pe el urmează să vină.

Timpul trece încet. Căldura este intensă. Aerul este greu din pricina fumului şi mă simt afectată la fiecare respirație. Îmi spun că nu trebuie să mă îngrijoreze siguranța copiilor. Felix nu dispare astăzi, iar Robert trăieşte şi are o fiică, pe Emily. Ce mă preocupă mai mult decât pericolul din mină este pericolul reprezentat de către bărbați. Fierb de furie. Le înțeleg amărăciunea. Sunt săraci, muncesc prea multe ore, munca lor este grea şi condițiile din tunel sunt inumane. În cazul multora, soțiile şi copiii lor lucrează de asemenea aici. Copiii sunt mici şi petrec mare parte a zilei în întunericul de sub pământ. Nu îmi imaginez că sunt plătiți prea bine. Este, pur şi simplu, exploatare. Dar victorienii nu aveau probleme în a-şi pune copiii la muncă, trimițându-i prin coşurile de fum sau prin canalizare, să caute comori. Mă gândesc la intrarea secretă care duce direct în casă. Aceşti bărbați nu au nicio problemă în a se aventura printr-un tunel întunecat. Va intra vreunul dintre ei astfel în casă, răpindu-l pe Felix?

Totul pare să dureze o eternitate, dar în cele din urmă aud râsul voios al lui Felix. Micul grup iese, în sfârşit, din clădire. Felix țopăie ca un iepure de primăvară. Robert a rămas în spate cu domnul Bray, amândoi solemni şi gânditori. Domnul Pengower discută cu fratele său. Pasul său este voios. Este binedispus. Orice au făcut, domnul Pengower consideră că este un succes. Felix se apropie de mine, cu fața strălucindu-i de plăcere.

— Am mers în tuneluri! mă informează, cu vocea cu o octavă mai înaltă datorită entuziasmului. Am fost ca nişte cârtițe sub pământ.

Când mă fac mare, vreau să mă fac miner!

Mă forțez să zâmbesc.

— Sunt sigură că ai fi un miner bun, îi spun, punându-i mâna în cap şi ciufulindu-i părul.

Mă doare inima, pentru că ştiu că nu va avea şansa să ajungă să fie bun la ceva.

— Domnişorul Felix este neînfricat, îmi spune tatăl lui, mândru. Ar fi trebuit să-l vezi, domnişoară Swift, alergând în sus şi-n jos prin tuneluri, ca o cârtiță. Da, ca o cârtiță, îți spun! Ar fi trebuit să fii acolo.

Este ca tatăl lui.

— Dar tu, domnişorule Robert? întreb, întorcându-mă spre băiat. Şi tu vrei să fii miner când te faci mare.

Fața lui este palidă şi văd că tremură. E în mod evident terifiat.

— Nu, spune el mânios. Dar nu pentru că mi-a fost frică. Nu trebuie să fiu acolo jos. Eu mă voi ocupa de tot.

Mă uit la domnul Pengower, auto suficient şi arogant, şi mă gândesc la cât este de nesăbuit. Ducând copiii jos în mină, a pus sare pe rana bietului tată al cărui copil a fost ucis în catastrofa. Mă întreb cum s-a putut Cordelia căsători cu el. Mă întreb dacă, undeva în adâncul sufletului, îşi doreşte să nu o fi făcut.

*

Sunt uşurată când trăsura lasă mina în spate şi ne duce din nou prin peisajul însorit de vară. Mă bucură vederea câmpurilor verzi, a florilor galbene de piciorul-cocoşului şi a celor roz de guşa-porumbelului, albul florilor de hasmațuchi şi mandragoră sălbatică. Mă bucură vederea semnelor de viață, după peisajul steril al minei.

Privirea blândă a lui Cavill se opreşte asupra mea un moment îndelungat. Nu îndrăznesc să zâmbesc, de frică să nu mă dau de gol.

Dar domnul Pengower nu este interesat de mine. Îl ascultă pe Felix, care ne distrează cu descrierea pe nerăsuflate a minei şi pune zeci de întrebări care îi fac plăcere tatălui său.

— Ce este chestia aceea albastră de pe pereți, tată? întreabă el.

Domnul Pengower este încântat de interesul fiului său.

— E cupru, băiete, care se scurge din stâncă. Ce deştept eşti că ai observat! Un adevărat Pengower, plin de interes şi curiozitate!

— Vreau să mai merg jos, spune Felix, bucurându-se de laudele primite de la tatăl său, care poate că nu l-a observat până acum. Te rog, tată, pot să mai merg?

— Sigur că da, Felix.

— Vreau să fiu o cârtiță şi să sap. Pot să sap un tunel, tată?

Entuziasmat de această idee, adaugă:

— Voi săpa un tunel în grădină. Un tunel adevărat, ca o cârtiță adevărată.

Domnul Pengower râde.

— Auzi, Cavill? Felix vrea să fie o cârtiță, îndrăznesc să spun că ar fi o cârtiță foarte bună. Cea mai bună din St Sidwell.

Felix îi zâmbeşte tatălui său, iar ochii îi strălucesc de fericire.

— Vezi, domnişoară Swift, spune copilul cu un zâmbet larg, sunt cea mai bună cârtiță din St Sidwell!

*

Domnul Bray, care stă lângă mine, este preocupat. Îşi sprijină cotul de lateralul trăsurii şi îşi freacă gânditor bărbia. Încă este supărat că domnul Pengower a insistat să ducă băieții jos, în mină. Îi pot simți furia, deşi face o treabă bună ascunzând-o. Mă uit la Robert, care stă sus pe capră, cu domnul Grantly. Şi el este tăcut. Nu spune niciun

cuvânt. Mă întreb ce îi trece prin cap. Dar nu mă preocupă prea mult Robert. Mă preocupă Felix şi trebuie să îl supraveghez îndeaproape.

Când intrăm pe porţile moşiei St Sidwell, observ pentru prima dată, pe unul dintre stâlpi, urmele scrisului despre care mi-a spus domnişoara Prideaux. Cineva a încercat să le spele, dar vopseaua roşie se vede încă pe stâlp. *Ochi pentru ochi...* Acest gând îmi transformă sângele în gheaţă. Domnul Pengower nu se uită într-acolo, dar domnul Bray se uită. Se uită şi apoi mă priveşte. Ochii lui par să se întunece din cauza îngrijorării şi simt frica lui rostogolindu-se ca un val înţepător peste mine.

*

Când ajungem acasă, las copiii cu Ruby şi merg să o caut pe Cordelia.

O găsesc singură, aşezată pe o bancă din grădină, cu un coş plin cu floarea-soarelui la picioare. Poartă o pălărie de soare cu boruri largi şi, preţ de o clipă, pare să fi aţipit. Dar mă vede şi îmi face semn să mă apropii, fluturându-şi elegant mâna.

— V-aţi întors, spune ea, forţând un zâmbet slab.

Mă aşez lângă ea.

— Îmi pare rău, am încercat să te găsesc şi să te avertizez, replic eu.

— Ştiam că are să-i ducă, spune ea pe un ton plat şi îşi împleteşte degetele în poală. Ştiam că nu îl voi putea opri. Cel puţin acum s-a terminat şi s-au întors în siguranţă acasă.

— Cred că domnul Pengower va face mereu ce îi place, spun eu.

— Este atât de încăpăţânat! L-am implorat să nu-i ducă. Sunt prea mici. Ce au de câştigat în urma unei astfel de expediţii?

— Poate că le-a fost benefic să vadă cum funcționează mina?

— Altădată aş fi fost de acord cu dumneata. Dar lucrurile s-au schimbat. Minerii sunt furioşi şi plini de resentimente. Ai văzut ce era scris pe poartă?

— Da.

— Cineva vrea să ne facă rău.

— Sunt sigură că nimeni nu ar face aşa ceva, îi spun, dar adevărul este că nu sunt deloc sigură. Dacă vor să îşi răneasscă stăpânul, sunt sigură că nu ar face-o rănindu-i copiii. Ce fel de persoană ar face aşa ceva? Este de neconceput. Ea îşi frânge mâinile.

— Dar şi el l-a rănit pe unul de-al lor. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Draga mea doamnă Pengower! exclam eu. Nu a făcut-o dinadins.

A fost un accident!

Se uită la mine cu intensitate.

— A fost neglijență, replică ea, scuipând cuvintele ca şi cum ar fi fost veninoase. Lipsă de interes. Ar fi putut fi evitat cu uşurință. Domnul Pengower este un bărbat încăpățânat. Când îi intră o idee în cap, nimic nu i-o poate scoate. Nu vrea să fie contrazis. Este foarte căpos. Ştiu că nu se cade să mă cert cu el, dar uneori blândețea este un mijloc mai bun de a ajunge la oameni decât severitatea. Domnul Pengower nu înțelege acest lucru şi asta îl va costa. Râde, în ciuda nefericirii pe care o simte, şi îşi pleacă privirea în poală, la degetele care se joacă acum cu batista din dantelă albă. Ştii povestea cu soarele şi vântul, domnişoară Swift?

— Fabula lui Esop, replic eu. O cunosc bine. Dar mai spune-mi-o!

— Vezi dumneata, vântul şi soarele se certau. Vântul se lăuda cu puterea să, în timp ce soarele îi explica că există mai multă putere în blândețe. Au văzut un om pe cărarea de

dedesubt. Avea pe el o haină groasă. Vântul a spus că-şi va dovedi tăria, dându-i haina jos. A suflat şi a suflat, iar frunzele au căzut din copaci, dar bărbatul şi-a strâns haina şi mai tare în jurul său. Nu-i dădea deloc drumul. În cele din urmă vântul a renunţat, iar soarele a strălucit deasupra bărbatului, căruia i s-a făcut atât de cald încât şi-a dat singur haina jos. A chicotit cu tristeţe. Mi-aş dori ca soţul meu să înţeleagă această fabulă. Le-o citesc din când în când băieţilor, sperând să îşi înveţe lecţia. Bunătatea are, într-adevăr, o mare putere. Am descoperit, în felul meu neînsemnat, că bunătatea scoate ce-i mai bun din oameni.

— Şi ai dreptate, sunt eu de acord. Domnul Pengower va învăţa, în timp. Dar s-ar putea să fie nevoie de ceva... Ezit, nedorind să o alarmez.

De ceva dureros care să-l trezească.

— Nu-i doresc aşa ceva, spune ea.

— Sigur că nu. Eşti o influenţă pozitivă asupra dumnealui. Dacă fiecare dintre noi avem un scop în viaţă, poate al dumitale este să-l încurajezi să-şi găsească latura blândă.

Râde încet.

— Asta ar fi o realizare, domnişoară Swift. Nu sunt sigură că aş îndeplini-o. Se întoarce spre mine şi în ochii ei există o anumită înţelegere. Dar să vorbim despre lucruri mai fericite! Domnul Cavill te îndrăgeşte mult. Zâmbeşte. Cred că şi dumneata îl îndrăgeşti.

— Este blând şi sensibil, replic eu cu grijă, în timp ce obrajii mi se înroşesc. Nu cred că am întâlnit vreun bărbat mai admirabil. Dar este dincolo de nivelul meu, aşa că este de neconceput.

— Nu fi atât de sigură! Lasă-mă să-ţi spun un secret, domnişoară Swift, şopteşte ea conspirativ. Şi eu am fost odată guvernantă, ca dumneata. Aveam în grijă două fete într-o casă din Somerset când domnul Pengower a venit

într-un weekend la vânătoare. Domnul pentru care lucram era nasul dumnealui. O fată ca mine nu ar fi visat să se mărite cu cineva ca domnul Pengower, dar am fost norocoasă, m-a ales şi am fost flatată. Oftează. Nu-l iubeam, dar îi plăcea mamei mele. La fel ca în cazul dumitale, tatăl meu murise şi mama depindea de mine. Am crezut că în timp îmi va deveni drag. Se întoarce spre mine şi zâmbeşte şters. Nu ajungem întotdeauna să ne împlinim dorințele. Este un bărbat dificil. Încerc să îl îndrăgesc, dar mă tem că nu prea reuşesc. Dumnezeu să mă ierte, dar are prea puține lucruri care să inspire dragoste.

Simt o durere surdă în inimă. O văd blocată în dormitorul lui Felix, sub formă de spirit, şi mi-e milă de ea.

— Îmi pare rău că viața dumitale este atât de dificilă! spun. Cu toții vrem să iubim şi să fim iubiți la rândul nostru.

Mă ia de mână şi o strânge.

— Cât de bună eşti, domnişoară Swift, să-ți pese atât! îmi devii o prietenă dragă. Ochii ei sclipesc din cauza lacrimilor. Mi-am aşternut patul şi acum trebuie să dorm în el. Dar pot avea încredere în dumneata. În momentele mele întunecate, am contemplat ideea de a nu mai dormi în patul meu. De a-mi prelua controlul asupra destinului, trăind aşa cum vreau. Oftează şi îşi apleacă umerii. Dar este imposibil, desigur. Am prea mult de pierdut. Totuşi, ştiu că sunt iubită.

Presupun că se referă la copiii ei, deoarece nu se poate referi la soț.

Poate că este suficient. Doar să o ştiu. Nimeni nu poate avea totul, nu-i aşa? Uneori, trebuie să-ți accepți soarta şi să fii recunoscător pentru micile sclipiri de lumină care răzbat printre umbre.

Îmi dă drumul la mână şi îşi şterge ochii. Conversația a luat sfârşit.

Îşi saltă coşul cu flori.

— Haide să mergem înăuntru! spune ea, ridicându-se. Sunt sigură că băieţii vor dori să-mi povestească despre aventura lor. Va trebui să mă prefac că sunt fericită să-i ascult.

*

În seara aceasta decid să îi citesc lui Robert. A avut o zi dificilă, eclipsat de fratele său mai mic, şi vreau să îl fac să se simtă mai bine.

Aleg o carte cu fabulele lui Esop. Încep povestea cu vântul din nord şi soarele, dar el acoperă pagina cu mâna şi mormăie că deja a auzit-o.

Preferă poveştile cu vulpi. Fără tragere de inimă, îi citesc *Vulpea şi strugurii.* Este satisfăcut cu această alegere şi îmi cere să îi mai citesc.

După un timp, închid cartea şi îi urez noapte bună. Este timpul să mă îmbrac pentru cină. În drumul spre camera mea, o întâlnesc pe Cordelia, care merge să le ureze noapte bună băieţilor. Profită de oportunitate pentru a mă ruga să mă alătur familiei în această seară.

— Am vorbit cu domnul Bray, îmi spune pe un ton scăzut. Nu ştia despre planul domnului Pengower de a duce băieţii în mină şi este foarte nemulţumit de acest lucru. Vine în seara aceasta la cină şi mă tem că va urma o ceartă. Domnul Bray spune că oamenilor nu le-a căzut bine. Nu se simt deloc mai liniştiţi, ci sunt plini de resentimente.

Crede că domnul Pengower îi ia de proşti.

Şi au dreptate.

— Domnul Cavill a încercat să discute cu dumnealui la mină, replic eu. Dar nu a vrut să asculte. Ştiu că nici domnul Bray nu a fost de acord.

Cordelia oftează.

— Soțul meu nu ascultă pe nimeni, dar voi mai încerca. Mă cutremur gândindu-mă la un alt accident, când ar fi atât de uşor de evitat.

Mă duc în camera mea, mă spăl şi îmi schimb hainele. Când cobor, îl văd pe Cavill pe pajişte. Stă singur pe terasă, cu un pahar cu whisky în mână, uitându-se peste grădină. Domnul Pengower şi Cordelia nu au coborât încă, iar domnul Bray şi bătrâna doamnă nu au sosit.

Este o altă seară călduroasă. Aerul este greu şi plin de musculițe şi de parfumul dulce al grădinilor. Soarele are culoarea unei portocale şi se cufundă dincolo de coroanele copacilor, aprinzându-le. Este o scenă frumoasă, dar melancolică, aşa cum este adesea sfârşitul zilei. Simt o greutate în inimă. Mai am doar o zi alături de Cavill, înainte să plece.

Apoi nu îl voi mai vedea niciodată.

— Cavill, spun eu.

Se întoarce şi încântarea lui când mă vede îi luminează fata şi mă face să mă simt mai bine. Vine înspre mine.

— Hermione, replică el cu blândețe. Tocmai mă gândeam la dumneata.

— Da?

— M-am trezit dorindu-mi să dau timpul înainte şi vineri, în loc să plec, să mă întorc de fapt.

— Mi-aş dori şi eu asta, şoptesc.

În gât mi se pune un nod, pentru că ştiu că nu se va întoarce.

— Îți voi scrie cât timp voi fi plecat, spune el cu fervoare, iar ochii îi ard. Îți voi povesti despre aventurile mele şi îmi vei scrie şi dumneata, ținându-mă la curent cu viața de aici, de la St Sidwell.

— Oh, Cavill, eu...

În acest moment, Cordelia iese pe terasă, într-o rochie drăguță, de culoarea oului de rață. Ne zâmbeşte, un zâmbet ştiutor, şi ne priveşte cu afecțiune.

— Nu-i aşa că este o seară minunată? spune ea, alăturându-ni-se.

— Este şi mai frumoasă cu două doamne grațioase, spune Cavill rânjind, iar Cordelia radiază.

— Nu-i aşa că spune mereu ceea ce trebuie? întreabă ea, râzând.

— Crede că flatarea îi va deschide toate uşile, adaug eu, încercând să nu flirtez în fața Cordeliei.

Mă priveşte întrebător, iar Cavill chicoteşte. Îmi dau seama că ar putea fi o expresie pe care nu au mai auzit-o.

Domnul Pengower apare însoțit de domnul Bray şi de bătrâna doamnă Pengower. Am sentimentul că cei doi au discutat deja, deoarece niciunul nu pare bucuros. O simt pe Cordelia tensionându-se lângă mine.

Prind privirea lui Cavill. Trage aer în piept şi clipeşte. Va fi una dintre acele seri în care ne prefacem cu toții că totul este bine, în timp ce subiectul legat de coborârea lui Felix şi Robert în mină va rămâne pe masă, ca o carcasă în descompunere, de care nimeni nu vrea să se atingă.

Şi aşa este. La suprafață, conversația este uşoară: Cordelia este fermecătoare, Cavill – plin de duh, bătrâna doamnă, o încântare, râzând la tot ce spune Cavill. Dar, dincolo de suprafața veselă, atmosfera este tensionată. Domnul Bray este reticent. Domnul Pengower este agreabil într-un mod forțat – intendentul său l-a supărat cu critica şi nu vrea să îl ierte. Observ că are două pahare mari cu whisky sec şi că cere un al treilea. Poate că este din cauza băuturii, dar, spre finalul cinei, domnul Pengower decide să îşi exprime autoritatea şi să explice de ce a decis să îi ducă pe copii jos, în mină.

— Ce nu vă dați seama, începe el, uitându-se pe rând la domnul Bray şi la Cavill, este că oamenii se uită la mine aşteptând să-i conduc. Dacă cedez cererilor lor, nu fac decât să-mi construiesc o cruce pe care va trebui să o port în spate în anii ce vin. Vor mai mulți bani. Flutură paharul în fața sa şi articulează cuvintele neclar. Dacă cedez, ce-i opreşte să ceară şi mai mulți, peste şase luni? Şi apoi şi mai mulți, în opt luni? Şi aşa mai departe. Trebuie să fiu puternic, aşa cum a fost tata înaintea mea. I-a condus cu o mână de fier. Acesta este singurul mod. Sunt nişte zurbagii, capabili să se răscoale şi să se transforme într-o bătaie de cap. Astăzi, dragă doamnă Pengower, spune el întorcându-se către Cordelia, cu un rânjet pe buze, i-am dus pe băieți jos în mină pentru a le arăta oamenilor că tunelurile sunt sigure. Dacă sunt suficient de sigure pentru băieții mei, sunt suficient de sigure şi pentru ei. A fost o demonstrație de putere, nu de slăbiciune. Zâmbeşte triumfător. L-ați văzut pe Felix? Ce curaj are băiatul acesta! Ce isteține! A țopăit prin tuneluri ca un iepure. Ca un iepure era, vă spun.

Chicoteşte.

Bătrâna doamnă râde cu el.

— Aşa a fost, dragul meu? Ca un iepure?

— Într-adevăr, mamă. Ca un mic iepure descurcăreț. N-am fost niciodată atât de mândru de el.

Cavill ridică dintr-o sprânceană.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spune el. Cordelia nu zâmbeşte. Se joacă cu piciorul paharului ei de vin.

— Păcat că a fost nevoie de o experiență potențial periculoasă pentru a-i vedea valoarea. Fața domnului Pengower se întunecă.

— Draga mea, încep să mă satur de cicălelile tale. Începi să suni ca o țață.

Îşi goleşte paharul şi îl trânteşte pe masă.

— Ivan, replică Cavill, de dragul Cordeliei. Cu toții suntem preocupați de siguranța acelor tuneluri.

— Atunci, trebuie să găsiți altceva de care să vă plângeți, pentru că m-am săturat să tot repet. Este moşia *mea.* Mina *mea.* Oamenii *mei* şi jurisdicția *mea,* să fac ce naiba am eu poftă. Domnule Bray, Cavill, doamnă Pengower? S-a înțeles?

Ochii lui sunt în flăcări, scăpărând pe fața lui întunecată şi furioasă.

Tăcem cu toții, uluiți. Vreau să le spun că sâmbătă noaptea cineva îl va lua pe Felix. Că va fi răpit din pat şi dus prin ieşirea secretă în noapte şi nu va mai fi văzut niciodată. Asta l-ar făcea pe domnul Pengower să tacă. Dacă i-aş spune că răufăcătorul este probabil un miner nemulțumit, ar înțelege şi ar face, oare, ce îi spune domnul Bray, care este deopotrivă înțelept şi plin de compasiune?

Îmi muşc limba. Este unul dintre acele momente în care nu pot decât să observ. Sunt acum destul de sigură că Felix este luat de un miner – şi pare să fie vina tatălui său.

*

Bătrâna doamnă se întoarce spre Cordelia. Cu voce dulce şi placidă, spune:

— Ne cânți ceva la pian, draga mea?

— Desigur, replică ea, ridicându-se de pe scaun, îmi dau seama că sunt toți uşurați că vor putea sta în tăcere, ascultând muzică, până va veni timpul de mers la culcare.

Abia ce s-a lăsat noaptea când ne retragem în camerele noastre.

Amurgul a lăsat loc întunericului, iar luna, care este acum aproape plină, străluceşte deasupra grădinilor cu o lumină melancolică. Aerul este greu şi umed, atârnând deasupra ierbii şi a tufelor ca o pătură jilavă. Simt că urmează o furtună. Vremea trebuie să se schimbe la un moment dat şi va veni ploaia – multă. Bărbații nu rămân în salon să fumeze, ci se retrag şi ei. Domnul Bray o conduce

acasă pe bătrâna doamnă fără să îi strângă mâna domnului Pengower. Se pare că cei doi sunt certați şi aşa vor fi pentru un timp. Mă întreb cum se vor sfârşi lucrurile. Se va dovedi că domnul Bray are dreptate când unul dintre mineri îl va răpi de Felix din pat? împing acest gând deoparte şi mă retrag în camera mea.

Mâine este joi. Pot aluneca prin timp, şi este magic, dar nu pot, oricât de mult mi-aş dori, să îl încetinesc.

Nu trece mult până să aud bătaia familiară a lui Cavill în uşă. Îmi doresc să fi avut puterea să îi spun nu. Dar nu pot. Deschid uşa şi el se strecoară înăuntru, ca noaptea trecută. Nu vorbim. Îşi lipeşte buzele de ale mele şi mă cuprinde cu brațele, iar eu închid ochii şi mă dedic din toată inima acestui prezent etern.

CAPITOLUL 16

Gwen este posomorâtă şi neprietenoasă la micul-dejun. Culoarea i s-a dus din obraji şi ochii îi trădează îngrijorarea. Mă duc la fereastră şi mă uit afară. Curtea grajdului este tăcută. Mă întreb dacă John s-a cățărat din nou pe rigolă, ținând-o trează toată noaptea cu cererile lui.

Mă uit la ceasul de pe şemineu. Limbile se mişcă inexorabil înainte.

Ziarul local de pe masă îmi aminteşte că este 27 iunie 1895. În două zile voi şti cine răpeşte copilul. Voi fi martoră, cu ajutorul Domnului, pentru că mă voi ascunde în dormitorul lui şi apoi voi vedea unde este dus. Sunt terifiată de lucrurile la care voi fi martoră, dar trebuie să îndur. Este treaba mea. Pentru asta sunt aici. Voi dori să previn, dar va trebui să fiu puternică. Îmi amintesc de cuvintele bătrânei țigănci din tabără: „Este periculos să te joci cu timpul”. Într-adevăr, aşa este.

Simt privirea grea a lui Gwen aţintită asupra mea şi mă întorc. Îmi zâmbeşte absentă şi oftează. Îi spun lui Robert să meargă să exerseze la pian şi îi dau lui Felix o hârtie şi creioane colorate, ceea ce asigură absorbirea lui completă, şi mă aşez la masă lângă Gwen. O privesc cu atenţie.

— Nu te simţi bine, Gwen, îi spun cu blândeţe. Este ceva ce ai vrea să-mi spui?

Îşi coboară privirea asupra mâinilor. Observ că îşi roade unghiile.

Sunt scurte şi rupte.

Îmi cobor şi mai mult vocea.

— Poţi avea încredere în mine, să ştii. Nu sunt nici servitoare, nici membră a familiei.

Îşi ridică privirea de la mâini şi se uită ţintă la mine. Buzele îi tremură şi o lacrimă îi alunecă încet pe obraz.

— Cred că sunt însărcinată, domnişoară Swift, spune ea atât de încet, încât abia o aud.

Nu mă aşteptam la aşa ceva. Pentru o clipă, rămân fără cuvinte.

Dacă ar fi 2013, nu ar fi nicio problemă, dar este 1895, iar Gwen este necăsătorită. Implicaţiile sunt groaznice.

— Tatăl ştie? întreb, cu inima plină de milă.

Cuvântul „tată” dă drumul şi mai multor lacrimi. Clatină din cap.

— Ai de gând să-i spui?

Ridică din umeri. Înţeleg pe dată dilema ei. John Snathe nu are nicio intenţie de a se căsători cu ea. Nu a avut niciodată, nu va avea niciodată. Gwen i s-a dăruit în speranţa că se va căsători cu ea şi el i-a permis să creadă acest lucru doar pentru a-şi satisface poftele. Totul este atât de evident şi de trist. Gwen este o neghioabă, dar asta nu este o crimă. L-aş putea ucide pe afurisitul de John Snathe!

— Poate că ar trebui să-i spui, sugerez eu.

— Nu ştiu, răspunde Gwen, cu ochii întunecându-i-se din cauza fricii.

— Ţi-a spus că te iubeşte?

— Oh, da.

— A pomenit despre căsătorie?

Umerii ei se lasă, dintr-odată nesigură.

— Ar fi trebuit, dar... vocea i se stinge. Îşi fereşte privirea. Dacă nu o face, ce se va alege de mine? începe să plângă.

Tulburarea ei atrage atenţia lui Felix. Se opreşte din desenat, cu creionul ridicat deasupra foii, şi se uită la ea cu ochii mari şi rotunzi.

Apoi începe şi el să plângă. Vederea tulburării ei dă peste cap mica lui lume. Gwen observă şi îşi şterge în grabă obrajii.

— Oh, uită-te la noi! Ce suntem? O pereche de prostuţi! Hai şi dă-i lui Gwen o îmbrăţişare! Asta ne va face pe amândoi să ne simţim mai bine.

Felix se dă jos de pe scaun şi aleargă în îmbrăţişarea ei.

— Te iubesc atât de mult, domnişorule Felix! Dar ştii asta, nu-i aşa?

El îi pune mâinile pe obraji şi îşi lipeşte faţa de a ei.

— Gata cu lacrimile, Gwen! spune el.

Ea zâmbeşte fericită, uitându-şi dilema în lumina caldă a afecţiunii băieţelului.

Gwen mă priveşte de deasupra creştetului lui.

— Îi voi spune, afirmă ea. Cred că va fi bine.

Sper, de dragul ei, că are dreptate.

*

Mai târziu, urmează să ni se facă fotografii, întregii case, inclusiv mie. Symons a aranjat patru scaune în şir, pe aleea cu pietriş din faţa casei. Acelea sunt pentru familie. Noi vom sta în spatele lor. Un fotograf a venit de la Londra anume pentru acest lucru. Se numeşte domnul Pringle şi se pare că

este destul de celebru. Toată lumea este foarte entuziasmată.

Mă duc în cameră să îmi aranjez părul şi să mă asigur că arăt cât mai bine. Mă uit în oglindă şi îmi trasez conturul feţei cu degetele. Cât de ciudat este să arăt cu totul altfel decât Pixie Tate! Sunt Hermione Swift şi mă simt confortabil în pielea ei. Pe dinăuntru mă simt la fel. Cea mai adâncă parte din mine, cea tăcută, care observă, este eternă. *Mereu* mă simt la fel în sinea mea. Dar felul în care arăt se schimbă cu fiecare alunecare. Nu încetează să mă uimească felul în care devin altcineva şi totuşi, în acelaşi timp, rămân neschimbată pe dinăuntru. Îmi admir ochii căprui, genele negre care îi încadrează, nasul subţire şi drept şi buzele roz, pline, pielea fină şi pistruii delicaţi. Mi-ar plăcea să iau faţa asta cu mine când mă întorc. Dar nu aşa funcţionează lucrurile. Când voi aluneca înapoi, voi lăsa totul în urmă. Cu excepţia iubirii mele pentru Cavill. Pe aceasta o voi lua cu mine. Face parte din mine de acum.

Mă întorc de la oglindă cu un oftat. Mă bucur de acest vis şi nu îmi doresc să se termine. Dar trebuie să se termine. Timpul trece şi nu aşteaptă. Mă va trage tot mai aproape de tragedie, ca o salamandră atrasă de flăcări, şi apoi voi pleca.

*

Spre surprinderea mea, Cordelia îmi cere să mă aşez pe unul dintre scaune, cu familia.

Este o altă zi fierbinte. Soarele se ascunde în spatele unui nor la fel de umed ca un burete. Nu este nicio briză care să îl îndepărteze. Valul de căldură a durat mai mult de o săptămână. A început cu câteva zile înainte de sosirea mea şi poate că va dura şi după ce plec. Aerul este plin de parfumurile florale ale grădinii. Este luxuriant şi îmbunătăţeşte dispoziţia tuturor, pentru că cine ar putea să nu se simtă binecuvântat într-un astfel de paradis? Chiar şi domnul Pengower este binedispus.

Observ însă că îl ignoră pe domnul Bray, iar acesta, la rândul său, îl ignoră.

Cavill îmi atrage atenția. Evidenta sa afecțiune îi îndulceşte trăsăturile şi se uită la mine cu ochi flămânzi.

— Frumoasă Hermione, şopteşte el.

Râd şi mă uit în jur, asigurându-mă că nu ne aude nimeni.

— Cred că sunt frumoasă numai în ochii dumitale, replic eu încet.

— Ochii mei sunt singurii care contează, răspunde el.

Mă uit la el cu dragoste şi simt cum dispare. Mâine va pleca şi voi fi singură, îndeplinindu-mi sarcina. O sarcină pe care nu doresc să o duc la bun sfârşit.

— Ochii dumitale sunt singurii care vor conta *vreodată,* răspund, şi nu-şi imaginează cât de profundă este durerea din inima mea, sau de ce este acolo.

— Chipul dumitale va fi imortalizat în fotografia aceasta, Hermione, spune el. Voi cere să mi se trimită o copie în America de Sud, deşi nu voi avea nevoie de ea, pentru că voi duce imaginea dumitale aici, spune el, ducându-şi o mână la piept.

Domnul Pengower le ordonă tuturor să treacă la locurile lor. Mă aşez lângă Cordelia. Cei doi băieți stau cu picioarele încrucişate în fața părinților. În spatele nostru, întreaga gospodărie se alătură celor care lucrează în afara ei. Domnul Grantly, John Snathe şi rândaşii se alătură celor care lucrează în grădini. Este un grup surprinzător de mare. Domnul Pringle stă în fața noastră, ca un dirijor pe cale să dirijeze o orchestră. Are o barbă neagră stufoasă şi ochelari rotunzi pe nasul mare, borcănat. Arată ca şi cum s-ar potrivi mai bine într-un circ decât făcând fotografii, dar iată-l aici, plin de entuziasm şi mândrie.

Şi-a instalat aparatul pe un trepied, la mică distanţă de noi. Ne spune că nu trebuie să ne mişcăm până când nu ne spune el.

— Suntem gata? întreabă el.

— Pe cât de gata vom fi vreodată, răspunde voios domnul Pengower.

— Acum, nu uitaţi! Niciun zâmbet, nicio mişcare, staţi ca nişte statui! Este clar?

— Pe cât de clar va fi vreodată, replică domnul Pengower. Haideţi să terminăm, domnule Pringle!

Mă uit la băieţi şi sper că Felix va reuşi să stea nemişcat atât cât trebuie.

Domnul Pringle dispare sub cortina sa neagră.

— Nemişcaţi ca nişte statui, repetă el. Gata!

*

— Cel puţin nu suntem morţi, spune Rose, când se termină.

Stă chiar în spatele meu. Mă întorc spre ea şi râd.

— Ce vrei să spui?

Ea rânjeşte, cu ochii căprui plini de neastâmpăr.

— Ultima dată când mi-am făcut o fotografie a fost când a murit tata.

L-am aşezat pe scaun, cu hainele de duminică, şi ne-am adunat în jurul lui. Sper să nu mă fotografieze nimeni când mor. Nu cred că voi arăta foarte drăguţ atunci.

— Oh, Rose, ce poţi spune! exclam eu.

Dar este adevărat. Victorienii au o anumită fascinaţie faţă de moarte.

De unde vin eu, preferăm să avem fotografii cu cei vii.

*

Toată lumea se întoarce la treaba sa. Felix o ia pe Gwen de mână şi merg în casă. Observ că John o priveşte în timp ce ea intră în casă. Mă întreb dacă are vreo idee că îi poartă copilul. Mă întorc la îndatoririle mele, însoţindu-l pe Robert

sus, pentru a ne continua lecțiile. Abia aştept după-amiaza, când vom călări alături de Cavill. Sunt dureros de conştientă că este ultima oportunitate pe care o avem.

Domnul Pringle rămâne la prânz. Nu mi se cere să particip, dar, când cobor pentru a căuta o carte despre mitologia greacă în bibliotecă, îl aud în salon. Bătrâna doamnă Pengower este şi ea prezentă şi aud râsul lui Cavill erupând din când în când la ce spune domnul Pringle. Dacă nu ar trebui să plec, aceasta este viața pe care ar trebuie să o duc. O viață de prânzuri şi cine nesfârşite, de îmbrăcat frumos şi socializat, de călărit prin peisajul minunat de la țară şi de participat la picnicuri pe plajă. O viață ca a Cordeliei. Dacă nu aş avea perspectiva pe care o am, probabil aş accepta fără nicio întrebare, tară analiză şi aş fi satisfăcută. Dar, dacă aş rămâne, dacă mi-aş părăsi lumea pentru aceasta, ştiind toate lucrurile pe care le ştiu, aş putea fi fericită în calitate de doamna Cavill? As uita în cele din urmă de unde vin şi m-aş cufunda în această realitate până nu ar mai rămâne nimic?

Până când asta ar fi totul? Până când Pixie Tate ar fi o amintire estompată, ca o urmă a unei vieți trecute, trăite doar într-un vis? Ar fi suficient să îl iubesc pe Cavill? Nu ştiu.

*

Sunt în bibliotecă în clipa când în antreu se produce deodată tulburare. Pare să bată un vânt rece care traversează antreul şi ajunge la mine. Aud voci ridicate. Aud un ton urgent şi se simte spaima. Mă grăbesc să ajung la uşă şi să văd despre ce este vorba. Participanții la masa de prânz ies din salon, la fel de curioşi ca mine.

Este domnul Bray. Îl aud spunând că trebuie să vorbească urgent cu domnul Pengower. Simt că sunt necazuri la mină. Cei doi bărbați au un schimb de cuvinte. Nu aud ce spun. Dar fața domnului Pengower se înroşeşte.

Îşi cheamă fratele. Pleacă amândoi cu domnul Bray. Pare să nu fie niciun moment de pierdut. Uşa de la intrare se trânteşte în urma lor, lăsându-ne să ne revenim în urma agitației.

Cordelia se întoarce către domnul Pringle şi încearcă să îşi ascundă teama în spatele unui zâmbet. Sunt familiarizată deja cu acest zâmbet, cu felul în care transmite linişte, în timp ce, dedesubt, întreaga ei ființă este cuprinsă de tulburare.

— Cred că ar trebui să mâncăm, spune ea cu curaj. Soțul meu şi fratele său nu ne vor însoți, mă tem. Se preface că râde. Sunt precum cei trei muşchetari, plecând să lupte pentru suveran.

Nimeni nu râde alături de ea. Sunt cu toții prea zguduiți. Există necazuri la mină şi nicio veselie prefăcută nu poate ascunde acest lucru. Mă retrag sus, sperând să nu fie vreun pericol pentru Cavill. Mi se pare dificil să mă concentrez la lecție. Robert nu ştie că tatăl şi unchiul său au plecat în grabă. Mă uit mereu pe fereastră înspre grajduri, sperând să îi văd întorcându-se. Dar soarele se mişcă pe cer şi ei tot nu apar.

În după-amiaza aceasta ies călare cu Robert, ca de obicei. Când ne întoarcem acasă, la ora ceaiului, recunosc imediat calul lui Cavill.

Rândaşii sunt ocupați, udând şi răcorind toți cei trei cai, care sunt acoperiți de transpirație. Pesemne bărbații i-au obosit. Nu mai stau, ci îl duc pe Robert sus. Sunt nerăbdătoare să aflu ce s-a întâmplat. Îl trimit pe Robert să îşi schimbe costumul de călărie şi zăbovesc pe palier, sperând să aflu ce s-a întâmplat.

Familia este adunată din nou în salon. Din ce reuşesc să aud din conversația lor, vagonul de care domnul Pengower era atât de mândru s-a stricat şi treizeci de bărbați au căzut în abis. Este un miracol că nimeni nu a fost ucis, dar unii

dintre ei au fost grav răniți. Drept consecință, minerii s-au răsculat. Nu este prima dată când o maşinărie se strică, provocând răni. Minerii au dat foc unor structuri din lemn şi au aruncat cu pietre. A fost nevoie de toți cei trei bărbați şi de poliția care li s-a alăturat, pentru a opri revolta.

— Eşti atât de curajos, Ivan! o aud spunând pe bătrâna doamnă Pengower pe tonul ei copilăresc, iar domnul Pengower continuă să se laude cu cât a fost de curajos, ca şi cum Cavill, domnul Bray şi poliția nu ar fi făcut mare lucru.

Din tonul animat al vocii sale, deduc că această criză l-a făcut să se simtă entuziasmat.

Încerc să îl aud pe Cavill, dorindu-mi ca domnul Pengower să se oprească din vorbit, dându-i ocazia fratelui său. Trebuie să ştiu că este acolo şi că este bine. Domnul Bray insistă că trebuie luate măsuri de îndată, pentru a spori siguranța minei şi pentru a se asigura că echipamentele sunt adecvate.

— Lucrurile acestea nu mai pot fi ignorate, spune el cu fermitate.

Domnul Pengower anunță, pe un ton ce insinuează mărinimie, că va face paşii necesari pentru a garanta că mecanismul este reparat şi că va dedica mai mult timp şi oameni fortificării tunelurilor.

— Nu vom mai avea accidente cât sunt eu responsabil, anunță el.

Este uluitor cum nu îşi asumă nicio responsabilitate pentru condițiile precare de muncă sau pentru lipsa bunăstării muncitorilor săi.

Aud, în sfârşit, vocea lui Cavill şi mă simt uşurată.

— Trebuie să mergi mai departe de atât, Ivan. Trebuie să-i plăteşti mai bine, spune el. Şi casele lor trebuie inspectate. Condițiile lor de viață sunt mizere. Iar copiii aceia sunt prea mici pentru a munci în mină, trebuie educați. Stă în puterea ta să le dai aceste oportunități.

Cel puțin trebuie să stai de vorbă cu ei şi să le arăți că-ți pasă, altfel vor veni şi vor da foc casei sau mai rău. Datorezi familiei tale să faci pace cu ei. — Voi merge cât de departe voi crede de cuviință, mormăie domnul Pengower, exuberanța lui fiind dispărută acum. Nu-mi spune nimeni, nici chiar tu, Cavill, cum să-mi conduc afacerea. Nu sunt societate de binefacere, niciun sac cu aur fără fund.

Îl observ deodată pe Symons. Este în antreu, ascultând şi el. Privirile noastre se întâlnesc. Mă aştept să văd dispreț, dar ceva surprinzător se petrece între noi: un fel de înțelegere. În acest moment, suntem uniți în condamnare, deşi niciunul nu a scos niciun cuvânt. Clatin din cap cu tristețe şi urc încet scările. Acum, sunt sigură că dispariția lui Felix are legătură cu problemele de la mină. Tentaculele întunecate ale răului au urcat deja treptele. Îşi croiesc drum spre camera copiilor, şi eu nu pot face nimic pentru a le opri. Chiar şi dacă domnul Pengower ar declara astăzi că repară lucrurile, ar fi prea târziu.

*

Seara, sunt chemată la cină. Suntem doar noi patru, deoarece domnul Bray a condus-o pe bătrâna doamnă acasă cu trăsura ei, apoi a plecat acasă la el. Nu discutăm despre problemele de la mină. Este un alt cadavru în ^lină putreziciune, în mijlocul mesei, şi toată urnea se preface că nu este acolo. Ochii Cordeliei sunt roşii. Îmi dau seama că a plâns, între soț şi soție există o tensiune evidentă, pe care se străduiesc să o ascundă. Simt că a existat o ceartă, iar Cordelia a pierdut. Inima mi se umple de milă pentru ea, pentru ce va deveni. Nu există nimic ce poate face cineva pentru a evita acest lucru. O privesc şi văd, pentru prima dată, cum lumina care o înconjoară devine mai stinsă. Maxilarul ei este tensionat, cu buzele strânse într-o linie subțire, ochii goi şi pielea palidă. Expresia ei trădează înfrângerea. În lumina aurie a lămpilor cu gaz arată

frumoasă, dar deplorabil, ca şi cum ar simți intuitiv tragedia care urmează, deşi nu ştie ce formă va lua.

Cavill abia vorbeşte cu fratele său şi simt că prăpastia dintre ei se adânceşte. Pur şi simplu, nu văd lucrurile în acelaşi fel. Pentru a schimba subiectul şi a investiga mai departe, îl întreb pe domnul Pengower despre ascunzătoarea din sufragerie, pe care mi-a arătat-o Robert în prima zi. El se lansează într-un solilocviu despre persecuția catolicilor şi despre isteața familie Pengower, care a construit ascunzători peste tot pe moşie pentru a ajuta preoții să scape de soldații care veneau adesea să îi aresteze.

— Este una în capelă, îmi spune. O gaură ascunsă în spatele altarului, precum şi o scară secretă în garderoba mea, abia suficientă pentru un copil, care duce jos, în bucătărie.

Nu o menționează pe cea din spatele bibliotecii, iar Cordelia nu spune nimic despre existența ei. Nu îmi vine să cred că nu ştie despre ea.

Cavill îşi mănâncă cina în tăcere. Îi prind privirea şi el clipeşte deprimat înspre mine. Evenimentele de astăzi l-au zguduit şi pare că nu îşi poate ierta fratele.

Cerul se întunecă afară, albastrul pal al apusului se transformă în indigoul serii şi în cele din urmă în negru. Stelele strălucesc, iar luna se vede printr-un halou de ceață şi luminează grădinile atât de tare, încât te-ai putea plimba fără nici o altă lumină. Mi-ar plăcea să mă plimb cu Cavill, dar pendula din hol bate unsprezece şi Cordelia se ridică.

— Mă voi retrage acum, anunță ea. Mâine vine domnul Trimlock să mă picteze. Oftează şi îşi ridică bărbia. Nu sunt deloc entuziasmată de idee.

— Mâine este o nouă zi, spun, citând din cartea clasică a lui Margaret Mitchell[16], care încă nu a fost scrisă.

---

16 *Pe aripile vântului* (n.tr.)

— Într-adevăr, aşa este, spune ea, zâmbind posomorât.

Domnul Pengower insistă să fie însoţit de Cavill cât timp fumează o ţigară şi mai bea un pahar de whisky. Îşi sărută soţia de noapte bună şi observ că ea îi oferă obrazul şi se strâmbă când simte mustaţa lui gâdilătoare. Apoi noi două ieşim din încăpere.

*

— Nu mai ştiu ce să fac, domnişoară Swift, spune Cordelia în timp ce urcăm scările, ridicându-ne fustele. Ce pot face? Nu vrea să asculte nimic. Refuză să plece urechea. Asta este cea mai mare nebunie a lui.

Este prea mândru pentru a recunoaşte că greşeşte. Domnul Bray i-a spus de o mie de ori şi chiar şi Cavill este la capătul răbdării.

— Înţelepciunea se învaţă numai prin experienţă, replic eu. Poate că ziua de astăzi îi va oferi înţelepciunea de care are nevoie pentru a face mina să meargă bine şi pentru el, şi pentru mineri.

— Mă tem că este prea încăpăţânat să înveţe ceva. Se întoarce spre mine şi ochii ei sunt plini de spaimă. Oh, domnişoară Swift, am un sentiment îngrozitor. Îşi pune o mână peste abdomen. Ceva groaznic este pe cale să se întâmple, ştiu asta.

— Prioritatea dumitale sunt copiii, îi amintesc eu.

Ea încuviinţează din cap.

— Cel puţin nu erau în tunel când s-a întâmplat. Mâna îi urcă la piept. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru copii! Dacă nu erau ei... Se opreşte pe palier şi îmi ia mâna. Te invidiez, domnişoară Swift. Ai întreaga viaţă în faţă. Sunt alegeri pe care încă le poţi face. Eu le-am făcut pe ale mele şi trebuie să trăiesc cu ele. Se întoarce pentru o clipă şi inspiră pe nas. Apoi se uită la mine cu intensitate şi îmi strânge mâinile între ale ei. Ai şansa de a găsi dragostea adevărată. Dacă aş fi ştiut atunci

ce ştiu acum, nu aş fi făcut alegerea pe care am făcut-o. Aş fi aşteptat pe cineva blând şi plin de compasiune. Mi-aş fi urmat inima, nu mintea. Aş fi fost înțeleaptă. Dar nu suntem înțelepți atunci când suntem tineri. Nu ştim nimic despre lume. Facem ce ni se spune şi nu ne aşteptăm la prea mult. Suntem învățate, ca femei, să nu aşteptăm prea mult. Dar îți spun, domnişoară Swift, că te poți aştepta la întreaga lume şi o poți avea. Nu face compromisuri! Nu te gândi că nu meriți! Meriți să iubeşti din toată inima şi să fii iubită, la rândul dumitale. Nu face ca mine, să te căsătoreşti cu un bărbat care... Respirația aproape că i se opreşte în gât. Care nu ştie să iubească.

Nu ştiu ce să răspund la asta. Ce *pot* răspunde? îmi doresc să îi fi fost o prietenă mai bună.

Ne despărțim, ea merge către dormitorul ei, eu – către al meu. Stau la fereastra de pe palier, uitându-mă la vântul care bate printre ramurile copacilor într-un dans melancolic, şi mă gândesc la cuvintele ei.

Cred că mă îndrăgostesc de Cavill, dar nu îl pot avea. Mâine va pleca şi nu îl voi mai vedea niciodată. Când voi reveni în timpul meu, el va fi părăsit lumea aceasta de mult. Nu pot face nimic în legătură cu asta, dar o pot ajuta pe Cordelia Pengower. Biata Cordelia Pengower! Pot şi o voi ajuta să îşi găsească iubirea şi fericirea în lumină.

În camera mea, aud bătaia familiară la uşă şi văd mânerul acesteia răsucindu-se. El intră.

— Cavill! exclam şi alerg spre el. Am crezut că nu vei veni.

— Fratele meu... Începe el, dar nu îl las să termine.

Îmi lipesc buzele de ale lui într-un sărut furios. Vreau ca acest moment să dureze pentru totdeauna. Dacă timpul poate fi manipulat, mă întreb cu frustrare, de ce nu îl pot *opri?*

ÎN PREZENT

CAPITOLUL 17

Tabitha se grăbi printre copaci în direcția grădinii şi a casei. Daphne alerga în spatele ei, surprinzător de sprintenă pentru un câine de talie atât de mare. Când ieşiră din pădure, ceața se ridică, iar razele soarelui străluceau prin aerul rece. Tabitha ajunse la grădina de legume şi încetini pasul. Cine era băiatul acela, Felix, se întrebă ea, şi de ce o avertizase cu privire la pădure? Ce însemna acest lucru? Şi unde dispăruse?

Intrând pe poarta din celălalt capăt al grădinii îngrădite, îl văzu pe Zach de cealaltă parte a lacului. Arunca pietre în apă. Se hotărî să nu îi spună nimic despre Felix. Probabil ar fi acuzat-o că inventează, mai ales partea în care băiatul nu purta pantofi. Cine mergea desculț iarna?

— Ce faci? îl întrebă ea după ce ajunse lângă el.

El aruncă o altă piatră care săltă de câteva ori pe suprafața lacului.

— Nimic. Mă plictisesc. Cred că tata ar trebui să cumpere o barcă.

— Unde să meargă cu ea? întrebă Tabitha. Nu poți merge nicăieri.

El ridică din umeri.

— Nu ar trebui să merg nicăieri. Ar fi amuzant numai să stea aici, în mijloc, nu crezi?

— Poate.

Zach căută o altă piatră. Daphne îşi băgă nasul prin tufişuri, speriind o găinuşă-de-baltă care îşi căută scăparea pe apă.

— Crezi că Pixie rezolvă ceva cu spiritul? întrebă Tabitha, uitându-se cu nerăbdare spre casă.

Avea să îi spună lui Pixie despre băiat. *Ea* nu avea să creadă că mintea.

— Vreau doar ca orice este chestia aia care face zgomote să dispară, să îmi pot chema prietenii în vizită, spuse Zach. Ştii, dacă nu scapă de ea, va trebui să ne mutăm înapoi în Londra. Tabitha fu îngrozită.

— Crezi?

— Nu putem rămâne aici dacă nu putem chema pe nimeni. Suntem în mijlocul pustietății.

— Aşa a spus tati?

— Nu trebuie să spună. Ştiu ce gândesc. Nimeni nu vrea să trăiască într-o casă ciudată.

— Nu-ți place aici, aşa-i? spuse Tabitha cu pică. Zach găsi o piatră şi o răsuci în mână.

— Îmi place. Este o casă mişto. Nu-mi place faptul că este sinistră.

— Ai spus că nu ți-e frică. Ai zis că nu crezi în fantome.

— Nu mi-e frică. Nu am spus că nu cred în fantome; doar că nu cred în fantomele în care crezi tu. Ştii tu, oameni morți care nu-şi găsesc drumul spre rai. Astea sunt prostii. Când eşti mort, eşti mort şi nu te mai întorci. Dar *cred* în strigoi. Rânji. Strigoii sunt înspăimântători.

— Eşti, deci, de acord că e bântuită casa?

— Ei bine, ceva nu este în regulă. Aruncă piatra pe suprafața apei.

Probabil că este un strigoi. Cum vor scăpa „vânătorii tăi de fantome" de un strigoi, mă întreb?

Izbucni în râs.

— Pixie poate scăpa de orice.

Zach rânji cu cinism.

— Ce crezi că fac acolo? Probabil stau cu telefoanele-n brațe sau se uită la vreun film şi vorbesc tâmpenii.

Tabitha era oripilată.

— Nu este adevărat.

— Ba sigur că este. Se ascund şi pretind că ne scapă de aşa-zisa fantomă, aşteptând să treacă suficient timp pentru

a putea coborî, spunând că au rezolvat. Îşi vor lua banii şi vor pleca, fără să fi făcut nimic.

— Eşti un cinic.

— Şi tu eşti atât de credulă! La fel şi mama, şi Antoinette. Bine, ea este dusă cu capul. Chicoti, încântat de descriere. Antoinette a fost mereu dusă cu capul.

— Eşti un prost ignorant.

Impulsionat de expresia plină de dispreț de pe fața surorii lui, Zach porni peste pajişte.

— Ce faci?

— Îți voi dovedi că am dreptate.

— Nu te duci acolo, nu?

Tabitha începea să intre în panică. Cu siguranță glumea, nu?

— Ba da, mă duc acolo. Îi voi expune drept nişte escroci. Tu şi mama nu îmi veți mulțumi, dar tata da.

— Zach! întoarce-te! Tabitha începu să alerge după el. Nu ai de gând să-i deranjezi, nu-i aşa? Spera că Zach voia doar să o sperie.

— Haide să vezi singură, dacă nu mă crezi! Vânători de fantome pe naiba!

ÎN TRECUT
CAPITOLUL 18

Mă trezesc cu o senzație de greață. Este cinci dimineața şi lumina cenuşie a unui răsărit înnorat se strecoară printre draperii. Astăzi, nu mai străluceşte soarele – astăzi, chiar şi etern optimistul soare îşi ascunde fața.

Stau întinsă şi mă uit în sus la tavan. Inima mi se simte ca o cărămidă de plumb în piept. Cavill nu a plecat încă în Argentina, dar deja mă simt golită. Întregul meu trup anticipează singurătatea ce urmează şi suferă deja de dor.

Plâng, copleşită de disperare. Nu sunt suficient de puternică pentru asta. Nu cred că inima mea va supraviețui.

Mă târăsc jos din pat şi mă îmbrac. Este un proces îndelungat. Strat după strat de bumbac şi dantelă, până când sunt, în sfârşit, prezentabilă. Îmi ciupesc obrajii, dar sunt la fel de palizi ca ai lui Gwen.

Ce mai pereche suntem şi noi! Iau micul-dejun singură în camera mea şi apoi îl trezesc pe Robert. Este prea tânăr pentru a avea nevoie de orele acestea de exersat în plus dimineața şi țopăie ca un cățel, entuziasmat că începe o nouă zi. Este foarte încântat de ideea că trebuie să exerseze la pian.

Îl însoțesc jos. Casa este tăcută. Familia doarme încă. Cavill doarme încă. Cât de mult mi-ar plăcea să îl vizitez acum, dar nu ştiu unde este dormitorul lui. Cât de mult mi-ar plăcea să mă strecor sub pătura lui, în brațele sale. Dar sunt cu Robert, aşa că merg înainte către salon.

Robert se aşază pe scaun şi deschide capacul pianului. Îşi deschide partitura şi şi-o pune în față. Îşi potriveşte degetele deasupra clapelor şi inspiră, aşa cum a fost învățat să facă. Apoi începe să cânte.

Mă duc la fereastră şi mă uit afară. Şirul de zile însorite pare să ia sfârşit. Nori umezi vin dinspre mare şi se adună într-un strat gros deasupra oraşului. Grădinile arată mohorâte în această lumină posomorâtă. Îmi încrucişez brațele şi oftez. Mă doare pieptul din cauza presimțirilor, iar lacrimile amenință să înceapă iarăşi să curgă şi să mă dea de gol. Ar trebui să fiu detaşată. Nu ar trebui să mă implic. Ar trebui să stau pe margine, dar nu mă pot gândi decât la Cavill. Şi la pierderea lui.

Şi îl voi pierde. Suntem din timpuri diferite şi nu pot face nimic pentru a le concilia. Astăzi va pleca în America de Sud şi nu se va mai întoarce niciodată. Va muri, fie în timpul voiajului, fie la scurt timp după aceea. Nu pot suporta. Îmi

doresc să nu fi ştiut. Îmi doresc să fi fost adevărata Hermione, neştiutoare. Dar sunt Pixie Tate şi conştientizarea a ceea ce vine întunecă fiecare moment de bucurie avut alături de Cavill. Mi-aş dori să mi se permită să exist în acest prezent şi să mă scald în lumina iubirii sale.

Robert cântă ezitant, dar nu îl ascult cu adevărat. Mă complac în durerea mea.

Îmi vâr degetul mare în gură şi îmi rod unghia. O pereche de ciori aterizează pe iarbă chiar în faţa ferestrei şi ţopăie, căutând viermi. Va ploua, iar păsările vor avea parte de un adevărat festin. Mă întreb dacă Cavill a desenat vreodată o cioară. Îmi doresc să fi putut petrece o altă zi pe malul estuarului, desenând păsări; îmi doresc din toată inima să mai fi avut o zi împreună.

*

Mă întâlnesc cu Gwen în camera copiilor, ca de obicei. Faţa ei este albă, chiar şi buzele îi sunt lipsite de culoare. Îmi zâmbeşte slab şi simt că este recunoscătoare că a putut avea încredere în mine, pentru a nu căra singură povara situaţiei ei.

În timp ce copiii mănâncă, stau lângă ea şi îmi pun mâna peste a ei.

În ciuda căldurii din cameră, pielea îi este rece.

— I-ai spus? o întreb.

Ea clatină din cap.

— Nu este atât de simplu, domnişoară.

— Ce vrei să spui?

Privirea ei rătăceşte spre fereastră şi o văd muşcându-şi limba.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Este căsătorit.

John Snathe – căsătorit? Nu am luat acest lucru în calcul. Inima mi se strânge de mila acestei biete femei, care nu are niciun viitor în faţă.

— De cât timp ştii? o întreb cu blândeţe.

Ea ridică din nou din umeri.

— Am ştiut dintotdeauna. De asta nu-i pot spune, vezi dumneata.

Deja are o soţie.

— Unde este? întreb eu.

Am presupus că John locuieşte deasupra grajdurilor.

— Stă cu mama ei, care este bolnavă. Dar, după ce aceasta moare, soţia lui se va întoarce.

O iau de mână.

— Îmi pare atât de rău!

— Nimănui nu-i pare mai rău decât mie. Umerii i se lasă în jos. Se întoarce spre mine, cu ochii mari, imploratori. Ce să fac, domnişoară Swift? Nu pot răspunde la această întrebare.

*

După micul-dejun, în loc să mergem în sala de clasă, îl iau pe Robert cu mine jos în bibliotecă, sub pretextul de a căuta ceva interesant de citit. Sper să fiu găsită aici de Cavill, să îşi ia rămas-bun. Mă plimb pe lângă rafturi, cu privirea alunecându-mi pe cotoarele cărţilor, dar fără să citesc cuvintele scrise acolo. Robert scoate o carte. Este una despre invenţii. O ia pe canapeaua de piele şi începe să o răsfoiască.

Aud voci în antreu. Cordelia vorbeşte cu Symons despre domnul Trimlock, care va veni după-amiază să îi picteze portretul. Vrea să îl instaleze în salonul albastru. Vocea ei se stinge în timp ce iese din antreu. Poate că s-a dus în biroul ei pentru a vedea corespondenţa. Îi place să facă acest lucru dimineaţa. Pendula bate ora şi îmi duc o mână la piept. Timpul despărţirii se apropie tot mai mult.

Panicată, îi spun lui Robert să îşi ducă sus cartea, asigurându-l că voi veni şi eu în câteva minute. În timp ce Robert pleacă, mă găseşte Cavill.

— Iată-te! spune el, uşurat.

Nu este acelaşi bărbat lipsit de griji pe care l-am întâlnit pe scări, ci unul consumat de nelinişte. Evenimentele de la mină şi cearta cu fratele său i-au temperat spiritul. Se apropie cu paşi mari şi îmi ia mâna.

— Trebuie să plec, îmi spune, cu sprâncenele încruntându-i-se şi cu ochii scăpărând, în timp ce colţurile frumoasei lui guri coboară.

Recunosc că sunt bucuros să plec de la St Sidwell şi de lângă fratele meu, dar mi-aş dori să nu plec de lângă *dumneata.* Ochii lui îmi mângâie faţa, ca şi cum ar vrea să reţină fiecare linie. Te iubesc, draga mea Hermione! murmură el.

În gât mi se pune un nod imens. Vreau să îl opresc să plece, dar ştiu că nu trebuie să o fac. Însă nu mă pot stăpâni. Îmi pasă prea mult.

— Cavill...

Mă uit în ochii lui şi lacrimile îmi împăienjenesc vederea.

— Hermione, este un simplu rămas-bun.

Dacă ar şti că este sfârşitul...

— Cavill...

— Ce este?

Îl văd pe Symons peste umărul lui Cavill. Stă în pragul uşii şi tuşeşte.

Cavill îmi dă drumul la mână şi se întoarce.

— Trăsura aşteaptă, domnule, spune majordomul cu solemnitate.

— Mulţumesc, Symons!

Se întoarce şi pleacă din cameră.

Îi aud pe domnul şi doamna Pengower în antreu. Îi urează noroc, dar panica îmi trimite sângele în tâmple şi nu mai aud nimic decât bubuitul din urechi. Pleacă şi nu îl voi mai vedea niciodată. Pun o mână pe spătarul unui fotoliu,

pentru a-mi recăpăta echilibrul. Nu îl pot lăsa să plece. Nu pot.

În timp ce inima mi se umple de disperare, Cavill revine. Vine grăbit către mine.

— Vreau să ai asta, Hermione.

Îmi întinde un bloc mic de schițe, legat în piele, îşi plimbă degetele peste copertă, ca şi cum ar mângâia un vechi prieten. Mi-l pune în braţe.

— Este plin de schițe de păsări pe care le-am desenat jos la estuar şi pe plajă. Vreau să-l ai şi aşa să mă păstrezi aproape de inima dumitale.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Deschide-l!

Dau prima pagină. Lângă o egretă minunat desenată, sunt câteva cuvinte: „Pentru draga mea Hermione”. Mi se opreşte respirația. Este ceva atât de special, că rămân fără cuvinte. El îmi ridică bărbia şi mă sărută cu blândeţe pe buze.

— Aşteaptă-mă! spune el încet.

Încuviinţez din cap, deoarece nu pot vorbi. Îmi lipesc albumul de piept. Dedesubt, simt cum mi se rupe inima.

*

Pleacă şi de data aceasta nu se mai întoarce. Mă uit pe fereastră şi văd că a început să plouă. Trăsura îl aşteaptă într-adevăr în curte.

Grantly, într-o mantie şi cu pălărie pe cap, stă cocoşat pe capră, aşteptând să îl ducă la gară. Caii sunt uzi şi nefericiți. Mă duc până lângă geam şi mă uit afară. Cavill urcă în trăsură. Apoi se întoarce şi privirea lui o întâlneşte pe a mea. Ochii lui sunt trişti.

Nu pot suporta. Disperarea preia controlul. Nu voi rămâne aici, fără să fac nimic. Nu pot sta cu mâinile încrucişate în timp ce bărbatul pe care îl iubesc pleacă şi moare. Nu pot. Uit de efectul fluturelui. Nu mă pot îngrijora

cu privire la consecințe, când bărbatul pe care îl iubesc e în fața morții. Când stă în puterea mea să îi schimb soarta.

Pun albumul pe masă şi ies în grabă din bibliotecă, traversând antreul spre uşa din față. Trăsura se îndreaptă deja spre aleea cu platani, îmi ridic fustele şi alerg în ploaie. Nu îmi pasă că mă ud. Îmi pasă doar de Cavill.

— Stop! strig.

Domnul Grantly nu mă aude peste sunetul scos de copitele cailor.

— Stop! strig din nou. Stop! în cele din urmă, sunt auzită.

Grantly trage hățurile cailor, oprind trăsura, şi se uită alarmat la mine. Alerg la geamul trăsurii.

— Cavill, strig, cu lacrimile întunecându-mi privirea, astfel că trăsura nu este decât o pată neagră în ploaie.

Îmi pun mâinile pe marginea geamului, rămasă fără suflu.

Cavill se uită speriat la mine.

— Cavill, te rog, nu pleca!

Nu pot scoate cuvintele.

*

Simt o durere ascuțită în piept. Țip şi îmi duc pumnul strâns la piept.

Este ca şi cum plămânii mi-ar fi luat foc, ca şi cum gâtul mi-ar arde – ca şi cum aş fi cuprinsă de flăcări. Îmi ridic privirea şi îl văd deschizând uşa trăsurii. Îi văd ochii, frumoşii lui ochi albaştri, atât de plini de îngrijorare...

Şi apoi totul se întunecă.

ÎN PREZENT
CAPITOLUL 19

Pixie ştiu că ceva mersese groaznic de prost. Simțea o durere intensă în piept, ca şi cum ar fi luat foc. Ca şi cum

ceva o apăsa, turtind-o şi scoţând viaţa din ea. Forţându-se să respire, deschise ochii. Era întinsă pe podea. Uitându-se uluiţi la ea, erau Ulysses, Zach şi Tabitha.

— *Pixie, Pixie, você me ouve*[17]*?* Ulysses o scutură de umeri, în timp ce ea se zvârcolea şi se contorsiona. *Pixie, escuta-me! Pixie! Pelo amor de Deus, fala alguma coisa*[18]*!*

Ulysses recurgea mereu la limba portugheză atunci când era înspăimântat.

Pixie înghiţi o gură mare de aer. Îşi dădu seama dintr-odată unde era şi şocul o lovi ca un pumn în stomac.

— Nu!

Ţipătul ei îi sperie pe cei doi copii, care se retraseră ca şi cum ar fi fost muscaţi de un şarpe.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Nu se poate! Apucându-l pe Ulysses de braţ, se ridică şi îşi regăsi echilibrul, uitându-se uluită la cele trei feţe îngrozite, uimită să îi vadă pe cei trei acolo. Ce s-a întâmplat? Se uită la ei îngrozită. Spuneţi-mi! Ce naiba s-a întâmplat?

— Aveai o criză! replică Ulysses. Eşti bine? Durerea din piept începea să cedeze. Pixie se grăbi la fereastră. Se uită afară, la peisajul de iarnă. Nu încăpea nicio îndoială, alunecase înapoi.

Lovindu-se cu fruntea de fereastră, închise ochii şi strigă:

— Aaaaaaah!

Ulysses se întoarse către copii.

— Ar fi mai bine să ne lăsaţi, spuse el. Apoi, cu mai multă fermitate: Plecaţi!

Copiii ţâşniră afară, pe hol. Tabitha se întoarse spre Zach.

---

[17] În limba portugheză, în original, „Pixie, Pixie, mă auzi?” (n.tr.)

[18] În limba portugheză, în original, „Pixie, ascultă-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva!” (n.tr.)

— Idiotule! strigă ea. Ce naiba a fost în mintea ta? Cum ai putut?

Zach se simțea oribil.

— Nu am ştiut. Îmi pare rău!

— Ai fi putut s-o omorî! Eşti atât de prost! Obrajii lui Zach ardeau.

Se simțea ca un idiot. La ce naiba se gândise?

— Ştiu. Îmi pare rău! Nu ar fi trebuit...

Coborâră scările în tăcere.

*

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Pixie pe Ulysses.

— Zach a dat buzna înăuntru, explică el, ridicând din umeri.

— A dat buzna? De ce?

— Nu ştiu. Mă uitam la film. Nu mă aşteptam să ne deranjeze nimeni. Apoi a dat buzna şi a spus ceva cum că totul e o mare păcăleală.

În secunda următoare, aveai convulsii pe podea. M-ai îngrijorat cu adevărat, Pix. Credeam că vei muri.

— Rahat!

Pixie se întoarse din nou la fereastră. Cât de diferit arătau grădinile iarna! Se uită în jos, la blugii şi la tenişii ei. Se simțeau straniu, după fustele lungi şi botinele pe care le purtase.

— Oh, Ulysses! Am fost atât de aproape să aflu cine îl ia pe Felix. Îmi mai trebuia doar o zi!

Ulysses nu ştia ce să facă. Nu o văzuse niciodată ca acum.

— Totul e pierdut! exclamă ea. Apoi izbucni în lacrimi, lovindu-se din nou cu fruntea de sticlă. Pierdut. Totul e pierdut. Se simțea ca şi cum sar fi lovit de un zid de cărămidă.

Un moment mai târziu, Ulysses veni în spatele ei. O îmbrăţişă strâns, dar gestul lui îi oferea prea puțin confort.

— Este în regulă. Pixie, murmură el blând. Este în regulă.

— Nu, nu este. Cum pot aluneca înapoi exact unde eram? Dacă mă cuplez din nou cu medalionul, poate alunec într-un alt moment.

Cu o lună înainte, cine ştie? Nu pot controla asta. Îmi exprim dorința şi las detaliile pe mâna puterii divine. Acum, totul e pierdut. Nu te poți juca cu timpul.

— Băiat prost! exclamă Ulysses supărat.

— Este doar un copil. Cum ar fi putut şti?

Se întoarse cu fața la prietenul ei şi o lăsă să o strângă în brațe.

Numai dacă ar fi fost Cavill...

— Ar fi trebuit să stau de pază! spuse el. Îmi pare rău că am dat greş!

Pixie începu să suspine.

— Cineva îl va lua pe Felix... şi nu voi fi acolo să văd cine este.

— Este în trecut, Pixie.

— Nu şi pentru mine, izbucni ea, retrăgându-se din îmbrățişare.

— Atunci, trebuie să găseşti un mod de a aluneca înapoi.

— Nu este atât de simplu. Blestemă din nou, zgomotos. Cât de mult am lipsit?

— Trei ore.

— Trei ore! Râse cu amărăciune. Am fost acolo zece zile. Se gândi la Cavill şi o senzație de greață i se strecură în piept. Cavill! Stomacul i se strânse de vinovăție. Îl oprise oare? Nu îşi amintea ce îi spusese. Oare influențase timpul?

— Cine este Cavill?

Pixie nu îi răspunse şi se grăbi spre uşă.

— Unde mergi? o întrebă Ulysses, grăbindu-se după ea.

— Haide!

Nu voia să se întâlnească cu familia, cel puțin nu încă. Era ceva ce trebuia să facă înainte de asta.

Pixie cunoştea acum bine casa. Surprinzător de puțin se schimbase de când le aparținuse lui Ivan şi Cordeliei Pengower. Structura era aceeaşi, numai decorațiunile şi o parte din mobilier fuseseră schimbate – ca o doamnă elegantă care îşi schimbase hainele. Şi mirosul era acelaşi, de fum de lemn şi antichități, şi senzația aceasta i-l readuse pe Cavill în minte cu atâta forță, că simți din nou fiorul tăios al pierderii. Suprimându-şi dorința de a plânge, îl conduse pe Ulysses în josul coridorului şi pe scările servitorilor, ieşind amândoi pe uşa din spate în aerul rece al după-amiezii de ianuarie.

Frigul o luă prin surprindere pe Pixie. Nu văzuse niciodată grădinile iarna. Dispărute erau florile de vară, frunzişul şi iarba imaculată, iar în locul lor se vedeau ramuri golaşe şi tremurânde şi iarbă prea mare, încurcată. Pământul era noroios acolo unde se topise gheața şi tenişii lor lipăiau în timp ce ea trecea cu paşi mari prin grădina de legume şi, mai departe, în pădure. Neglijența aceasta o întrista. Sub ochii iubitori ai Cordeliei Pengower, locul acesta fusese un vis.

— Unde mergem? întrebă Ulysses, străduindu-se să țină pasul cu ea.

Nu sunt încălțat corespunzător. Mi-ai fi putut spune că vom merge prin noroi.

— Mergem la capela familiei, răspunse ea scurt.

— Nu există vreo cărare? Trebuie să mergem prin iarba udă? Port pantofi din piele întoarsă.

— *Este* o cărare, dar mergem pe scurtătură.

— De ce atâta grabă?

Pixie se opri şi îl privi sever.

— Ştii ce, nu trebuie să vii.

Expresia lui Ulysses se întristă.

— Dar vreau să vin, protestă el uluit.

— Atunci, nu te mai plânge! Te porți ca un copil.

— Şi tu te porți oribil. Nu eşti *tu!*

Ea oftă, frustrată.

— Îmi pare rău, Ulysses! Doar că sunt devastată. Eram atât de aproape de a afla ce s-a întâmplat. Trăiam totul. Fiecare minut. Copilul acesta este real pentru mine. Nu e undeva în trecut. Este în prezent şi va dispărea. Probabil va muri.

— Dar nu poți opri asta, Pixie, îi aminti Ulysses cu blândețe.

— Ştiu. Dar pot afla ce s-a întâmplat. Pot vedea cine îl ia şi, cu aceste informații, pot linişti sufletul Cordeliei. O cunosc, trebuie să o ajut.

Trebuie să aflu ce se întâmplă cu Felix şi să-i aduc pacea. Pixie se întoarse către Ulysses, cu ochii plini de lacrimi. Îmi pasă de oamenii aceştia, Ulysses. Şi am dat greş. În momentul acesta, mă urăsc pe mine însămi.

— Să te porți urât cu *mine* nu te va ajuta să te placi mai mult, să ştii.

— Nu mă port urât cu tine.

— Poate nu intenționat.

— Nu este vorba despre tine.

— Tu faci să fie vorba despre mine. Îşi strânse buzele într-o linie. Fii drăguță!

— Nu am energia pentru a fi drăguță. Vreau doar să mă ghemuiesc şi să mor.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Şi ce facem la capelă? Ne rugăm sau ne săpăm mormintele?

Ea nu putu să nu râdă la auzul acestui comentariu. Pixie nu fusese niciodată religioasă, aşa că rugatul nu era o opțiune.

— Vreau să mă *uit* la morminte, nu să sap unul.

— Bem[19]*.*

Nu înțelegea mai multe, dar o urmă. Se uită la pantofii lui maro din piele întoarsă, acum înnegriți de umezeală, dar continuă oricum să meargă după ea.

În cele din urmă, ieşiră dintre copaci. În mijlocul pajiştii, capela era scăldată în linişte şi în strălucirea rece a soarelui de iarnă. Arăta exact la fel ca în 1895. Poate că erau mai multe pietre de mormânt, nu îşi dădea seama. Dacă Ulysses nu ar fi fost acolo, lângă ea, şi ea nu ar fi fost îmbrăcată în blugi, ar fi putut crede că alunecase din nou în timp.

Numai de ar fi fost aşa.

Lăsându-l pe Ulysses să îşi croiască cu grijă drum printre peticele de noroi, Pixie aleargă spre cimitir. În pieptul ei se adună o presiune, care i se ridică în gât. Vederea i se înceţoşă şi clipi pentru a-şi alunga lacrimile. Se plimbă înnebunită printre morminte şi monumente funerare, care erau acoperite cu iarbă, căutând un nume. Nu îl observa pe Ulysses, nici nu îl auzea vorbind. Era singură cu scopul ei şi nimic nu o putea distrage.

Văzu monumentul ridicat în memoria Cordeliei Pengower şi unul mai mare, mai ostentativ, pentru Ivan. Găsi piatra de mormânt a bătrânei doamne Pengower şi obeliscul soţului acesteia, James. Trecu pe lângă alți membri ai familiei Pengower, pe care nu îi întâlnise niciodată, apoi găsi piatra pe care o căuta.

Picioarele îi cedară. Presiunea din piept fu eliberată într-un suspin şi Pixie îmbrățişă piatra de mormânt. Dedesubt, cuvintele *„Cavill Henry James Pengower”* erau sculptate în piatră, alături de propoziția „Mergi înainte în lumină” şi anii „1857-1943”

Se uită, uluită. 1943.

---

[19] În limba portugheză, în original, „bine” (n.tr.)

Conform cărții găsite de Bruce, Cavill murise în 1895. Dar, acum, piatra de mormânt arăta că trăise până la 86 de ani.

— Dumnezeule! Am schimbat viitorul, murmură ea, uimită.

Ulysses se opri la mică distanță, lăsând-o plin de tact cu tristețea ei.

Îngenunchind în fața pietrei de mormânt, Pixie trasă cu degetele numele lui Cavill. Era inimaginabil să se gândească la el mort.

Insuportabil să își închipuie ochii aceia frumoşi închişi pentru totdeauna. În acest moment, nu conta că sufletul lui era mereu viu, pentru că se simțea ca şi cum abia cu un minut în urmă fusese în brațele sale. Fusese real şi solid, un corp cald, care respira. Trăise şi iubise, dar acum era dispărut.

Acum, era dispărut.

Încet, Ulysses se apropie de ea. Se uită la piatra de mormânt şi citi cuvintele.

— Cine a fost Cavill? întrebă el din nou.

Pixie se simți deodată înfrântă şi foarte, foarte obosită.

— L-am iubit, răspunse ea.

— Te-ai îndrăgostit? întrebă Ulysses, uimit.

— Îl iubesc din toată inima, Ulysses. Nu am iubit niciodată aşa şi cred că nu voi mai iubi.

Părea diferită, nu semăna deloc cu Pixie pe care o cunoştea el.

Ulysses îşi încreți nasul. Cum se putea ca totul să se fi întâmplat în trei ore?

— Dar Pablo? întrebă el.

Timp de o clipă. Pixie nu recunoscu numele. Apoi îşi dădu seama.

Cât de lipsit de substanță părea, în comparație cu Cavill.

— Pablo nu înseamnă nimic pentru mine, replică ea, şi într-adevăr numele părea gol şi lipsit de greutate, ca o coajă.

— Cine era?

Ulysses se lăsă pe vine lângă ea, atent să nu îşi murdărească pantalonii. Erau foarte scumpi, croiți de un creator de modă.

— Este cumnatul Cordeliei Pengower. Pleacă acum în America de Sud şi nu pot suporta să-l văd plecând.

Ulysses îi puse o mână pe umăr.

— *Meu amor*[20], a murit acum şaptezeci de ani. Vorbeşti la timpul prezent. Nu este real.

— Pentru mine este real, ripostă ea.

În cele din urmă, se ridică şi oftă, învinsă. Soarele rece de iarnă era jos pe cer, transformând linia mării într-un albastru electric. Cu ochii minții, se văzu călărind printre ierburile înalte alături de Robert şi de Cavill. Fusese cu numai câteva zile în urmă, încă putea simți vântul în păr şi mirosul dulce al florilor de vară, amestecat cu briza sărată.

Viziunea era aproape tangibilă, ca şi cum s-ar fi putut întinde, atingând-o. Dar era pierdută, totul era pierdut.

Se întoarse către prietenul ei.

— Ce fac acum?

Părea mică, pierdută şi tristă. Ulysses ridică din umeri.

— Trebuie să găseşti o cale să te întorci.

— Întorsul nu e o problemă, îi spuse ea. Dar întorsul exact în clipa în care am alunecat înapoi *este.* Alunecarea prin timp nu este o ştiință exactă – sau poate că nu sunt eu foarte pricepută. Nu este ca şi cum aş flutura o baghetă magică.

— Trebuie să încerci, spuse Ulysses, ridicând din umeri.

---

[20] În limba portugheză, în original, „draga mea” (n.tr.)

— Pentru Cordelia, adăugă ea, motivată dintr-odată de gândul la bietul ei suflet nefericit. Trebuie să încerc, pentru ea.

*

Merseră prin pădure. Grădinile de la St Sidwell se schimbaseră, dar pădurea rămăsese la fel. Doar anotimpul era diferit, dezgolind copacii de frunzele for şi trimiţând păsările spre tărâmuri mai calde. Era ca şi cum locul murise odată cu Cavill. În timp ce se întorceau acasă. Pixie îi povesti despre aventura ei. El o asculta uimit, în timp ce ea îi descria familia şi evenimentele care duceau înspre dispariţia lui Felix.

— Sunt convinsă că este unul dintre mineri, îi spuse ea. Au existat şi alte posibilităţi, dar, ştiind ce ştiu acum, cred că a fost cineva care a vrut să-l rănească pe Ivan Pengower. Dacă reuşesc să mă întorc, voi afla prin simpla mea prezenţă acolo. Dar cred că se întâmplă ceva mai mult. Cordelia are o aventură. Nu ştiu cu cine, dar suspectez că este cu unul dintre grădinari. Ideea este că, atunci când am alunecat, mi-am exprimat dorinţa de a afla ce s-a întâmplat în trecut de Cordelia a rămas blocată în prezent. Este ceva să ţin un obiect, pentru a mă conecta cu persoana despre care trebuie să aflu, dar este cu totul altceva să călătoresc purtată de energia acestei dorinţe. Dorinţa a fost cea care a stabilit data sosirii mele. Înţelegi?

Ulysses se încruntă.

— Nu prea, mărturisi el.

— Prin legea atracţiei, dorinţa m-a purtat într-un moment în timp în care aş putea afla ceea ce trebuie să ştiu. Ei bine, dacă tot ce ar fi trebuit să fac ar fi fost să aştept în dormitorul lui Felix în noaptea de 29 iunie 1895, văzând cine intră să îl răpească, atunci cu siguranţă aş fi alunecat în dimineaţa zilei de 29. Dar nu a fost aşa. Am alunecat cu

zece zile *înainte* de răpire. Nu este ceva accidental. Este clar deliberat.

Legea atracției este cea mai puternică lege din univers. Nimic nu se petrece din întâmplare.

— Crezi, atunci, că mai există un motiv pentru care nu a plecat?

Întrebă Ulysses.

— Da. Şi am primit zece zile pentru a afla despre ce este vorba.

— Atunci, trebuie să te întorci şi să trăieşti acea ultimă zi.

— Da, aşa este. Dar trebuie să găsesc o cale de a face asta. Nu am mai fost într-o asemenea situație. Pot să mă conectez din nou cu medalionul, dar nu garantez că voi aluneca în exact acelaşi moment.

Aş putea aluneca într-un altul şi apoi va trebui să retrăiesc totul. Nu pot face asta, Ulysses.

— Este cineva pe care să-l poți chema? Un alt alunecător în timp?

Pixie se uită la el pieziş.

— De ce, cunoşti tu pe cineva? întrebă ea sarcastic.

El ridică din umeri.

— Degeaba te iei de mine!

— Încă nu am întâlnit un alt alunecător.

— Dar nu ai putea suna la colegiu?

— Şi cum să mă ajute ei? Cred că inclusiv celor de la colegiu li s-ar părea că afirmațiile mele cu privire la alunecarea prin timp sunt cam prea mult! Nu cred nici măcar că Avril m-ar putea ajuta. Cunoştințele ei despre alunecarea prin timp sunt limitate la ceea ce i-a spus acel guru indian şi la ce a citit în cartea pe care mi-a împrumutat-o. Practic, numai teorie. Nu a făcut niciodată aşa ceva. Dar, în urma a ceea ce a citit, m-a învățat despre legea atracției şi cum funcționează. Însă nu pot fi specifică în privința locului şi a momentului exact în care vreau să

ajung. Am încercat asta şi nu funcţionează. Vezi tu, este destul de greu de înţeles că am de-a face cu tărâmul spiritelor, care se află dincolo de spaţiu şi de timp. Totul se întâmplă deodată. De fapt, nu există timp.

Numai credem că este acolo, dar timpul este un construct mental.

Nu este ceva real. Aşa că nu pot cere o dată exactă, aşteptându-mă să ajung acolo.

— Îmi dai dureri de cap, se plânse Ulysses. Nu am fost niciodată bun la fizică la scoală.

— Este foarte greu de înţeles, mai ales pentru că nimeni altcineva nu pare să o facă. Când eram mică, s-a întâmplat, pur şi simplu. Îmi doream siguranţă şi alunecam înapoi într-un timp de dinainte de construcţia casei noastre. Desigur, pe atunci nu-mi dădeam seama că alunecam prin timp. Mă trezeam pe o pajişte şi mă simţeam în siguranţă. Credeam că eram în rai. Dar când am crescut şi am început să alunec, la întâmplare, în diferite epoci, mi-am dat seama că alunecam prin timp. Am început să mă joc. Era distractiv. Îmi exprimam dorinţa de a mă întoarce într-un an anume şi mă trezeam acolo, observând. Aşa s-a întâmplat când bunica m-a găsit în transă şi m-a scuturat. Am avut o criză şi am ajuns în spital.

— Noroc că nu a trebuit să ajungi la spital şi de data asta, spuse Ulysses, uşurat.

— Mare noroc, fu de acord Pixie. Dar atunci mi-am dat seama că nu era ceva cu care mă puteam juca. Am învăţat, de asemenea, că alunecarea înapoi ca *mine,* cu trupul meu astral, însemna că pot sta acolo numai pentru o perioadă scurtă. Nu aveam energia necesară pentru a rămâne mai mult.

— Atunci, dacă nu aluneci ca *tine,* cum o faci? Ulysses nu se gândise niciodată că, atunci când se întorcea în timp, Pixie nu era ea însăşi.

— Când am întâlnit-o pe Avril la colegiu, pe lângă că am învățat să mă conectez la un obiect pentru a mă întoarce în timp, am mai învățat ceva. Se uită la Ulysses, întrebându-se dacă chiar ar trebui să îi spună.

Se hotărî totuşi să o facă. Trebuia să împărtăşească aceste lucruri cu cineva şi el era singurul în care putea avea încredere. Am învățat să alunec în corpul altei persoane. Înțelegi, asta fac. Intru în corpul altcuiva.

Ulysses se uită la ea, uluit. Dacă nu ar fi cunoscut-o atât de bine, nu ar fi crezut-o.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, zise el.

— Ştiu. Mi-e ruşine, pentru că e ciudat. De obicei, alunec ca mine şi observ şi tu ai grijă să fiu în siguranță. Dar, recent, am experimentat cum e să fii în pielea altei persoane. Gata, acum ştii. Ridică din umeri.

În afară de Avril, eşti singura persoană care ştie.

Ulysses râse. Suna absurd.

— Vorbeşti serios. Pix? Chiar faci asta? Posezi corpul altei persoane?

Nu e puțin scârbos?

Pixie rămase interzisă.

— Ascultă, e singurul mod în care funcționează. Uneori, nu pot să fiu eu, înțelegi? Trebuie să fiu altcineva.

— Poți aluneca în corpul unui bărbat?

— Nu, conform legii atracției, alunec într-un corp care are o energie similară cu a mea. Este o abilitate relativ nouă, sinceră să fiu. Încă învăț cum funcționează. Cred că alunecarea aceasta m-a învățat că universul, sau Dumnezeu, sau cum vrei să-i spui, mă ajută să alunec în cel mai potrivit corp pentru dorința mea şi de aceea nu am alunecat în Cordelia. Trebuia să o observ pe ea, nu *să fiu* ea.

El încuviință din cap, procesând cele auzite.

— Şi când spui că te-ai îndrăgostit... Bărbatul de care te-ai îndrăgostit, Cavill, s-a îndrăgostit de fapt...

— De Hermione Swift, îi tăie Pixie vorba. Am trăit în trecut drept Hermione Swift, guvernanta, Cavill s-a îndrăgostit de ea.

— Ceea ce înseamnă că, dacă ar fi să te întâlnească pe *tine,* Pixie, nu te-ar recunoaşte?

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Pixie tristă. Dar ai dreptate, nu m-ar recunoaşte.

Şi totuşi, dacă s-ar fi uitat în ochii ei, dacă s-ar fi uitat *adânc* în ochii ei... poate că? Pixie îşi dorea din toată inima să creadă că ar fi recunoscut-o.

— Ce îi vei spune Oliviei? întrebă Ulysses.

— Că nu am de gând să renunț. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama cum să fac.

— Trebuie să existe o cale.

— Crede-mă, voi muta munții pentru a mă întoarce şi a-mi termina treaba. I-o datorez Cordeliei. Nu este doar un spirit captiv pe pământ, ci şi o prietenă.

Şi avea de gând să mute munții pentru a avea un moment final cu Cavill.

*

Zach şi Tabitha ieşiră în grădină. Niciunul nu vorbea; Zach se simțea vinovat; Tabitha încă era furioasă. Lumina pălea deja, deşi nu era nici măcar ora trei. Umbre purpurii se alungeau peste iarba udă şi aerul devenea tot mai greu din cauza umezelii. Avea să fie încă o noapte înghețată. Se plimbară fără chef pe cărarea din piatră. Deşi nu era vina Tabithei, se simțea prost. Ar fi trebuit să îl oprească pe Zach să dea buzna. Imaginea cu Pixie căzând pe podea şi având convulsii era una pe care nu avea să o uite vreodată.

Zach îşi vârî mâinile în buzunare şi lovi cu piciorul într-o piatră de pe alee.

— Voi da de necazuri acum, spuse el în cele din urmă, căutând sprijin.

Nu că l-ar fi meritat, se gândi Tabitha. Ştia că făcuse ceva greşit.

— Va trebui să-ți ceri scuze, spuse ea.

— Ştiu. Să ne întoarcem?

— Nu. Cred că ar trebui să stăm deoparte un timp.

— Se întunecă.

— Nu-mi pasă.

— Spuneam doar.

Tabitha oftă.

— Dacă tot stăm afară, măcar să explorăm.

— Ce-avem de explorat? întrebă el fără tragere de inimă.

Ultimul lucru de care avea chef era să exploreze.

— O mulțime.

El nu părea entuziasmat, dar Tabitha dorea să se întoarcă la căsuță.

— Hai cu mine! Îți voi arăta ceva interesant.

Se hotărî să nu îi spună despre băiat decât dacă apărea din nou. Dar se întuneca, aşa că probabil era acasă, cu familia lui.

Tabitha îl conduse pe Zach prin pădure. Mirosul de pin şi de pământ ud satura aerul, care părea mai rece între copaci. Era şi mai întuneric.

Nu se auzea ciripit de păsări, numai trosnetele crengilor şi chemarea unei bufnițe.

— Unde mergem? întrebă Zach.

— Într-un loc secret, răspunse Tabitha, încântată să îi poată arăta ceva ce încă nu văzuse. Ți-ai adus telefonul?

— Da, de ce? Vrei să suni pe cineva?

— Am putea avea nevoie de o lanternă.

— Nu ai de gând să mă trimiți printr-un tunel, nu?

Ea râse; nu se mai simțea supărată.

— Nu, dar nu cred că este electricitate acolo.

— Sună minunat, spuse el fără pic de entuziasm.

În cele din urmă, ajunseră în luminiş. Căsuţa era nemişcată şi tăcută ca un mormânt, cufundându-se încet în îmbrăţişarea naturii.

— Uau! exclamă Zach, înveselindu-se. E tare!

— Aşa-i, nu? Tabitha se apropie de casă. Haide să aruncăm o privire înăuntru!

— Când ai găsit-o?

— Azi-dimineaţă. Dar nu am intrat. Am vrut, dar am fost distrasă de Daphne.

— E o ruină. Îmi plac ruinele.

— Şi mie. Nimeni nu a locuit aici timp de ani în şir. Probabil tata a moştenit şi casa asta, nu? întrebă Tabitha.

— A moştenit toată moşia, replică Zach. Ar trebui să o reconstruim.

— Ca şi cum am avea nevoie de mai mult spaţiu! Tabitha împinse uşa. Se deschise fără nicio rezistenţă, numai cu un oftat uşor, ca şi cum ar fi fost surprinsă de intruziune. Pânzele groase de păianjen care se rupseră în jurul tocului uşii dezvăluiau că nimeni nu fusese acolo de mult timp. Se întrebă de unde venise băiatul. Dacă nu fusese înăuntru, unde fusese?

Primul lucru care o izbi pe Tabitha la intrarea în casă fu praful.

Acoperea toate suprafeţele cu o pătură groasă, gri. În camera principală era puţină mobilă. Doar o masă de lemn şi câteva scaune, un dulap şi un şemineu. Căsuţa fusese golită în mod evident cu ani în urmă. Ochiurile geamurilor erau sparte sau atârnau în balamale.

Umezeala păta pereţii cu urme maro. Şoarecii roseseră draperiile sau poate că materialul fusese devorat de molii. Era un frig amarnic.

Când expiră, aerul ieşi sub formă de norişori.

— Mă întreb cine locuia aici, spuse Tabitha, uitându-se în jur uimită.

Mi-ar plăcea să ştiu, tie nu?

— Mda, răspunse Zach, ridicând o cutie ruginită de tinichea, roşu cu galben, de pe masă, şi ştergând praful cu degetele. Aş vrea să ştiu de ce a lăsat-o doamna Delaware să cadă pradă ruinei.

Suflă ultimele urme de praf, descoperind cuvintele *Gold Leaf Honey* de pe capac.

— Poate că nu a avut destui bani să o repare, propuse Tabitha.

— A lăsat inclusiv casa ei pradă ruinei.

Zach deschise cutia. Spre surprinderea sa, nu găsi înăuntru tutun, ci o bucată îngălbenită de hârtie, împăturită.

— Ce e asta? întrebă Tabitha, apropiindu-se. Zach scoase bucata de hârtie şi o despături.

— Dă-mi telefonul, spuse ea, şi o să ţin lanterna aprinsă!

El puse cutia jos şi deschise ceea ce părea a fi o scurtă scrisoare. În timp ce Tabitha ţinea lanterna, Zach o citi cu glas tare. Nu era uşor, deoarece scrisul era înflorit şi aplecat într-o parte.

Septembrie 1895

Dragul meu, suferinţa mea este absolută. Nu pot trăi fără tine în viaţa mea. Pur şi simplu, nu pot. Port copilul nostru în pântece şi asta mă împiedică să renunţ. Copilul acesta este speranţa mea şi singurul lucru care îmi oferă un motiv pentru a trăi. Este o parte din tine şi din mine şi a fost conceput din iubire. Într-adevăr, nu există alt copil pe lume care să fi fost conceput din mai multă iubire ca sufletul acesta binecuvântat. Adulterul este un păcat, ni se spune, şi totuşi cum poate fi păcat o iubire ca a noastră? Dumnezeu este iubire.

Legile acestea de care trebuie să ascultăm sunt doar invenţii omeneşti. Dragostea mea pentru tine nu este un păcat, ci un dar de la Dumnezeu.

Te iubesc, dragul meu, şi mă rog să găsesc o cale de a fi împreună. Sper ca această scrisoare să ajungă la tine. Sper să o citeşti şi să-ţi dea şi ţie speranţă. Speranţa este tot ce am acum şi mă agăţ de ea cu toată puterea.

Prietena ta iubitoare

— Ce tulburător! exclamă Tabitha. Mă întreb cine a scris-o.

— Cineva care era însărcinată şi nu ar fi trebuit să fie.

Tabitha râse.

— Scandal! Să o luăm şi să i-o arătăm mamei.

Pun pariu că nici nu ştie despre căsuţa asta.

— Sigur că nu ştie. Abia a fost pe-afară, spuse Zach. Este prea frig pentru ea.

Tabitha luă cutia.

— Drăguţ. O relicvă adevărată.

— Sunt o mulţime din astea acasă, spuse Zach. Le-am văzut. Haide să ne uităm dacă mai găsim ceva interesant pe-aici!

Cei doi copii trecură dintr-o cameră în alta, apoi urcară pe ce mai rămăsese din scară. Etajul era într-o condiţie şi mai proastă decât carterul, deoarece acoperişul se înfundase, lăsându-l pradă ploii, iederii şi rochiţei-rândunicii, cu apetitul lor nestăpânit.

— Haide! spuse Zach, coborând din nou. Să mergem să-i arătăm mamei scrisoarea!

— Şi să-ţi ceri scuze lui Pixie, adăugă Tabitha.

Zach gemu.

— Presupun că trebuie să o fac, admise el.

— Îţi poţi răscumpăra greşeala cu scrisoarea.

— Mda. Sper să fie importantă.

*

Pixie şi Ulysses le găsiră pe Antoinette şi pe Olivia în salon. Cele două femei se ridicară întrebătoare când îi văzură.

— Cum a mers? se interesă Antoinette. Ai scăpat de ea?

Pixie clătină din cap.

— Mă tem că nu.

— Oh, spuse Antoinette, dezamăgită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

— Am fost deranjată, zise Pixie stânjenită, pentru că nu voia să îi bage pe copii în necaz.

— Cine te-a deranjat? întrebă Olivia. Apoi expresia ei se întunecă.

Sper că nu Bruce!

— Nu, copiii, o întrerupse Ulysses. Zach, mai precis. A dat buzna înăuntru, iar Pixie a fost trezită brusc din transă.

— Draga mea... Începu Antoinette.

— Este în regulă, spuse Pixie în grabă.

Nu voia ca ele să ştie cât de periculos era să fie trezită brusc atunci când era în starea aceea.

Olivia era furioasă.

— Nu se poate aşa ceva! Unde sunt?

Pixie ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Le-am spus să plece, zise Ulysses. Pixie nu se simțea bine şi avea nevoie de spațiu.

— Dumnezeule mare! icni Antoinette. Eşti bine, draga mea?

— Sunt bine. Dar trebuie să găsesc un mod de a mă întoarce.

Olivia o privi neliniştită.

— Poți face asta?

— Nu ştiu, spuse Pixie. Eram atât de aproape!

— Dea afla ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

— Da.

— Spune-ne! ceru Antoinette, aprinzându-şi o altă ţigară. Ce ai descoperit până acum?

CAPITOLUL 20

— E cumplit, spuse Antoinette după ce Pixie termină. Ar putea fi oricine, nu? Vinovatul este, evident, unul dintre mineri. Eu şi Olivia am mers la biblioteca locală şi am aflat că băiatul ucis în accident se numea Billy Tonkin. După spusele bibliotecarului, care este un foarte pasionat istoric local, tatăl băiatului voia să se răzbune pe Ivan Pengower şi a ascuns trupul copilului în mină. Nimeni nu s-a deranjat să caute acolo sau să interogheze muncitorii, după câte se pare.

— Ar putea avea dreptate, spuse Pixie.

— Suspectez că a fost omorât, adăugă Antoinette.

Ceva din inima lui Pixie se frânse. Ideea uciderii unui copil nevinovat i se părea insuportabilă. Pentru Antoinette, Olivia şi Ulysses, Felix era doar un nume, dar pentru Pixie era un băieţel dulce, o fiinţă umană care respira şi care, atunci când îl văzuse ea ultima oară, cu numai câteva ore în urmă, fusese foarte viu.

— Crezi că ar putea fi cineva din casă? întrebă Olivia.

— Ar putea fi, replică Pixie, dar nu era convinsă. Am descoperit că există un pasaj secret care duce de la o uşă ascunsă din bibliotecă la o magazie de lângă grajduri. O ascunzătoare pentru preoţi. Casa asta este plină de asemenea ascunzători. Aşa că, dacă toate uşile şi ferestrele au fost încuiate în noaptea în care a dispărut, ar fi putut fi scos numai prin acest pasaj. Dar nu cred că cineva din casă are – *avea* – vreun motiv să-i facă rău lui Felix.

Gura Oliviei se deschise de mirare.

— Există un pasaj secret în bibliotecă? icni ea.

— Nu se poate! exclamă Ulysses. Intriga se îngroaşă.

— Este adevărat, spuse Pixie. Mai este o ascunzătoare şi în sufragerie. Haideți, vă arăt!

Se adunară toți patru în bibliotecă. Pixie trase de mâner şi uşa se deschise, dezvăluind scara din spatele ei. Olivia se holbă, uluită. Fusese în această cameră de nenumărate ori şi nu observase nimic.

— Este incredibil, spuse ea.

— Uimitor, adăugă Antoinette. Se uită la Pixie cu admirație. Chiar aluneci prin timp, nu-i aşa? Nu eram sigură, sinceră să fiu. Nu cred că vreunul dintre noi era sigur. Dar acum ştiu. Cum altfel ai fi descoperit aşa ceva?

— De acord, spuse Olivia, simțindu-se dintr-odată mândră de hotărârea ei. Acum, îi putea dovedi lui Bruce că alunecarea prin timp nu era o fantezie.

Pixie încuviință gânditoare din cap.

— Oricine îl ia pe Felix intră şi iese, cel mai probabil, prin acest tunel.

Îşi încrucişă brațele, simțind cum o furnică pielea. Era oribil să se gândească la Felix cărat prin acest tunel, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

*

Tocmai atunci, în uşă apărură Tabitha şi Zach. Amândoi copiii păreau ruşinați.

— Ei bine? spuse Olivia, punându-şi mâinile în şolduri. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Sper că vă pare rău.

— Ne pare rău, zise Zach repede. Adică, *mie* îmi pare rău. Îmi pare rău, Pixie!

— E în regulă, spuse Pixie. Nu ai avut de unde să ştii.

— Am crezut... Începu el.

— Nu contează ce ai crezut, îi tăie Tabitha vorba. Uitați ce am găsit!

Spuse ea, ridicând cutia.

— Ce este? întrebă Antoinette.

— O cutie de tinichea, spuse Ulysses.

— Ce este *înăuntru* este interesant, zise Tabitha rânjind.

O deschise şi scoase o scrisoare. I-o dădu lui Pixie.

În cameră se aşternu liniştea în timp ce Pixie o citi cu voce tare. Când termină, o împături şi i-o dădu înapoi feței.

— Este de la Gwen, dădaca, spuse ea. Este trist. Femeile ca Gwen nu se descurcau prea bine pe vremea aceea. Nu-mi imaginez că povestea ei a ajuns prin cărțile de istorie. Nu vom şti niciodată ce s-a ales de ea sau de copilul ei.

— Vom şti dacă reuşeşti să te întorci, spuse Ulysses.

Pixie oftă.

— Mă voi gândi la o cale, spuse ea. Nu plec până nu liniştesc sufletul Cordeliei.

Olivia îi chemă pe copii lângă bibliotecă.

— Uitați ce a găsit Pixie, spuse ea.

Zach şi Tabitha se uitară uimiți la ascunzătoarea secretă.

— Uau! spuse Zach. Asta chiar că-i tare!

— Pot să cobor? întrebă Tabitha.

— Du-te şi caută-l pe tatăl tău şi vezi ce spune, îi sugeră Olivia.

— Ai spus că mai este una în sufragerie? îi aminti Antoinette lui Pixie.

— Da. Vă arăt. Şi se pare că mai este una într-un dormitor de la etaj, care are o scară secretă ce duce jos, la bucătărie, adăugă ea, amintindu-şi că domnul Pengower o pomenise.

— Ce interesant! se extazie Olivia, împreunându-şi mâinile. Să mergem să vedem dacă o găsim!

*

În timp ce copiii plecară în căutarea lui Bruce, iar Olivia, Antoinette şi Ulysses merseră la etaj, căutând scara secretă, Pixie se întoarse în dormitorul lui Felix, sperând să o poată convinge pe Cordelia să meargă mai departe. Poate că ajuta dacă îi sugera că Felix fusese luat de unul dintre mineri. Cordelia ar fi putut accepta acest fapt, fiind apoi de acord să

plece. La urma urmei, dacă Felix era în spirit, Cordelia nu trebuia decât să se mute în lumină pentru a se reuni cu el. Ce mai conta ce se întâmplase cu el în trecut, dacă era aici, în prezent?

Pixie nu era încrezătoare că ideea ei avea să funcționeze, îngrijorată fiind de faptul că femeia avea să își dea seama că nu aflase cu adevărat ce se întâmplase, dar decise să încerce oricum. Se așează pe un scaun și închise ochii, își liniști respirația, concentrându-se la ridicarea și coborârea ușoară a pieptului ei, și se cufundă treptat în transă. Apoi o căută pe Cordelia.

Așteptă, dar simți doar camera goală și nemișcarea acesteia.

Cordelia, spuse ea în minte, dar Cordelia nu apăru. *Cordelia, am descoperit ce s-a întâmplat cu fiul tău.* Nimic. Poate Cordelia intuia că mințea. Frustrată, Pixie rămase pe scaun încă o jumătate de oră. Putea simți energia grea, devastată și frigul umed care însoțeau spiritul, dar, oricât o strigă, Cordelia nu apăru.

În cele din urmă, trebui să renunțe. Cordelia nu se arăta pentru că *nu voia.* Era evident că era hotărâtă să rămână acolo unde era. Nu voia să fie ajutată. Dar de ce?

Nu avea sens. Pixie trebuia să se gândească la un mod de a ajunge înapoi în trecut. Trebuia să termine treaba pe care o începuse. Ce se întâmplase în noaptea aceea de 29 iunie? Dacă Pixie nu răspundea la această întrebare, Cordelia avea să rămână aici pentru totdeauna.

Când Pixie coborî, Antoinette, Olivia și Ulysses erau înapoi în bibliotecă, împreună cu Bruce și copiii. Elsa și Tom erau și ei acolo, discutând despre ascunzători. Tom urca scara, cu o lanternă.

— Aș zice că e sigur, anunță el, scuturându-și praful de pe umeri.

— Ah, Pixie, spuse Bruce. Nu ştiu cum ai descoperit asta, dar este o ascunzătoare de preoți elisabetană, originală. Extraordinar!

Elsa se scărpină în cap.

— În toți anii cât am lucrat aici, nu am văzut niciodată pasajul acesta.

Nici nu cred că doamna Delaware ştia despre existența lui. Nu a pomenit nici măcar o dată despre aşa ceva.

— Ştiam despre cea din sufragerie, adăugă Tom. Şi despre cea de sus, dar asta m-a lăsat fără cuvinte. Rânji. Şi este nevoie de ceva serios pentru a rămâne eu fără cuvinte. Duce până la grajduri.

Antoinette râse.

— Este bine de ştiut că există o rută secretă prin care se poate scăpa, dacă este vreodată nevoie, îi spuse ea lui Bruce.

Tom îi dădu lanterna lui Zach.

— Vrei să cobori? îl întrebă.

Olivia interveni repede:

— Nu cred că ar trebui să coboare copiii acolo, spuse ea. Nu eşti de acord, Bruce? Ar putea fi periculos.

Zach se strâmbă.

— Da, nu am vrea să vă blocați acolo. S-ar putea să nu vă mai găsim niciodată! chicoti Bruce.

— Vai, tati! exclamă Tabitha.

— Nu mă lua cu „Vai, tati”! Regula este clară. Nu coborâți în tunel, ați înțeles?

Tabitha şi Zach încuviințară din cap.

— Nu sunt sigur că cred în acest fiasco, îi spuse Bruce lui Pixie. Însă este clar că ai un fel de dar. Dacă găseşti vreo comoară ascunsă sub podele, anunță-mă! O facem jumi-juma.

*

În noaptea aceea, Pixie nu putu dormi. Inima o durea de dorul lui Cavill, în timp ce mintea făcea eforturi, gândindu-se la o cale de a se întoarce la el şi la Cordelia. Următoarele 24 de ore erau cruciale şi le pierduse. *Trebuia* să alunece înapoi. Dar era un teritoriu străin şi nu voia să greşească. Cum putea avea garanția că dorința urma să o ducă înapoi la momentul în care plecase? Nu părea posibil. Ar fi putut ține medalionul în mână, exprimându-şi dorința, îşi putea imagina scena în detaliu, dar cum putea fi sigură că avea să funcționeze? Era un pariu prea mare.

Dimineață, la micul-dejun, Antoinette observă paloarea lui Pixie, dar fu prea politicoasă pentru a spune ceva. Îşi unse o felie de pâine cu unt şi îi spuse lui Daphne să se întindă.

— Nu toată lumea vrea să băleşti peste micul-dejun, adăugă ea, împingând cu blândețe câinele.

Dar Daphne îşi ținea ochii ațintiți asupra bucății de pâine şi nu se duse nicăieri.

Bruce, care mulsese deja vacile împreună cu Tom, citea ziarul pe iPadul său, în timp ce Olivia era ocupată să îşi citească e-mailurile pe telefon. Nu voia să lase să se vadă cât era de îngrijorată, cât de important era pentru ea ca Pixie să scape de spirit. Amândoi salutară şi reveniră la treburile lor. Elsa aduse cafea proaspătă şi pâine prăjită şi se oferi să le pregătească lui Pixie şi lui Ulysses un mic-dejun englezesc. Refuzară amândoi oferta. Ulysses nu înțelesese niciodată cum puteau englezii mânca atât de mult dimineața. El bea, de obicei, o cană de cafea tare şi mânca avocado cu pâine prăjită.

Tabitha, care mâncase deja, era aşezată lângă Pixie. Puse scrisoarea pe masă.

— Cred că ar trebui să o păstrezi tu, spuse ea.

— Mulțumesc, Tabitha! replică Pixie. Eşti isteață că ai găsit-o. Într-o zi, vei fi o detectivă pricepută.

— Vreau să fiu ca tine, spuse Tabitha încet.

Pixie râse.

— Dacă ai şti cum sunt cu adevărat, nu ai spune aşa ceva.

— Ai coborât prin pasajul secret? şopti fata.

— Da.

— A fost periculos?

— Deloc. Dar asta a fost cu mai bine de 100 de ani în urmă.

— Vii cu mine după micul-dejun, să ne uităm? Tabitha le aruncă o privire părinților ei, dar aceştia erau prea ocupați cu dispozitivele lor pentru a o auzi.

— Haide să mergem acum! replică Pixie. Nu mi-e foame.

*

Pixie ieşi din cameră cu tânăra ei prietenă. Bruce nu îşi luă ochii din iPad, dar Olivia le privi plecând, cu o uşoară încruntătură. Se rugă în tăcere ca Pixie să trimită spiritul în drumul său şi casa să devină plăcută. Dacă nu o putea face, Tabitha nu avea să fie singura dezamăgită. Sorbi o gură de ceai şi fu cuprinsă de un fior. Nu mai putea rezista mult timp într-o casă atât de rece.

Antoinette observă că Daphne bălea din nou şi îl acuză pe Zach că o învăța obiceiuri proaste. Ulysses primise un mesaj de la Jean-Michel şi era prea ocupat să îi răspundă pentru a o vedea pe Pixie plecând fără el.

În bibliotecă, Tabitha găsi mânerul secret ascuns în rafturi şi trase de el.

— Putem coborî scările până la bază?

— Părinții tăi nu doresc să mergi acolo. Ar putea fi periculos.

— Tom a spus că este în regulă, susținu Tabitha.

— Sunt sigură că are dreptate. Când am coborât eu, tunelul era foarte bine făcut.

— Atunci, haide să aruncăm o privire! Tabitha zâmbi cu şiretenie. O privire *scurtă,* adăugă ea.

— În regulă. Dar să o facem repede.

Pixie nu voia să fie prinsă încălcând regulile stabilite de Bruce şi de Olivia.

*

Luminând drumul cu lanterna telefonului ei mobil. Pixie coborî scările. Era rece şi umed dedesubt şi mirosea – nu neplăcut – a pământ şi a mucegai. Aşa mirosea şi în 1895, îşi aminti ea. Ele două puteau înainta în poziție verticală, dar Hermione, care fusese mai înaltă, trebuise să se aplece puțin.

— Uau, e uimitor! exclamă Tabitha.

Puse o mână pe perete. Era ud.

Pixie se gândi la Cordelia ieşind pe furiş noaptea şi la Felix, care fusese probabil răpit pe aici, şi stomacul i se strânse de îngrijorare.

— Simți ceva straniu? întrebă Tabitha plină de speranță.

Era bucuroasă că nu era singură aici, jos.

Pixie miji ochii.

— Un loc ca acesta nu va avea niciodată o energie bună. În primul rând, este sub pământ şi este abandonat. Pentru ca un loc să se simtă plăcut, trebuie să fie iubit. Aici, jos, nu există niciun pic de iubire.

— De asta este nevoie pentru ca un loc să fie plăcut?

— Da, totul se reduce mereu la dragoste.

Rostind aceste cuvinte, Pixie fu lovită deodată de o revelație. Auzi cuvintele bătrânei țigănci răsunând prin timp: „Iubirea te va aduce mereu înapoi”. Pixie icni la adevărul acestei fraze, care îi făcu o lumină amețitoare în minte. Cum de nu se gândise mai înainte la asta? Era atât de simplu, ca Alexandru cel Mare şi „nodul gordian*.

— Oh, Dumnezeule! exclamă ea entuziasmată. Ştiu ce am de făcut!

Tabitha se încruntă.

— Cu ce? întrebă ea.

— Ştiu cum să rezolv lucrurile, spuse Pixie, cu speranța umplându-i inima. Haide, să mergem înapoi în casă! Ştiu ce trebuie făcut.

Prin intermediul legii atracției, iubirea avea să o ducă înapoi la Cavill.

*

Ulysses se aşează confortabil pe vechiul pat din fier din camera lui Felix, în timp ce Pixie luă loc pe un fotoliu. El avea alături o cană cu cafea tare, care să îi mențină concentrarea, şi un alt film cu Ingrid Bergman pregătit pe iPad. De data aceasta, alesese *Gaslight. I* nainte de a-i da drumul, o privi pe Pixie închizând ochii şi făcându-se comodă.

— Succes, Pix! spuse el. Sper că iubirea ta este suficient de puternică pentru a te duce înapoi.

— La fel sper şi eu, replică ea, dar ceva îi spunea că aşa avea să fie.

Se simțea exact cum ar fi trebuit.

Cu uşa încuiată şi cu copiii în cealaltă parte a casei, Pixie strânse medalionul în mâini şi închise ochii. Se concentră asupra bătăilor inimii sale şi se gândi la Cavill. În timp ce fața lui i se materializa în minte, simți cum inima i se umple de dragoste. Cu cât şi-l închipuia mai mult în momentul în care fuseseră separați, cu atât mai intens devenea sentimentul. Era ca un soare care ardea în spatele pieptului ei, extinzându-se, tot mai mare şi mai mare, mai strălucitor şi mai strălucitor, până când se simți înconjurată de o lumină albă. O lumină atât de puternică, încât părea să îi dizolve trupul, până când ea însăşi părea făcută din lumină.

Cu un oftat de uşurare, se desprinse de trup. În timp ce plutea, îşi repetă în minte mantra care să o ducă înapoi la Cavill. „Iubirea este eternă. Iubirea trece dincolo de spațiu şi

de timp. Iubirea ne conectează cu cei pe care i-am crezut pierduți. Iubirea ne asigură că nu pierdem pe nimeni, nu cu adevărat, niciodată,"

Apoi, pereții camerei începură să devină neclari.

La fel de uşor ca o pală de fum trecând printr-o sită. Pixie alunecă prin vălul timpului.

ÎN TRECUT
CAPITOLUL 21

Deschid ochii. Cavill se uită alarmat la mine. Sunt întinsă pe pământ, pe pământul *ud,* şi ploaia îmi cade blând pe față. Dar nu-mi pasă, sunt aici, în brațele lui, şi nu vreau să fiu altundeva.

— Hermione!

Ochii lui sunt foarte albaştri. Habar nu are cât de uşurată sunt să îi văd. Cât de uşurată sunt să îl văd *pe el.* Să fiu înapoi, exact în momentul în care am plecat, ca şi cum nu aş fi lipsit deloc. Abia îmi vine să cred.

Dar legea atracției, cea mai puternică forță din univers, m-a adus înapoi în *acest* moment.

— Mă auzi?

Figura îngrijorată a domnului Grantly apare lângă cea a lui Cavill, şi îmi vin în fire. Cavill mă ajută să mă ridic. Îmi duc o mână în dreptul inimii. Iubirea m-a adus, într-adevăr, înapoi, înapoi la Cavill.

— Sunt în regulă, îl asigur, simțind un fior straniu de optimism.

— Ai leşinat, spune, perplex.

Este alb la față. Probabil l-am şocat.

— Sunt bine, repet, reluând din nou maniera victoriană de a vorbi.

El mă priveşte cercetător.

— Trebuie să plec, Hermione. Trebuie să înțelegi asta. Dar mă voi întoarce.

Îmi amintesc de piatra sa de mormânt, pe care scrie că data morții sale este la mulți ani de-acum încolo, şi ştiu că nu moare în America de Sud. Trăieşte o viață lungă. La urma urmei, nu moare repede. Ştiu că nu ar trebui să schimb nimic, dar sunt foarte fericită să fi schimbat *asta.*

Îmi pun degetele pe obrazul lui Cavill.

— Trebuia doar să-ți spun că te iubesc, zic încet. Expresia lui se relaxează. Îşi pune mâna peste a mea şi şi-o apasă pe față. Nu am spus niciodată aceste cuvinte, dar le spun acum şi îmi dau seama că le simt din toată inima.

— Şi eu te iubesc, draga mea Hermione, replică el. Sper că mă vei aştepta, adaugă, lăsându-mi mâna şi dându-mi laoparte părul ud de pe frunte. Dar nu mai sta în ploaie! Vei răci.

Încuviințez din cap, copleşită de tristețe, dar şi de recunoştință pentru aceste momente în plus cu Cavill. Îi privesc cu atenție fața şi mi-o întipăresc în memorie; privirea lui blândă, liniile fine care i se formează la tâmple atunci când zâmbeşte, gura lui senzuală şi nasul drept, patrician. Cel mai mult îmi întipăresc în memorie dragostea reflectată pe chipul lui.

Mă uit cum se urcă înapoi în trăsură. Domnul Grantly scutură frâiele, iar caii pornesc. Rămân pe loc până când trăsura dispare pe alee. Apoi mă întorc şi intru înapoi în casă. Am o misiune. Aceasta este treaba mea. Şi nu trebuie să dau greş.

*

Îmi aduc aminte când anume în trecut sunt. Este încă vineri. Mâine-noapte, Felix va dispărea. Mâine-noapte, voi descoperi ce s-a întâmplat. Dar sunt atât de multe de făcut înainte de a pleca.

Iau albumul de schițe pe care mi l-a lăsat Cavill şi urc în camera mea, schimbându-mi hainele ude. Mă evaluez în oglindă şi mă înfior la vederea stării în care sunt. Mă aranjez cât de bine pot – mi-ar prinde bine un uscător de păr. Apoi merg şi verific ce face Robert. Este în clasă, studiind cartea despre invenții pe care a găsit-o în bibliotecă. Îi spun să caute invenția lui preferată şi să scrie un scurt eseu motivându-şi alegerea. Apoi mă duc să o caut pe Gwen. Când intru în camera copiilor, nu este acolo. În schimb, Rose stă pe covor, jucându-se cu Felix, care este în vizuina lui.

— Unde este Gwen? întreb.

— Este bolnavă, domnişoară, răspunde ea. Mi sa spus să am grijă de Felix până când se simte mai bine.

— A chemat cineva doctorul? întreb.

— Spune că nu vrea niciun doctor. Rose ridică din umeri. Nu are febră. Pare doar obosită.

— Da, s-a plâns ieri de oboseală. Odihna îi va prinde bine. Merg să văd cum se simte.

Îi las pe ei doi la joacă şi mă îndrept spre mansardă, căutând dormitorul lui Gwen.

Motivată de speranța de a o putea ajuta şi pe Gwen, pe lângă Cordelia, bat uşor şi deschid uşa. Gwen este în pat, întinsă pe spate. A plâns.

— Pot să intru? o întreb eu.

Încuviințează din cap. Fața ei albă mă pândeşte din spatele cuverturii. Mi se rupe inima. Mă aşez pe marginea patului.

— Cum te simți? o întreb, dar este o întrebare stupidă.

Tulburarea ei este evidentă.

— Cred că durerea din capul meu este mai rea decât boala, spune, cu ochii sticloşi şi plini de lacrimi.

— Trebuie să-i spui.

— Ce poate face? Este căsătorit.

— Nu trebuie să rămâi singură să faci față acestei situații.

— Da, ai dreptate. Nu este cinstit să fiu lăsată să fac față singură, nu-i aşa? La urma urmei, este nevoie de doi pentru a face un copil.

— Trebuie să-i spui, Gwen. Scrie-i o scrisoare!

— Nu ştiu să scriu, domnişoară.

Lumea se opreşte dintr-odată. Mă uit la ea uluită. Cum este posibil ca o femeie de vârsta ei să nu ştie scrie? Dar este 1895, analfabetismul era des întâlnit.

— Nu ştii? repet.

— Nu ştiu.

— Dar...

Însă mă opresc.

Dacă nu ştie să scrie, atunci cine scrie scrisoarea? Pentru o clipă, nu înțeleg nimic. Apoi am o teorie plauzibilă. Poate roagă pe cineva să o scrie pentru ea?

Gwen nu îmi observă confuzia. Nu îşi imaginează ce îmi trece prin minte. Scrisoarea de la *Prietena ta iubitoare* nu a fost scrisă încă. Este datată septembrie 1895, la mai mult de două luni de acum, probabil în jurul perioadei în care sarcina începe să se vadă.

— Dacă descoperă că John... Începe ea, apoi îşi dă seama, uluită, că tocmai a dezvăluit identitatea tatălui.

Nu ştie că ştiu deja.

— John Snathe? întreb. Bănuiam că despre el este vorba.

Încuviințează din cap şi oftează, lipsită de orice speranță.

— Ai bănuit corect. Tatăl este John Snathe. Zâmbeşte slab. Eşti isteață, domnişoară. Trage adânc aer în piept, ca şi cum ar încerca să dea deoparte o greutate care o apasă. John va avea necazuri serioase dacă se află că el este tatăl. Şi mă vor întreba, nu-i aşa? Şi va trebui să le spun.

— John trebuie să-şi asume responsabilitatea, Gwen. Nu este numai vina ta. Este vina amândurora. Este nevoie de două persoane pentru a face un copil.

Încuviințează iar din cap, dar îmi dau seama că nu este de acord cu mine. Crede că vina este numai a ei. Nu mai am ce să îi spun. O mângâi pe braț.

— Odihneşte-te acum şi nu te îngrijora de domnişorul Felix! Rose are grijă de el şi este foarte mulțumit.

— S-ar putea să vină să mă caute.

— Ne vom asigura că nu o face.

— Spune-i că mă voi întoarce curând! Spune-i că Gwen are nevoie de somn şi apoi se va simți mai bine!

— Aşa voi face.

Ies din cameră şi mă opresc o clipă pe coridor. Scrisoarea trebuie să fie de la Gwen. Dacă nu este scrisă de ea, mă întreb cine o scrie pentru ea.

Îmi amintesc că nu trebuie să intervin. Sunt aici pentru a observa.

Nu trebuie să uit acest lucru. Evenimentele trebuie să se desfăşoare fără ca eu să încerc să le influențez sau să le schimb. Sunt o alunecătoare în timp. Nu aparțin acestei dimensiuni. Sunt doar o vizitatoare. De data aceasta, nu mă voi cufunda în vis, ci voi rămâne trează, alertă şi gata să fiu martora lucrurilor care se întâmplă. Fără Cavill, lumea aceasta şi-a pierdut strălucirea. Soarele s-a retras şi culorile odată vibrante ale grădinii au pălit. Norii grei atârnă jos pe cer, ca şi cum ar fi întinşi la uscat pe o sfoară. Sunt gri, denşi şi nemişcați.

Vântul bate prea puțin, doar o briză dinspre mare, aducând cu ea mirosul sulfuros al estuarului. Mă gândesc la păsările de acolo, la lopătari şi la pescăruşii cu picioare galbene, la pescărei şi la fluierari, şi în fața ochilor îmi apare chipul lui Cavill, cu privirea lui blândă, şi inima mi se umple de dor. Dau deoparte această imagine. Nu îmi permit să fiu distrasă acum. Mă duc în clasă şi reiau lecțiile CU Robert.

A scris deja o pagină cu motivele pentru care este atât de îndrăgostit de cinematografie. Citesc cu amuzament. Dacă

ar vedea ce filme sunt disponibile în timpul *meu,* cred că ar fi consternat.

Sunt neliniştită. Îmi doresc ca timpul să curgă mai repede, pentru a-mi termina treaba, revenind în timpul meu. În loc să rămânem în clasă, îi propun lui Robert să mergem în grădină. Mă simt ca un tigru încătuşat înăuntru. Am nevoie de aer. Am nevoie de o diversiune. În timp ce coborâm, în uşa din faţă se aude tare o bătaie. Symons vine dinspre bucătărie pentru a deschide. Sunt curioasă şi aştept să văd cine este, deoarece, de obicei, furnizorii merg la uşa servitorilor, din spatele casei.

Symons deschide uşa. Pe scări este o femeie cu un copil. Un băiat cam de vârsta lui Robert. Nu poartă haine de călătorie, deci nu sunt veniţi de prea departe. Presupun că sunt din sat. Femeia cere să o vadă pe doamna Pengower. Symons este pe cale să le închidă uşa, când femeia spune, cu o voce clară, deşi tremurată:

— Spune-i că este doamna Tonkin. Mama lui Billy Tonkin. Va şti cine sunt. Spune-i că vreau să o văd!

Ştiu de când am alunecat înapoi în timpul meu şi am vorbit cu Olivia şi Antoinette că Billy Tonkin este băiatul care a murit în accidentul de la mină. Din discuţia cu Cordelia, ştiu că mama lui a pus un blestem asupra domnului Pengower. Inima începe să îmi bată cu putere.

Tentaculul acela întunecat este de neoprit acum.

Symons îi spune doamnei Tonkin să rămână afară, în timp ce el merge să verifice dacă doamna Pengower este acasă. Se întoarce şi intră în antreu. Când mă vede, clatină din cap. Simţim amândoi necazurile. Pun o mână pe umărul lui Robert.

— Du-te în salon, domnişorule Robert, şi cântă ceva drăguţ la pian.

Vreau să vorbesc ceva cu domnul Symons.

Robert face aşa cum i-am spus. Symons trage aerul printre dinți.

— Ştiu ce vrea femeia aceea, spune el cu voce infatuată.

— Este mama copilului care a fost ucis în mină, nu-i aşa? îl întreb, deşi ştiu răspunsul.

Symons încuviințează cu gravitate din cap.

— Caută de lucru pentru celălalt fiu al ei.

Presupun că doamna Pengower îi va da orice iar cere, deopotrivă din frică şi din caritate. Ar putea spera că, ajutând familia, va rupe blestemul. Dar, dacă îl angajează pe băiat, îl va înfuria pe soțul ei, pe domnul Pengower; când acesta va afla, va fi furios la culme. Se vor certa groaznic. Cordelia va dori să facă pe plac familiei Tonkin. Soțul ei nu va dori să aibă de-a face cu vreunul dintre ei.

— Aş lăsa asta pe mâinile domnului Pengower, spune Symons tânguios. Dar este plecat. Doamnei Pengower i se pictează portretul în salonul albastru.

Încă nu am fost în salonul albastru.

— Ce vei face? îl întreb.

— Îi voi spune. Dar domnul Pengower nu va dori să-l angajeze pe băiat. Îți pot spune asta.

— Dar doamna Tonkin a pierdut deja un copil, îi amintesc eu. Poate că ar fi înțelept şi plin de compasiune să acționeze cu milă.

— Ți se pare că domnul Pengower este un om care să acționeze cu milă? spune Symons, şi sunt uimită să îl aud vorbindu-şi de rău angajatorul. Frank Tonkin este un om furios şi răzbunător, domnişoară Swift. Crede că fiul său a murit din cauza neglijenței domnului Pengower. Nu aş sugera să i se permită să se infiltreze în casa aceasta prin intermediul fiului său. Ar trebui ținut la o distanță prudentă.

— Nu ar fi prudent să facă din Frank Tonkin un prieten, nu un duşman?

— Îi este deja duşman, domnişoară Swift. Şi, odată duşman, mereu duşman. Mai degrabă sar transforma plumbul în aur decât să se schimbe bărbatul acela.

Symons mă lasă în antreu. Aştept să se întoarcă. Ascult cântecul lui Robert, dar mintea mi se concentrează asupra evenimentelor care se desfăşoară înaintea mea. Mâine-seară, Felix dispare. Foarte probabil fiul lui Frank Tonkin nu va fi angajat în această casă. Poate că aceasta va fi ultima picătură, care îl va face pe bărbat să comită un act oribil, din frustrare şi furie. Poate că Frank Tonkin caută o răzbunare îngrozitoare. Vreau să o conving pe Cordelia să îi dea băiatului ceva – o slujbă la bucătărie sau în grădină. Orice, pentru a-l îmbuna pe domnul Tonkin. Dar nu trebuie să schimb secvența evenimentelor care se desfăşoară deja cu repeziciune. Simt cu tot trupul că acest moment este unul semnificativ.

În cele din urmă, Symons reapare.

— Doamna Pengower trebuie întâi să discute cu soțul dumneaei, pentru că nu este o decizie pe care să o ia singură. Doamna Tonkin va fi dezamăgită.

— Iar domnul Tonkin va fi şi mai furios, zic eu şi mă cutremur.

Symons trece pe lângă mine pentru a transmite mesajul. Eu rămân în antreu şi ascult.

— Spune-i stăpânei dumitale că-mi este datoare! exclamă doamna Tonkin, şi îi simt durerea.

A pierdut un copil. Nu există suferință mai mare de atât. Inima mea sângerează de mila ei. Dar simt ceva prevestitor de rău în mânia pe care o va simți soțul ei pentru că domnul Pengower nu îi va oferi niciodată fiului ei o slujbă. Mă tem că durerea îl va face să comită un act pe care îl va regreta.

Îl duc pe Robert în grădină. Nu mai plouă, dar aerul este umed.

— Haide să vedem dacă poți recunoaşte câteva dintre păsările preferate ale unchiului tău! îi sugerez, în timp ce ne plimbăm peste pajişte.

Robert este încântat de idee şi vede câțiva sturzi prin iarbă.

Ziua se târăşte. Nu mă pot gândi la mare lucru în afară de Felix. La prânz mă uit la el peste masă, cum îşi bagă peştele în gură cu furculița, şi mă doare inima. Nu pot suporta ca acest copil să sufere şi sper ca, orice s-ar întâmpla cu el, să fie rapid. Poate că alunecarea prin timp este un dar, însă este un blestem să ştiu ceva atât de groaznic, să trebuiască să fiu martoră şi să fiu silită, dintr-un sentiment de responsabilitate, să las lucrurile să se întâmple. Pentru că aş *putea* preveni totul foarte uşor. Aş putea. Dar ştiu că nu trebuie să o fac. Cine ştie dacă nu cumva, prevenind răpirea, aş face doar să o amân pentru o altă noapte?

După prânz ieşim la o plimbare. Rose mă însoțeşte, cu Felix. Pornim toți patru pe cărarea pe care obişnuiam să călăresc cu Robert şi cu Cavill. Dar Cavill nu este aici, aşa că mi-am pierdut dorința de a rămâne. Iau mâna lui Felix, iar el țopăie vesel pe lângă mine. Acest copil bucuros şi inocent, care nu a cunoscut niciodată decât siguranța şi bucuria. Decid să fac ziua de azi specială pentru el.

Intrăm în pădure şi îi propun să vedem câte creaturi găsim. Ştiu cât de mult iubesc şi Robert, şi Felix insectele şi animalele. Rose este entuziasmată şi ea şi porneşte în căutarea fluturilor şi a omizilor pe sub frunze. Ne cufundăm în această sarcină şi minutele trec repede.

Nu mă gândesc la ce urmează, ci numai la ce se întâmplă acum. În natură se poate găsi plăcere, indiferent de vreme şi oricât de mohorâtă e inima – plăcerea de a vedea ferigile desfăcându-şi încet frunzele, plăcerea de a fi înconjurat de hasmațuchi şi degețelul-roşu, iasomie sălbatică şi flori de soc. Lucrurile acestea simple reuşesc să redea mereu buna

dispoziție. Este imposibil să fii nefericit în mijlocul unei asemenea bogății. Cât timp rămânem ancorați în prezent, putem găsi bucurie.

Felix este încântat de albinele grase care zboară în trompetele degețeilor şi le deschide cu mâinile lui nesigure pentru a le vedea cum se înfruptă din nectarul dinăuntru. Urmăreşte fluturii şi râde la zborul ca o săgeată a libelulelor. Îi arăt o prepeliță şi ascultăm cum o ciocănitoare loveşte ritmic în scoarța unui copac. Sunt atâtea minuni de văzut în pădure şi noi întâlnim multe dintre ele, lăsându-ne fermecați. Norii se sparg, iar soarele îşi trimite printre ei razele aurii.

Ne uităm la musculițele care dansează în căldura razelor şi la fluturii care se încarcă cu energie, cu aripile întinse, odihnindu-se pe iarbă. O mierlă cântă din vârful unui sicomor şi eu păstrez aproape imaginea lui Cavill, în timp ce o melodie frumoasă îmi umple sufletul cu un dor dulce-amărui pentru ce am pierdut şi nu voi mai avea niciodată.

*

Când ne întoarcem acasă la ora ceaiului, băieții sunt obosiți, dar fericiți. S-au bucurat de după-masa aceasta. La fel şi eu, şi Rose.

Descoperim că Gwen este încă în pat. Mă întreb cât din boala ei se află în trup şi cât în suflet. Rose sugerează că, dacă nu se simte mai bine până mâine, să chemăm un doctor. Ştiu că Gwen va protesta. Nu vrea să ştie cineva despre condiția ei. Dacă doctorul vine şi îşi dă seama că este însărcinată, îi va spune cu siguranță Cordeliei şi nu ştiu ce se va întâmpla.

În seara aceasta îi citesc lui Felix. El cere să îi citesc dintr-o carte cu basme. Preferata lui e *Rumpelstiltskin.* Stă în pat în capul oaselor.

— De ce nu îmi citeşte Gwen? întreabă el.

— Gwen nu se simte bine, domnişorule Felix, îi spun eu. Dar sunt sigură că se va simți mai bine mâine.

Satisfăcut, ascultă povestea. Îi place finalul fericit. Oare nouă nu?

— Rumpelstiltskin e un pitic rău, spune el.

— Este un pitic foarte rău, îl aprob eu. Dar regina este mult prea isteață pentru el, nu-i aşa?

— Ce se întâmplă cu piticul?

— Cred că dispare în pădure şi nu-l mai vede nimeni niciodată.

— Unde merge?

— Nu ştiu, răspund.

— Se mai întoarce?

— Nu cred.

În gât mi se pune un nod şi sunt cuprinsă de un val de tristețe.

*

În seara aceasta, Cordelia îmi cere să mă alătur lor la cină. Suntem doar eu şi ei doi. Cavill a plecat şi ea nu vrea să fie singură cu soțul ei.

— Mă tem că ne vom certa din cauza acelui băiat. Tonkin, îmi explică ea tulburată. Am nevoie de sprijinul tău. Se va purta mai bine dacă eşti şi dumneata prezentă.

— Sigur că voi veni, replic eu.

— În ultimul timp a fost supus unei mari presiuni. După cuvintele acelea amenințătoare pictate pe poartă, şi accidentul din mină, şi revolta. Dar, în loc să stea de vorbă cu oamenii şi să facă pace, el se încăpățânează şi mai rău. Nu cedează niciun pic, deşi această rezistență nu-i aduce decât nefericire. Este prea încăpățânat şi mândru şi nu va admite că greşeşte.

— După revoltă, a fost de acord să îmbunătățească condițiile din mină?

Ea râde cu amărăciune.

— Sigur că nu. Maşina va fi reparată. Mâinile şi picioarele se vor repara şi ele. Dar spiritele se vor înăspri, iar resentimentele vor creşte.

— Dacă nu ascultă de dumneata sau de domnul Bray şi nici nu recunoaşte ceea ce vede cu propriii ochi, atunci de cine va asculta? o întreb eu.

Ea ridică neajutorată din umeri.

— De nimeni, domnişoară Swift. Oftează, învinsă. Dar trebuie să mă fac auzită. Nu trebuie să renunţ. Chiar dacă ar fi mai uşor să mă dau laoparte şi să-l las în nebunia lui.

*

La cină, domnul Pengower declară că băiatul Tonkin *nu* va lucra la conac.

— Le-am trimis vorbă că nu va găsi de lucru aici, spune el pe un ton care indică faptul că subiectul este închis. Nu voi permite ca familia aceea să pătrundă în casă, adaugă. Mă bucur că ai lăsat problema în mâinile mele, draga mea, zice şi o mângâie aprobator pe mână. Foarte isteţ din partea ta! Foarte isteţ, într-adevăr! Cordelia se crispează. Nu este deloc mulţumită. — îmi doresc să fi fost milos, domnule Pengower, replică ea, luându-şi mâna. Au pierdut un copil...

— A fost un accident, spune domnul Pengower printre dinţi.

Se preface că chicoteşte, pentru a-şi ascunde iritarea, şi ia o gură de vin.

— Accident sau nu, este mina ta, domnule Pengower, continuă Cordelia, plină de curaj. Ne învinuiesc pe noi pentru moartea lui.

Întotdeauna o vor face. Doamna Tonkin spune că-i suntem datori.

— Nu-i datorăm nimic. Angajarea fiului ei nu va reechilibra balanţa.

Nu le va aduce băiatul mort înapoi. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Dar nu mă voi răzgândi. Frank Tonkin reprezintă o amenințare şi nu voi aduce copilul lui în această casă.

— Va fi furios când va auzi, spune Cordelia cu teamă.

— Lasă să fie furios! A fost furios ani în sir. A fost furios chiar şi înainte ca fiul lui să moară. Probabil s-a născut furios.

Domnul Pengower râde pe înfundate şi bagă un cartof în gură.

— Dar ar putea face ceva... Începe ea.

— Să facă ce? Să dea foc casei? Nu prea cred. Râde. Asta e chiar absurd, draga mea. Uneori, mi se pare că eşti de-a dreptul isterică.

Cordelia este jignită.

— Acum, dumneata eşti absurd, domnule Pengower.

— Nu ridica vocea la mine! mârâie el şi o priveşte tăios.

Dar, în seara aceasta, Cordelia nu se dă bătută.

— Sunt oameni de treabă, continuă ea, coborându-şi puțin vocea. Au pierdut un copil. Nu cer decât de lucru pentru fratele său. Îi putem găsi un loc. Nu trebuie să-l plăteşti foarte mult. Dar ar fi un mod de a face pace cu ei. De a fi bun. Nu poți găsi bunătate pe undeva prin inimă, domnule Pengower?

— Bunătate, repetă el zeflemitor. Mai degrabă slăbiciune.

Cordelia îşi muşcă buza, iar ochii îi strălucesc. Un timp, se joacă cu mâncarea. Apoi trage aer în piept şi îl priveşte neabătută.

— Ştii că, după ce Billy a murit, doamna Tonkin te-a blestemat.

Domnul Pengower oftează.

— Îmi închipui că în seara aceea toți m-au blestemat.

— Cuvintele ei au fost – şi cred că le-am reținut bine: „îi blestem pe Ivan Pengower şi pe urmaşii lui. Fie ca ei şi casa să fie cuprinşi de nefericire! Fie ca tragedia să îi urmărească

precum o umbră, fără să le dea drumul, pentru ca şi ei să ştie ce înseamnă sa pierzi pe cineva!

— Şi asta ar trebui să mă intimideze? întreabă el.

— *Pe mine* m-a înspăimântat, răspunde Cordelia.

Domnul Pengower îşi îngustează privirea.

— Şi cum ai auzit? Cine a fost neghiobul care ți-a spus?

— Nu doresc să spun.

— Prostii! Nu ar trebui să asculți.

— Te rog, te implor, Ivan! Dă-i băiatului ceva, orice! Poate că tu nu crezi în blestem, dar eu cred. Nu doresc răul casei noastre, al liniei tale de sânge – al copiilor noştri.

Fața domnului Pengower se întunecă.

— Destul, doamnă! Nu vom mai vorbi despre asta. Niciun cuvânt, mă înțelegi? Ia o gură din vinul care îi părează dinții cu roşu. M-am săturat să tot aud asta. M-am săturat, mă auzi? Urmează o tăcere lungă. Se aude numai cuțitul domnului Pengower pe farfuria de porțelan. În cele din urmă, Cordelia se întoarce spre mine.

— Aud că Gwen este încă bolnavă, spune ea, schimbând subiectul.

Este palidă şi în ochi are o urmă de înfrângere, ca şi cum ar fi pierdut o bătălie.

— Da, mă tem că şi-a petrecut ziua în pat.

— Ştii ce este cu ea? întreabă domnul Pengower. Nu îmi imaginez că are prea multă compasiune pentru servitorii bolnavi.

— Nu ştiu, răspund. Cred că va fi bine mâine. Nu are febră.

— Asta este bine, spune Cordelia.

Domnul Pengower încuviințează din cap.

— Nu vrem să împrăştie boala, nu-i aşa? Dacă are ceva contagios, trebuie să rămână în dormitor. Se întoarce spre mine, balansând un cartof pe furculiță. Nu lăsa copiii lângă ea, mă auzi?

— Sigur că nu, domnule Pengower, replic eu. Îi țin la distanță.

— Bine, bine, domnişoară Swift. Zâmbeşte şi se uită la mine apreciativ, ca şi cum m-ar vedea pentru prima dată. Încep să simt că pot conta pe dumneata. Da, într-adevăr, eşti un soi bun, domnişoară Swift.

Mă întreb dacă spune asta pentru a-şi răni soția. Poate că vrea să creeze distanță între noi. Poate simte că ne-am apropiat şi nu-i place.

— Mulțumesc! răspund eu, coborându-mi privirea.

Cordelia zâmbeşte cu melancolie.

— A fost greu să ne luăm rămas-bun de la domnul Cavill dimineață.

Dar se va întoarce curând. Trebuie să-i scriem cu toții. Poate îi scrii şi dumneata, domnişoară Swift, şi-i spui despre păsările din estuar. Îi va fi dor de ele, cu siguranță.

Domnul Pengower nu mai ascultă. Îşi toarnă încă un pahar de vin şi cheamă lacheul pentru a-i mai aduce cartofi. Cordelia îmi aruncă o privire atotştiutoare.

— Cred că de păsări şi de *dumneata* îi va fi dor de aici, de la moşia St Sidwell, adaugă ea.

*

Este trecut de miezul nopții când mă strecor în spatele draperiei din bibliotecă. Presupun că, în noaptea aceasta, după tensiunea de la cină, Cordelia va avea nevoie de momentul ei de solitudine de pe bancă.

Presupun că are nevoie acum mai mult decât oricând. Aştept până când pendula bate ora două şi îmi dau seama că nu va veni. Îmi imaginez că plânge în pernă, singură în dormitor, crezând că s-a întâmplat ce-i mai rău, când ce e mai rău abia urmează să vină, şi simt şi mai intens dorința de a o ajuta să îşi găsească pacea.

CAPITOLUL 22

Mă trezesc cu burta plină de furnici. Cel puțin asta este senzația pe care mi-o dă neliniştea. Stau întinsă în pat, fără să vreau să mă ridic.

Este cinci dimineața şi zorile intră printre draperii, ca să îmi spună că va fi o zi frumoasă. Lumina este albă şi radiantă şi plină de entuziasmul ei obişnuit. Şi totuşi, nu mă face să mă simt binedispusă. Sunt îngrozită. Felix dispare diseară şi nu mai este găsit niciodată, iar eu voi vedea acest lucru. Îmi doresc să nu fi trebuit să o fac.

Îmi întorc gândurile către spiritul Cordeliei, legat de pământ de durere, şi ştiu că trebuie să îndur orice voi vedea, pentru *ea,* pentru ca ea să poată trece în cealaltă lume, unde să îşi găsească pacea alături de fiul ei.

În ciuda voinței mele, mă ridic din pat şi mă îmbrac. Este ultima oară când mă spăl în lavoar. Ultima oară când mă îmbrac cu aceste haine. Ultima oară când voi vedea fata aceasta reflectată în oglindă, pentru că mâine şi *eu* voi fi dispărut. Nu îmi vor simți lipsa, pentru că Hermione va fi încă aici. Mă întreb ce vor gândi despre ea, totuşi, şi cât de diferită va fi *de mine.* Sper că nu i-am îngreunat prea mult viața.

Îl trezesc pe Robert. Se îmbracă şi coboară ascultător scările, pentru a exersa la pian. Pentru el, este doar o altă zi. Iau albumul de schițe pe care mi l-a dat Cavill şi îl duc în bibliotecă. Nu are rost să îl țin în camera mea şi nu îl pot lua cu mine. Nu pot lua nimic cu mine, cu excepția amintirilor şi a iubirii, înainte de a-l ascunde pe un raft, în spatele unui set de enciclopedii, iau un toc de pe birou şi scriu, cu litere mici, dedesubtul dedicației lui, de pe prima pagină: „P.T.” Mă uit la pagină o clipă şi apoi ascund albumul. Poate că adevărata Hermione îl va găsi şi îl va prețui aşa cum mi-ar plăcea mie să o fac şi simt o

împunsătură de gelozie față de femeia care va deține inima lui Cavill, fără ca măcar să ştie ce comoară posedă.

În timp ce Robert exersează, mă plimb prin grădină. Este splendidă în lumina soarelui dimineții. Totul străluceşte după ploaia de ieri.

Boabele de rouă de pe iarbă strălucesc ca nişte perle, iar florile radiază, culorile lor fiind vii în lumina orbitoare. Nu pot să nu mă gândesc la tragedia ce urmează să lovească în inima acestei familii. Cu toată frumusețea sa, conacul St Sidwell va plonja în mizerie. Tentaculele acelea ale întunericului au ajuns la dormitorul copilului şi se strecoară încet de-a lungul pereților, hotărâte să răpească inocența şi lumina.

Când mă duc în camera copiilor pentru micul— dejun, o găsesc pe Rose cu Felix. Gwen este încă în pat. Cordelia a trimis după doctor, mă informează Rose. Primul meu gând este să încerc să o fac să se răzgândească, dar apoi îmi amintesc ca sunt doar o observatoare. Că nu trebuie să influențez evenimentele. Dacă aşa se desfăşoară povestea, trebuie să fac un pas în spate şi să îi permit să îşi urmeze cursul natural.

Felix este disperat să o vadă pe Gwen. Rose îmi spune că doamna Pengower le-a interzis tuturor să intre în dormitorul ei, în caz că este vorba despre ceva infecțios, dar îmi dau seama că lacrimile lui Felix încep să îi dizolve hotărârea. Nu este treaba mea să îi spun ce să facă.

— Nu este infecțios, spune ea, luând copilul de mână. Este doar epuizată, biata mieluşea! Haide, Felix, poți vorbi cu ea prin crăpătura uşii! Nu poate face niciun rău, nu-i aşa?

Cei doi pleacă şi eu aud vocea lui Rose în timp ce înaintează pe coridor.

— Promiți că nu mai scânceşti din cauza asta, domnişorule Felix? Şi că nu-i spui tatălui tău? M-ar spânzura dacă ar şti, asta ar face.

Artistul care o pictează pe Cordelia ajunge la uşa din față. Poştaşul şi furnizorii obişnuit! intră prin spate. Servitorii sunt ocupați în casă, iar grădinarii sunt pe undeva pe-afară. Nimic nu este ieşit din comun.

Nimic care să ridice suspiciune sau să sugereze că este pe cale să se întâmple ceva nelalocul său. Domnul Pengower pleacă de acasă cu trăsura. Eu şi Robert călărim după prânz. Când ne întoarcem, artistul este deja plecat şi pe aleea cu pietriş se vede cabrioleta doctorului.

În timp ce urc scările cu Robert, o întâlnesc pe Cordelia şi pe doctor, care coboară. Amândoi au o expresie gravă şi vorbesc pe un ton atât de scăzut, că nu aud nimic din ce spun. Înclin din cap cu respect când trec pe lângă ei. Apoi îl trimit pe Robert în camera copiilor şi iuțesc pasul, urcând în dormitorul lui Gwen. Spre surprinderea mea, o găsesc toată un zâmbet.

— Gwen, ce s-a întâmplat? întreb eu.

Ea se ridică bucuroasă, sprijinindu-se de pernă.

— Nu sunt însărcinată, mă informează cu veselie.

— Nu eşti? exclam, gândindu-mă la scrisoare.

Dacă nu Gwen o scrie, atunci cine? Dacă Gwen nu este însărcinată, atunci cine este? Am numai câteva ore la dispoziție pentru a afla acest lucru. Dar munca mea de detectiv este încâlcită. Este scrisoarea aceasta relevantă în vreun fel pentru misiunea mea? Intuiția îmi spune că da. Nu m-am înşelat niciodată atunci când mi-am urmat instinctul.

Gwen clatină din cap.

— Sunt prea obosită şi am nevoie să mă odihnesc. Asta e tot, spune ea.

Mă aşez pe pat şi îi iau mâinile într-ale mele.

— Sunt veşti bune, Gwen.

Sunt veşti bune, dar m-am dezumflat. Pur şi simplu, nu înțeleg.

Gwen încuviințează din cap.

— Mă întorc la treabă mâine. Îmi imaginez că domnişorului Felix îi este dor de mine.

— Îi este, Gwen, spun eu.

Dar mâine nu voi mai fi aici. Nici Felix.

— Odihneşte-te, Gwen, şi Domnul să te binecuvânteze!

Nu cred că o voi mai vedea vreodată.

*

Este seara devreme când domnul şi doamna Tonkin apar la uşa din față. De data aceasta, l-au lăsat pe băiat acasă. Domnul Tonkin are părul castaniu-închis, înspicat cu gri, şi o barbă stufoasă, de aceeaşi culoare. Ochii lui sunt depărtați şi surprinzător de deschişi la culoare, ca nişte bile din marmură. Sub ei, se întind cearcăne purpurii. Dar ridurile de la tâmple şi din jurul gurii sugerează râs şi voie bună. Poate că a râs mult înainte de moartea lui Billy. Poate că nu s-a născut furios, aşa cum sugerează domnul Pengower. Este îmbrăcat cu hainele sale cele mai bune, cu o jiletcă, haină şi o beretă pe cap. Observ că bocancii săi negri cu şireturi sunt uzați şi încep să cedeze. Doamna Tonkin poartă o rochie maro şi o scufie. Amândoi arată săraci şi bătrâni şi mă întreb dacă sunt atât de periculoşi pe cât sugerează Symons că ar fi.

Poate că sunt doar disperați. La urma urmei, de ce s-au întors, dacă nu mânați de disperare? Domnul Pengower este acasă şi este pregătit să se întâlnească cu ei. Symons îi conduce în bibliotecă. Îşi ridică nasul, ca şi cum ei ar mirosi urât, şi le spune să aştepte. Zăbovesc pe scară, dornică să aud ce spun. Domnul Pengower îi lasă să aştepte cincisprezece minute. Mă foiesc pe palier, la fel de nerăbdătoare ca ei.

În cele din urmă, aud flecurile pantofilor domnului Pengower pe podelele din lemn. Mă trag lângă perete, făcându-mă cât mai mică. El intră în bibliotecă, dar nu închide uşa în urma să. Presupun că a făcut acest lucru dinadins, pentru că tot ce face domnul Pengower este atent cântărit şi măsurat. Poate simte că, închizând uşa, ar da vizitei lor o importanță pe care nu o merită. Oricare ar fi motivul său, aud aproape tot ce spune.

— Deja v-am spus că nu este de lucru pentru băiatul vostru aici, începe el.

— Este un băiat bun, spune domnul Tonkin cu accentul lui gros de Cornwall. Va munci din greu şi nu vă va dezamăgi. Vă cer să-i dați o şansă. Una doar.

— Nu am intenția de a-l angaja, domnule Tonkin. Nu am nevoie de un alt servitor.

— Vremurile sunt grele, domnule...

Domnul Pengower îi taie vorba cu bruschețe. Mereu vrea să îşi audă doar propria voce.

— Şi crezi că nu sunt grele pentru toată lumea? Ar trebui să angajez fiii tuturor, domnule Tonkin? Asta îmi sugerezi să fac?

— Băiatul nostru a murit în mina dumitale, spune doamna Tonkin, şi îi admir cutezanța. Poate că disperarea a făcut-o curajoasă. Ne-o datorezi.

Domnul Pengower izbucneşte, mânios.

— Nu vă datorez nimic, doamnă. A fost un accident nefericit. Îmi pare rău că v-ați pierdut fiul! îmi doresc să nu se fi întâmplat, dar Domnul a văzut potrivit să-l ia. *El* ți-a luat fiul, doamnă Tonkin. Dacă ai ceva de spus, spune-i Domnului!

Urmează o pauză stânjenitoare. Nu cred că cei doi şi-au închipuit că vor fi refuzați cu atâta cruzime.

— Avem nevoie de salarii să ne plătim mâncarea. Suntem flămânzi, domnule, spune domnul Tonkin.

Vocea lui nu este deloc furioasă. Este blândă şi imploratoare.

— Toată lumea este flămândă, replică domnul Pengower. Ar trebui să hrănesc întreaga populație din St Sidwell?

— Nu ştii cum este să pierzi un copil, spune doamna Tonkin pe un ton jos. Billy al nostru a fost un băiat bun, aşa a fost. Un băiat ascultător. Un băiat muncitor. A muncit în mină şi ce a primit în schimb? Un sicriu micuț şi o gaură în pământ. Nu merita să moară.

Vocea i se frânge. Îşi revine, înainte ca domnul Pengower să o poată întrerupe. William al nostru este puternic şi dornic. Poate munci în grădină. Va face orice pentru câțiva bănuți. Asta va face diferența dintre a flămânzi şi a avea câteva firimituri de mâncare. Ai milă, domnule!

Domnul Pengower este tăcut. Mă întreb la ce se gândeşte.

— Nu-mi imaginez nimic mai rău decât pierderea unui copil, spune el în cele din urmă, şi tonul său este schimbat.

Poate că se gândeşte la propriii copii şi, pentru prima dată, se pune în locul celor doi.

Simt pe cineva lângă mine. Mă întorc şi o văd pe Cordelia. A coborât scările fără să o observ. Sunt oripilată că m-a prins trăgând cu urechea.

Sunt pe cale să plec, când ea îmi pune mâna pe braț, oprindu-mă, şi îşi duce un deget la buze. Apoi îşi întoarce privirea în direcția bibliotecii.

Niciuna din noi nu vede ce se întâmplă înăuntru, dar putem auzi amândouă tăcerea, în timp ce domnul Pengower reflectează. Sper că va ceda.

Dar nu o face.

— Asta este tot, spune el în cele din urmă. Nu mă voi lăsa manipulat.

Dacă vă angajez fiul, va trebui să angajez fiii tuturor. Pur şi simplu, nu pot face acest lucru.

— Fie ca Domnul să te răsplătească după cum crede de cuviință, spune doamna Tonkin. Nu ai inimă, domnule Pengower.

*

Eu şi Cordelia ne uităm cum pleacă cei doi, trecând prin antreu. Par mai mici decât atunci când au sosit, ca şi cum înfrângerea i-ar fi micşorat. Symons aşteaptă lângă uşă, să le deschidă. Un moment mai târziu, domnul Pengower iese în antreu. Îşi ridică privirea spre palier.

Se uită fără ezitare la soția sa şi fața îi este precum granitul. Ochii lui reci strălucesc. Este stăpânul casei şi vrea ca ea să îşi amintească acest lucru. Se întoarce în bibliotecă şi închide uşa în urma să. Un moment mai târziu, pe sub ea iese mirosul fumului de țigară.

*

Cordelia mă cheamă în salonul albastru cu o mişcare scurtă a capului. O urmez prin casă, întregul ei corp este țeapăn, ca şi cum şi-ar încorda fiecare muşchi pentru a-şi stăpâni furia.

Salonul albastru este somptuos, cu ferestre înalte, încadrate de draperii lungi, de un albastru-deschis. Pereții sunt acoperiți cu damasc albastru şi cu picturi ale strămoşilor, în rame aurite, care atârnă de lanțuri. Tavanul este înalt şi decorat cu muluri albe. Camera trebuie să fi fost adăugată mai târziu, deoarece nu este în stilul elisabetan. La unul din capete este ridicat un paravan, reprezentând un peisaj. În fata sa se află un scaun. Acolo stă Cordelia pentru a i se picta portretul. Mă duc la şevaletul pe care se vede începutul tabloului. Nu este mare lucru de văzut, doar schița unei siluete şi ceva în fundal. Presupun că nu va fi niciodată terminat.

Cordelia face paşi mari până în mijlocul camerei, îşi pune mâinile în şolduri şi se întoarce brusc.

— Îl urăsc, spune ea fierbând, apoi izbucneşte în lacrimi. Îl urăsc!

Apoi începe să se plimbe prin cameră.

Vreau să o cuprind în braţe, dar nu ştiu dacă ar fi potrivit.

— Îmi pare rău! este tot ce pot să spun. Am crezut cu adevărat că îi va da ceva de lucru băiatului.

— Este un bărbat crud şi egoist, sâsâie ea, oprindu-se brusc şi apoi reluându-şi plimbarea. Dar le voi da ce pot. Mâine voi merge în oraş şi o voi vizita pe doamna Tonkin. Da, voi prelua problema.

Ştiu că mâine va avea alte lucruri pe cap.

— Cred că doamna Tonkin va fi recunoscătoare pentru orice îi vei da, spun, dar adevărul este că habar nu am ce va simţi doamna Tonkin.

Cordelia se opreşte şi oftează zgomotos. Şuviţe din părul ei s-au desprins şi îi atârnă pe lângă obraji şi gât.

— Viaţa este atât de nedreaptă, domnişoară Swift. De ce pentru unii este plină de sărăcie şi de poveri, în timp ce pentru alţii este plină de confort şi bucurie? Pur şi simplu, nu pot înţelege.

Îşi strânge fustele şi se aşază pe un şezlong albastru, drăguţ. Face apoi un semn cu mâna înspre canapea, iar eu mă aşez vizavi de ea.

— Îmi doresc să fi ştiut, replic eu, netezindu-mi fusta. Avem fiecare cărarea noastră de urmat, adaug. Şi fiecare cărare este diferită. Viaţa ne pare nedreaptă nouă, dar cred că fiecare dintre noi are un scop.

Poate că, la nivelul sufletului, am ales această viaţă pentru oportunităţile de creştere pe care le oferă.

Mă ascultă cu atenţie, însetată după iluminare. Nu mă simt calificată să o instruiesc, pentru că ce ştiu eu despre sensul vieţii? Nu am nicio îndoială că nu există moarte, pentru că am văzut cu ochii şi cu fiinţa mea continuarea

vieții, dar ar fi prea mult să îi vorbesc despre reîncarnare. Nu cred că ar accepta. Chiar ar putea crede că sunt nebună. Dar viața este scurtă, cum să învățăm tot ce trebuie să ştim într-o singură viață? Prinț într-una, cerşetor în alta, ca actorii unui teatru. Nenumărate spectacole, mulți actori, o bogăție de roluri de jucat. Totul este un teatru.

Îşi frânge mâinile.

— E atât de multă mizerie în St Sidwell. Atât de multă sărăcie şi lipsă de speranță! Şi iată-ne aici, scăldați în bogății şi noroc. Nu mă pot odihni ştiind că la marginea proprietății noastre sunt cei care abia au ce mânca. Frumoşii ei ochi se umplu de dezgust. Şi soțul meu, care are puterea de a le alina suferințele, nu face nimic.

— Viața este lungă, spun, nevrând să fiu atrasă în a-i critica soțul, pentru că nu este treaba mea.

Mai precis, nu este treaba lui Hermione, şi sunt dureros de conştientă că mâine voi fi plecată, iar Hermione va trebuie să preia lucrurile de unde le las eu. Nu vreau să o las într-o situație dificilă.

— Poate că domnul Pengower îşi va schimba părerea într-o zi. Se întâmplă uneori, nu-i aşa?

Oamenii văd că au greşit şi îşi răscumpără greşelile.

Cordelia încuviințează din cap.

— Ai dreptate. Trebuie să sper asta. Îşi întoarce fața spre fereastră şi pare dintr-odată tristă. Dar mă gândesc şi la mine. La norocul meu.

O văd punând o mână pe burtă şi lăsând-o acolo, pe curbura acesteia. Simt un fior care îmi gâdilă pielea. Mă uit la ea, uluită. Este posibil ca femeia însărcinată să fie *ea?*

— Mă simt vinovată, adaugă cu voce scăzută, neobservând că fac conexiunile. Vinovată că am atât de mult şi că îmi doresc mai mult.

— Nu te simți vinovată, doamnă Pengower, spun, încercând să îmi păstrez tonul vocii cât mai egal cu putință, deşi mintea cântăreşte toate posibilitățile.

Acum, că mă gândesc la asta, scrisoarea este scrisă inteligent, cu limbajul unei persoane educate. Pomeneşte despre speranța de a găsi o cale de a fi împreună şi întreabă dacă este posibil ca o dragoste ca a lor să fie un păcat. Sentimentele acestea par să fie ale Cordeliei.

Pretinde că suferința ei este absolută şi că pruncul pe care îl poartă este singurul lucru care îi oferă un motiv de a trăi. Dacă mă gândesc că a scris-o după dispariția lui Felix, sentimentele ei sunt de înțeles. Da, scrisoarea trebuie să fi fost scrisă de ea. Acum, sunt sigură de asta. Dar cui îi scrie?

— Bucură-te de norocul dumitale cât îl ai! continui eu. Viața este presărată cu suişuri şi coborâşuri şi nu le poți evita pe nici unele. Vei avea de înfruntat provocări. Şi atunci va trebui să-ți găseşti puterea de a le depăşi. Dar să ştii că, atunci când vei avea de făcut față acelor provocări, vei creşte şi te vei dezvolta, aşa cum eşti menită să faci.

Poate că, după pierderea lui Felix, o va putea privi pe doamna Tonkin în ochi, simțind cu adevărat empatie şi compasiune. Îi cer în tăcere lui Dumnezeu să le dea amândurora putere. Aceasta este calea ei karmică şi nu o poate evita. Aş da orice pentru a o putea ajuta să o evite, dar nu pot. Este destinul şi trebuie să şi-l trăiască. Pentru asta a venit aici.

— Eşti înțeleaptă, domnişoară Swift, spune ea şi zâmbeşte blând, cu recunoştință. Poate că eşti tânără, dar pari să ai înțelepciunea unei persoane în vârstă. Da, eşti o vârstnică în trupul unei tinere.

Mă uit la ceasul de pe şemineu. Este ora şase. Trebuie să merg sus şi să încep veghea din dormitorul lui Felix. Mă ridic.

— Îți urez noapte bună, doamnă Pengower, spun.

— Aşteaptă! spune ea. Se duce la o masă din lemn de nuc, aşezată lângă perete, şi ia ceea ce pare a fi o tabacheră. Nu mult diferită de cea găsită de copii în colibă. Vreau să ai asta, spune, şi mi-o oferă.

Zâmbesc, uluită.

— Dar nu fumez, îi spun.

Ea zâmbeşte ştiutoare.

— Deschide-o!

Fac aşa cum îmi spune şi deschid capacul, înăuntru se află un medalion şi un bilet.

— Vreau să ai medalionul acesta. Mi-ai fost o prietenă adevărată, domnişoară Swift. Cineva în care pot avea încredere.

Deschid medalionul şi găsesc portretul ei miniatural. Este acelaşi medalion pe care l-am folosit pentru a aluneca în timp. Aşadar, de asta m-a adus medalionul la Hermione în loc de Cordelia, deoarece aceasta i l-a dăruit. Dacă medalionul îi aparţine lui Hermione înseamnă că cele două femei s-au apropiat. Se ridică întrebarea, atunci, cât din ceea ce am făcut eu. Pixie, este ceea ce a făcut chiar Hermione? Cred că am posedat-o complet şi am trăit independent de dorinţele sale, dar poate că, de fapt, trăiesc unele dintre aceste dorinţe. Cât de mult din Hermione face parte din mine? Cât de mult din mine face parte din Hermione?

— Este minunat, spun, pentru că aşa este. Deschid biletul. Sunt izbită pe dată de scris. Este exact acelaşi ca în scrisoarea pe care i-am atribuit-o lui Gwen.

Pentru a-ţi mulţumi pentru prietenie, dragă Hermione.

Prietena dumitale iubitoare.

Aşadar, am dreptate. Scrisoarea este de la Cordelia. Cordelia este însărcinată – şi nu cu soţul ei. Cordelia observă uluirea de pe faţa mea şi zâmbeşte cu afecţiune,

crezând că este reacția mea la bunătatea pe care mi-a arătat-o.

— Fiecare cuvânt este adevărat, Hermione, spune ea. Este prima dată când îmi zice pe nume. Ai venit atunci când am avut cea mai mare nevoie de dumneata.

Îmi ascund confuzia şi îi mulțumesc. Îmi urează noapte bună. Au oaspeți la cină şi nu sunt invitată. Nu o ştie, dar nu este o simplă urare de noapte bună, ci este un la revedere, până când ne vom întâlni din nou în viitor.

*

În timp ce urc scările, mă uit la cutia de tutun şi procesez în tăcere informația şocantă pe care tocmai am aflat-o; Cordelia Pengower este cea care a scris scrisoarea pe care a găsit-o Tabitha. Scrisoarea a fost scrisă *după* dispariția lui Felix. Pentru cine este? Cine este tatăl copilului? Cine ar putea fi? Mi-a scăpat ceva? în timp ce desenam păsări şi călăream alături de Cavill, am lăsat să îmi scape indicii? Şi de ce este important? Pentru că sigur este, altfel scrisoarea nu ar fi fost găsită. Nimic nu este doar o coincidentă. Nimic.

*

Îi citesc lui Felix o poveste, deşi gâtul îmi este strâns de teamă. Îl învelesc, aranjându-i cuverturile, dorindu-mi să se simtă prețuit şi în siguranță, deşi nimic nu îl va apăra în această noapte. Îi dau laoparte părul blond de pe frunte şi îmi lipesc buzele de pielea lui caldă şi moale.

Miroase a săpun. Mama lui l-a sărutat deja de noapte bună. Sunt ultima persoană care îl vede înainte de a fi luat. Inima mi se rupe la gândul celor ce urmează. Întreabă de ce nu vine Gwen să îl sărute. Îi spun că mâine se va simți mai bine, deşi ştiu că el nu va mai fi aici să o vadă. Mă doare sufletul şi totuşi nu pot face nimic. Trebuie să fiu puternică, să văd ceea ce se întâmplă şi să nu încerc să opresc nimic.

Atunci observ că poartă brățara pe care i-a dat-o țiganca. Este legată lejer în jurul încheieturii lui. Trebuie să şi-o fi

pus singur înapoi. De ce ar face asta, mă întreb, când tatăl său s-a înfuriat atât de tare când l-a văzut purtând-o? Nu că mai contează acum. Nu îl va mai vedea pe tatăl lui.

Dar mama lui trebuie să o fi văzut astăzi când a venit să îi ureze noapte bună. I-a lăsat-o deliberat, ca un mic act de sfidare la adresa soțului ei? îmi doresc ca brățara să fi avut puterea să îl țină în siguranță.

Felix mai întreabă o ultimă dată de Gwen. Îi amintesc că o va vedea mâine. Mâine va fi bine. El se ghemuieşte lângă iepuraşul lui de jucărie şi închide ochii. Cât de inocent arată aşa, cu ochii închişi, cufundându-se în vis! îmi înăbuş un suspin şi ies din cameră. Mă duc într-a mea şi mă schimb într-o cămaşă de noapte şi un halat. Îi dau lui Felix timp să adoarmă şi apoi revin, deschizând încet uşa camerei lui şi strecurându-mă înăuntru. Păşesc tiptil pe covor şi mă ascund în dulap. Sunt învăluită în întuneric acolo, alertă la fiecare sunet şi la fiecare mişcare.

Aştept. Ca un păianjen, aştept. Ştiu că nu va dura mult până îmi va cădea o muscă în plasă. Simt o uşoară senzație de greață din cauza anticipării. Cine va veni? Va fi un țigan, gelos pe bogăția familiei Pengower? Va fi un miner, furios şi răzbunător? Va fi Frank Tonkin?

Sau cineva din casă care vrea să îi facă rău domnului Pengower? Sau va fi cineva la care nu m-am gândit, care vrea să distrugă fericirea familiei? Nu ştiu. Stau şi aştept ca un prădător, anticipând sosirea prăzii, şi apoi o voi urma, văzând unde mă duce.

Nu mi-e somn. Nu sunt slabă de înger, dar îmi *este* frică. Îmi *este foarte* frică.

Mi-e frică de faptul că aş putea încerca să intervin, modificând ceea ce nu trebuie schimbat.

CAPITOLUL 23

Prin crăpăturile uşii dulapului, văd umbra lunii strecurându-se încet peste podea. Aud strigătele îndepărtate ale unei bufniţe în pădure şi fuga uşoară a şoarecilor pe sub scândurile podelei, dar, în afara acestor zgomote nocturne, casa este tăcută. Numai voinţa mă împiedică să adorm. Am o şansă, numai una, de a afla ce se întâmplă cu Felix Pengower şi nu voi da greş. Mă aştept ca un intrus să intre pe uşă şi îmi concentrez atenţia asupra acesteia. Aştept să se deschidă. Sunt surprinsă, aşadar, când Felix se trezeşte şi se dă jos din pat. Mă aştept să folosească oala de noapte. Sunt uimită când îl văd îndreptându-se spre uşă. Este lună plină. Noaptea este îmblânzită azi de o lună rotundă şi luminoasă, care umple dormitorul cu o lumină translucidă, ca şi cum am fi sub apă. Ca şi cum am fi sub apă, dar capabili să vedem fiecare obiect, clar şi luminos.

Felix se duce la uşă. Pare mic şi vulnerabil în pijamaua sa ca un costum de marinar. Inima îmi este cuprinsă de groază, dar ştiu că nu trebuie să fac nimic să îl opresc.

Ies şi îl urmez prin uşa deschisă. El se întoarce spre scara servitorilor. Presupun că vrea să meargă în dormitorul lui Gwen. A mai mers acolo de multe ori. În ciuda interdicţiei mamei sale, e hotărât să îşi vadă dădaca. A fost bolnavă, iar el nu a văzut-o. În seara asta, vrea să se strecoare în patul ei şi în îmbrăţişarea ei caldă, maternă. Simt că teama mea este aproape insuportabilă, dar ştiu ce am de făcut şi merg mai departe.

Prin lumina lunii, Felix păşeşte cu încredere. În tăcere, merg în spatele lui. Nu îmi simte prezenţa. Sunt la fel de tăcută ca un şoricel.

El urcă scara îngustă din lemn, câte o treaptă, pe rând, ţinându-se de balustradă şi oprindu-se după fiecare pas. Inima mi se strânge de mila lui, pentru această mică persoană care caută alinare, ignorând faptul că nu o va găsi.

Înaintează pe coridor spre dormitorul lui Gwen, păşind uşor peste petele argintii pe care le formează razele lunii, care intră prin ferestrele mici. Ştie drumul şi înaintează cu siguranţă. Ultima dată când am văzut-o se simţea mai bine, stând în pat, fericită să fi descoperit că nu era însărcinată. Nu era deloc bolnavă fizic, numai inima ei suferea, ştiind că nu îl poate avea pe bărbatul pe care îl iubeşte, pentru că este deja luat.

Mă întreb cum poate da acest copil de necaz în dormitorul lui Gwen.

Gwen îl iubeşte. Şi-ar da viaţa pentru el. Cum se întâmplă, aşadar, că în noaptea aceasta, în timp ce merge spre dormitorul ei, dispare, fără să mai fie văzut vreodată? În braţele ei este în siguranţă, nu?

În cele din urmă, ajunge la uşa lui Gwen şi se opreşte acolo, într-o pată de lumină argintie, dintr-odată nesigur. Uşa este întredeschisă, înăuntru se aud voci înăbuşite. Stau în spatele lui, în uşa băii alăturate, care este învăluită în întuneric. El nu simte că sunt acolo. Este ca şi cum nu aş exista.

Ascult vocile prin crăpătura uşii.

— Ştii că nu mă pot căsători cu tine, Gwen.

— Dar nu o iubeşti.

— Iubire! Nu ştii nimic despre iubire.

— Ştiu că te iubesc pe tine, John.

— Ascultă, haide să nu vorbim despre căsătorie! Haide să ne bucurăm unul de altul! De ce trebuie să strici totul? Mereu trebuie să strici totul.

— Nu stric nimic. Dar merit mai mult.

— Îmi risc slujba venind aici, sus, la tine. Nu este suficient?

— Ei bine, şi eu mi-o risc pe a mea. Dacă suntem descoperiţi, vom fi concediaţi amândoi.

Felix împinge uşa.

— Domnişorule Felix. Ce faci aici, sus? Du-te imediat jos!

După tonul vocii lui Gwen, îmi dau seama că o doare inima să îl trimită aşa.

— Ce *caută băiatul aici? Ce a auzit? Ne va pârî, să ştii. Cât de mult ai auzit? Ce ai auzit? Spune-mi, afurisit mic! Ce ai auzit?*

— *Lasă-l în pace, John! Este mic. Du-te înapoi în camera ta, domnişorule Felix! Fii băiat bun!*

Felix începe să plângă. Inima mea îngheaţă. Îl va ucide John Snathe?

Cu siguranţă nu ar răni un copil, nu?

— *Lasă-l în pace, îţi spun! Opreşte-te!*

— *Nu am de gând să-l las să mă toarne. Spui ceva şi-ţi tai limba, ai înţeles? Îţi tai limba, să nu mai poţi vorbi vreodată.*

*

Îmi ţin respiraţia. Dar, spre uşurarea mea, copilul iese alergând şi suspinând din cameră. Se grăbeşte în josul coridorului; îmi ridic poalele cămăşii de noapte şi îl urmăresc. Lumina lunii, care intră prin micile ferestre ale podului, îi luminează drumul. Se poticneşte pe scări, plângând în tăcere. Mă tem că poate cădea. Mâinile lui albe ţin balustrada, dar tremură şi sunt nesigure. Mă aştept să cadă şi prin minte îmi trece un posibil scenariu – cade, îşi rupe gâtul, iar John şi Gwen trebuie să îi ascundă corpul. Dar mă înşel. Reuşeşte să ajungă jos în siguranţă. Când ajunge, ezită un moment. Nu se întoarce imediat înspre dormitorul său, ci o ia spre dreapta, către dormitorul mamei sale. Îl urmez de la o distanţă sigură. Se îndreaptă într-adevăr spre dormitorul mamei sale, deşi ea i-a interzis să meargă acolo. Îmi imaginez că este o regulă pe care a impus-o după ce a început aventura.

Nu voia să îi observe cineva absenţa. Îmi imaginez că au trecut ani buni de când Ivan Pengower a vizitato în dormitor. Dar Felix se îndreaptă oricum spre camera ei. Este speriat şi are nevoie de mama lui.

Se opreşte deodată. La capătul îndepărtat al coridorului se vede strălucirea palidă a unei lămpi cu gaz, dată la minimum. Silueta inconfundabilă a mamei lui se vede pentru o clipă în lumina ei. Dispare după colț, şi strălucirea scade, iar umbra o urmează grăbită pe perete.

Felix respiră adânc, se linişteşte puțin, apoi porneşte în urmărirea ei.

Nu mai plânge. Asigurându-mă că sunt la o distanță suficientă, merg după el.

Casa este tăcută, nici măcar şoarecii nu se mai aud pe sub podele.

Totul este nemişcat. Îl urmăresc de la distantă. Felix coboară scara cea mare, urmărind lumina lămpii. Nu plânge după mama lui. Poate că îi este teamă să nu dea de necaz.

Felix ajunge în bibliotecă. Pătrate mari de argint tremură pe podea, acolo unde lumina lunii intră prin ferestrele mari, cu menouri. Camera e luminată ca ziua, dar lumina albăstruie este stranie şi tulburătoare.

Are calitatea unui vis. Dar nu este un vis. Pentru Felix şi mama lui, scenariul acesta este mult prea real.

Felix se opreşte în pragul uşii, în timp ce mama sa apasă mânerul, deschide uşa secretă şi apoi dispare înăuntru. Cred că acest lucru îl fascinează, o uşă ascunsă în bibliotecă. Băiatul se apropie încet de ea.

Curios. Acum, netemător – şi îmi amintesc cât de încântat a fost de tunelurile din mină. Cât de entuziasmat că fratele lui a fost speriat, dar el nu. Uşa aceasta, ascunsă în bibliotecă, trebuie să fie magică pentru el. Din felul în care se îndreaptă spre ea cu paşi mari şi uşori, aproape săltați, simt că frica i-a fost depăşită de curiozitate. Vrea să fie o cârtiță şi nu se teme de întuneric.

Cordelia a lăsat uşa întredeschisă. Este o greşeală fatală. Îmi închipui că asta pecetluieşte soarta copilului. Cât de

diferite ar fi fost lucrurile dacă s-ar fi îngrijit să închidă bine uşa? Simt cum frustrarea îmi arde pieptul.

Felix se strecoară prin crăpătură şi coboară scările. Îl urmez prin întuneric. Tunelul este luminat de lampa cu gaz pe care Cordelia a lăsat-o în celălalt capăt, probabil pentru a-i lumina drumul de întoarcere. Arde ca o stea, iar Felix este atras înspre ea. Afară, Cordelia nu are nevoie de ea, pentru că este lună plină.

Când ajung la scările de la capăt, atenţia îmi este distrasă de brăţara lui Felix. I-a căzut de pe mână şi este pe jos, în faţa mea, pe pietrele cu care este pavat tunelul. Seamănă cu un mic şarpe subţire. Instinctul îmi spune să o ridic, dar mă abţin. Nu trebuie să schimb nimic. Trebuie să las totul exact aşa cum este. Dar inima mi se strânge de tulburare, ca şi cum ar fi cuprinsă de o mână puternică. Vreau să îl iau pe Felix de mână şi să îl conduc înapoi în pat, în siguranţă, dar nu pot. Nu trebuie. Trebuie să urmăresc acest coşmar până la capăt şi îmi concentrez atenţia asupra motivului pentru care sunt aici.

Îl urmez pe Felix şi ies în şopron. Se grăbeşte în urma mamei sale, prin spatele şopronului, în crângul din spate. Nu am mai fost pe aici, dar curând recunosc peisajul. Ne îndreptăm către pădure.

Luna are ceva mistic în noaptea aceasta. Este mare şi rotundă, strălucind puternic pe cerul indigo, spuzit cu stele. Copacii sunt doar nişte siluete pe fondul lui, stranii, parcă din altă lume, legănându-se lin în briza blândă. Lumina este fragmentată de crengi într-un milion de raze lăptoase, care strălucesc pe pământ, luminându-ne calea, arătându-i lui Felix drumul. Atrăgându-l înspre destinul său şi pe mine spre scopul meu. Simt că este aproape gata.

Curând, ajungem la o căsuţă ascunsă într-un luminiş. Este o clădire cu o înfăţişare romantică, cu frontoane ascuţite şi ferestre zăbrelite.

Acoperişul nu pare în cea mai bună formă şi este aplecat într-o parte, ca şi cum ar fi bătrân şi obosit. În timp ce Cordelia se apropie, uşa se deschide şi în prag apare Pascoe Bray, gata să o întâmpine.

Pascoe Bray este iubitul ei. Nu aş fi ghicit niciodată. Dar îmi amintesc dintr-odată de numeroasele ocazii în care a fost prezent şi de fericirea Cordeliei Pengower. Îmi dau acum seama că mereu era fericită atunci când era şi el prezent.

Felix se opreşte brusc.

Mă opresc în spatele lui, ascunsă după un tufiş. Ne uităm amândoi cum Pascoe o cuprinde pe Cordelia în braţe, sărutând-o. Înlănţuiţi, se retrag înăuntru şi uşa se închide, ascunzându-le adulterul.

Copilul pare prea şocat pentru a plânge. Stă locului, neştiind ce să facă. Inima mi se rupe de mila lui, această mică persoană aflată în mijlocul pădurii, fără să aibă la cine să caute alinare.

Cât de îngrozitor trebuie să fie să se simtă trădat nu numai de dădaca sa, ci şi de mama lui!

Felix se duce la o fereastră şi pândeşte prin ea. Este în natura umană să fim atraşi de lucrurile pe care nu ar trebui să le vedem şi să ne uităm a ele cu oroare şi repulsie. Felix rămâne acolo, ridicat pe vârfuri, cu nasul lipit de fereastră, numai o clipă. Ceva din ce vede înăuntru îl face să intre în panică, deoarece ţâşneşte dintr-odată, ca şi cum pervazul i-ar arde degetele. Se răsuceşte pe călcâie şi fuge.

Nu se întoarce pe acelaşi drum pe care a venit. Fuge într-o cu totul altă direcţie, împiedicându-se de crengile căzute şi croindu-şi drum prin tufişuri, care sunt înalte şi dese. Fuge orbeşte, în mod evident rătăcit. Mă străduiesc să mă ţin după el, iar poalele cămăşii de noapte mi se agaţă de crengi şi de spini.

În curând încetineşte ritmul. Panica lui se stinge şi începe să se uite în jur, atingând cu mâna vegetaţia. Se opreşte ici

şi colo, distras de un sunet din tufişuri, poate, şi se apleacă pentru a căuta prin iarbă. Se aude o bufniță, dar el nu pare să o bage în seamă. Poate că îşi trăieşte fantezia de a fi o vulpe sau o cârtiță ori un iepure. Poate se consolează cu asta şi se cufundă în alinarea oferită de joacă.

Nu-mi imaginez ce i se poate întâmpla aici, în această pădure, decât dacă nu cumva se întâlneşte cu nomazii. Îmi amintesc de cei doi pe care i-am văzut la capelă şi mă înfior. Unul din ei avea un cuțit. Asta se întâmplă? Dă peste ei şi ei profită de ocazie, luându-l? Cumva mi se pare neplauzibil.

Felix se preface acum că este un animal. Este în patru labe şi a găsit un dafin uriaş. Se târăşte dedesubt. Mă ascund în spatele trunchiului unui copac şi mă uit cum dispare.

Mă întreb ce face acolo. Aud foşnete, un murmur şi apoi un trosnet.

Trosnetul face să îmi îngheațe sângele în vene. Este ca şi cum ceva ar fi căzut de la înălțime. Ce Doamne se află dedesubtul acelui tufiş?

Rămân în spatele copacului mult timp, împietrită din cauza nelinişstii. Ce a fost acel sunet? Mi l-am imaginat? A fost altceva, de mai departe? O creangă care a căzut? Sau a fost Felix? Dacă mă târăsc pe sub dafin, prefăcându-mă că sunt o vulpe, mă va vedea? Voi interveni şi voi modifica desfăşurarea evenimentelor? Sau este acolo o groapă şi a căzut în ea? Dacă a căzut într-o gaură, pot să plec şi să îl las acolo? Îl pot lăsa să moară?

Este deja mort?

Respirația mea devine greoaie. Inima îmi bate cu putere. Întregul trup îmi este cuprins de teamă. Îmi simt picioarele moi; tremură. Sunt prea speriată să fac ceva. Rămân paralizată pe loc, incapabilă să mă îndepărtez.

Nu aud nimic.

Inima îmi tresaltă în piept. Este prinsă de o mână rece ca gheața.

Acum se întâmplă. Sunt convinsă că acum se întâmplă. Felix a fost înghițit de tufiș. Trebuie să intru după el și să văd ce este acolo.

Mă sforțez să fac un pas și apoi un altul. Mă aplec și despart ramurile dafinului. Înăuntru, pe pământ, se află o lespede gri. Este acoperită de licheni și cu mușchi, ca o piatră de mormânt. Dincolo de ea se află niște trepte înguste. Îmi dau seama că este o altă ascunzătoare de preoți.

Locul acesta este, într-adevăr, plin de ele. Mă îndoiesc că cineva știe că este aici. Poate că în vremea elisabetanilor a salvat viața preoților, dar acum a luat viața lui Felix.

Îngenunchez și mă târăsc mai departe. Se văd trepte care coboară înspre o gaură neagră. Nu pot să mă uit în ea. Chiar dacă aș putea, ar fi prea întuneric să văd ceva. Cred că odată a fost o scară, dar trebuie să fi putrezit de mult. Este o gaură adâncă și Felix a căzut în ea.

Mă târăsc afară. Mintea mi se învârte. Îmi vine să vărs. Rațiunea îmi spune să plec, dar inima mă imploră să rămân. Să cer ajutor, să îl salvez. Nu aș fi putut prezice asta niciodată.

Nu l-a luat nimeni.

Nu l-a ucis nimeni.

A căzut într-o ascunzătoare de preoți, singur, într-un accident oribil, și nu este în jur nimeni care să îl poată salva.

Nimeni în afară de mine.

Oh, dacă tatăl lui nu l-ar fi dus jos în mină! Dacă nu l-ar fi încurajat să fie o cârtiță! Dacă nu i-ar fi aplaudat curajul jos, în tuneluri! Dacă mama lui nu i-ar fi interzis să meargă în camera ei! Dacă nu ar fi lăsat întredeschisă ușa secretă!

Dacă Felix nu ar fi fost fascinat de ascunzători, vizuini şi tuneluri! Dacă...

Rămân acolo, la fel de nemişcată ca şi cum aş fi din marmură. Nu mişc nimic. Numai pulsul îmi bate în tâmple şi inima îmi bubuie în piept, îi pot alerta pe Cordelia şi Pascoe şi ei îl pot salva.

Pot.

Dar nu o voi face.

Ştiu că nu, pentru că, dacă o fac, voi schimba viitorul – din nou. Deja l-am schimbat o dată, cu Cavill, şi cine ştie ce va face *asta* cu viaţa celorlalţi? Băiata aripilor unui fluture poate produce un uragan de cealaltă parte a lumii. Ce uragan am cauzat eu salvându-l pe Cavill? Ce uragan aş putea cauza salvându-l pe Felix?

Nu este nimic ce pot face. Nimic.

Cu un suspin, mă întorc şi mă îndepărtez.

Este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mă întorc prin pădure, cu sufletul greu de tristeţe. Picioarele mi se par ca de plumb, inima – ca o piatră în piept. Mă doare peste tot. Nu mă pot gândi la copilul acela, blocat în groapă. Sper că a murit instantaneu. Sper că nu a suferit. „Te rog, Doamne, nu-l lăsa să sufere!”

Nu este de mirare că nu l-au găsit niciodată. Groapa aceea a fost construită pentru a fi ascunsă. Ascunsă este – şi la fel şi Felix.

Mă întorc prin tunel, lăsând lampa cu gaz şi brăţara exact acolo unde sunt. Cordelia va găsi brăţara şi va şti că fiul ei a urmat-o. Va şti că *ea* este de vină pentru dispariţia lui şi nu şi-o va ierta niciodată. De aceea este blocată, refuzând să plece. Pentru că ştie ce a făcut. Pentru că este convinsă că a fost vina ei.

Treaba mea aici este încheiată.

*

Mă întorc în camera mea, mă dezbrac şi mă bag în pat.

O las pe Hermione acolo, în siguranță, sub pătură. Nu își va aminti nimic din ultimele zece zile. Amnezia ei va fi pusă pe seama șocului, presupun. Și viața va merge mai departe.

În timp ce închid ochii și mă pregătesc să alunec înapoi, să plec pentru totdeauna din timpul acesta, mă gândesc la adevărata Hermione. I-a fost la fel de dragă și lui Cavill cum i-a fost Cordeliei?

Poate că a fost scris în marea carte a vieții că ea și Cavill se vor iubi.

Poate chiar au intenționat să se căsătorească. Am păși, pur și simplu, în papucii ei, trăindu-i viața? Oare viața pe care am împrumutat-o pentru zece zile nu este chiar atât de diferită de cea trăită cu adevărat?

Sau eu – Pixie – și Cavill ne-am conectat la un nivel mai profund, la nivelul sufletului? Am avut parte de ceva atemporal, de ceva unic?

Nu voi ști niciodată.

*

Îmi ascult respirația și alunec adânc în transă. Mă simt alunecând.

Vibrația îmi murmură în urechi. Membrele mi se simt tot mai grele.

Este timpul. Treaba mea aici s-a încheiat.

ÎN PREZENT
CAPITOLUL 24

Ulysses se desfăta cu filmul său, când simți mișcare. Fără tragere de inimă, își ridică ochii din ecran. Păcat, era momentul lui preferat, când Ingrid Bergman... mă rog. Oftă și se uită la ceas. Pixie fusese în transă numai cincisprezece minute. Se întrebă cât timp petrecuse de data aceasta în trecut.

Se ridică din pat şi închise laptopul. Se uită în linişte cum Pixie deschise ochii, rămânând nemişcată pentru a se adapta la schimbare.

După ultimul episod, era pregătit pentru orice. Spera că ea reuşise să îşi îndeplinească misiunea de data aceasta, tară să o dea în bară încercând să facă pe deşteaptă.

Pixie se uită în jur. Camera lui *Felix,* unde, cu foarte puțin timp în urmă, băieţelul acela dulce dormise adânc, în patul său. Acum, era mort. Erau acolo dulapul în care se ascunsese ea, patul în care dormise Felix, fereastra prin care străIucise lumina lunii. Se gândi la trupul lui mic şi fragil, zdrobit pe fundul ascunzătorii, şi începu să tremure violent. Ochii i se umplură cu lacrimi, iar pieptul i se strânse, în timp ce coşmarul pe care îl trăise reverbera prin corpul ei, ca acordurile finale ale unei orchestre ce încetase să mai cânte. Copleşită, deodată, de nevoia de a voma, alergă la baie şi vărsă în toaletă.

Alarmat, Ulysses aşteptă la uşa băii, cu urechea lipită de aceasta.

Auzind-o vărsând, i se făcu silă. Se întrebă ce văzuse pentru a fi atât de afectată. Lucrurile nu arătau prea bine.

Pixie se stropi pe față cu apă rece, încercând să spele întunericul pe care îl adusese cu ea. Încercând să se readucă în prezent, în lumină.

Se uită la fața ei reflectată în oglindă şi îşi spuse că ceea ce trăise fusese un coşmar, dar că acum era trează. Oroarea la care fusese martoră se întâmplase cu mai mult de 100 de ani în urmă. Dar, pentru Cordelia Pengower, oroarea era încă în desfăşurare. Pentru ea coşmarul se desfăşura în fiecare minut al fiecărei zile. Era prinsă în vinovăția ei ca într-o capcană, ca ecranul unui televizor care redă la nesfârşit o scenă, fără să se poată duce mai departe. Era timpul să o elibereze de suferință. Dar cum? Pixie nu era sigură. Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Avea să se

dea laoparte, figurativ vorbind, şi să le permită ghizilor ei din spirit să îi arate calea. Nu o putea face singura.

Ulysses bătu uşor la uşă.

— Eşti bine, Pix? întrebă el.

Ea îşi şterse faţa cu un prosop şi deschise uşa. El se înfioră. Pixie arăta ca o stafie, chiar şi buzele îi erau gri.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Felix Pengower a căzut într-o ascunzătoare din pădure, îi spuse ea fără nicio inflexiune în glas. A trebuit să plec de acolo. A fost oribil, Ulysses. Am plecat şi l-am lăsat acolo.

Ulysses o cuprinse în braţe şi o trase lângă el.

— Prin ce trebuie să treci. Pixie, pentru slujba ta! Este prea mult.

— Cel mai rău este că nu pot să fac nimic, spuse ea. Trebuie să-mi înfrânez toate instinctele.

— Dar este esenţial, Pix. Dacă te-ai juca cu trecutul, afectând viitorul, am fi cu toţii în rahat. Nu este posibil să alergi de colo-colo, încercând să îndrepţi lucrurile, dar stricându-le probabil şi mai mult.

O sărută pe tâmplă. Dar treaba ta nu este gata încă.

Pixie trase adânc aer în piept.

— Ştiu. Mai am de lucru. Cea mai importantă parte. Trecu pe lângă el, ieşind în coridor. Să mergem în pădure!

*

Pixie şi Ulysses le găsiră pe Olivia, Antoinette şi Tabitha în sufragerie. Antoinette se bucura de o altă ceaşcă de cafea, în timp ce Tabitha era pe podea, mângâind câinele. Când cei doi intrară, Tabitha sări în picioare.

— Ai făcut-o? Ai eliberat spiritul? întrebă ea.

Pixie încuviinţă din cap. Era uşurată să le poată da vesti bune.

— Ştiu ce trebuie făcut.

— Stai jos, dragă! spuse Antoinette, bătând cu mâna scaunul de lângă ea. Spune-ne totul!

Pixie şi Ulysses se aşezară. Ulysses luă o cafea. Pixie era prea agitată pentru a bea ceva, cu atât mai mult cafea.

— Cordelia Pengower a avut o aventură cu intendentul minei, pe nume Pascoe Bray, începu ea. În noaptea în care Felix a dispărut...

— Felix? o întrerupse Tabitha entuziasmată. Ochii ei erau căscaţi larg. Ai spus Felix?

Pixie se încruntă.

— Da, Felix era băiatul de şase ani al Cordeliei, care a dispărut.

— Ştiu un băiat pe care îl cheamă Felix. L-am întâlnit în pădure.

Toţi se uitară uluiţi la ea.

— Ai întâlnit un băiat în pădure? întrebă Olivia. Când?

— Nu ne-ai spus nimic? adăugă Antoinette.

— Nu am crezut că este important, replică Tabitha.

— Spune-ne acum! îi ceru Pixie.

Nu se gândise că şi Felix ar fi putut fi blocat pe pământ.

— Purta un costum de marinar alb cu albastru şi era în picioarele goale. Mi s-a părut ciudat că nu avea pantofi. A spus că nu simte frigul.

— Ce făcea? întrebă Olivia.

— Se juca. Era la căsuţă.

— Ce căsuţă? întrebă din nou mama ei.

— Căsuţa lui Pascoe Bray, spuse Pixie încet, simţind că toate piesele de puzzle îşi găsesc locul.

— Pe moşia aceasta? întrebă Olivia. Nu ştiam că avem o căsuţă.

Tabitha se ridică.

— Este o ruină, le spuse ea. Am fost să explorez şi am găsit-o.

Băieţelul era acolo. A vrut să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, dar, când am mers să-l caut, dispăruse. Am crezut că s-a dus acasă. Apoi a apărut din nou şi mi-a spus

că nu este sigur să mă joc acolo. În pădure. Mi-a spus să plec. A dispărut din nou, în ceață. Se uită la Pixie, cu ochii strălucitori. Este o fantomă? Adică, un spirit?

— Este un spirit legat de pământ, spuse Pixie cu tristețe. Nu mă aşteptam la asta. Am crezut că s-a dus direct în lumină. Vezi tu, în noaptea în care a dispărut, a urmărit-o pe mama lui prin ieşirea secretă din bibliotecă până la căsuța lui Pascoe Bray. Cordelia era însărcinată cu copilul acestuia. *Ea* a scris scrisoarea, nu dădaca Gwen. Când Felix i-a văzut pe mama lui şi pe Pascoe împreună, a fugit şi a căzut într-o groapă ascunsă în tufişuri. Nu a fost găsit niciodată, ceea ce nu este o surpriză, pentru că ascunzătorile acestea erau făcute în acest scop.

Suspectez că mama lui şi-a dat seama că fiul ei a urmărit-o, pentru că o brățară pe care o purta el a căzut în tunel şi cu siguranță ea a găsit-o pe drumul înapoi. În plus, uşa secretă, pe care de obicei o închidea, a rămas întredeschisă. Spiritul bietului Felix a rămas blocat în pădure de atunci. Probabil habar nu are că este mort.

— Îi poți arăta drumul spre casă? întrebă Tabitha.

Pixie încuviință din cap.

— Pot.

Tocmai atunci intrară Bruce şi Zach.

— Ce se întâmplă? întrebă Bruce. Păreți cu toții foarte serioşi.

— Aparent, există *două* suflete captive, spuse Antoinette cu veselie.

— Minunat! exclamă Bruce, frecându-şi mâinile. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Se uită la fețele uluite din jurul său. Ne-am gândit să mergem să-l ajutăm pe Tom la fermă. Mai vrea cineva să vină? Tab?

— Rămân aici, replică ea cu fermitate.

— Foarte bine, spuse Bruce. Vă lăsăm atunci cu spiritele voastre captive.

Zach îşi dădu ochii peste cap şi îşi urmă tatăl în antreu.

Urmă un moment de tăcere.

— Şi acum, ce facem? întrebă Olivia.

— Liniştesc sufletul Cordeliei şi pe al lui Felix Pengower, spuse Pixie.

Antoinette se ridică de pe scaun cu un geamăt.

— Putem veni şi noi?

— Cred că cel mai bine este să o lăsăm să facă asta singură, spuse Ulysses, cerându-şi scuze.

— În regulă, zise Antoinette, deşi i-ar fi plăcut să vadă cum se face.

O scoatem pe Daphne la o plimbare.

— Este în regulă dacă Tabitha vine cu mine? o întrebă Pixie pe Olivia.

Tabitha o privi rugător pe mama ei. Olivia încuviinţă din cap.

— Câtă vreme nu este periculos, spuse ea.

— Nu este periculos, o asigură Pixie. Îi zâmbi Tabithei. Cred că ai talent de medium, îi spuse ea, şi expresia feţei se umplu de bucurie.

— Sper să poţi linişti spiritele, zise Antoinette. Mi-ar plăcea să văd că locul acesta devine din nou unul plin de fericire.

— Şi mie, adăugă Olivia, privindu-le pe Pixie şi pe Tabitha ieşind din cameră.

Cât de diferită arăta grădina iarna, faţă de vara din care tocmai venise Pixie! Era greu să se adapteze acestei schimbări subite. În locul căldurii intense, soarele rece atârna jos pe cer, strălucind slab printre crengi şi aruncând umbre umede peste iarba înaltă. Pâlcuri de buruieni cotropiseră aleile odată îngrijite şi în mijlocul pajiştii se înmulţiseră copacii şi tufele. Şi totuşi, în ciuda neglijării, exista frumuseţe în această sălbăticie. Natura fusese lăsată să îşi deseneze propriul proiect, liberă să crească unde voia,

şi acest lucru avea o extravaganţă încântătoare. Chiar şi în miezul iernii. Grădina pulsa de viaţă.

Se duseră prin pădure, refăcând paşii lui Pixie de acum mai mult de 100 de ani, dar, de fapt, din aceeaşi dimineaţă. Copacii arătaseră diferit în lumina lunii. Pixie ar fi trebuit să îşi folosească intuiţia dacă nu ar fi avut-o pe Tabitha care să îi arate drumul.

În timp ce se apropiau de gaura ascunsă. Pixie simţi energia schimbându-se. Aerul deveni mai rece, iar lumina păli. Era ca şi cum un nor ar fi acoperit soarele, deşi cerul era senin. Tabitha simţea şi ea energia grea şi rămase aproape de Pixie. Era entuziasmată că fusese inclusă în această aventură şi era hotărâtă să fie de ajutor. Tabitha o conduse pe Pixie în locul în care îl văzuse pe Felix. Nu avură de căutat gaura, pentru că Felix era acolo pentru a le-o arăta. Stătea în faţa unei tufe încâlcite de mure, în costumul său de marinar, clipind impasibil în direcţia lor, ca şi cum nu ar fi fost deloc surprins să le vadă acolo.

Picioarele lui erau goale, aşa cum spusese Tabitha, şi nu părea să simtă frigul. Inima lui Pixie se umplu de milă, dar şi de uşurare, pentru că, ultima dată când îl văzuse, Felix dispăruse în pământ, iar ea plecase.

Acum, era în faţa ei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se uită printre tufele încâlcite. Gaura era undeva în mijlocul lor.

Avea să fie nevoie de o lopată pentru a ajunge la ea, deoarece spinii erau prea ascuţiţi pentru a fi îndepărtaţi cu mâna. Era sfâşietor să se gândească la trupul lui Felix zăcând nedescoperit timp de mai mult de un secol, în locul acela umed şi singuratic. Voia să propună familiei să umple groapa şi să pună o piatră de mormânt. Poate să cheme vicarul şi să spună câteva cuvinte. Ar fi fost drăguţ să îi ofere lui Felix Pengower o înmormântare adevărată.

Dar, acum, el trebuia să meargă acasă, cu mama lui.

*

Tabitha o prinse de mână pe Pixie. Inima îi bătea atât de tare, încât se temea că Felix avea să o audă. Însă acesta părea să nu audă. Se uita la Pixie, cu o expresie plină de curiozitate. Tabitha se întrebă dacă avea de-a face cu părul ei roz.

— Felix, spuse Pixie, am venit să-ți arăt drumul spre casă.

Felix se încruntă.

— *Sunt* acasă, replică el.

— Aceasta a fost odată casa ta. Îți aminteşti că ai căzut într-o groapă?

Întrebă ea.

Felix se uită în tufiş, apoi din nou la Pixie.

— Îmi făceam o vizuină, spuse el fericit. Tata spune că sunt o cârtiță foarte bună.

— Cred că eşti o cârtiță foarte bună. Dar acum trebuie să vii cu mine.

Mama ta te aşteaptă.

El se încruntă, dintr-odată nesigur.

— A fost acolo. Arătă în direcția căsuței şi expresia lui deveni serioasă.

— Nu mai este acolo, Felix. Te aşteaptă în casă şi o voi aduce aici.

El păru tulburat.

— Va fi supărată pe mine? întrebă el.

— Nu va fi supărată, Felix. Nu are de ce să fie supărată. Mama ta te iubeşte din tot sufletul. Te-a aşteptat un timp îndelungat.

Pixie închise ochii şi se gândi la Cordelia Pengower. Nu avea nevoie să meargă în casă sau să îl ia pe Felix cu ea, deoarece Cordelia şi Felix, fiind spirite, existau dincolo de timp şi spațiu. Tot ce trebuia era să o caute cu mintea şi să îi ceară să vină.

Pixie inspiră adânc de trei ori şi şi-o imaginează pe Cordelia aşa cum o văzuse în dormitorul lui Felix, cuprinsă de durere şi de ură de sine.

Legată de pământ de greutatea vinovăției şi a regretelor. Cu toată energia pe care reuşi să o adune, Pixie o chemă în gând, căutând să se conecteze cu ea. *Cordelia, Cordelia, Cordelia.* Pixie îşi imaginează o lumină ce îi ieşea din inimă, care se întindea către Cordelia. Şi-o imaginează umplând dormitorul lui Felix, până când totul fu cufundat într-o strălucire aurie. Cufundat în iubire. *Cordelia. Cordelia.*

Cordelia. Pixie se gândi la Cavill şi lumina ei crescu. Se gândi la Felix şi aceasta deveni şi mai strălucitoare. O strigă din nou. *Cordelia.*

Cordelia. Cordelia.

În cele din urmă, auzi o voce, atât de îndepărtată, că suna ca un ecou slab. *Sunt aici.* Pixie se agăță de viziunea sa. *Cordelia. Ți-am găsit băiatul. L-am găsit pe Felix. Trebuie să vii acum la el. Te aşteaptă.*

Aici, în pădure. A căzut într-o groapă. Te-a urmat până la căsuță şi a căzut într-o groapă ascunsă în pământ. Dar este aici şi este bine.

Trebuie să renunți la trecut acum, Cordelia. Este timpul să mergi mai departe. Timpul să te ierți. Este timpul să mergeți împreună acasă.

Vino!

Pixie auzi din nou ecoul vocii Cordeliei. *Nu merit. Am făcut lucruri îngrozitoare. Nu ştii. Nu merit iertarea.*

Ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aceea şi nu a fost vina ta. O singură persoană trebuie să te ierte şi aceea eşti tu. Tu *trebuie să te ierți. Singurul lucru care te mai leagă de pământ este vinovăția. Dă-i drumul! Nu este loc pentru ea acolo unde mergi. Nu o poți lua cu tine. Trebuie să-i dai drumul Dă-i drumul! Concentrează-te asupra iubirii Cordelia! Lasă iubirea*

să te aducă la fiul tău! La Felix. Iubirea te va purta la el. Te aşteaptă. Aşa că vino!

Urmă o pauză, apoi un suspin înăbuşit. Pixie simți că femeia era, în sfârşit, pe cale să se deschidă. Că era gata să se destăinuie.

Am făcut lucruri îngrozitoare, repetă ea cu o voce atât de stinsă, încât Pixie abia o putea auzi. *Trebuie să plătesc pentru greşelile mele cu suferință.*

Nu există decât iertare, Cordelia.

L-am ucis pe Felix. Eu, care l-am iubit cel mai mult.

Nu l-ai ucis tu. A fost un accident. Nu ai avut de unde să ştii.

Nu ştii nimic despre asta. Nimic. Nu ştii ce am făcut şi pentru ce trebuie să plătesc.

Ştiu că te-ai strecurat afară din casă prin pasajul secret din bibliotecă.

Ştii despre asta?

Da. Ştiu că Felix te-a urmat, pentru că ai lăsat uşa întredeschisă.

Nu se temea de întuneric; de fapt, îi plăcea să se joacă în tuneluri. Se prefăcea că este o cârtiță.

Sta şi asta? Ce altceva mai ştii?

Ştiu că te-a urmat la căsuța din pădure.

Da. Trebuie să mă fi urmat acolo şi a văzut tot. Dar nu ştiam. Nu l-am auzit. Nu l-am văzut. Ar fi trebuit să simt că fiul meu era acolo în noapte. În întuneric. Pierdut. Nu pot trăi cu durerea de a şti că a fost vina mea. Vreau să opresc durerea, dar nu pot.

Trebuie să renunți...

Am căutat prin pădure în ziua următoare, când am descoperit că lipseşte. Dar nu am putut dezvălui de ce credeam că era acolo. Ar fi trebuit să recunosc, dar nu am făcut-o. Nu puteam recunoaşte că ştiam, altfel m-aş fi trădat, şi... iubeam un bărbat care nu era soțul meu. Ştii asta?

Pascoe Bray. Şi erai însărcinată cu copilul lui. Ştiu şi asta.

Pari să ştii totul. Dar nu ştii totul.

Atunci, spune-mi! Nu sunt aici pentru a te judeca, ci pentru a te ajuta să-ţi găseşti pacea.

Soţul meu ştia că nu era al lui copilul care creştea în pântecele meu.

M-a trimis la o mănăstire, pretinzând că am înnebunit de durere după pierderea lui Felix. Am stat acolo singură cinci luni şi apoi am dat naştere unui copil, în secret. Ivan i-a dat copilul lui Pascoe, cu condiţia să plece de la St Sidwell şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Mi-am jelit copilul din toată inima, pentru că la fel de bine ar fi putut fi mort. Am pierdut doi copii, vezi tu. Doi...

Pixie era uimită că bebeluşul supravieţuise. Presupusese, deoarece nu era inclus în arborele genealogic găsit de Bruce, că murise. *Totul este în trecut, Cordelia. Trebuie să renunţi.*

Cordelia râse cu amărăciune. *Cum ai putea înţelege? Nu este atât de uşor să renunţi la aceste lucruri. Nu ştii nimic despre cel mai mare păcat al meu.*

Care este acesta? Pixie nu îşi imagina ce altceva mai putea fi.

Urmă o pauză lungă, apoi Cordelia ajunse, în sfârşit, la centrul durerii ei.

M-am spânzurat.

Pixie era uluită. Lumina în care o învăluia pe Cordelia se aprinse de compasiune. *Te-ai spânzurat? Oh, Cordelia...*

Nu am mai putut trăi după ce am pierdut totul, vezi tu! După ce l-am pierdut pe Felix, pe bărbatul pe care îl iubeam şi copilul nostru, un băiat. Un mic băiat. Nu am mai putut trăi după ce mi-a fost luat copilul. Mi-a rămas numai bietul Robert, dar el era agăţat de tatăl lui. Eu eram singură. Nu aveam pe nimeni. Casa aceasta a devenit o închisoare, iar eu – o prizonieră în ea. Am avut numai o cale de a scăpa. De a mă elibera de durere.

Dar asta nu te-a eliberat. Te-a ancorat de pământ.

Încă nu vezi? Vocea Cordeliei tremura de frustrare. *Nu am meritat să fiu eliberată. Nu merit nici acum să fiu eliberată. Trebuie să plătesc prețul pentru că l-am sfidat pe Dumnezeu luându-mi viața.*

Trebuie să rămân aici. Nu merit să merg în casa lui Dumnezeu. Crezi că mă cunoşti, dar nu mă cunoşti deloc.

Pixie îşi dădea seama că femeia era prinsă în casă, refuzând să plece, nu doar pentru că se considera vinovată de moartea lui Felix, ci şi pentru că se considera nedemnă, din cauză că îşi luase propria viață.

Pentru o femeie temătoare de Dumnezeu ca ea, sinuciderea era unul dintre cele mai mari păcate, iar ea îl comisese. Nu se considera demnă de iubirea lui Dumnezeu, nici de iertarea Sa. Ce nu conştientiza, însă, era că le merita pe amândouă.

Trebuie să laşi totul în urmă, Cordelia. Pascoe şi copilul vostru te aşteaptă. Felix te aşteaptă. Vino acum la Felix şi lumina te va găsi!

Este fals că sinuciderea este contra voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu este iubire. Singura persoană care te condamnă eşti tu. Iartă-te şi du-te în iubire şi în lumină! Vei vedea că nu este decât iubire acolo. Ai încredere în mine.

Cordelia, nu ai de ce să te temi – decât de teama însăşi.

*

Tabitha rămase nemişcată. Nu voia să îl înspăimânte pe Felix şi să îl facă să dispară. Ținea mâna lui Pixie şi, uitându-se la ea, văzu că avea ochii închişi, dar globii oculari i se mişcau repede în spatele pleoapelor.

Tabitha se întrebă ce făcea. Dar apoi ştiu, pentru că o altă siluetă se materializă încet în fața lor. La început ezitant, apoi cu mai multă încredere, apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, cu un văl negru. Energia din jurul ei era atât de întunecată, încât Tabitha abia o putea desluşi. Părea ca

un vârtej de fum negru. Tabitha vedea însă strălucirea lacrimilor din spatele vălului, ca nişte stele micuțe ce străluceau prin el.

Pixie deschise ochii şi se uită cum Cordelia devenea conştientă de prezența fiului ei. Cu un țipăt, îşi deschise brațele, iar Felix alergă la ea. Cordelia îl strânse tare, îngropându-şi fața în părul lui. *Îmi pare rău,* şopti ea, ținându-l strâns. *Îmi pare atât de rău!* Copilul îşi aruncă brațele în jurul ei şi păru să se topească în îmbrățişare.

Iubirea care radia din ei sfâşie întunericul. Ca soarele care dizolva ceața, lumina emana din ei şi în jurul lor, umplând pădurea şi totul din ea. Cordelia se scuturase de întuneric de parcă ar fi fost cenuşă, dezvăluind un minunat Phoenix auriu dedesubt. Strălucirea aurie a sufletului Cordeliei.

Cordelia se întoarse către Pixie. *Cine eşti?* întrebă ea. *Te cunosc.*

O prietenă, răspunse Pixie. Apoi îşi deschise pumnul şi îi arătă medalionul.

Pe măsură ce lumina se făcu tot mai puternică, atât de puternică încât Tabitha şi Pixie fură nevoite să închidă ochii, Pixie auzi vocea Cordeliei pentru ultima dată, atât de distantă, încât ar fi putut fi doar adierea vântului printre crengi.

Hermione Swift.

*

Tabitha aşteptă până când lumina dispăru, apoi deschise ochii, ezitând. Încă o ținea de mână pe Pixie, strângând-o atât de tare, că încheieturile i se albiseră. Pădurea arăta diferit. Energia grea se ridicase, iar razele soarelui pătrundeau printre copaci, luminând blând. Întunericul dispăruse.

— Ai reuşit, îi şopti ea lui Pixie. Şi am văzut cum s-a întâmplat.

Pixie îi zâmbi Tabithei.

— Mă bucur că ai văzut, replică ea. Este un adevărat dar să vezi cum spiritele se duc în lumină.

— Sunt în rai acum?

— Sunt în spirit. Ce se întâmplă după aceea nu pretind că ştiu. Sunt la nivelul următor al călătoriei lor şi treaba mea s-a încheiat.

— Înseamnă că acum vei pleca?

Pixie râse.

— Voi pleca după ce-mi arăți grădinile.

Tabitha părea abătută.

— Te vei întoarce?

— Dacă vrei.

— Vreau, spuse Tabitha. Vreau foarte mult.

CAPITOLUL 25

Când Olivia şi Antoinette intrară în casă după plimbarea cu Daphne, fură izbite imediat de căldura şi de calitatea plăcută a luminii. Energia aceea nefericită se evaporase şi lăsase în locul său un sentiment de armonie şi bucurie.

— A plecat, spuse Antoinette cu satisfacție. Dumnezeule, a plecat.

Minunata Pixie! Ştiam că va reuşi.

Uşurarea Oliviei era incomensurabilă. Se îndoise de existența unui spirit blocat pe pământ, dar diferența dintre cum se simțise până acum casa şi cum se simțea în acest moment era atât de mare, că nu o putea nega. Inima i se înveseli. Nu erau nevoiți să plece. Puteau rămâne aici, croindu-şi o nouă viață în locul acesta cu adevărat special. Cu un sentiment înnoit de optimism, Olivia ştia că putea restaura casa şi grădinile la gloria lor anterioară şi abia aştepta să înceapă.

Cât timp cele două femei se duseră în salon, unde un foc viu le oferi amândurora atât căldură, cât şi un sentiment real de ospitalitate, Elsa intră cu o cutie veche de carton.

— Simțiți diferența? întrebă ea, punând cutia pe o măsuță de cafea şi plimbându-şi privirea prin cameră cu uimire, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Casa pare fericită! declară ea.

Nu ştiuse niciodată că această casă se putea simți astfel. Nu mai părea mare şi ostilă, ci avea calitatea unui cămin, ca şi cum ar fi fost ridicat un văl, lăsând să pătrundă lumina şi căldura soarelui.

— Trecutul a fost lăsat în urmă, declară ea cu solemnitate şi privirea i se umezi; doamna Delaware ar fi fost atât de bucuroasă!

Ulysses, care aşteptase în bibliotecă întoarcerea lui Pixie, auzi vocile din salon şi se duse să vadă ce se întâmpla. Tocmai traversa antreul, când Tabitha şi Pixie apărură de afară.

— Ai avut noroc? o întrebă el plin de speranță pe Pixie.

— Cordelia a plecat, îi spuse ea, scoțându-şi haina şi cizmele. Şi ea, şi Felix. Au plecat împreună acasă.

Ulysses zâmbi.

— Minunat! exclamă el, uşurat. Acum, şi *noi* putem merge acasă.

Pixie îşi dădu ochii peste cap. Ulysses lipsise de acasă o noapte. Pixie fusese plecată timp de două săptămâni! Habar nu avea prin ce trecuse ea. Cu toate acestea, deşi era epuizată emoțional şi fizic, era profund satisfăcută. Reuşise să facă ce îşi propusese, să ajute un suflet pierdut să îşi găsească drumul spre lumină. Era un privilegiu să fie martora eliberării unui spirit captiv, iar în acest caz fusese vorba despre două.

— Haide să-i spunem mamei tale! îi propuse ea Tabithei.

Le găsiră pe Olivia şi Antoinette în salon, cu Elsa. Când o văzură pe Pixie, feţele lor se luminară. Antoinette bătu din palme.

— Bravo, Pixie, bravo! Ai reuşit.

Pixie fu încântată că simţeau schimbarea din casă. Uneori, oamenii nu observau.

— Sufletele s-au liniştit, confirmă ea şi se lăsă pe canapea cu un oftat.

— Minunat, dragă, ciripi Antoinette. Gata cu plânsul noaptea!

Minunat! Ştiam că vei reuşi. Nu este nimeni ca tine, Pixie.

— A fost provocator, replică Pixie. Dar, uneori, aceste cazuri oferă cele mai mari satisfacţii.

— Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de o băutură tare, adăugă Antoinette, ridicând dintr-o sprânceană şi uitându-se spre dulapul cu băuturi.

— Este prea devreme pentru asta, zise Pixie. Sunt bine, serios.

Succesul este o răsplată suficientă.

Olivia îi zâmbi timid lui Pixie.

— Mulţumesc! zise ea cu emfază, iar subtextul spunea: „îmi pare rău că m-am îndoit de tine”.

— Este o plăcere. Mă bucur că toată lumea este fericită, atât cei vii, cât şi cei morţi.

Antoinette se întoarse spre Elsa, care aştepta lângă măsuţa de cafea.

— Ce este în cutie? întrebă ea.

— Un album foto, replică Elsa, ştergând praful de pe capac cu un şerveţel. Doamna Delaware îl ţinea în seiful din bibliotecă, pe unul dintre rafturile de sus. Ştiam eu că aveam să îl găsesc în cele din urmă.

Se adunară în jurul cutiei şi Antoinette scoase un album legat în piele roşie, încuiat cu o cataramă din alamă. Pe copertă se aflau imaginea în relief a unui buchet de

trandafiri şi numele Cordelia Pengower. Antoinette îl descuie şi îl deschise la prima pagină. Acolo, în alb şi negru, era o fotografie a Cordeliei. Pentru Pixie era ca şi cum ar fi privit faţa unei vechi prietene, dar pentru ceilalţi era ocazia de a pune o faţă unui nume despre care auziseră atât de multe. Cordelia stătea pe un fotoliu de catifea, uitându-se peste spătarul acestuia, cu braţele încrucişate. Purta o rochie închisă la culoare, încheiată până sus la gât, cu mâneci lungi, strâmte. La gât avea o broşă cu perle. Părul ei blond era încreţit şi prins în creştet. Frumuseţea ei era remarcabilă.

Avea ochii blânzi, privind neabătuţi din fotografie. Pielea ei era fără niciun cusur şi avea un aer de linişte şi pace.

— Era foarte frumoasă, remarcă Antoinette.

— Dar ochii ei sunt trişti, adăugă Olivia.

Tabitha se gândi la statuia de la fântână. Nu văzuse faţa Cordeliei atunci când apăruse sub formă de spirit, din cauza vălului care o acoperea. Dar acum ştia că avusese dreptate. Statuia *era* a Cordeliei Pengower, care privea implorator spre cer. Căutându-l pe Felix, poate.

Abia aştepta să i-o arate lui Pixie.

Antoinette dădu pagina. Următoarea fotografie era cu Ivan Pengower.

— Ce oroare! icni Antoinette.

— Ivan Pengower pare răutăcios, spuse Tabitha.

— Era răutăcios, admise Pixie. Era un bărbat pompos şi egoist.

— Dar ce fotografii minunate! ciripi Antoinette, studiindu-le îndeaproape. Este fascinant să pui nişte feţe tuturor acestor poveşti, nu-i aşa?

Fotografia lui Ivan reprezenta un bărbat sever, cu o mustaţă mare, stufoasă, şi sprâncene negre, grele. Ochii lui erau mici şi negri, pe o faţă împietrită şi lipsită de umor, gâtul scurt şi gros. Antoinette dădu pagina şi găsi o

fotografie ovală cu doi băieți. Felix, cu părul blond, era aşezat pe un scaun. Robert, care era mai întunecat, semănând cu tatăl său, stătea lângă el, în picioare. Cei doi se uitau la obiectiv cu ochi rotunzi şi expresii prudente, ca şi cum Li se spusese să nu mişte şi încercau din greu să fie ascultători.

— Acesta e Felix, spuse Pixie, arătându-l cu degetul.

— Pare adorabil, spuse Olivia. Ce trist că viața lui a avut un sfârşit atât de tragic!

— Dar acum este fericit, adăugă veselă Tabitha.

Îl văzuse chiar ea, pălind în lumină. Ar fi trebuit să fie ceva extraordinar, dar imaginea avusese ceva straniu de familiar, ca şi cum, la un anumit nivel, mai fusese martora unor asemenea întâmplări.

În cele din urmă, ajunseră la fotografia pe care o aşteptase Pixie.

Fotografia de grup, făcută în afara casei, cu familia şi servitorii, în ziua de dinaintea plecării lui Cavill şi cu două zile înainte de dispariția lui Felix. O examină în detaliu. Se recunoscu pe dată, ca Hermione Swift, lângă Cordelia, în fața lui Rose. Se întâmplase cu adevărat totul? se întrebă ea. Era ea, cu adevărat? Ochii aceia care priveau de pe fata aceea frumoasă erau ochii lui Pixie? Totul părea atât de improbabil acum, când stătea în salon, în prezent.

Dornică să vadă mai mult, se întinse şi mai dădu o pagină. Aceasta dezvălui o fotografie alb-negru mare, cu doi oameni în ziua nunții, şi ceva în inima lui Pixie se rupse. Trase adânc aer în piept. Cavill şi Hermione, octombrie 1896.

1896!

Pixie se holbă la fotografie.

— Cine-i aici? întrebă Tabitha. Este drăguță, nu-i aşa? adăugă ea.

Dar Pixie nu se uita la Hermione.

Pentru o clipă, nu putu vorbi. Era mută de uimire. 1896 era anul următor celui în care murise Felix. La un an după ce Cavill *ar fi trebuit* să moară. Tuşi, eliberând tensiunea acumulată şi nodul din gât.

— Este Hermione Swift, guvernanta copiilor, şi el este Cavill, cumnatul Cordeliei, răspunse ea, simțindu-se straniu de amețită.

Nu se dusese în America de Sud, la urma urmei.

Se întorsese acasă. La *ea.*

*

Pixie avea nevoie de spațiu pentru a se gândi. Murmură ceva despre cum că avea să revină într-un moment, apoi ieşi în grabă din cameră.

Se duse direct la bibliotecă. Cu inima bătându-i tare în piept, se apropie de rafturi. Nu dură mult. Ştia unde să îl găsească. Aşa cum sperase, albumul pe care i-l dăduse Cavill era exact acolo unde îl lăsase în 1895, ascuns în spatele enciclopediilor. Nimeni nu îl mutase. În toți anii care urmaseră, nimeni nu îl mutase.

Cu mâini tremurânde, îl luă şi îl deschise. Acolo erau cuvintele lui Cavill: „Pentru draga mea Hermione". Îşi trecu degetele peste cerneală, simțindu-i energia chemând-o peste ani, aducându-l înapoi într-un val de amintiri şi tristețe. Apoi ochii ei căzură pe colțul paginii.

Inițialele ei erau acolo, exact aşa cum le scrisese: P.T. Clipi, uimită.

Fusese acolo. Chiar fusese acolo.

Strânse albumul la piept şi inspiră adânc. Pentru o clipă, se simți amețită. *Cavill. I* nehise ochii, cu inima durând-o de tristețe, şi şi-l imagină. Venise înapoi şi se căsătorise cu Hermione. Îşi duse o mână la frunte. Era copleşitor. Schimbase Pixie viitorul pentru ei? îl împiedicase să mai plece? Efectul acțiunilor ei le schimbase destinele, permițându-le să se căsătorească şi să aibă un viitor?

Nu putea să nu simtă invidie față de Hermione Swift, care trăise viața pe care ar fi putut-o trăi *ea.*

*

Pixie deschise ochii şi o văzu pe Tabitha aşteptând sfioasă în pragul uşii.

— Tati şi Zach sunt în salon şi Antoinette încearcă să le spună ce s-a întâmplat, zise ea. Cred că ar trebui să vii. A înțeles totul greşit.

În ciuda voinței. Pixie puse albumul jos pe masă şi o urmă pe Tabitha în antreu. Se decise că ar fi un moment potrivit să îi spună lui Bruce de unde venea.

— Poate că tatăl tău nu crede în spirite, Tabitha, dar este interesat de istorie, spuse ea. Haide să-l luminăm cu privire la a sa!

Tabitha ridică privirea şi se încruntă.

— Ai descoperit cum este înrudit cu doamna Delaware, nu-i aşa?

Pixie râse.

— Eşti foarte intuitivă, să ştii, Tabitha, spuse ea în timp ce traversau antreul. Dacă laşi intuiția aceasta să se dezvolte, ai putea fi un medium talentat într-o bună zi.

Tabitha zâmbi, plină de fericire.

— Crezi?

— Absolut.

— Cum devin bună la asta?

— Recunoscând că există. Fiind atentă. Concentrându-te asupra momentului prezent, fără a-l aglomera cu gânduri. Petrece timp în natură, priveşte, ascultă şi simte. Nu te gândi! Puse o mână pe umărul feței. Şi, dacă eşti interesată, citeşte cărți şi învață din ele. Urmează-ți instinctele şi vei fi ghidată înspre cărțile potrivite!

— Ăsta e tot?

Pixie ridică din umeri.

— Asta e tot.

— Voi fi ca tine? întrebă Tabitha, plină de speranță.

— Nu se ştie niciodată, replică Pixie, dar *ştia* să nu era nimeni ca ea.

*

Pixie se aşează pe apărătoarea din faţa şemineului, cu o ceaşcă de cafea în mână. Elsa şi familia erau aşezaţi pe canapele şi fotolii, privind-o cu nerăbdare. Chiar şi Bruce avea o expresie atentă.

— Am descoperit ceva ce v-ar putea interesa, începu ea.

— Alte revelaţii! exclamă Antoinette încântată, frecându-şi mâinile.

Să auzim!

— În regulă, spuse Pixie. Aşa cum v-am spus deja, Cordelia Pengower avea o aventură cu intendentul minei, numit Pascoe Bray.

Era un bărbat blând şi plin de compasiune, căruia îi păsa foarte mult de felul în care erau trataţi minerii. S-a certat adesea cu Ivan Pengower, deoarece aveau viziuni foarte diferite despre cum ar trebui condusă mina. De fapt, în 1894 a avut foc un accident şi un băiat a murit. Pascoe Bray a fost eroul acelei zile, salvând vieţi, dar nu l-a putut salva pe băiat. Mama acestuia l-a învinuit pe Ivan Pengower pentru moartea copilului ei şi Cordelia a crezut că a pus un blestem asupra familiei.

— Nu cred în blesteme, spuse Bruce.

— Bine, Bruce, replică Pixie, privindu-l cu ochii ei albaştri. Atunci, nu au nicio putere. Blestemele au putere doar dacă se crede în ele, la fel ca superstiţiile şi previziunile. Dacă eşti convins că numărul 13 poartă ghinion, aşa va fi. Gândurile noastre se manifestă, aşa că aveţi grijă la ce anume vă concentraţi atenţia. Dar Cordelia credea în blestem. Suna ceva de genul: „îi blestem pe Ivan Pengower şi pe urmaşii lui.

Fie ca ei şi casa să fie cuprinşi de nefericire! Fie ca tragedia să îi urmărească precum o umbră, fără să le dea drumul, pentru ca şi ei să ştie ce înseamnă sa pierzi pe cineva! Cred ca aşa era. Ei bine, Ivan şi moştenitorii lui au aflat ce înseamnă pierderea. Felix a căzut în groapa ascunsă şi a murit. Cordelia era însărcinată cu copilul lui Pascoe Bray.

Ivan ştia că nu era al lui şi nu i-a permis să-l păstreze. I-a dat copilul lui Pascoe să-l crească. Drept consecinţă, Cordelia s-a spânzurat.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Antoinette. S-a spânzurat? Ce tragedie!

— Este oribil, icni Olivia. Biata femeie! Cred că nu a găsit o altă cale de ieşire. Pierduse atât de mult.

— Îngrozitor, spuse Zach. Crezi că s-a spânzurat aici? în casa asta?

— Da, spuse Pixie. De aceea avea o asemenea energie negativă. A umplut întreaga clădire.

— Continuă! spuse Bruce. Nu era interesat să audă despre energii şi cu siguranţă nu avea de gând să creadă că acea femeie se spânzurase numai pentru că aşa spusese Pixie. Dar era curios să audă ce avea de spus despre *el.* Cred că ştiu unde duce asta, adăugă el.

Pixie zâmbi pe deasupra ceştii de cafea. Luă o gură şi reluă povestea:

— Suspectez că doamna Delaware ştia despre blestem. Întreaga familie trebuie să fi ştiut. Ar fi fost un subiect de discuţie pentru ei, mai ales după ce Cordelia s-a spânzurat. Doamna Delaware a pierdut cinci copii. Cred că a crezut în blestem, dându-i, aşadar, putere. Aşa că, pentru a-l ridica, presupun că l-a căutat pe descendentul Cordeliei şi al lui Pascoe Bray. Pixie se întoarse spre Bruce şi rânji. Adică, tu.

— Eu? întrebă Bruce.

— Cred că, dacă sapi în trecut, vei găsi un Bray. Copilul Cordeliei şi al lui Pascoe a fost un băiat. Olivia se uită la soțul ei.

— Este interesant, nu-i aşa? Nu ar trebui să fie prea greu de aflat.

Oamenii află despre strămoşii lor tot timpul. Trebuie doar să săpăm puțin.

Bruce ridica dintr-o sprânceană.

— Sună logic, spuse el. Nu prea pricep cum ai ajuns la această concluzie, Pixie, pentru că nu cred aiurelile acelea cu alunecatul prin timp. Dar s-ar putea să ai dreptate. Te vom anunța.

Elsa tuşi şi toată lumea se întoarse să se uite la ea. Stătuse tăcută pe un scaun, absorbind totul. Acum, avea ceva de împărtăşit.

— Dacă tot vorbim despre strămoşi, am ceva ce v-ar putea interesa.

Eu mă trag din țiganii despre care a vorbit Pixie, declară ea. Bunica mea era mică atunci când Felix Pengower a dispărut. Tatăl ei era unul dintre bărbații care au fost duşi la interogatoriu. Desigur, nu exista nicio dovadă că vreunul dintre ei îl luase pe băiat. Bunica mea îşi amintea de doamna Pengower. Adusese daruri, lucruri de care nu mai aveau nevoie. I-au fost recunoscători pentru asta. Familia mea s-a întors în vara următoare, şi în fiecare vară după aceea, pentru a ajuta la recoltat şi la culesul fructelor. Ani mai târziu, când probabil Robert Pengower era stăpânul moşiei St Sidwell, bunica mea a fost angajată în casă. A spus că domnul Pengower era trist şi plin de regrete. Era singur şi vorbea adesea despre mama sa. Dar sunt câteva lucruri care i-au impresionat pe bunica mea şi pe cei din neamul său. S-a asigurat că mina este sigură. A cheltuit mulți bani pentru acest lucru. A îmbunătățit condițiile de viață ale minerilor şi le-a mărit lefurile.

Oamenii aveau o părere foarte bună despre el în St Sidwell. În cele din urmă, a închis mina în 1929, cu doi ani înainte să mă nasc eu, şi le-a dat oamenilor mei pământ, pentru a-şi putea pune tabăra în mod egal.

Sunt o comunitate mică acum, dar se întorc în fiecare vară la vremea recoltei, iar unii dintre ei lucrează în magazinele locale şi pe plajă, când este plin de turişti. Trebuie să îi mulţumim lui Robert Pengower pentru asta. Pixie era mişcată. Se gândi din nou la efectul fluturelui şi se întrebă dacă, în cazul în care Cordelia ar fi trăit, fiul ei ar mai fi făcut acele schimbări sau şi mai mulţi oameni ar fi murit în tunelurile minei.

Era plăcut să se gândească la nomazii care aveau un loc unde să stea.

În mod evident, îşi schimbase părerea despre ei. Cordelia avusese o influenţă pozitivă asupra lui, la urma urmei, şi poate, doar poate, şi Pixie avusese una.

— Este un final drăguţ al poveştii, spuse Antoinette.

— Cu siguranţă, fu de acord Bruce, ridicându-se de pe canapea.

Aşadar, aţi terminat treaba? întrebă el.

— Da, replică Pixie.

— Ar trebui să mergem, spuse Ulysses.

— Nu înainte de a-i arăta lui Pixie statuia, zise Tabitha, sărind de pe scaun. Haide!

Pixie îi zâmbi apologetic lui Bruce.

— Îmi pare rău, dar nu o pot refuza pe fiica ta. Vom pleca de aici curând.

— Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie! spuse Bruce. Îşi plimbă ochii prin cameră, oftă cu satisfacţie şi îşi puse mâinile în buzunare. Nu ştiu ce aţi făcut, dar casa se simte foarte plăcut deodată. Poate că, în sfârşit, merge încălzirea cum trebuie. Dacă va continua aşa, va trebui să o închid.

*

Era după-amiază devreme şi o ceaţă gri se aşternea peste grădini, când Pixie, Olivia şi Antoinette o urmară pe Tabitha pe cărarea spre statuie. Temperatura scăzuse şi era frig de-a dreptul. Tabitha spera să ningă. Nori grei se adunaseră, acoperind cerul cu o pătură albă, joasă.

Curând avea să se lase întunericul, înaintară pe cărare. Antoinette şi Olivia mergeau în spatele Tabithei şi al lui Pixie, trecând în revistă extraordinarele evenimente ale zilei, cu Elsa spunându-le că strămoşii ei fuseseră ţigani.

— Acum, vei putea găsi pe cineva care să o înlocuiască, spuse Antoinette.

— Ştiu, dar nu vreau, replică Olivia. Îmi place de ea. Poate că va rămâne şi voi găsi un cuplu care să facă treburile mai grele.

— Este o idee bună. Ar fi păcat dacă ar pleca tocmai acum, când casa este din nou bine. Merită să se bucure de ea, după atâţia ani în care doar a tolerat-o. Merită o medalie pentru că a făcut faţă atâta vreme.

— Trebuie să o fi iubit foarte mult pe Emily Delaware.

— Şi pentru femeile din familia Elsei a fost o tradiţie să lucreze aici.

Nu cred că Elsa s-a gândit că ar putea lucra altundeva.

— O voi ruga să nu se pensioneze, spuse Olivia hotărâtă.

Antoinette râse.

— Nu cred că va trebui. Nu-mi imaginez că vrea să fie altundeva decât aici. Este şi casa ei, şi acum se simte foarte plăcută.

*

Tabitha auzi fântâna cu puţin timp înainte de a o vedea.

Entuziasmată, alergă să vadă ce se întâmpla. Spre surprinderea ei, bazinul rotund de la baza statuii era plin şi apa cădea în arcuri pline de graţie.

— Nu era apă atunci când am văzut-o prima dată. Este o magie!

Exclamă ea.

— Cred că ai dreptate, spuse Pixie, amuzată de faptul că aceste miracole încă o surprindeau.

— Cine i-a dat drumul? întrebă Olivia. Nici nu credeam că funcționează.

— Bruce? sugeră Antoinette, dar ştiau toate că nu era adevărat.

Pornise de una singură.

— Este o magie, repetă Tabitha. Simt. Avea să simtă o mulțime de lucruri de-acum, după ce Pixie îi spusese că era intuitivă. Nu este uimitor?

Tabitha se uită la figura din piatră a Cordeliei Pengower, cu mâinile întinse spre cer, cu frumoasa ei față uşor înclinată, cu părul lung vălurit. Nu mai părea tristă. De fapt, pe măsură ce Tabitha o examina mai îndeaproape, era sigură că putea vedea umbra unui zâmbet pe buzele ei.

*

Pixie era tristă să plece de la moşia St Sidwell. Era ca şi cum i-ar fi lăsat aici pe Cavill, pe Hermione Swift şi pe toate acele personaje pe care ajunsese să le iubească. Trebui să îşi reamintească faptul că erau cu toții de mult dispăruți şi că nu ajuta la nimic să se gândească la trecut. Era aici pentru a trăi, a învăța şi a creşte, iar acest lucru însemna că trebuia să se dedice momentului prezent.

Tabithei îi părea rău să o vadă pe Pixie plecând. O îmbrățişă cu putere.

— Pot să-ți scriu? o întrebă ea.

— Poți să-mi scrii oricând vrei, replică Pixie, răspunzându-i îmbrățişării. Mi-ar plăcea să primesc veşti de la tine.

— Îți voi spune dacă văd vreun spirit, deşi probabil nu voi mai vedea niciunul pe aici, pentru că au plecat.

Pixie râse şi o privi cu afecțiune.

— Nu sunt spirite legate de pământ, ai dreptate, Tabitha, dar suntem înconjurați mereu de spirite. Nu-ți dai seama de cât de multe. Spiritele vin şi ne vizitează, pentru că ne iubesc, unele sunt aici pentru a ne proteja şi a ne ghida, altele sunt aici pentru că au îndrăgit aceste locuri.

Niciodată nu suntem singuri, doar credem acest lucru pentru că nu le putem vedea.

Ochii fetiței se aprinseră cu interes.

— Înseamnă că aş putea vedea vreun spirit?

— Foarte probabil că vei vedea. Numai că s-ar putea să nu vrei să le spui prietenilor tăi despre ele. Majoritatea oamenilor nu sunt la fel de perceptivi ca tine.

— Îți voi spune *ție,* şopti Tabitha. Va fi secretul nostru.

— Mi-ar plăcea, răspunse Pixie.

Olivia îi mulțumi şi rămase pe trepte în timp ce Ulysses urcă la volanul micului său Morris Minor şi porni motorul. Familia le făcu cu mâna, alături de Elsa şi Tom, iar Pixie îşi scoase mâna pe geam şi le răspunse. Deşi se întuneca, casa nu părea amenințătoare, aşa cum fusese atunci când sosiseră. Lumina strălucea aurie la ferestre, ca nişte ochii vii care priveau vizitatorii cu bunăvoință.

*

Pixie scoase albumul cu păsări din geanta ei şi îl deschise.

— Ce-i asta? întrebă Ulysses, aruncându-i o privire.

— O carte din bibliotecă, replică ea.

— Ai furat-o?

— Da.

— Ai furat o carte?

— Da.

— Pixie, ți-ai pierdut mințile?

Ulysses era şocat.

— Nu va observa nimeni. Pe cine să intereseze un album cu schițe de păsări? A stat acolo, neatins, pentru mai mult de 100 de ani.

— Este vorba despre principiu. Nu este profesionist. Eşti vrednică de dispreț.

Pixie râse.

— Ştiu, dar mă iubeşti oricum.

El râse cu ea.

— De ce eşti atât de interesată de cartea asta?

— Pentru că este albumul lui Cavill şi mi l-a dat mie.

— Asta-i deja ciudat. Eşti îndrăgostită de un bărbat mort.

— Sunt. Ăsta-i prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru că sunt o alunecătoare prin timp.

— Trebuie să găseşti pe cineva ca el în viața *reală*.

— Nu voi găsi pe nimeni precum Cavill, îi spuse ea serioasă.

— Prostii! Motivul pentru care l-ai iubit a fost probabil pentru că ştiai că nu-l poți avea niciodată. Iubirea imposibilă este irezistibilă.

— Doar l-am iubit, Ulysses, replică ea cu fermitate, mângâind albumul, care era singurul obiect tangibil care o lega de el.

— Te vei îndrăgosti din nou, Pixie. Te cunosc. Nu va dura mult până să-ți dai inima unui alt Pablo, sau Pedro, sau Pancho.

Ea se uită la el pieziş şi se încruntă.

— Trebuie să fie spaniol?

— Pari să ai o slăbiciune pentru bărbații latini.

— Cavill era cel mai britanic posibil. Oftă cu tristețe şi închise albumul. Dar ai dreptate. Este în trecut.

— Este în pământ.

— Este în spirit, îl corectă Pixie.

— Atunci, te-ar putea vizita.

Pixie îşi întoarse privirea afară. Acum, era întuneric şi îşi văzu propria reflexie.

— A iubit-o pe Hermione Swift, Ulysses, şi eu nu am fost niciodată cu adevărat ea.

— Contează? Ne trăim cu toţii visurile, nu?

— Poate că nu contează, cedă ea. Am trăit o experienţă care pentru mine a fost foarte reală. O voi purta în inimă pentru tot restul vieţii.

Asta este important: ce am învăţat din ea.

— Şi ce ai învăţat din ea?

Ea zâmbi ruşinată, conştientă că avea să sune prosteşte, dar ştiind că Ulysses nu ar judeca-o niciodată cu asprime.

— Că sunt demnă de iubire, replică ea, încrucişându-şi braţele şi întorcându-şi din nou faţa spre geam. Se gândi la tatăl ei alcoolic, mort, şi la mama care îl ucisese. Apoi se gândi la Cavill şi locul acela împietrit din străfundurile fiinţei ei se înmuie. Vezi tu, Ulysses, aveam nevoie să ştiu asta.

EPILOG

Primăvara aduse căldură şi culoare în grădinile moşiei St Sidwell.

Frunze verzi delicate apărură în tufe şi în copaci, iar narcisele galbene îşi îndreptau capetele vesele spre soare. Sălciile plângătoare mângâiau cu tentaculele lor frunzoase suprafaţa apei, iar raţele alunecau pe aceasta la fel de liniştite şi de maiestuoase ca nişte bărci cu pânze în bătaia vântului. Dar ceva neaşteptat se întâmplă, luând pe toată lumea prin surprindere. Pâlcuri de flori de nu-mă-uita apărură deodată în pădure, acolo unde mormântul lui Felix Pengower era marcat acum cu o simplă piatră. După ce Pixie plecase în ianuarie, Tom curăţase tufele care acopereau gaura şi o umpluse cu pământ. Vicarul venise şi

spusese rugăciuni pentru sufletul lui Felix. Într-o dimineață, Olivia se dusese la plimbare acolo şi fusese izbită de vederea florilor albastre.

Erau acolo, radiante în lumina zorilor, la fel de frumoase pe cât erau de miraculoase. Mormântul lui Felix fusese recunoscut în sfârşit şi era acum decorat cu toată imaginația de care era în stare natura. Micuțele flori albastre aveau o culoare intensă şi creşteau atât de abundent, încât Elsa nu ştia ce să facă cu ele. În toți anii în care lucrase în conacul St Sidwell, nu văzuse niciodată aşa ceva.

Vestea se împrăştie şi curând oamenii din oraş cerură voie să vină să le vadă. Stătură la mormântul lui Felix, scărpinându-se în cap şi minunându-se de această privelişte miraculoasă. Chiar şi vicarul reveni şi confirmă că era, fără îndoială, ceva de natură spirituală. Un fotograf local făcu fotografii care ajunseră publicate într-un ziar național şi pentru un timp acele fotografii făcură valuri pe rețelele sociale, spre încântarea lui Zach şi a Tabithei. Ei doi ajunseră imediat în centrul unei furori delicioase. Prietenii lor de la scoală erau mai entuziasmați ca niciodată să vină în vizită.

Olivia fu ocupată cu o echipă de grădinari locali pe care o găsise pe internet; tăiară, plantară şi curățară, iar locul începea să aducă din nou cu ceea ce fusese pe vremea Cordeliei. După ani de neglijare, flora părea să se bucure de toată această atenție, răsărind din pământ cu toată energia şi culoarea acelor zile trecute. Era uimitor cum, cu lumină şi îngrijire, florile care ar fi fost înăbuşite de buruieni reveniseră la viață pline de zel. „Cât de întreprinzătoare este natura”, se gândi Olivia, minunându-se de puterea să de a renaşte. „Nimic nu este pierdut cu adevărat.”

Sănătatea lui Bruce se îmbunătăți. El îşi asumă un rol activ în cadrul fermei, trezindu-se înainte de ivirea zorilor

pentru a mulge vacile şi bucurându-se de viaţa aceasta în afara biroului. Era acasă în fiecare zi pentru masa de prânz, ceea ce o bucura pe Olivia, şi era plin de entuziasm. Mutarea în Cornwall fusese cea mai bună mişcare, îi spusese el şi râsese, în felul lui amabil, de fantome. Nu observase cine ştie ce diferenţă în felul în care se simţea casa, în afară de temperatură.

După spusele lui, casa fusese întotdeauna plăcută.

Cu toate acestea, spre uimirea lui. Pixie avusese dreptate în legătură cu strămoşii săi. Descoperise, după ce făcuse câteva cercetări, că fiul Cordeliei şi al lui Pascoe purtase numele de Ruan Bray. Ruan Bray avusese o fiică, pe Jenifri, care se căsătorise cu un bărbat pe nume Jonas Talwyn. Ei avuseseră un fiu pe nume Edgar. Edgar Talwyn se născuse în 1944 şi emigrase în Australia, unde se căsătorise, şi avusese un fiu: Bruce. Asta îl făcea pe Pascoe Bray stră-străbunicul său. Bruce nu ştia cum aflase Pixie acest lucru. De un lucru era sigur, nu din alunecarea prin timp!

Elsa fu fericită să rămână în casă cu Tom. Nu dorise niciodată cu adevărat să plece altundeva. Erau munca ei de o viaţă şi casa ei – iar Tom dorea să îşi ţină mama sub supraveghere, dar şi să facă, uneori, câte ceva pe lângă casă, atunci când nu era ocupat cu munca la fermă.

Olivia găsise un cuplu tânăr care să facă mâncare şi curat, dar numai după ce invitase aproape tot oraşul la o petrecere, arătându-le tuturor cum se schimbase energia casei şi că fantomele care o bântuiseră plecaseră.

Victor Pollard fusese primul care să vină şi ultimul care să plece şi reuşise să se invite de nenumărate ori după aceea, pentru a citi scrisoarea Cordeliei Pengower, despre care îi povestise cu inocenţă Tabitha, şi pentru a căuta prin clădirea istorică, plină de ascunzători secrete, şi alte comori. Deşi anticipase că vizitele sale aveau să fie o mare bătaie de cap. Olivia descoperise nu doar că el şi Bruce aveau un

interes comun față de istorie, dar şi că începuse şi ei să îi facă plăcere compania lui.

Era pasionat şi cunoştea o mulțime de lucruri şi era plăcut să aibă o persoană atât de veselă în casă.

Olivia angajă o firmă de construcții pentru a transforma podul în etajul copiilor şi ea se instală bucuroasă în biroul ei, cu vedere înspre recent restaurata grădină închisă. Acceptase un nou proiect, ilustrând o carte pentru copii despre gunoi şi malul râului şi despre eforturile animalelor de a face curățenie. Era bucuroasă să lucreze din nou.

Tabitha păstră legătura cu Pixie. Îi scria des şi, când se termină şcoala, în iulie, îşi vopsi părul în roz pentru perioada vacanței. Olivia fu oripilată, dar lui Bruce şi lui Zach ideea li se păru amuzantă. Tabitha îi trimise lui Pixie o poză, iar Pixie răspunse spunând că era o nuanță de roz mai drăguță decât a ei şi că i se potrivea. Tabitha avea să fie nevoită să îşi vopsească înapoi părul odată cu începerea şcolii, dar deocamdată se bucura de noua ei identitate, care o făcea să se simtă mai aproape de Pixie, de care îi era dor.

Locul preferat al Tabithei era curtea capelei. Se plimba printre morminte şi cugeta asupra morții şi asupra spiritelor. Pixie o încurajase să învețe cât de multe putea despre paranormal din cărți şi Tabitha îi urmase sfatul, împrumutând cărți de la biblioteca locală şi comandând, de asemenea, literatură ezoterică de la magazinul Watkins din Londra, pe care i-l recomandase Pixie. Poate că spiritul Cordeliei şi cel al lui Felix plecaseră, dar interesul Tabithei pentru lumea nevăzută abia începea. Uneori, când stătea pe banca de lângă peretele capelei, vedea câte o mişcare cu coada ochiului; un dans, un salt, un țopăit, poate o încercare zburdalnică de a-i atrage atenția. Ar fi fost mulți cei care ar fi pus aceste mişcări pe seama iluziilor create de lumină, dar Tabitha ştia prea bine ce erau. Fusese conştientă de aceste prezențe încă de la prima vizită la

capelă, cu tatăl ei şi cu Zach, în decembrie. Poate că, dacă îşi antrena această abilitate, într-o zi putea să ia legătura cu unul dintre aceste spirite care încercau să îi atragă atenţia. Ştia că nu era vorba despre un spirit legat de pământ, deoarece Pixie şi-ar fi dat seama de asta atunci când venise în vizită şi l-ar fi eliberat. Nu, era un spirit jucăuş, care dorea să se distreze.

Tabitha nu uitase ce o sfătuise Pixie să facă, închise ochii şi îşi goli mintea, concentrându-se asupra simţurilor. Deveni conştientă de briza pe care o simţea pe faţă, de mirosul mării din nări, de viaţa din corpul ei şi de bătaia liniştită a inimii. Se afundă în moment, în spaţiul vast şi atemporal al minţii ei. Apoi îi ceru spiritului să se facă cunoscut.

Pixie se gândea des la Cavill. Ştia că era o nebunie să plângă după un bărbat care trăise cu mai mult de 100 de ani în urmă, pe care nu avea să îl mai vadă niciodată – cel puţin nu în *această* viaţă. Şi totuşi, inima ei nu voia să renunţe la această legătură. Seara, când era singură în pat, deschidea albumul pe care i-l dăruise şi îşi amintea de păsările pe care le văzuseră împreună, pe malul estuarului şi în pădure. Îşi putea imagina cu claritate faţa lui. Tandreţea din ochii lui, neastâmpărul din zâmbet, afecţiunea care îi legase cu o conexiune indestructibilă. Se gândea des la Hermione – *adevărata* Hermione – şi se întreba ce se alesese de ea. Avusese copii cu Cavill? Rămăseseră la St Sidwell sau se mutaseră? Ar fi putut face cercetări, dar nu avea rost; trebuia să meargă mai departe cu viaţa ei. Viaţa *aceasta. Şi* să i se dedice pe deplin.

Dar o deranja o întrebare – una la care nu putea primi răspuns: când Pixie plecase, observase Cavill vreo diferenţă la Hermione? Spera, geloasă, că da. Că descoperise că lipsea ceva. O scânteie, o conexiune, ceva ce îi aparţinea numai lui Pixie, ceva ce luase cu ea când plecase.

Se uitase el în ochii iubitei sale, găsindu-i mai goi? Nu avea să ştie niciodată.

*

Pixie se ținea ocupată. Avea mult de lucru, liniştind spirite captive, montând cristale şi alte asemenea lucruri. Nu mai avusese de alunecat prin timp de la St Sidwell încoace şi era uşurată. Asta implica multă energie şi emoție.

Nu era sigură că mai voia să alunece în viitorul apropiat.

Apoi, în septembrie, se întoarse acasă într-o după-masă şi găsi o scrisoare printre facturi. Rareori primea scrisori. Oamenii scriau e-mailuri sau mesaje pe telefon – şi chiar şi acelea erau rare, pentru că avea puțini prieteni. De fapt, avea doar unul: pe Ulysses. Scrisoarea aceasta era scrisă de mână. Intuitiv, ştiu de la cine era, chiar dacă nu recunoştea scrisul. Se uită lung la scrisoare mult timp, hotărându-se în cele din urmă să aştepte să ajungă Ulysses acasă înainte de a o deschide.

Ulysses se întoarse seara, după ce petrecuse ziua în Manchester, intervievând un star pop în devenire pentru o revistă de muzică. După expresia lui, interviul mersese incredibil de bine. Timpul lui Jean-Michel se terminase.

Pixie deschise scrisoarea. Avea doar câteva rânduri.

Dragă Penelope, este timpul să vorbim. Te rog, sună-mă!
Mama.

Penelope! Nimeni nu îi spunea aşa, în afară de mama ei.

— Am ceva de lucru pentru tine, spuse Ulysses, trântindu-se pe canapea şi uitându-se la telefon. Un alt spirit captiv. Şi înainte de a spune nu...

— Unde? îl întrerupse Pixie nerăbdătoare.

În acest moment, ar fi alunecat oriunde, numai pentru a-şi evita mama.

Ulysses fu surprins.

— Oh, în regulă. Am crezut că ai de gând să te opui. Ştii tu, ca de obicei: „Nu sunt pregătită pentru asta...”

— Unde? repetă ea.

— New York? răspunse el ezitant. Ştiu ce ai de gând să spui...

— Minunat! Mergem. Când?

El ridică din sprâncene, uluit.

— Cât de repede putem.

— Mâine. Vreau să mergem mâine, spuse ea, rupând scrisoarea.

Ulysses o privi aruncând bucăţelele de hârtie în coşul de gunoi.

— Ce-i aia?

— Nimic, spuse Pixie scurt. Cel puţin, nimic nou.

— Bine.

Ulysses observă paloarea subită a lui Pixie, dar decise să nu pomenească nimic despre asta. Dacă Pixie voia să îi vorbească despre conţinutul scrisorii, avea să o facă în ritmul ei.

— Spune-le da, insistă Pixie.

— Le voi spune.

— Nu am fost niciodată la New York.

— Ei bine, vei merge acum. Şi, apropo, cred că îţi va plăcea sarcina asta.

CUPRINS

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
EPILOG